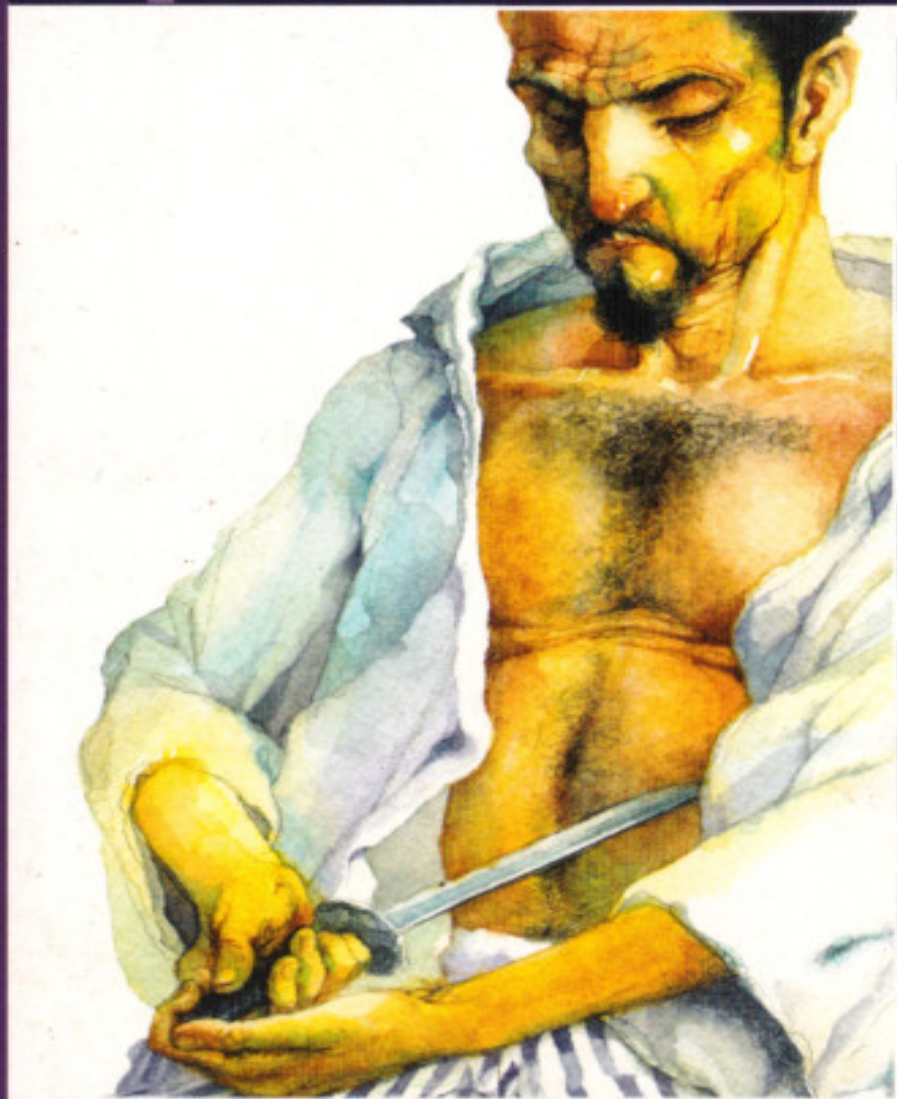

Лора Джо Роуланд

триумф

Айджин

Криминалните разследвания
на самуряя Сано Ичиро

САГАДЖКИ ПОНСКИ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД АЙДЖИН

Превод: Жана Тотева

chitanka.info

Япония, Едо, февруари 1703 г.

В една снежна и мразовита нощ група от четиридесет и седем самураи стремително нахлува в японската столица. Въоръжени с по няколко меча, лъкове и копия, маскирани зад шапки и шалове, самураите имат ясна цел пред себе си — трябва да бъде убит Кира Йошинака, церемониал-майсторът в двореца.

Сано Ичиро, сосакан сама на шогунa — неговият най-почитаем следовател на събития, ситуации и хора — е призован отново. Той ще се впусне в едно ново преследване, корените, на което се крият в древна легенда за героичния подвиг или подлото предателство на четиридесет и седем *ронини* и техния господар. Легенда, известна в Япония, като „Любовницата на ронина“.

*На съпруга ми Марти.
След тридесет години брак
ти получи още едно посвещение.*

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ ЗА ЛЕГЕНДАТА „ЛЮБОВНИЦАТА НА РОНИНА“

Аз съм запленена от истинската легенда за четиридесет и седемте *ронини*, която е сред най-прочутите и обичани приказки в японската история. Трудното ѝ разбиране иде от това, че макар да има много източници на информация, няма достатъчно твърдо установени исторически детайли. По-голямата част от сведенията за вендетата на четиридесет и седемте *ронини* се основава на хипотези и теории, градени от различни историци в продължение на повече от триста години. Множеството романизирани разкази допълнително замъгляват истината. Подробностите, които се появяват в книгите, пиесите и филмите, се повтарят толкова често, че вече минават за факти, макар всъщност да не са. Едва ли е възможно да се изложат автентично събитията и аз няма и да се опитвам да го правя. Тук ще изложа фактите, които са известни, и ще обясня какво в тази книга е плод на моето въображение.

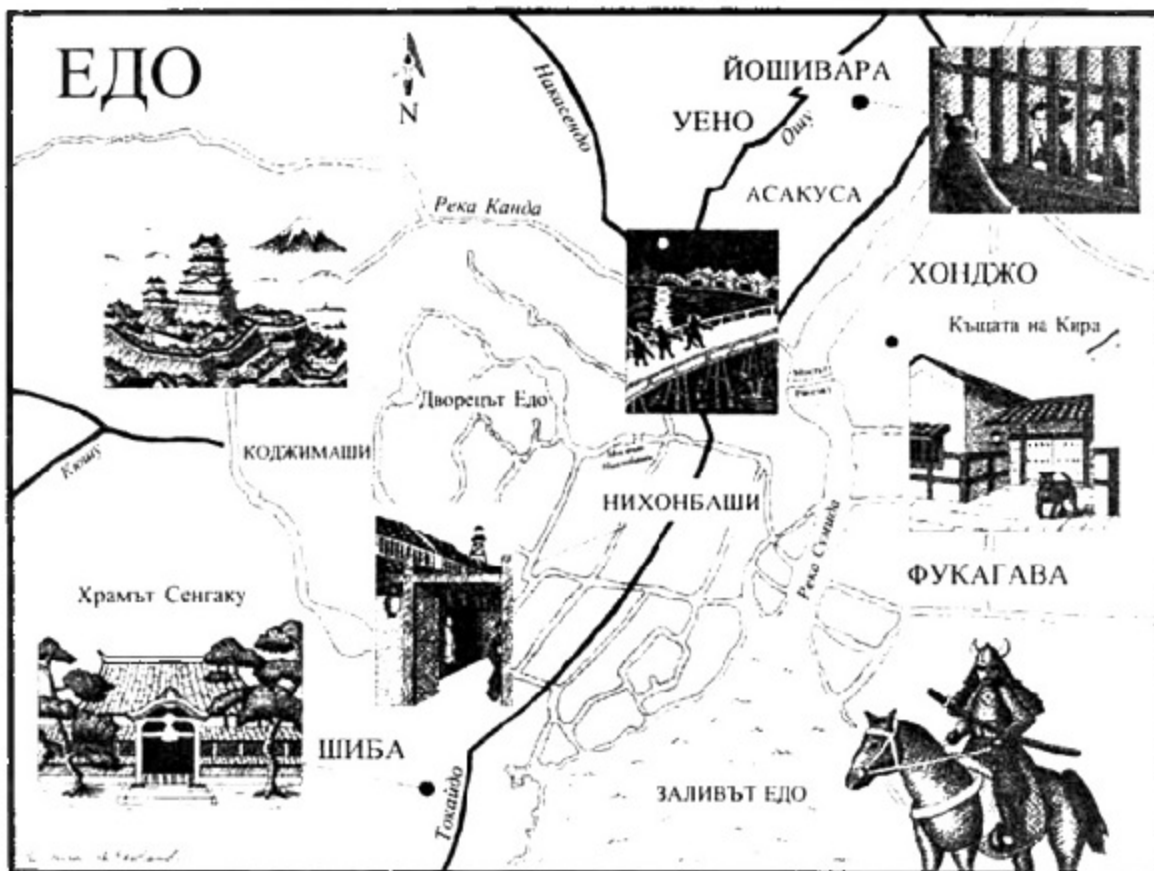
През 1701 г. владетелят на провинция Харима, Асано, е бил домакин на пратеници от императорския двор. Кира Йошинака, церемониал майсторът на замъка Едо, отговарял за инструктирането на владетеля Асано относно задължителния етикет. На 21 април 1701 г. Асано извадил меч си срещу Кира, като казал, че е му е обиден, нападнал го и го ранил. Единственият свидетел на атаката бил Каджикава Йособей, пазителят на замъка. Изваждането на меч в замъка Едо е представлявало углавно престъпление и господарят Асано бил принуден да извърши ритуално самоубийство още същия ден. Неговите васали станали *ронини*, самураи без господар. Династията на Асано била заличена. Кира не получил наказание за своето участие в конфликта и правителството постановило срещу него да не бъдат предприемани никакви действия. На 1 февруари 1703 г., след като влезли в таен заговор, четиридесет и седемте *ронини* потърсили възмездие от Кира, когото обвинили за смъртта на своя господар Асано. Те нападнали дома на Кира, повалили пазачите му и

го обезглавили, после отнесли отсечената му глава в храма Сенгаку и я положили на гробницата на владетеля Асано. Там зачакали указания. Избухнал огромен диспут: какво трябва да се направи с четиридесет и седемте *ронини*, които всъщност били изпълнили своя дълг към господаря си, като отмъстили за смъртта му, но същевременно нарушили правителственото постановление? Бил създаден Висш съд, който трябвало да реши съдбата им. След повече от месец съдът издал присъда, която обявила отмъщението им за престъпление и на четиридесет и седемте *ронини* било наредено да извършат ритуални самоубийства. Оттогава те се тачат като героичен пример за самурайска лоялност и чест.

Това е най-същественото в историята. Остават доста любопитни въпроси. Защо владетелят Асано е нападнал Кира? Ако е имало конфликт, за какво е бил той? Защо четиридесет и седемте *ронини* са чакали почти две години, за да отмъстят за господаря си? Какви указания са очаквали?

Мнозина писатели са давали отговор на тези въпроси. „Айджин“ предлага моите отговори. В представянето на моята лична версия на събитията, които са довели до вендетата и които са се случили след нея, аз проследявам реалното историческо време и базирам героите си на истински исторически фигури. Оиши е бил първи васал на владетеля Асано и водач на четиридесет и седемте *ронини*. Той действително е имал съпруга и любовница, както и син на име Чикара, който е бил един от четиридесет и седемте. Съпругата на Асано е отишла да живее в манастир, след като той умрял. Образите на шогуна и дворцовия управител Янагисава са разработени въз основа на реални исторически фигури. Един от съдиите във Висшия съд е бил магистрат, но не магистратът Уеда, който е мое творение. Мои творения са също личности, действия, думи, приписани на „истински“ герои. Аз измислих всички останали, включително Сано, Рейко, Хирата и техните семейства.

Макар да вярвам, че някаква тъмна, мръсна тайна е предизвикала нападението на владетеля Асано срещу Кира и вендетата на четиридесет и седемте *ронини*, нямам никакви исторически доказателства за подобен сценарий. Тази книга е художествена творба. Моля читателят да има предвид, че повечето от нещата в нея (както и в предишните книги от тази моя поредица) никога не са се случвали.

ЕДО

МЕСЕЦ 12, ГЕНДРОКУ, ГОДИНА XV

(ТОЕСТ ТОКИО, ФЕВРУАРИ 1703)

ПРОЛОГ

Сняг се сипеше над Едо от нощното небе. Вятърът виеше, разкъсваше снежните завеси с шибациите си тласъци и трупаше преспи покрай сградите, спуснали капаци на прозорците си. Снежинките блестяха в бели ореоли покрай лампите до портите на всяка пресечка. Времето беше застинало, градът — замръзнал в съня на зимата.

Група от четиридесет и седем самураи стремително вървеше през пустите улици на изток от река Сумида. Самураите носеха подплатени плащове и шалвари, лицата им бяха засенчени от раkitови шапки и увити в шалове. Ботушите им скриптяха в снега; те се привеждаха в поривите на вятъра. Всеки носеше по два меча на кръста си. Някои имаха лъкове и колчани със стрели на рамо; други стискаха копия в скритите си в ръкавици ръце. Мъжете в края на процесията се огъваха под тежестта на стълби, навити въжета и огромни дървени чукове. Не разговаряха.

Нямаше нужда от обсъждания. Планът им беше готов и ясен на всички. Времето за съмнения, страхове и връщане назад беше отминало. Вървяха плътно един след друг. Вятърът свирепо мятеше жилещи снежинки в очите им.

Спряха до високи кирпичени стени, които пазеха именията отвъд тях. Погледнаха към сградата, където ги очакваше съдбата им. Двуетажна, оградена от казармени помещения, тя имаше извити керемидени покриви, които бяха разперени като заснежени криле. Всичко беше тъмно и спокойно, спящите обитатели нямаха представа за надвисналата опасност.

Водачът на четиридесет и седемте самураи беше слаб, пъргав мъж със свирепи очи и дебели, коси вежди, надничачи над шала, който прикриваше долната част на лицето му. Той кимна на другарите си. Двадесет и трима от мъжете се промъкнаха край ъгъла. Водачът остана с другите. Когато приближиха до предната порта, кучето пазач изскочи изпод навеса си. То успя да излае само веднъж, преди двама самураи да му вържат краката и да му запушат муцуната. Кучето

заскимтя и се загърчи безпомощно. Други самураи опряха една стълба на стената. Прекачиха се през нея. Някои се спуснаха вътре с въжета. Лъконосците скочиха върху покривите. Водачът и останалите му хора се струпаха при портата и зачакаха. Три силни, глухи удара по бойния тъпан им подсказаха, че техните другари са на позиция зад сградата. Двама самураи взеха дървените чукове и заудряха портата. Дъските се разтрошиха.

Стражите дремеха вътре в казармите на сградата. Думкането ги разбуди. Те скочиха от леглата си с кръсъци: „Нападат ни!“

Грабнаха мечовете си и изтичаха навън, на виелицата, боси и полуоблечени. През разбитата порта се спуснаха нападателите, с обнажени мечове, с насочени копия. Стражите опитаха да се отбраняват, но нападателите ги подложиха на неистова сеч. Мечове режиха гърла и кореми; копия пронизваха оголени гърди. Кръв заля снега. Стражите се разпръснаха, обърнаха се и побягнаха към имението, крещейки за помощ.

От казармите наизскачаха още стражи. Лъконосците на покривите ги обсипаха с дъжд от стрели. Самураите, които бяха разбили задната порта, дотичаха, за да се присъединят към отряда си. Пресрещнаха опитващите се да избягат стражи. Битката се разрази с шумотевица от звънтящи остриета, блъскащи се бойци, падащи тела и снежен вихър. Скоро повечето от стражите лежах мъртви или ранени.

Придружен от няколко души, водачът на четиридесет и седмината се втурна в къщата. Те размахаха застрашително мечове в антрето, но никой не ги спря. Водачът свали окачения на стената фенер. Вдигна го в ръка и продължи напред по тъмните коридори с хората си. Докато проникваха по-навътре в къщата, всичко беше притихнало. Изведнъж в тишината се дочу хлипане. Фенерът освети стая, пълна с жени и деца, притискащи се едни в други в страха си.

— Къде е той? — попита водачът.

Жените закриха лица и заплакаха. Самураите продължиха претърсването. Стигнаха до спално помещение, чиито размери и елегантна мебелировка подхождаха за господаря на имението. На пода имаше постлан дюшек, а завивката беше отметната. Водачът опипа леглото.

— Още е топло — каза той.

Погледът му падна на голяма щора, висяща на стената. Отметна я със замах встрани. Зад нея имаше врата и той я отвори. Студен въздух и снежинки нахлуха откъм вътрешния двор. Следи от боси крака в снега водеха до един сайвант. *ронините* се втурнаха към него и бързо отвориха вратата. Водачът внесе фенера вътре и освети помещението.

На пода, сред дърва и въглища, седеше стар мъж. Коленете му бяха притиснати до брадичката, ръцете му — обвити около гърдния му кош. Беше облечен в памучна нощна роба и шапка. Трепереше, зъбите му чаткаха, дъхът му образуваше пара в студения въздух. Мършавото му лице беше преbledняло; в очите му гореше ужас.

— Кой си ти? — попита единият от самураите, най-младият — яко, енергично момче.

Старецът замахна с кама, която до този момент беше крил. Момчето стисна китката му и я измъкна от ръката му. Той извика в слаб, болезнен опит за протест. Водачът дръпна шапката от главата му и доближи фенера до лицето му. По плешивото му теме проблясна бял белег.

— Той е — каза водачът. — Изнесете го навън.

Ронините извлякоха стареца по гръб в снега. Притиснаха надолу раменете и краката му, докато той пищеше. Водачът се изправи над заловения. Махна шала, който криеше лицето му, после вдигна фенера така, че старецът да може да го види. Носът под свирепите му очи беше дълъг, с широки ноздри, които сякаш изпускаха пламъци, а плътните му устни бяха твърдо стиснати. Не беше млад и чертите на лицето му носеха печата на страданието.

— Знаеш кои сме. Знаеш защо сме тук — той напяваше думите така, сякаш ги беше репетирали. — Сега ще платиш за злината, която стори.

Старецът се опита да извие глава встрани, но момчето я стисна и я задържа неподвижно. Той застана и започна неистово да върти очи, търсейки помощ, която не идваше. Опита се да се отскубне и да избяга, но напразно. Водачът изтегли меч си, хвана го с двете си ръце и го вдигна високо над главата си. Устните на стареца се задвижиха в мълчалив протест или молитва.

Острието стремително, безпощадно се спусна надолу. То разсече гърлото на стареца. Всички *ронини* отскочиха назад, за да се предпазят

от кръвта, шурнала от разреза, който бе отделил главата от тялото му. Неволна конвулсия разтреса крайниците му. Лицето му застина с празен поглед и отворена от ужаса уста.

Момчето доближи свирка до устните си и я наду. Острият, пронизителен звук даде сигнал, че старецът е мъртъв и че четиридесет и седемте самураи са изпълнили своята мисия.

Скоро щеше да настъпи тяхната разплата със съдбата.

1. ГЛАВА

На сутринта снежната виелица спря. Небето се изчисти до бледосиньо, докато зората се плъзгаше над хълмовете източно от Едо. Градът лежеше спокоен под пелената на пресния, искрящ сняг. Жерави се рееха над възвишенията, на които бе кацнал замъкът Едо. Стените и наблюдателните кули на огромната крепост бяха нахлупили бели шапки от скреж. В най-вътрешния двор на замъка се намираше дворецът. Тъмните кипарисови греди обграждаха като с решетка белите варосани стени на ниските, свързани помежду си постройки; златни дракони увенчаваха върховете на покрива му. Големите морени и храсти в градината приличаха на гладки бели могили. Ледът блестеше като стъкло по езерото, обградено от дървета, чиито голи клони рисуваха черни дантелени шарки върху просветляващото небе. Снегът по моравата и чакълениите пътеки беше девствено чист, неопетнен от нито един отпечатък от човешки крак. Градината изглеждаше запусната, но външният вид лъжеше.

Под един голям бор, в заслона, образуван от разперените му клони, бяха приклекли трима самураи. Сано Ичиро, *сосакан сама* на шогуна — неговият най-почитаем следовател на събития, ситуации и хора — се беше присвил там рамо до рамо с двамата си главни детективи, Маруме и Фукида. Макар че бяха постлали дебела ватирана покривка на земята и носеха шапки, ръкавици, подплатени с овча кожа ботуши и по няколко ката плътни, ватирани дрехи, и тримата трепереха. Бяха прекарали тук цялата нощ и подслонът им беше достатъчно студен, за да могат да виждат дъха си. Сано размърда вкочанените пръсти на ръцете и краката си в опит да предотврати премръзването им, докато заедно с хората си наблюдаваше двореца през пролуките между бодливите, миришещи на смола борови клонки.

— Хубавичко, а? — каза Фукида, по-слабият, сериозен детектив.

— Склонен съм да мисля, че много по-хубавичко щеше да е, ако седяхме в гореща баня — едрият, мускулест Маруме обикновено беше по-весел, но сега, след прекараната неудобна нощ, преливаше от гняв.

Сано не се присъедини към разговора им. Беше прекалено премръзнал и прекалено отчаян от дългата поредица от неприятности. Макар че обикновено си слагаше весела маска, за да поддържа висок дух, колкото повече време минаваше, толкова по-трудно му беше да го прави.

Чу се проскърцване на стъпки в снега. Сано доближи пръсти до устните си, после посочи напред. Пред погледа им изникна мъжки силует. Носеше сламен ямурлук за предпазване от снега и раkitова шапка. Огледа се крадешком край себе си. Не видя никого наоколо. Сано беше дал на охраняващия патрул свободна вечер.

— Той е — каза Фукида. — Най-сетне.

Отдавна преследваната им жертва се промъкна до двореца, изкачи се по стъпалата на верандата и застана до вратата. Вдигна ямурлука си, разкривайки яки крака, препаска, увита около кръста и слабините му, и голям бял задник. Клекна и се изходи по голяма нужда.

Това беше човекът, който от известно време се промъкваше и оскверняваше двореца късно посред нощ или рано сутрин.

Сано, Маруме и Фукида изскочиха изпод боровите клони. Маруме изкрещя:

— Ха! Хванахме те!

Мъжът се стресна. Оказа се, че е юноша — лицето му беше цялото в пъпки. Ужасен от гледката на тримата самураи, които се хвърлиха срещу него, той скочи, за да побегне, но се подхлъзна в снега и падна върху фекалията, която току-що беше пуснал. Маруме и Фукида го хванаха. Той се боричкаше да се отскубне от хватката им и накрая започна да плаче.

— Арестуван си! — каза Фукида.

— Пфу, вониш! — изплю се Маруме.

— Как се казваш? — попита Сано заловения.

— Хитоши — промърмори младежът между хлипанията си.

— Кой си ти? — каза Сано.

— Аз съм нисш слуга в замъка.

„Нисш слуга“ беше най-черната, най-мръсната длъжност — бърсане на подове, чистене на нужници.

— Защо все ходиш по нужда тук? — попита Сано.

— Господарят ми постоянно ме тормози. Веднъж ме накара да изчистя нощното гърне с език — Хитоши се навъси. — Просто исках

да го вкарам в беля.

— Е, успя — каза Маруме. Надзорникът на слугите, който отговаря за поддържането на чистотата в замъка, беше строго порицан от шогуна, военния диктатор, който живееше в двореца и управляваше Япония. — А сега вкара себе си в още по-голяма беля.

Стореното от Хитоши беше не само нехигиенично. То представляваше тежко криминално престъпление, което можеше да му донесе смъртна присъда.

— Хайде, тръгвай — каза Фукида. Двамата с Маруме помъкнаха Хитоши надолу по стъпалата.

Хитоши се съпротивляваше и влачеше крака.

— Къде ме водите?

— При шогуна — каза Сано.

Докато Хитоши протестираше, умоляваше и плачеше, детективите го блъскаха напред.

— Още една добре свършена работа — каза Фукида.

— Наистина — Сано чу озлоблението в собствения си глас. Това беше толкова далеч от разрешаването на важните казуси по убийства, с което някога се бе занимавал. И също така беше огромно падение от поста, който беше заемал преди време — дворецов управител, заместник-главнокомандващ на шогуна. Но Сано не се оплакваше. След катастрофата, която го бе сполетяла преди почти две години, той знаеше, че трябва да е благодарен, задето главата все още е на раменете му.

— Понякога, в този живот, трябва просто да взимаш това, което можеш — тихичко каза Маруме.

* * *

На подиума в залата за аудиенции на замъка Едо седеше шогунът Токугава Цунайоши, завит в юргани чак до слабохарактерната брадичка на мекото си, аристократично лице. Носеше плътен шарф под черната цилиндрична шапка на своя ранг. Беше обграден от пушещи мангали и трима възрастни мъже от Съвета на старейшините — главното управително тяло на Япония, — които бяха коленичили на горните две нива на пода под подиума. Плъзгащите се стени бяха

отворени към верандата, на която стояха Сано с Маруме и Фукида. Хитоши седеше на колене в краката им и хлипаше. Шогунът беше забранил на Сано да вкара гнусния арестант вътре в залата. Затова Сано и детективите бяха отвън, на студа, сякаш бяха парии — всъщност такива си и бяха.

— Значи това е мъжът, който скверни моя замък? — шогунът не си бе дал труд дори да поздрави Сано.

Той погледна накриво към Хитоши.

— Да, Ваше Превъзходителство.

Сано знаеше, че шогунът не му дължи благодарности за неговата работа, нито пък за четиринадесетте години предана, всеотдайна служба. Това беше Бушидо, Пътят на война, самурайският код на честта. Но пренебрежението все пак го терзаше.

— Хванахме го на местопрестъплението.

— Какво имаш да кажеш в своя защита — обърна се шогунът към Хитоши.

— Съжалявам! — Хитоши беше изпаднал в истерия от страх. — Моля ви, имайте милост!

Шогунът плесна с ръце.

— Заради случилото се те осъждам на екзекуция — старейшините кимнаха в одобрение. Шогунът се обърна към Сано: — Махнете го от очите ми.

Маруме и Фукида вдигнаха ревящия с пълно гърло Хитоши на крака и го извлякоха настрани. Сано се намръщи.

Най-накрая шогунът благоволи да забележи присъствието му.

— Какво има?

— Смъртното наказание изглежда малко прекалено — каза Сано.

Преди две години шогунът щеше да се стресне от критицизма на Сано, неговия доверен съветник; щеше да се усъмни в мъдростта на своето решение. Но сега се докачи.

— Този човек ме оскърби. Заслужава да умре — раздразнено каза той.

— Всеки акт срещу Негово Превъзходителство е равносилен на държавна измяна — каза единият от старейшините, Като Кинхиде. Той имаше широко, плоско лице с твърда, жилава кожа, досущ като маска с тесни процепи за очите и устата. — По закона на Токугава държавната измяна се наказва със смърт.

— Не във всички случаи — намеси се другият старейшина, който се казваше Ихара Еигоро. — Някои хора са щастливо изключение — нисък и гърбав, той приличаше на маймуна и целенасочено гледаше в Сано.

Сано се опита да не се наежи при тази подла препратка към инцидента, който бе довел до неговия крах.

Той изгледа двамата старейшини, негови отколешни политически опоненти.

— В случая, за който намеквате, нямаше държавна измяна — той никога не беше предавал шогунa; не беше извършил ужасяващото дело, в което го бяха обвинили.

— О? — каза Ихара. — Аз чух друго.

В този момент се намеси третият старейшина:

— Слушал си погрешните хора — той беше Огами Каору, единственият съюзник на Сано в Съвета. Тих и замислен, старейшината изглеждаше млад въпреки осемдесетте си години и белите си коси.

Шогунът ядно се намръщи.

— Винаги говорите неща, които нямат смисъл — той не се славеше с интелигентност и никога не схващаше завоалираните алюзии, подтекста на дискусиата. Разговорите минаваха някак над главата му. Но напоследък, както Сано беше установил, шогунът забелязваше, че те са се състояли, макар и да не ги беше разбрал. — Това не ми харесва. Кажете какво имате предвид.

— Ще ми бъде приятно да обясня за какво говори всеки един, Ваше Превъзходителство — каза дворецовият управител Янагисава Йошиасу, докато влизаше в залата, придружен от сина си Йоритомо. Сякаш огледални образи, и двамата имаха една и съща физика — високи, силни и стройни, едни и същи тъмни, бистри очи, лъскава черна коса и поразителна мъжка красота. Сано не реагира външно на появата им, но отвътре кипеше от гняв и омраза.

Той и Янагисава бяха съперници от самото начало на влизането му в режима преди четиринадесет години. Тогава Янагисава беше дворецов управител. Събитията доведоха до заточението му и Сано зае поста му. Но Янагисава по чудо успя да организира завръщането си. Тогава шогунът постанови двамата да си споделят длъжността заместник-главнокомандващ и да управляват правителството

съвместно, като дворцови управители. Сано би се примирил с това, но не и Янагисава. С блестящ, поразителен акт на жестокост Янагисава беше нагласил краха на Сано.

— Добро утро и на вас, почитаеми дворцов управителю — каза Сано. На какво дължим честта на вашата компания? — но той знаеше. Янагисава имаше шесто чувство, което го известяваше винаги, когато Сано и беше с шогун. И винаги успяваше да се появи.

Янагисава игнорира поздравите.

— Сано *сан*^[1] и Съветът на старейшините обсъждат ужасното престъпление, което бе извършено срещу вас преди две години, когато той разследваше случай на отвличане. Пет жени бяха отвлечени и изнасилени. Едната беше вашата съпруга. Тя пострада много, защото Сано *сан* не успя да разреши казуса достатъчно бързо и да предотврати превръщането ѝ в жертва. Сега тя е толкова болна и уплашена, че дори не напуска спалнята си — додаде Йоритомо. Той винаги припяваше на баща си, когото обожаваше.

При други обстоятелства шогунът можеше да е забравил цялата афера. Две години бяха прекалено дълго време, за да може неговата непостоянна природа да устои на недоволството, а и той изобщо не се интересуваше от съпругата си. Техният брак беше въпрос на политическа изгода и той предпочиташе мъжете пред жените. Но Янагисава и Йоритомо непрестанно му напомняха случилото се. Сега той изглежда кръвнишки. Как можа да ми причиниш това ужасно нещо? — ядосано попита шогунът. Нямах значение, че жена му беше тази, която бе пострадала; той приемаше всичко лично. — След всичко, което съм направил за теб. Без мен ти щеше да бъдеш, тъъ, никой.

Сано беше *ронин* — самурай без господар, — преди да влезе в режима на Токугава като детектив-инспектор в полицейския отдел. При първото си разследване за убийство беше привлякъл вниманието на шогун и той създаде нова длъжност специално за него — най-почитаем следовател на събития, ситуации и хора. Оттогава насам все обвиняваше Сано в неблагодарност и пренебрегваше факта, че той многократно е заслужил късмета си, често пъти заплащайки го със собствената си кръв.

Сега в Сано се надигна раздразнение, защото отново трябваше да се защитава.

— С цялото ми уважение, трябва да отбележа, че отвличането на вашата съпруга не беше част от серийното престъпление. Дворцовият управител Янагисава нагласи отвличането и изнасилването ѝ.

— Глупости! — присмя се Като.

Ихара го последва — и двамата бяха стари приятели на Янагисава.

— Нямах доказателства!

Сано се бе опитал и не бе успял да извади каквото и да е доказателство срещу Янагисава, който бе прикрил напълно всичките си следи.

— Обвинението, отправено от Сано сан, е жалък опит да прехвърли вината на чужд гръб, Ваше Превъзходителство — каза Янагисава. — Имате неговата дума срещу моята. И вие вече решихте на кого да повярвате.

Той се качи на подиума и коленичи до почетната, дясна страна на шогуна. Отправи една самодоволна усмивка на Сано, наслаждавайки се на собствения си привилегирован статут и на позорното положение на врага си отвън, на студа. Йоритомо приседна близо до шогуна, от лявата му страна, и отправи на Сано поглед, изпълнен с изгаряща злонамереност.

Зловеща тръпка премина по гърба на Сано. Приликата между Йоритомо и Янагисава се усилваше с всяка изминала година, докато синът остаряваше, а бащата така и не се променяше. И двамата не само изглеждаха еднакво — съдбата им също беше еднаква.

В младостта си Янагисава беше просто син на дребен владетел. После беше омаял шогуна с красотата, обаянието и сексуалните си способности. Шогунът започна да разчита на съветите му и прехвърли управлението върху него.

Йоритомо беше плод на аферата между Янагисава и една от придворните дами, далечна братовчедка на шогуна. Младежът също беше омаял шогуна с красотата, обаянието и сексуалните си способности. Сега той заемаше бащиното си място като фаворит и любовник на шогуна, който се опираше все повече и повече на неговите съвети. Йоритомо и Янагисава държаха шогуна в такава здрава хватка, която никой не можеше да разкъса.

Сано си помисли за своя собствен син, Масахиро, който беше на единадесет години. За нищо на света не би го превърнал в подобна

политическа пионка. Твърде много обичаше Масахиро.

— Прав си — каза Йоритомо на Ихара. — Сано *сан* нанесе ужасна вреда на клана Токугава и извади късмет, че остана жив.

Той мразеше Сано не по-малко от баща си. При изпращането на Янагисава в изгнание Йоритомо остана в двореца, с шогуна. Сано се сприятели с младежа, който беше уязвим от бащините си врагове. А после Янагисава се върна нелегално и Йоритомо му помогна да уреди завръщането си. Бащата подложи Сано на задкулисни атаки, докато накрая Сано не го измъкна от скривалището му. Беше използвал за стръв Йоритомо с един жесток трик, който младежът не можеше да прости, макар Сано да имаше извинение.

За Йоритомо нямаше значение, че самият той е заговорничил срещу Сано и че е заслужил възмездие. Сега Йоритомо беше най-непримиримият враг на Сано.

— Да, аз, въъ, трябваше да те осъдя на смърт заради това, което ми стори, Сано *сан* — шогунът изглеждаше озадачен. — Защо не го направих?

Всички заговориха в един глас.

— Защото в сърцето си знаете, че аз съм невинен — каза Сано.

— Защото сте прекомерно добър, Ваше Превъзходителство — надвика го Янагисава.

— Защото Сано *сан* умее да ви манипулира — каза Йоритомо.

— Защото се нуждаете от него — чу се гласът и на Огами.

Във всички тези причини имаше истина и те действително обясняваха защо Сано беше понижен на предишната си длъжност, вместо да бъде принуден да извърши ритуално самоубийство, алтернативата на самурайската екзекуция. Шогунът не беше напълно опитомен от Янагисава и Йоритомо и вероятно подозираше, че те са нагласили ситуацията, в която бе изпаднал Сано. Под егоизма му все пак се криеше някаква милост. Един бърз разговор със Сано го беше убедил да не го осъжда на смърт. А и неизменно се нуждаеше от него, за да спасява режима от най-различни неприятности и проблеми.

Освен това Сано все още имаше някои приятели сред важните служители на Токугава и могъщите *даймио*^[2]. Те бяха оказали натиск върху шогуна, за да го пощади. А и Янагисава имаше много врагове, които подкрепяха Сано, в когото виждаха единствената надежда да му попречат да се издигне до абсолютната власт. Но никой не можеше да

каже това открито. Шогунът не знаеше нищо за боричкането за контрола върху режима. Янагисава и съперниците му нямаха желание господарят им да научи. Царуваше конспирация на мълчанието.

Но това не пречеше на Янагисава и Йоритомо да правят всичко възможно, за да хулят и очернят Сано пред шогуна.

— Макар че Сано *сан* заслужаваше по-сурово наказание, най-малкото, се върна там, където му е мястото — каза Янагисава.

Сано изскърца със зъби. Понижението беше абсолютно унижение, загуба на достойнство, сразяващ удар по самурайската му чест. Макар да знаеше, че трябва да се държи заради семейството си, заради васалите си и заради всички, чиято съдба зависеше от него, в най-мрачните си моменти той си мислеше, че смъртта щеше да е по-добра от това постоянно унижение.

— Отговорностите на дворецов управител бяха прекалено големи за Сано *сан* — припя му Йоритомо. — Залавянето на хулигани, които оскверняват двореца, повече му подхожда.

Ихара и Като закимаха в съгласие. Огами се намеси:

— Това е нелепо, като се има предвид каква похвална работа вършеше Сано *сан*, когато управляваше държавата в миналото — той отпрати многозначителен поглед към Янагисава: — По-добра от някои хора.

Корумпираният Янагисава беше крал от хазната, беше подкупвал и заплашвал служители и *даймио*, за да му се заклеват във вярност, и беше узурпирал властта от шогуна. Честните хора в режима не харесваха връщането на това положение. Още по-малко им харесваше фактът, че настоящата борба между Сано и Янагисава не беше просто още един епизод от дълго продължаващата семейна вражда. Янагисава беше по-опасен от всякога. Беше демонстрирал готовността си да пролива кръв, за да спечели власт. Ако бъдеше провокиран, можеше да започне война, която Япония нямаше да преживее.

Огами беше твърде напласен, за да говори открито срещу Янагисава. Другите старейшини подминаха думите му, все едно че не ги чува. Шогунът се намръщи, раздразнен от това, че разговорът отново започна да минава над главата му.

— Е, надявам се, че ти си, зъз, си си научил урока, Сано *сан* — шогунът махна с ръка. — Свободен си. О, и затвори вратата, преди да си отидеш. Студено ми е.

— Да, Ваше Превъзходителство — Сано нямаше право да възрази; шогунът можеше да се отнася с него така, както той избере. Самураят трябва да служи на своя господар без оплаквания и възражения, без оглед на поведението му или на недостатъците в характера му. Това беше Законът на война. Но издръжливостта на Сано беше обтегната до краен предел. Той се обърна, за да се махне, преди да направи нещо, за което щеше да съжалява.

— Почакай — каза Янагисава, наслаждавайки се на унижението му, с желание да го удължи още малко. След това се обърна и попита групата: — Имаме ли някакви други задачи за Сано сан?

— Чух, че имало серия кражби от магазини в търговския квартал Нихонбаши — Йоритомо се усмихна злобно на Сано. — Може би трябва да ги разследва?

— Това е добра идея — каза шогунът.

Негодувание заля Сано. Трябваше ли да падне и до преследване на някакви дребни крадци!

— Добре — каза той. — Ще разследвам кражбите в магазините — дългът си е дълг и изправянето на дребни престъпници пред правосъдието беше част от неговия личен код на честта, макар и в по-малък мащаб. — А после ще се заема с истинските престъпници — той хвърли враждебен поглед към Янагисава и Йоритомо.

Те планираха не друго, а да заграбят цялата страна, и не възнамеряваха да се задоволят с нищо по-малко. Във вените на Йоритомо течеше кръвта на Токугава, което го правеше приемлив за наследник на властта, когато шогунът умре. Беше много надолу в списъка на приемниците, но Янагисава беше твърдо решен един ден да направи сина си новият шогун. Той и възнамеряваше да управлява Япония чрез него, докато поне единият от тях е жив.

В това нямаше нищо ново. Но шансовете за успех на Янагисава нарастваха с всеки изминал ден. Шогунът остаряваше и ставаше все по-немощен. Някой трябваше да спре Янагисава, и то съвсем скоро.

Той присви очи срещу Сано, после пусна една бавна, тънка дразнеща усмивка. — Не си в позиция, от която да отправяш заплахи. Не и докато семейството ти все още се намира на тази земя.

Това беше заплахата, която съдържаше Сано — вредата, която врагът му можеше да нанесе на обичните му деца и съпруга. Нямаше място, където да се скрият от Янагисава. Ръката му беше прекалено

дълга, шпионите му бяха навсякъде. Сано започваше да се страхува, че никога няма да се възстанови от удара, който Янагисава му беше нанесъл, и че му остава единствено да пада още по-ниско и по-ниско. Но той устоя на пораженчеството, което се опитваше да се промъкне изпод кожата му. Трябваше да възстанови статута и честта си, трябваше да удовлетвори и изгарящата си потребност да отмъсти на Янагисава.

Но как? И кога? На четиридесет и пет годишна възраст, той се боеше, че времето няма да му стигне.

В залата влезе един от дворцовите стражи.

— Моля да ме извините, Ваше Превъзходителство, но дойде вестносец с новини, които не могат да чакат.

— Доведи го — каза шогунът, усмихвайки се с детинска наслада на изненадата.

Сано се позамота на верандата. Макар че повечето от държавните дела вече не бяха негова работа, той беше любопитен какви са новините.

Стражът въведе вестносеца. Беше момче на около дванадесет години, облечено в избеляло, вехто палто. Трепереше и дишаше тежко. По ръбовете на шалварите му беше полепнал сняг. Падна на колене пред подиума и се поклони. Лицето му беше зачервено, очите — изпъкнали, като кръгли, тъмни езера от страх.

— Говори — изкомандва шогунът.

Вестносецът преглътна, после проговори с тъничък, треперещ гласец:

— Почитаемият Кира Йошинака беше убит!

Сано застина на място от шокиращата вест. През групата се разнесе ужасен шепот. Шогунът зяпна и задиша тежко.

— Моят церемониалмайстор? Ааах, какъв удар е това за мен!

Длъжността на церемониалмайстора беше много важна. Дворът имаше сложни ритуали за пиршества, аудиенции при шогуна, религиозни чествания и безброй други случаи. Това правеше Кира незаменим. Той надзираше всички детайли при изпълнението на ритуалите. Подготвяше участниците и репетираше с тях. Беше единственият човек, който знаеше всяко най-дребно, тайно правило на етикета.

— Откъде научи, че Кира е убит? — обърна се Янагисава към вестоносеца.

— Кога стана това? — каза Като.

— Къде? — добави Ихара.

Вестоносецът се опитваше да се съвземе.

— Снощи. В имението на Кира *сан*. Аз съм кухненски прислужник там — от гърлото му се надигна хлипане. — Аз видях!

Отношенията на Сано с Кира бяха строго професионални и затова той не почувства никаква скръб за смъртта му, но без убийтия замъкът Едо можеше да потъне в хаос. А Кира беше важна личност не само заради задълженията, които беше изпълнявал в продължение на четиридесетина години. Той беше хатамото — наследствен васал на Токугава — от изключително високопоставена фамилия. И имаше далечна родствена връзка с клана Токугава. Убийството му без съмнение щеше да предизвика сензация.

— Как се случи това? — уплашено попита шогунът.

По бузите на вестоносеца рукнаха сълзи.

— Главата му беше отрязана.

Надигнаха се ужасени възклицания.

— Кой го направи? — Янагисава изглеждаше персонално засегнат. Кира беше един от неговите стари приятели.

— Банда самураи — каза вестоносецът. — Те нахлуха в имението на Кира *сан*.

Нова вълна от ужас се разля през Сано и групата. Това беше престъпление с изумително насилие, дори за град, в който насилствената смърт беше нещо обичайно.

— Кой бяха те? — попита Янагисава. — Защо са направили подобно нещо?

— Не знам — засрамено каза вестоносецът. — Бях прекалено уплашен, за да гледам, докато всичко се случваше. Скрих се и излязох чак когато всичко свърши и те си бяха отишли.

Сърцето на Сано задумка, докато надеждата се надигаше в него. Той погледна към шогуна.

Владетелят беше олицетворение на злочестината, скръбта и объркването. Сано виждаше как желанието му да предприеме решителни действия се бори със склонността му да оставя другите да

се оправят с проблемите вместо него. Шогунът срещна погледа му с облекчение. Той посочи към него.

— Ти ще разследваш убийството на Кира — поради шока на момента беше забравил, че е ядосан на Сано; спомни си само, че той е специалистът по разрешаване на престъпления. — Ти ще заловиш престъпниците и, въъ, ще стигнеш до дъното на всичко това.

От въодушевление Сано забрави, че замръзва от студ. Той виждаше в казуса за убийството шанс да отвоюва позициите, които бе загубил. Знаеше, че сламката, за която се хваща, е съвсем тъничка, но беше по-добре от нищо.

— С удоволствие, Ваше Превъзходителство.

Лицата на Янагисава и Йоритомо издаваха смут.

— Да не бързаме толкова — каза Янагисава. Зловидеше им се дори и тази тънка сламчица. — Ваше Превъзходителство, ние вече установихме, че Сано *сан* не става, за каквато и работа, която е по-сложна от ловене на дребни крадци. Трябва да назначите някой друг да разследва убийството на Кира.

— Имаш предвид себе си ли? — на лицето на шогуна се изписа най-наивното му изражение, говорещо за желание да му угоди.

Янагисава хвърли на Сано бърза, гадна усмивка, сякаш беше отмъкнал купа с ориз от умиращ от глад просяк и беше доволен от стореното.

— Ами да, ако Ваше Превъзходителство няма нищо против.

Изражението на шогуна изведнъж се промени и той недоволно се намуси.

— Не, имам против!

Понякога той се дразнеше от контрола, който Янагисава и Йоритомо упражняваха върху него. Те го гледаха ужасени от това, че той се разбунтува. Дори издърпа ръката си от хватката на Йоритомо.

— Искам Сано *сан* да разследва! — той хвърли застрашителен поглед над цялата група. — Има ли някой друг още някакви възражения?

Като и Ихара гледаха в пода, припомняйки си, че шогунът има власт над живота и смъртта им и че е по-добре да не го ядосват. Огами отправи прикрита усмивка към Сано.

— Какво чакаш, Сано *сан*? Върви! — каза шогунът.

— Да, Ваше Превъзходителство — Сано се омете бързо, преди шогунът да си промени мнението.

[1] При учтиво обръщение и като изказ на почитание в японския език след фамилното име се прибавя сан — „господин, госпожа, госпожица“. — Бел.ред. ↑

[2] Потомствени кланове, които са владеели отделните провинции на династичен принцип. — Бел.прев. ↑

2. ГЛАВА

Първият васал на Сано, Хирата, се събуди от тежестта, която се стовари на гърдите му. Той се задави с прохъркване, отвори очи и видя смеещото се лице на осемгодишната си дъщеря Таеко, която го беше яхнала. Още една тежест тупна на леглото до него. Беше петгодишното ѝ братче Тацуо.

Съпругата на Хирата, Мидори, се търкулна до него, обхванала огромния си корем.

— Колко пъти трябва да ви казвам да не скачате върху нас в леглото? — сгълча тя децата. — Ще смачкате бебето — тя изпъшка. — Има още цял месец, а имам чувството, че ще го родя днес.

— Елате тук — Хирата придърпа децата под юргана, между себе си и Мидори.

— Може ли да отида да видя Масахиро? — попита Таеко.

Масахиро беше единадесетгодишният син на Сано. Той и неговата по-малка сестричка Акико бяха любимите другарчета на децата на Хирата в игрите.

— Не — каза Мидори. — Толкова често сте в дома им, че на Сано и на господарката Рейко сигурно им е дотегнало от вас — тъй като живееха в едно и също имение в района на висшите служители в замъка Едо, семействата на Хирата и Сано прекарваха много време заедно. — Оставете ги насаме за малко.

Таеко се обърна към Хирата.

— Тати? Ще ме пуснеш ли да отида при Масахиро?

Хирата се усмихна на опита ѝ да противопоставя родителите си един срещу друг.

— Съжалявам. Думата на майка ти е закон — каза той. — Ти харесваш Масахиро, нали?

— Приличен е — каза Таеко с обиграно равнодушие.

Мидори и Хирата размениха поглед, който съчетаваше развеселеност със загриженост. Дъщеря им беше влюбена в Масахиро. Тя беше още много млада, но децата израстваха бързо в техния свят и

те се надяваха тя да не бъде наранена. Брак между Масахиро и Таеко беше невъзможен; той би донесъл политически облаги на нейното семейство, но не и на неговото.

— Масахиро се сби с няколко момчета вчера — каза Таеко.

— Защо? — попита Хирата.

— Те ни се подиграваха, защото шогунът бил понижил бащите ни — каза Таеко.

Хирата погледна Мидори и видя смут по лицето ѝ. Когато Сано беше дворецов управител, Хирата зае предишния му пост на главен следовател. Когато Сано беше понижен, същото сполетя и Хирата. Дватамата с Мидори се тревожеха от резултата, който понижението би могло да има върху децата им. Хирата не се интересуваше толкова от себе си. Той нямаше нищо против да предаде поста си на Сано, защото си даваше сметка какъв късмет бе извадил навремето.

Преди четиринадесет години той беше нисш полицейски патрулен офицер, който не можеше да си позволи да се ожени. После срещна Сано, който го направи свой първи васал. Дължеше кариерата си изцяло на него. И Сано дължеше живота си на Хирата, който беше предотвратил нападение срещу него, но го раниха толкова тежко, че замалко не умря. Все пак Хирата се бе възстановил и постигна неща, за които не беше и мечтал. Имаше съпруга, която обожаваше, две деца и трето на път. Животът беше хубав.

И все пак той се страхуваше за бъдещето на Таеко и Тацуо. Светът беше жесток към потомците на изпадналите в немилост бащи. И неговите деца, и децата на Сано вече усещаха парливата болка от това.

— Пострада ли някой в борбата? — разтревожено попита Мидори.

— Не — каза Таеко. — Аз уплаших момчетата и ги разгоних. Казах им, че ако не престанат да ни тормозят, баща ми ще ги набие. Казах им, че баща ми е най-добрият боец в Едо.

— Не бива да се фукаш — каза Мидори. — Не е възпитано.

— Но това е вярно — обади се с Тацуо.

Хирата скромно сви рамене. Той наистина беше най-добрият, както беше доказал в множеството турнири и дуели, които бе спечелил. След раняването беше окуцял и изпитваше непрестанна болка. Стана ученик на един майстор по мистични бойни изкуства, странстващ

свещеник на име Озуно. Пет години усилни тренировки възстановиха здравето му, направиха потрошеното му тяло мускулесто и жилаво, а костите му — яки като желязо, и развиха бойните му умения до степен, в която беше почти непобедим. Тайните ритуали бяха подобрили състоянието на ума му, дарявайки го с необичайна за тридесет и шестте му години мъдрост, и му бяха дали нов светоглед. Режимът на Токугава беше само мъничко мръсно зрънце в Космоса. Политическите машинации не можеха да омаловажат плодовете на неговата упорита работа. Нищо не можеше да го направи.

Поне не и до този момент.

— Извинете, почитаеми господарю — един слуга коленичи в преддверието на спалнята. — Имате съобщение от *сосакан сама*. Нужна му е вашата помощ в един нов случай.

Хирата почувства любопитство и вълнение.

— Може би това е, което чакаме — каза той на Мидори. Двамата със Сано се надяваха да получат случай, който да им даде възможност да възстановят положението и честта си и да осигурят бъдещето на децата си.

След като се изми и закуси набързо, Хирата облече тежките си зимни дрехи, взе меча си от стойката в антрето и го запаса на кръста си. На вратата се поколеба.

Най-добрият майстор по бойни изкуства в Едо се боеше да излезе навън.

Отвори със замах вратата, надмогвайки страха. Посрещна го силен полъх от студен въздух, който миришеше на дим от горящи дървени въглища. Слугите разриваха снега с лопати от пътеката през градината. Хирата пое дълбоко дъх, забави пулса си, възстанови самообладанието си и наостри тренираните си сетива. Чуваше стражите, патрулиращи из замъка, слугите, трополящи с кофите, и далечния лай на кучета в града, дюкянджиите, които хвалеха стоката си, и ромона на реката. Усети мириса и вкуса на рибата, която цвъртеше по скарите, юфката, която се готвеше в подправен с чесън бульон, нощните изпражнения по гальотите, насочени към вътрешните дворове. През потока на физическите усещания той долавяше аурите, излъчвани от милионното население на Едо. Всички те бяха далечни, енергия, която сигнализираше за здравето на тези, които я излъчваха, за тяхната самоличност и емоции. Макар да имаше прекалено много

аури, за да запомни всички, Хирата успяваше да идентифицира тези на хората, които познаваше. Той проектира сетивата си навън и започна да претърсва града.

Мидори излезе и застана до него.

— Тук ли е?

— Не — Хирата не бе почувствал аурата, която търсеше, тази, с която се бе сблъскал за пръв път преди осемнадесет месеца.

Намираще се в храма Уено, когато за пръв път почувства аура, по-силна от всяка, която бе срещал до този момент. Тя се излъчваше от мъж със сили, далеч над тези, за които Хирата си мислеше, че са възможни за смъртен човек. Поразен от страх и благоговение, той беше чакал мъжът да се разкрие — но той не го стори. Вместо това се размотаваше невидимо край него и му се подиграваше. Само веднъж беше позволил на Хирата да го зърне и после изчезна.

От този момент той търсеше мъжа, когото беше нарекъл свой „преследвач“, човек, чието име и лице не познаваше, чиито бойни умения вероятно нямаше да може да победи, човек, който можеше да го последва навсякъде. Живееше в страх, че той може да навреди на семейството и приятелите му, както и на него самия. Прекарваше дните си в препускане из града, опитвайки се да примами преследвача си на открито; но до този момент той си оставаше скрит и анонимен.

— Може би изобщо не се връща — каза Мидори. Тя беше от малкото хора, на които Хирата бе казал за преследвача. Другият беше Сано. Закле ги да пазят тайната му. Не искаше другите да разберат, че той се бои от призрак, който никой, освен него не може да забележи.

— Не, връща се — каза Хирата. — Дебне от разстояние, изчаква своя час.

— За какво? — Мидори се опита, макар и не особено старателно, да скрие скептицизма си.

— Да ме победи — каза Хирата.

Много мъже искаха да го победят в битка и да го изместят като пръв и най-добър майстор на бойните изкуства в Едо. И всички се проваляха. Но Хирата осъзнаваше, че дори мистичните му сили не биха могли да го задържат завинаги в разцвета му. Накрая щеше да дойде някой, който да може да го победи. Страхуваше се, че това е преследвачът. Той чувстваше, че времето за окончателното изпитание и откритата конфронтация вече е близо.

— Какви бяха поговорките на учителя ти, които обичаш да цитираш? — попита го Мидори. — „Сами създаваме това, от което се страхуваме“. „Най-страшният неприятел на война е неговият собствен ум“. Чудя се дали умът ти не те води към лудост. Може би този преследвач изобщо не съществува. Може би ти си го измислил.

— Не съм — Хирата настръхна от раздразнение.

Съпругата му не вярваше напълно в неговите мистични сили, макар да го беше виждала да прави изумителни подвизи. Като практична жена, тя мислеше, че всичко има рационално обяснение. Но, разбира се, и Хирата не вярваше в свръхестественото, докато сам не го бе преживял. Той не можеше да очаква Мидори да разбере. И трябваше да признае, че би могло и да има истина в думите ѝ. Може би умът му и страхът му бяха превърнали преследвача в някакъв по-голям, по-силен индивид, отколкото всъщност беше. Но Хирата не мислеше, че е така.

— Трябва да вървя — каза той.

Загрижеността за него помрачи очите на Мидори, макар да се съмняваше, че той действително е застрашен от някаква реална опасност.

— Пази се.

3. ГЛАВА

Стражите по кулите и покритите коридори по стените на замъка Едо гледаха надолу, към главната порта, която се отвори, за да пропусне процесия самураи на коне. Сано яздеше начело, а Хирата до него. Маруме и Фукида ги следваха с петдесет войници от неговата армия. Сърцето му олекна, както винаги, когато се измъкваше от ограничаващите предели на замъка. Докато прекосяваха моста над водния ров, той вдиша невероятната, хапеща бузите студена и свежа атмосфера на надеждата.

Завиха по булеварда, който разделяше Едо от района на *даймио*, където живееха феодалните владетели в своите огромни, оградени с високи стени дворове.

Дървените скелета на пожарните наблюдателни кули се протягаха към синьото небе, окичени с бели облаци. Снегът беше натрупал високи преспи по широкия булевард. Нямахше много голямо движение, освен един ескадрон самураи на коне, които приближаваха от насрещната посока. По пилоните на гърбовете им се развяваха флагове с герба на един *даймио*, чийто клан беше съюзник на Янагисава. Те бързо препускаха право срещу Сано, предизвикателно и нагло вирнали брадички.

Маруме и Фукида препуснаха в галоп срещу тях.

— Хей! — викна Маруме. — Отдръпнете се.

Войниците продължиха срещу тях. Сано стисна челюсти. Докато шогунът беше зад гърба му, той предизвикваше респект почти у всекиго. Откак загуби благоволенieto му, никой не го зачиташе. Трябваше вече да е свикнал с това, но все още му беше трудно да го приеме.

Фукида, Маруме и другите му войници посегнаха за мечовете си.

— Пуснете ги да минат — каза им Сано.

Не си струваше да пожертва човешки животи заради удовлетворението да даде урок на нахалните войници. Преди време, по-младите, луди глави сред васалите му бяха влизали в много разпри

заради него. Мнозина бяха умрели. Сано не просто не обичаше празното прахосване на живота — той се нуждаеше от всеки свой войник.

Хората му неохотно отстъпиха. Войниците се закикотиха и се приготвиха да минат с конете си през армията на Сано. В този момент Хирата им препречи опътя. Той се беше придвижил толкова бързо, че те бяха безкрайно изумени, като го видяха на пътя си.

— Заобиколете ни.

Гласът му беше тих, но могъщата му аура спря войниците. Страхът им показва, че го познаха. Те знаеха, че той може да ги избие до крак, преди да успеят дори веднъж да го ударят. Никой не смееше да обиди Сано в присъствието на Хирата. Смеейки се, сякаш това е някаква неособено забавна шега, самураите се промъкнаха около групата на Сано.

Хирата върна коня си обратно до Сано. Маруме и Фукида му кимнаха одобрително, но Сано долови напрежението между тримата, докато процесията им продължи нататък по булеварда. Детективите не възразяваха Хирата да заема полагащото му се място до Сано, но когато Хирата беше сосакан сама, а Сано — дворецов управител, те действаха като негови първи васали. Наслаждаваха се на статута и отговорностите си и им беше неприятно, че сега са изместени на заден план. И макар че детективите харесваха Хирата, той се беше променил, откакто изучаваше мистични бойни изкуства. Те се бояха от него, въпреки че беше техен другар.

Но днес нищо не можеше да помрачи настроението на Сано и хората му. Преди четиринадесет години едно разследване на убийство беше изстреляло Сано към необичайно издигане във властта. Едно ново разследване на убийство сега можеше да стане неговото спасение. Хората му бяха развълнувани от това, че са на важна мисия. А и атмосферата в града беше весела и празнична. Искрящ бял сняг покриваше покриви, улици и мръсотия. Жени метяха стълбищата пред вратите на къщите си, изпращайки вихрушки от снежинки върху ярко облечени деца, замерящи се със снежни топки. Борови клони висяха над портите, декорация за идващата Нова година. Сано и свитата му прекосиха моста Риогоку, който се извиваше в дъга над баржите и рибарските корабчета по блестящата река Сумида. Те се шегуваха и се смееха.

Хуморът им внезапно секна, когато откриха първата улика за убийството.

Снегът по улицата между кирпичените зидове на именията в квартала на Кира беше почервенял от кървави стъпки и пръски. Те идваха от портата на високата двуетажната къща, чийто централен извит покрив се издигаше над ограждащите я казармени помещения. Докато слизаха от конете, Фукида промърмори: „Милостиви богове“.

— Мислех, че сме дошли да разследваме едно убийство — отбеляза Маруме, чиято обичайна веселост беше помръкнала. — Това изглежда като сцена на масово клане.

На стената, близо до празната къщичка на караулното помещение, беше облегнатата стълба.

— Сигурно така убийците са проникнали в имението — Сано погледна нагоре и надолу по улицата. Хора надничаха от вратите на своите имения. Когато погледът му срещаше техните погледи, те се отдръпваха. Хайде, да влизаме — заедно с хората си той приближи до вратата. — Бъдете нащрек. Вестоносецът каза, че убийците са си тръгнали, но не знаем какво можем да очакваме.

С извадени мечове те се подредиха покрай двете страни на портата. Хирата предпазливо отвори вратата. Тръгнаха между бараките, по пътеката, която беше покрита с още по-кървав сняг. Двама мъже лежаха мъртви, с лицата надолу. И двамата бяха самураи, полуголи и боси. От гърбовете им стърчаха стрели. Сано и хората му продължиха към вътрешния двор. И тук кръвта беше толкова изобилна, че снегът приличаше на алена киша. Наоколо бяха пръснати много трупове. Войниците на Сано възклицаваха и мърмореха. Някои повърнаха. Сано се намръщи при гледката на разсечените гърди, срязаните гърла, кървящите вътрешности. Безжизнени очи сезираха в небесата. Сано замалко не настъпи една отрязана ръка. Стомахът му се обърна, макар да беше видял достатъчно кланета в миналото.

— Това не е било битка — каза Маруме. — Било е касапница.

— Но къде е Кира? — попита Хирата.

Тръгнаха към къщата. Тя се гушеше под тежестта на снега по покрива ѝ, фасадата ѝ беше в сянка, верандата тъмнееше под надвисналите первази. Гарвани и лешояди бяха накацали по фронтоните, готвейки се да пируват с труповете. Къщата беше тиха като гробница. Сано и хората му последваха кървавите отпечатьци по

стъпалата и през вратата. Не си дадоха труд да си събуват обувките, както изискваше обичаят. Коридорът, в който влязоха, тънеше в стопен сняг и кръв. Те се промъкнаха в тихите, празни стаи.

Изад ъгъла изскочи един мъж. Беше дребен и прегърбен и носеше копие.

— Не приближавайте повече! Махайте се! Той тронаво хвърли копието си по Сано и другите.

— Ей, внимавай с това нещо — Маруме хвана копието. Старецът изпищя и се сви от страх.

— Няма да те нараним — каза Сано и се представи. И той, и войниците му прибраха мечовете си в ножниците.

Старецът тежко си пое дъх, падна на колеж.

— *Сосакан сама!* Хиляди извинения. Мислех, че са се върнали.

— Кой си ти? — Горобей. Аз съм камериер на господаря Кира. Бях.

— Шогунът ме изпрати да разследвам убийството на Кира сан — каза Сано. — Може ли да говоря с първия му васал?

Горобей изхлипа.

— Той е мъртъв.

— А другите му служители?

— И те също са мъртви или ранени.

— Кой е отговорникът? — попита Сано.

— Никой.

— Кой изпрати вестносеца в замъка Едо? — Аз. Изпратих да доведат и лекар, за да се ранените. Те са в казармите.

— Добре си направил — каза Сано. Къде са жените и децата? — той знаеше, че Кира има голямо семейство. — Добре ли са?

— Да благодарим на боговете, те са добре. Бандата не ги докосна. В частните покои са, със слугите — каза Горобей и добави: — Кучето пазач също беше пощадено. Намерих го вързано, със запушена уста отвън.

Законът на Токугава забраняваше убийството на кучета. Духовните наставници на шогуну му бяха казали, че ако покровителства кучетата, боговете ще го дарят с наследник. До този момент това не беше подействало, вероятно защото той правеше секс много по-често с мъже, отколкото с жени. Сано беше изумен от съчетанието на насилие и респект към закона, показани от бандата.

— Може ли да ни заведеш при Кира? — попита той.

Горобей кимна, преглъщайки сълзите си. Той поведе групата на Сано към спалнята. Още и още кървави стъпки покриваха татамите^[1] покрай леглото, чиято завивка беше отгърната, сякаш обитателят му току-що беше станал. Горобей вдигна рисуваната щора, която висеше на стената, разкривайки още една врата.

— Господарят ми нареди да се направи тази врата, в случай на опасност — той преведе Сано през вратата към един вътрешен двор. Там имаше сайвант, зад чиято открената врата се виждаха въглища и дърва за огрев. На пода имаше покривало. Сано видя формата на тялото под него. Кръвта се беше просмукала през тъканта.

— Не исках да го оставям тук — каза Горобей със срам и съжаление. — Но не можех да го преместя сам, а никой друг не искаше да го докосне.

— По-добре е, че си го оставил тук, докато дойдем — Сано бе доволен, че всички следи са останали непокътнати.

Фукида и Маруме отметнаха покривалото. Показаха се боси крака с изкривени палци, нагоре се разкриха повехнали, кльоцави, покрити с вени прасци и бежово кимоно, оцапано с кървави петна, които ставаха по-големи нагоре, с отдръпването на покривалото. Цялата горна част на дрехата беше обагрена в червено. Ръцете на Кира лежах на разперени настрани, пръстите му бяха вкочанени. Тялото свършваше до врата. През полузамръзналата, съсирена локва кръв, която покриваше отрязаната плът, се показваха кости, сухожилия и дихателната му тръба.

Детективите пуснаха покривалото. Фукида всмука въздух през зъби. Маруме потръпна. Горобей заплака. Сано и Хирата гледаха в мълчание, отдавайки почит на своя колега. Сано понесе с твърдост духовното омърсяване, което излъчваше мъртвият. Той отхвърли непочтителната мисъл, че е нагазил в толкова много кръв, че трябва да си изгори ботушите, като се върне у дома. После зададе очевидния въпрос.

— Къде е главата на Кира?

— Те я взеха — каза Горобей, после поясни: — Хората, които го убиха.

— Кой са те? — каза Сано. — Успя ли да ги видиш?

— Не. Но се сещам кои трябва да са. Бившите васали на господаря Асано.

Сано си даде сметка, че и той би трябвало да се сети. Хирата и Фукида кимнаха с разбиране.

— Господарят Асано — каза Маруме. — Значи затова е било. Инцидентът в замъка Едо — кога беше той?

— Преди две години?

— По-точно двадесет и два месеца — Сано започна да изрежда подробностите от инцидента: — От императорския двор в Миако дойдоха пратеници. За домакин, който трябваше да се грижи за забавляването им, беше определен господарят Асано Наганори, на възраст тридесет и четири години, *даймио* на замъка. Ако в провинция Харима. Кира, като церемониалмайстор, трябваше да го инструктира как да проведе ритуала. Между двамата възникна силна враждебност.

— Някой някога разбра ли защо? — попита Хирата.

— Не. Това все още е загадка — каза Сано. — Но един ден господарят Асано извадил меч си, нападнал Кира и му порязал главата. Кира оцеля, но Асано наруши закона, забраняващ изваждане на меч в замъка Едо, което е углавно престъпление, наказуемо със смърт.

Той твърдеше, че двамата с Кира са имали личен конфликт и че Кира го е провокирал, а той е трябвало да защити честта си. Кира заяви, че не е имало никакъв конфликт и че Асано го е нападнал без нищо. Шогунът повярва на Кира. Той нареди на господаря Асано да извърши *сепуку*. Династията на Асано бе заличена, имуществото му беше конфискувано от правителството и васалите му станаха *ронини*.

Да стане ронин, беше голям позор за самурая, дори и когато е загубил воинския си статут не по своя вина. Сано го знаеше, защото същото се бе случило и на неговия собствен баща. След като господарят му бе влязъл в конфликт с третия шогун Токугава, диктаторът конфискувал всичките му земи и на васалите му, включително и на семейството на Сано, се наложило да се грижат сами за себе си. Бащата на Сано не се възстанови от унижението, докато синът му не възвърна честта на фамилията с влизането си на служба в режима на Токугава.

— Изглежда, тези *ронини* са обвинявали Кира за смъртта на техния господар и са потърсили възмездие — каза Сано.

— Но нали шогунът постанови, че Кира не е виновен в нищо и следователно не трябва да бъде наказван? — каза Фукида. — Нали той забрани всякакви действия срещу Кира?

— Да, но очевидно това не е спряло *ронините* — измърмори Маруме, докато покриваше трупа с платнището.

— Това не бива да ни изненадва — каза Сано. — Лоялността към собствения господар е най-висшият принцип на Бушидо. Отмъщението за неговата смърт е най-важният дълг, който един добър самурай не може да пренебрегне.

— Като изключим, че това се случва твърде дълго след смъртта на господаря Асано — каза Хирата.

— Като изключим, че са били замесени твърде много *ронини* и че са избили твърде много хора, освен Кира — добави Фукида. — Никога не съм чувал за подобна вендетата.

Вендетата обикновено включваше само двама души — извършителят и човекът, който го е оскърбил, — макар че понякога роднини или приятели също можеха да попаднат в съответната страна. Мащабът и голямата жестокост на това отмъщение изумиха Сано. То със сигурност щеше да вдигне голяма шумотевица.

— Не мисля, че *ронините* са си дали труд да регистрират официално вендетата — каза Хирата. Вендетата беше законна, когато извършителят уведоми властите за намерението си. Това уведомление служеше като предупреждение за застрашения, благодарение на което той можеше да вземе предохранителни мерки и имаше време да се скрие.

— Прав си — каза Сано. — В този случай заповедта на шогуна забрани вендетата.

— Моят господар винаги се е страхувал, че това може да се случи — каза Горобей. — Затова и имаше толкова многочислена охрана. Затова и спалнята имаше таен изход.

— Това просто доказва правилото: Ако някой е решен да те хване, той ще го направи — каза Маруме.

— Е, поне загадката май се разрешава — каза Сано. — Знаем кой е убил Кира и защо.

Той чувстваше огромно разочарование. Беше се надявал, че убийството на Кира ще е голям казус, че ще може да впечатли шогуна с разрешаването му и да си проправи път към възстановяване на

статута и честта си, но случаят се бе оказал разочаровашо прост и приключи почти със започването си.

— Все още остава да арестуваме *ронините* — каза Хирата, после попита Горобей. — Къде отидоха?

— Не знам — нещастно отвърна старикът.

— Ще ги намерим — Сано се надяваше, че ще може да извлече поне някаква изгода, ако приключи разследването бързо. — Да се залавяме за работа.

[1] Традиционна японска постелка за под. — Бел.прев. ↑

4. ГЛАВА

— Имам добри новини и лоши новини — каза сватовницата на господарката Рейко. — Коя искаш да чуеш първо?

Двете жени седяха в приемната стая на къщата на Сано, край косацу. Краката им бяха пъхнати на топло отдолу, в пространството около горящите въглени. Върху масичката и скутовете им беше метнат юрган. Носеха копринени кимона, подплатени с кожи. Дрехата на старата сватовница беше тъмносива, а на Рейко — в тъмновиолетови нюанси, подходящи за почтена омъжена дама на тридесет и три години. Чайник, чаши и поднос със сладки във форма на цветя бяха поставени пред тях на масата.

— Кажи ми първо лошата новина — каза Рейко.

Сватовницата беше госпожа Уакаса, майка на владетеля Икеда, един от най-могъщите съюзници на Сано. За седемдесет и деветте си години тя беше изключително запазена жена. Боядисваше косата си в неестествено черно, което беше в тон със зъбите ѝ, които също бяха оцветени в черно, в съответствие с модата на самурайските съпруги. Възрастта беше смалила ръста ѝ до размерите на дете и лицето ѝ изглеждаше повехнало, но имаше енергията на двадесет години помлада жена. Харесваше ѝ да се меси в работите на другите и когато чу, че Рейко и Сано търсят булка за сина си, доброволно се нае да действа като посредник, който да предава предложенията до и от семействата с дъщери за женене.

— Кланът Фукушима отхвърли вашето предложение — каза тя.

Този клан също беше съюзник на Сано и притежаваше огромно имение и големи богатства.

— О! — каза разочаровано Рейко.

Госпожа Уакаса ръгна с пръст Рейко.

— Казах ти, че се целиш прекалено високо — тя беше безцеремонна и пряма до границата на грубостта, черта, характерна за старите жени — привилегия на възрастта. — Когато съпругът ти беше

дворцов управител, те щяха да скачат от радост при възможността да се свържат чрез брак с вашето семейство, но сега...

— Знам — прекъсна я Рейко, преди старицата да започне отново да предъвка приказките си за това „как проблемите на Сано са намалили перспективите за брак на Масахиро“. Да бъде проклет Янагисава! Рейко му беше бясна заради риска, на който бе изложил децата й.

— А ето я и добрата новина — каза госпожа Уакаса. — Представител на клана Чуто предложи на Масахиро най-малката си дъщеря от главния клон на тяхната фамилия.

— Надявахме се на нещо по-добро — каза Рейко. Кланът Чуто бяха васали на Токугава, но техният старейшина беше само капитан в армията. Съюзът с тях нямаше да подобри кой знае колко политическия статут на клана Сано. Освен това Рейко познаваше момичето, доста тъповато създание.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не си заинтересувана? Получихме шест отказа за година и това е първото ни предложение. Не прибързвай да го отхвърляш.

— Добре — каза неохотно Рейко. — Кажи им, че ще обмислим тяхното предложение. Но продължавай да търсиш нови възможности. Все още има време. Масахиро е само на единадесет.

Самурайските момчета навършват пълнолетие на четиринадесетгодишна възраст; но много често децата се сгодяваха невръстни и Сано и Рейко трябваше да вземат мерки за бъдещето на Масахиро, в случай че нещо се случи с тях. Ако Масахиро бъдеше сгоден, щеше да има друго семейство, което да го пази, докато е млад, и да му даде място в обществото, когато порасне — ако Сано го нямаше, за да го направи сам. Рейко трябваше да намери булка за Масахиро бързо, защото положението на Сано с нищо не се подобряваше. Но тя се чувстваше така, сякаш ускорява края на детството му. Искаше й се той да остане нейното бебче колкото е възможно по-дълго.

— Времето тече бързо — предупреди я госпожа Уакаса. — Колкото по-бързо се уреди синът ти, толкова по-добре. Същото се отнася и за дъщеря ти. Можеш да се обзаложиш, че дворецовият управител Янагисава не си губи времето, за да ожени сина си. Чу ли слуховете? Изглежда, че е в преговори с Токугава Иенобу, за да уреди

брак на Йоритомо с дъщеря му — каза тя и добави: — Иенобу е племенник на шогуна!

— Чувала съм, че той е най-вероятният наследник на шогуна — каза Рейко обезпокоена.

— А също и аз — каза госпожа Уакаса. — Шогунът рано или късно ще умре. Ако Йоритомо се ожени във фамилията Иенобу, тогава Янагисава ще има възможността да контролира режима и след смъртта му.

И Сано ще трябва да се бори с него при още по-неизгодни условия.

— В такъв случай е още по-важно да намерим най-добрата партия за...

Рейко спря, защото видя, че Масахиро стои в антрето, държейки бамбуков контейнер за ръкописи. Тя не обичаше да говори за брачните му перспективи пред него. Не искаше момчето ѝ да чува как го обсъждат, сякаш е стока за продан, която купувачът отхвърля. Но той притежаваше таланта да усеща кога се случва нещо важно. Винаги се появяваше на сцената, преди Рейко да разбере, че е там.

Госпожа Уасака разбра.

— Аз по-добре да си тръгвам — тя се надигна, кривейки лице, докато ставите ѝ пукаха. Докато излизаше навън, успя да каже на Рейко: — Помни какво ти казах: Не чакай прекалено дълго.

Рейко протегна ръка към Масахиро и го притегли към себе си. Колко висок беше станал! И колко хубав в бялото си кимоно за упражнения по бойни изкуства. Той не приличаше нито на нея, нито на Сано; беше взел най-хубавите черти и на двамата, нейната красота, втвърдена от силата на Сано. Рейко сияеше от гордост и любов.

— Свърши ли с упражненията?

— Да, майко — каза Масахиро и попита: — Тя не може да намери булка за мен, така ли?

Рейко въздъхна. Масахиро знаеше всичко, което става из домакинството, независимо от нейните усилия да го предпази.

— Все още не.

Той изглеждаше облекчен.

— Не мисля, че съм готов да се оженя.

— Няма да се жениш, не и преди да навършиш поне четиринадесет години.

— Ако мога да се ожения за момиче, което харесвам, няма да имам нищо против — Масахиро звучеше обнадежден.

Рейко осъзна с изненада, че той се превръща в младеж, с младежки мечти за романтична любов.

— Обещавам да направя всичко по силите си, за да ти намеря момиче, което да обичаш.

Масахиро кимна поуспокоен. Той отново приличаше на дете, което вярва, че трите години до пълнолетието му ще продължат вечно. Но той вече беше поел отговорности на възрастен човек.

— Трябва да се преоблека и да отида в двореца — тази зима Масахиро бе започнал своята първа работа — като паж в замъка Едо, длъжност, от която започваха много момчета от добри самурайски семейства. Той бе извънредно горд от този факт. — Шогунът ще има нужда от мен.

При забележката му за шогуна кръвта на Рейко замръзна.

Шогунът обичаше секса с млади момчета. Обграждаше се с мъжки проститутки и актьори и всеки паж, войник и служител в Едо беше на негово разположение. Рейко не искаше Масахиро да стане наложница на шогуна, дори и срещу цената на спечелване на влияние в двора. Беше прекалено отблъскващо и хунизително. Благоволенieto на шогуна би придвижило Масахиро напред, но Рейко се молеше синът ѝ с никога да не привлече неговата похот.

Отвън долетяха шумове и прекъснаха мислите ѝ.

Тя видя двама слуги, които мъкнеха един сандък по коридора. Четиригодишната ѝ дъщеря Акико подскачаше след тях, хванала за ръка една жена в средата на тридесетте години, облечена в кафяво, ватирано копринено палто. Жената имаше тъжно, хубаво лице, а косата ѝ беше сресана в спретнато руло, навито отзад на главата ѝ. С влизането си в стаята заедно с Акико, тя се усмихна на Рейко и Масахиро.

— Чийо сан — Рейко стана; двете размениха поклони. — Колко е хубаво, че те виждам.

— Хиляди благодарности за гостоприемството — каза Чийо.

Тя беше братовчедка на Сано, дъщеря на чичо му по майчина линия, майор Кумазава от армията на Токугава. Навремето Сано беше отчужден от клана Кумазава заради скъсване на отношенията между тях и майка му, което се бе случило още преди раждането му. Той дори

не знаеше, че те съществуват, докато едно престъпление не ги бе събрало заедно преди две години. Ставаше дума за похищение — случаят, който бе довел до неговия крах. Чийо беше жертвата. Едно от добрите неща, които излязоха от този казус, беше близкото приятелство, което се създаде между Чийо и Рейко. Чийо се възстанови физически, но съпругът ѝ се разведе с нея и тя щеше да е принудена да загуби и двете си деца и да ги остави на него, ако Сано не беше наредил те да живеят с нея в имението Кумазава всеки втори месец. И все пак Чийо тъгуваше по време на отсъствието им. Рейко я беше поканила да прекара този месец с нея, за да не се чувства толкова самотна. А и тя беше доволна да има до себе си компанията на Чийо. Обичайната ѝ компаньонка Мидори беше бременна и непрекъснато спеше, а Рейко беше загубила много от другите си приятелки след понижението на Сано.

Масахиро поздрави Чийо, зарадван, че я вижда. Двамата с Акико я бяха „осиновили“ в своето семейство. После той протегна контейнера за ръкописни свитъци на Рейко:

— Майко, това току-що пристигна за теб.

Рейко отвори контейнера, който представляваше просто едно грубо отрязано парче бамбук, затапено с необработени дървени запушалки. Тя извади свитък евтина оризова хартия отвътре, разви я и зачете:

Почитаема господарке Рейко,

Моля да извините мен, скромната непозната, задето ви пиша. Чух, че вие помагате на жени в беда. Моето име е Окару. Аз съм в беда. Моля, простете ми за простите думи — толкова съм разстроена, че почти не мога да мисля. Моят мъж направи нещо ужасно. Прекалено е объркано, за да го обясня в писмо, и писарят ме таксува за всеки ред, а аз нямам достатъчно пари. Извинете, че ви се натрапвам, но съм нова в града, не познавам никого тук и с няма към кого друг да се обърна. Ще благоволите ли да ми помогнете? Отседнала съм в хана „Водно конче“ в Нихонбаши, на три пресечки от южния край на моста. Чакам с нетърпение отговора ви.

Рейко се трогна от настойчивия тон на Окару.

— Напоследък не съм получавала подобно писмо.

— Някога не ръководеше ли нещо като служба за подпомагане на жени в беда? — попита Чийо. — За това става дума в писмото, нали?

— Да.

Някога Рейко си беше изградила репутация на човек, който умее да разрешава проблеми. Беше станало така благодарение на факта, че тя често помагаше на Сано в неговите разследвания. Слуховете за нейното участие бяха плъзнали в клюките на висшето общество и във вестниците, продавани из града. Много хора мислеха, че поведението ѝ не подобава на жена и дори е позорно и скандално, но други — главно жени, — се стичаха при нея в търсене на помощ. Тя им намираще работа и жилища, плащаше на доктори, за да лекуват болните им деца. Спасяваше жените от жестоките им съпрузи, любовници или работодатели.

Намесваше се и на страната на хора, несправедливо обвинени в престъпление. Дъщеря на съдията Уеда, единия от двамата служители, които председателстваха Върховния съд на Едо, Рейко често беше използвала своето влияние върху него, за да извоюва оправдание за невинните. Като помагаше на хората, се чувстваше полезна, а службата на обществото беше служба на честта.

— Но напоследък не получавам много молби за помощ — каза Рейко. Цялата самурайска класа знаеше за изпадането на Сано в немилост и новината сигурно се беше разпространила и сред обикновените хора от народа. Може би Окару, идваща отвън града, беше единствената личност, която мислеше, че Рейко все още има възможността да помогне на някого. — Идват само писма от хора, искащи пари.

А и напоследък тя можеше да дава много по-малко. Понижението беше струвало на Сано цяло състояние. Неговата издръжка от държавата бе намалена и той трябваше да освободи много от васалите и слугите си. Тъй като бе твърде благороден, за да ги изхвърли на улицата, той беше платил на други самурайски кланове, за да вземат васалите му, и даде на слугите пари, за да се издържат, докато си намерят работа. Двамата с Рейко далеч не бяха обеднели, но за първи път в нейния живот тя усещаше притискането на ограничените финанси.

— В каква беда по-точно е тази Окару? — попита Масахиро.

— Колкото ти можеш да познаеш, толкова и аз — Рейко се насочи към вратата.

— Няма да отидеш при нея, нали? — каза Чийо разтревожено.

— Не мога да пренебрегна толкова отчаян вик за помощ — отговори ѝ Рейко.

— Но ти не знаеш нищо за Окару — каза Чийо. — Или за този мъж, като изключим, че според написаното, изглежда, по-скоро ѝ е любовник, а не съпруг.

— Скоро ще разбере — каза Рейко.

— Мисля, че не бива да ходиш.

Рейко беше изненадана, че Чийо ѝ се противопоставя. Тя имаше мек характер и никога не заставаше срещу това, което Рейко искаше да направи.

— Тревожа се за безопасността ти — обясни Чийо.

— Окару може да е човек, когото е по-добре да не познаваш.

— Ако е такава, ще го разбере, когато се запозная с нея.

Рейко беше решила. Тя не само искаше да помогне на жена в нужда, но страстта ѝ към приключенията, която от доста време дремеше неудовлетворена, се събуди. Тя копнееше за една разходка, която да повдигне духа ѝ след лошата новина от сватовницата и жестоките последствия от краха на Сано.

— Добре — добродушно отстъпи Чийо, — но бих искала да дойда с теб, ако може — тя се усмихна на Акико, която си играеше с куклата си. — Просто ми се щеше да можех да постоя с нея — децата на Рейко ѝ помагаха да запълни празнотата, оставена в сърцето ѝ от отсъствието на нейните собствени деца.

— Ще ми бъде много приятно да ме придружиш — искрено каза Рейко.

— Може би ще изскочи някое разследване — очите на Масахиро искряха от вълнение. Той обичаше детективската работа. Беше направил някои собствени опити в тази насока в миналото и се бе представил много по-добре, отколкото можеше да се очаква от дете. — Може ли и аз да дойда?

Рейко се поколеба. Масахиро трябваше да бъде в двореца, за да прислужва на шогунa. Ако шогунът го потърсеше, когато отсъства, щеше да се раздразни, а никой в тяхното семейство не можеше да си

позволи да го дразни. Но Рейко отчаяно искаше да държи сина си колкото е възможно по-далече от него.

— Да — каза тя. — Можеш да дойдеш.

5. ГЛАВА

Сано и хората му се качиха на конете си пред имението на Кира. Те вървяха през квартала по кървавите отпечатъци от стъпки по улицата до мястото, където следите от бандата изчезнаха, заличени от пешеходци и коне. Сано спря при портата на една пресечка.

— Видя ли една банда самураи да минават оттук? — попита той пазача.

— Да. Минаха оттук, макар да им казах, че е още рано, за да отворя портата — портите на отделните квартали в Едо се затваряха всяка нощ, за да ограничат движението и да спират злосторниците. — Не можах да ги спра — възкликна пазачът. — Те носеха глава, набучена на копие.

Сано си представи как бандата носи главата на Кира на показ из града като военен трофей. Изглеждаше жестоко, безбожно и варварско.

— По кой път тръгнаха?

Пазачът посочи. Сано и хората му тръгнаха по пътя на бандата през моста Риогоку. Имаше много свидетели, които ги упътваха. Часови при кварталните врати, дюкянджии и доста граждани бяха видели *ронините*.

— Бяха четиридесет и седем — каза им един продавач на юфка.

Дори не са се опитали да се крият — отбеляза Фукида.

Наистина, четиридесет и седемте *ронини* не бяха запазили в тайна къде отиват. Търговският квартал Нихонбаши жужеше от новината. Хората се тълпяха по магазини, входни врати и чайни, доволни да предадат информация на Сано и на всеки друг, който се появяше.

— Те убиха копелето, което причини гибелта на господаря им — каза им собственикът на една от чайните. Всички посетители вътре нададоха одобрителни възгласи. — Аз им дадох безплатни напитки.

Сано не беше изненадан от факта, че бандата е събудила симпатиите на обществото, което винаги беше готово да героизира хора, които взимат закона в свои ръце.

— Казаха ли къде отиват?

— В храма Сенгаку.

— Би могло да се предвиди — каза Сано на Хирата, докато групата им яздеше натам. — Гробницата на владетеля Асано се намира в храма Сенгаку. Разбира се, че хората му ще занесат главата на Кира там.

Историята за вендетата се беше разпространила из целия град. Продавачите на новини бързаха да пласират прясно отпечатаните вестници.

— Прочетете всичко за „Отмъщението на четиридесет и седемте ронини“.

— И тъй, престъплението вече си има име — каза Фукида.

— Добре звучи — добави Маруме.

Ресторантите бяха нахранили бандата; момичетата в обществените бани им бяха предложили сексуалното си благоволение. В града се усещаше карнавална атмосфера, която приличаше на предвестник на още беззакония и анархия. Следите продължаваха през Гинза — рядко населен район около монетарницата на Токугава. Сано и хората му насочиха конете си към Даийчи Кейхин, главния път в южна посока, който минаваше през гористи местности и покрай оградени самурайски имения. Дирите от стъпките на бандата ясно личаха в снега и водеха право към храма Сенгаку.

Това бе скромен храм, няколко постройки, отделени от огромния храмов район Зоджо на запад и от хотелите, пазарите и бордеите, които обслужваха религиозните поклонници. Сано и хората му спряха при външната порта, оформена с проста правоъгълна арка с керемиден покрив. Сkochиха от конете си и се огледаха наоколо.

Слънцето грееше върху снега, който искреше с диамантени отблясъци. Сенки отразяваха студеното, наситеносиньо на небето. Сано видя в далечината няколко къщи, от чиито комини се вдигаше дим. Гарвани стърчаха като часови по голите клони на дърветата; граченето им отекваше зловещо. Неестествено спокойствие беше сковало пейзажа. Никой не помръдваше. Дори конете стояха неподвижно, сякаш копитата им бяха замръзнали в земята. Хората на Сано бдително се ослушваха и оглеждаха. Носовите им бяха почервенели от студа. Погледът на Хирата претърсваше сцената за евентуална опасност.

— Това, че не са се крили, съвсем не означава, че искат да бъдат заловени — каза Сано. Той не можеше да спре да се надява на някакво предизвикателство, та преследването поне малко да си струва труда.

Всички изтеглиха мечовете си. Хирата предпазливо поведе групата през портата. Отвъд нея беше широкото открито пространство на вътрешния храмов двор. Отпечатъците от стъпки в снега водеха към вътрешна порта, оградена от декоративни борове с пресукани клони. Портата беше постройка с двукатен покрив; централният вход в нея водеше към вътрешния двор.

Оттам се появи свещеник с обръсната глава, наметнал плащ с качулка върху шафрановото си расо. Втурна се надолу по стъпалата, за да посрещне Сано и войниците му, очевидно облекчен от пристигането на закона.

Той се поклони, стискайки ръце, после махна с ръка:

— Те са вътре.

— Какво правят? — попита Сано, докато свещеникът водеше групата им към вътрешния двор.

— Нищо — свещеникът звучеше объркано. — Те просто нахлуха в храма, без да кажат и дума — той подмина молитвената зала, в която стояха още няколко объркани свещеници. Посочи им към един кладенец — кръгла дупка, оградена с бордюр от дялани камъни. Снегът около него беше червен и мокър. — Измиха главата тук.

Бяха изпълнили ритуално пречистване на главата на Кира, заключи Сано. Сърцето му задумка от вълнение. Свещеникът ги поведе през една врата в каменния зид. В малкото гробище зад нея стояха четиридесет и седемте *ронини*, струпани сред каменните колони, които маркираха гробовете, където бе погребана пепелта на покойниците. Мечовете им бяха прибрани в ножниците, лъковете им висяха празни на раменете им, копията им почиваха на земята. Избелелите им, вехти дрехи бяха оцапани с кръв. Скръб и небръсната четина засенчваха лицата им. Те изгледаха Сано и групата му, без да издадат и звук, израженията им имаха еднакви, твърди, стоически черти. Възрастта им варираше от младежи на около шестнадесет години до беловласи мъже. Някои бяха ранени, с омотани парцали около ръцете и краката си. Един от тях имаше кървава рана през окото, което се беше затворило от подуването и сълзеше червена течност. Всичките стояха с лице към гробницата на Асано — колона, издигната

върху каменна основа, оградена от мрежа, направена от каменни стълбове. Пред гробницата имаше каменен фенер с гравирани капак и орнамент с формата на райска ябълка на върха. На високата стойка на фенера бе опрян трофеят на четиридесет и седемте *ронини*.

Подсушена от кръвта и чисто измита, с гладко отрязан врат, главата на Кира изглеждаше като восъчен реквизит от пиеса кабуки^[1]. Сано се улови, че мисли колко са живи и изразителни детайлите — пожълтелите зъби, старческите петна, сивите коси, белезите по темето и бялата, сбръчкана кожа. Устата висеше отворена; клепачите бяха спуснати. Сано едва разпозна Кира — превзетия, високомерен и студен мъж, когото познаваше.

Всички от групата му гледаха като втрещени.

Хирата наруши мълчанието и се обърна към четиридесет и седемте *ронини*.

— Това е сосакан сама на шогуната — той посочи Сано.

— Кой от вас е водачът?

— Аз — каза мъжът, който стоеше най-близо до гробницата на владетеля Асано. — Името ми е Оиши Кураносукэ — острият звук на гласа му издаваше болни дробове. — Аз бях главният съветник на господаря Асано.

Той беше към четиридесетгодишен, слаб, но с широки рамене. Макар да бе блед, почти посивял от умора, свирепите му очи блестяха сякаш от вътрешен огън. Той напомни на Сано за статуите на божествата пазители в храмовете. Светлината на свещите, които се палеха в очите им, вдъхваше живот на техните изваяни дървени фигури.

Оиши посочи към другарите си.

— Това са другите хора на владетеля Асано — останалите четиридесет и шест *ронини* стояха неподвижно, като гробищни жалони, с изключение на най-младия, който прекрачи до Оиши. — Това е моят син, Чикара.

Двамата мъже имаха еднакво дълги носове, коси вежди, широки ноздри и дебели, твърди устни. Но лицето на Чикара беше все още меко от младостта, а телосложението му — по-здраво. Свирепостта в очите му изглеждаше като преднамерена имитация на бащината му суровост. Тя пламваше и угасваше, сякаш не можеше да я поддържа непрестанно в действие.

— Кой от вас уби Кира? — попита Сано.

— Аз — спокойно отговори Оиши. — Но всички ние бяхме заедно в това.

И той, и другарите му излъчваха дивашка гордост. Макар че бяха оповестили свободно своето престъпление, Сано все пак се изненада от тяхната прямота.

— Наясно ли сте, че шогунът забрани всякакви действия срещу Кира и следователно вашата вендета е незаконна?

— Наясно сме — каза Оиши.

— Тогава защо го направихте? — попита Сано.

— Трябваше да отмъстим за смъртта на господаря Асано. Това бе наш дълг.

Точно такъв отговор очакваше Сано, но той чу нещо странно в гласа на Оиши, някакъв дисонанс в звученето му. Чувстваше, че думите на мъжа, застанал срещу него, са верни, но може би не изцяло.

— И какво друго?

— Нищо — каза Оиши непоколебимо.

Сано долови нещо невярно във въздуха, сякаш го подуши като миризма. Тишината сред *ронините* беше обезкуражаваща. Те изглеждаха зловещо еднакви, независимо от разликата във възрастта, формата и чертите на лицата си. Бяха като части от едно чудовищно създание, чийто мозък определено беше Оиши.

— Защо стоите тук? — попита Сано. — Защо не извършихте *сенуку*? — ритуалното самоубийство беше задължително при незаконна вендета, която законът приемаше за убийство. — Или не избягахте?

— Чакаме указания — каза Оиши.

Сано се намръщи озадачено.

— Указания от кого? — той се почувства така, сякаш е уловен в кошмар, чиито събития не следват нормалната логика. — Указания да направите какво?

— Чакаме указания — повтори Оиши. Другите ронини кимнаха.

— Какво по-точно става? — настоя Сано. — Ние отмъстихме за смъртта на нашия господар. Нашата мисия е изпълнена — думите на Оиши звучаха неестествено и формално, като издекламирани. Макар че никой от неговите хора не заговори, Сано почти чуваше одобрителните викове в техните улове.

— Е, всички сте арестувани — каза той. — Идвате с нас.

Той се стегна, очаквайки реакция от страна на ронините. Копнееше за битка, макар че насилието вече беше предостатъчно за този ден. Маруме, Фукида и другите му войници се разшаваха, готови за борба. Единствен Хирата остана спокоен. Сано все още се надяваше на шанса да стане герой, да възстанови загубения си статут и макар да не беше видял в *ронините* нищо, което да подсказва, че ще се съпротивляват на ареста, тяхното поведение беше толкова странно, че той не можеше да предскаже какво ще се случи.

Оиши отправи към Сано продължителен, загадъчен поглед. Отмина един дълъг миг. Солен, металически мирис на кръв насищаше въздуха. После Оиши кимна на другарите си. Без никакви протести, четиридесет и седемте *ронини* се оставиха на войниците на Сано да ги изведат от храма.

Облекчение и разочарование пропълзяха в Сано.

— Това беше малко странничко — каза Фукида, докато следваше арестантите навън заедно със Сано, Маруме и Хирата.

Маруме се разсмя.

— Това беше най-сдържаното изказване на годината.

— Къде ще ги настаним? — попита Хирата.

— Това е добър въпрос — каза Сано. Затворът на Едо беше за обикновени граждани. Престъпниците самураи обикновено се държаха под домашен арест, но тези тук нямаха подходящ дом. Те го бяха загубили, след като династията Асано бе заличена.

— Поне случаят е приключен — каза Хирата.

— Може би не е — Сано имаше предчувствие, че не е. И подозираше, че предчувствието му е нещо повече от самозалъгващо желание да е така.

[1] Една от четирите форми на японския национален театър, развита въз основа на песните и танците. — Бел.прев. ↑

6. ГЛАВА

Облечени във ватирани дрехи и увити в одеяла, Рейко и Чийо пътуваха в паланкин, носен от четирима носачи през града. Придружаваха ги телохранители на коне — войници от армията на Сано. Масахиро яздеше с тях. Рейко погледна през прозорчето към него и се усмихна.

— Толкова е горд с първия си кон — каза тя.

— Той вече е много добър ездач — отбеляза Чийо.

Рейко не бе сигурна, че той може да контролира коня, кафяв жребец, който изглеждаше прекалено голям. Можеше да го хвърли и момчето й щеше да се нарани. Тя чувстваше грижовна болка в сърцето си, защото той скоро щеше да порасне; не можеше да го пази завинаги в безопасност у дома.

След кратко, студено пътешествие нейната процесия стигна до южния край на моста Нихонбаши. Покрай речния бряг бяха разпръснати кейове и складове, обградени от лодки и корабчета. Тъй като мостът беше отправна точка на петте главни пътища, водещи извън града, районът беше претъпкан с ханове и магазини. Днес Рейко не видя много пътници по покритите със сняг улици. В квартала, към който сочеше писмото на Окару, имаше доста евтини ханове, построени един до друг, оградени от бамбукови огради. Съдържателите надничаха от портите им с надежда за клиенти. На покрива на една от тези порти висеше окъсан хартиен фенер, украсен с грубо изрисуван герб на водно конче. Тук процесията на Рейко спря. Главният ѝ телохранител — непретенциозният, грозноват, но сериозен лейтенант Танума, обяви името ѝ на съдържателя.

— Това е господарката Рейко, съпругата на сосакан сама на шогуна. Тя е тук, за да види една от вашите гостенки, жена на име Окару.

Устата на съдържателя беше смръщена, сякаш току-що бе пил оцет.

— Добре, обаче, моля да бъдете тихи. Другите ми гости пристигнаха късно нощес и все още спят.

Рейко, Чийо, Масахиро и лейтенант Танума го последваха през един пасаж към малка градинка, заровена под снега и заобиколена от стаи за гости в малки, бедняшки дървени постройките. Съдържателят им посочи към една стая вдясно.

— Тя е там.

Рейко и придружителите ѝ прегазиха през снега и изкачиха стъпалата към верандата. Тя почука. След миг вратата се отвори от висока, едра мъжкарана, облечена в кимоно на кафяви и черни райета и черни шалвари. Леки мустаци тъмнееха над горната ѝ устна. Тя погледна надолу към Рейко.

— Коя си ти? — гласът ѝ беше по женски тънък и неприятелски.

Смутена, Рейко отговори: „Името ми е Рейко. Аз...“ От стаята долетя писък. Един момичешки глас каза:

— „Това е господарката Рейко! Пусни я, пусни я!“

Мъжкараната отстъпи встрани. Рейко, Чийо и Масахиро се промъкнаха покрай нея. Лейтенант Танума остана да чака на верандата. Стаята беше малко по-голяма от килер. До стената имаше струпан багаж; постелки и дюшеци стърчаха от шкафа. Момичето, което се беше обадило, стоеше на колене на пода до един мангал, с гребен в ръце. Дългата ѝ черна коса висеше влажна по раменете ѝ. Беше облечена в бледорозова роба, с разхлабен пояс. Очевидно току-що се бе изкъпала. Сладкият аромат на чиста млада жена изпълваше въздуха.

— Почитаема господарке Рейко! Молих се, ах колко се молих да дойдете. Не мога да повярвам, че сте тук! — момичето се задъхваше. — О, извинете ме, къде са ми маниерите? — тя пусна гребена си и се поклони. — Хиляди благодарности за това, че дойдохте. Аз съм Окару.

Беше по-млада, отколкото Рейко бе очаквала — може би на шестнадесет. Дребна, стройна и гъвкава, тя, освен това беше и красива. Имаше сърцевидно лице с кръгли бузки и големи, бистри, невинни очи. Кожата ѝ блестеше като перла. Зъбите ѝ бяха бели и съвършени, устните ѝ — меки и розови като листенца на божур. Усмивката ѝ беше сияйна.

— Това е моята братовчедка по съпруг, Чийо, и синът ми Масахиро — каза Рейко.

— За мен е огромна чест да се запозная с вас — останала почти без дъх, изрече Окару.

Чийо отговори спокойно и вежливо. Рейко не можеше да не хареса Окару — момичето беше толкова мило и сладко; но тя знаеше, че първите впечатления често могат да са погрешни. Масахиро зяпаше Окару с широко ококорени очи и отворена уста.

— Моля, позволете ми да ви представя Гоза — Окару деликатно посочи към компаньонката си. — Моята прислужница.

Гоза приклекна на пода, досущ като мъж.

— Моля, седнете — каза Окару.

Рейко и придружителите ѝ коленичиха, притискайки се един в друг в тясното пространство.

— Може ли да ви предложи нещо да се подкрепите?

— Окару вдигна капака на чайника и додаде: — О, всичият чай е свършил. И се боя, че сме свършили и оризовите сладки.

— Не е нужно нищо да ни предлагате — Рейко си спомни, че Окару няма пари. — Ние сме дошли да ви помогнем.

Красивото лице на Окару помръкна.

— Толкова съм ви благодарна. Защото съм в огромна беда. Или по-скоро Оиши е в беда. Толкова съм уплашена — сълзи блеснаха в бистрите ѝ очи.

Чийо подаде на Окару кърпичка. Рейко разбираше, че Чийо съчувства на момичето, но се въздържа от преценка за нея. Окару избърса сълзите си, преглътна и въздъхна дълбоко.

— Да започнем от началото — каза Рейко. — Откъде си?

— Миако — отговори Окару.

Миако беше императорската столица, на петнадесет дни път от Едо в хубаво време, и може би два пъти по-дълго през зимата.

— Това е доста далече — каза Рейко. — И ти дойде сама?

— Гоза беше с мен — усмихна се Окару на прислужницата си. — Тя ме пазеше.

— Кое е твоето семейство? — Рейко не можеше да повярва, че те биха пуснали толкова младо момиче да пътува само с една жена за придружител. Главните пътища бяха доста опасни.

— Нямам никакво семейство — гласът на Окару се изпълни с тъга.

— Какво се е случило с родителите ти? — попита Рейко.

— Умряха преди четири години, когато бях на дванадесет. Оттогава насам съм самостоятелна.

Съжаление изпълни Рейко. Тя погледна към Масахиро и видя как се накланя към Окару, сякаш омагьосан.

— Как успяваше да се издържаш?

— Работя в чайна — Окару говореше с тих, но храбър глас. Бузите ѝ поруменяха.

Рейко разбра, че Окару е едно от многото момичета от чайните, чиито задължения не включват само сервирането на напитки. Тя беше проститутка от най-долен тип, от тези, които работят извън лицензираните квартали на удоволствията, където проституцията беше легална. Рейко се изненада, че е успяла да запази красотата и невинността си толкова дълго. Но Чийо се отдръпна от Окару, както биха направили повечето самурайски дами. Масахиро се намръщи объркано. Рейко знаеше, че е виждал момичета от чайните да се предлагат на клиенти, но все пак той беше твърде млад, за да разбере какво точно правят те.

След кратко, неловко мълчание Рейко продължи.

— Кога пристигна в Едо?

— Вчера — Окару се усмихна, благодарна, че Рейко не я отхвърли заради работата ѝ. — Попитах съдържателя дали тук има някой, който помага на пътници с проблеми, някой, при когото да мога да отида. Мислех си за някой метох — манастирите подслоняваха хора, изпаднали в беда. — Той спомена вас. Намери ми и писар, който да ми напише писмото.

Съдържателят се беше оказал по-добър и отзивчив, отколкото изглеждаше, помисли си Рейко. Но един мъж трябваше да е от камък, за да устои на Окару.

— Какво те доведе тук?

— Оиши дойде тук. Аз го последвах.

— Кой е Оиши?

— Оиши Кураносуке. Моят годеник — Окару поруменя отново.

Рейко предположи, че момичетата от чайните предпочитат да говорят за клиентите си като за свои годеници. Може би си мислеха, че така внушават повече уважение, а може би това беше празно самозалъгване.

Окару най-вероятно беше просто негова любовница.

— Какво направи Оиши?

— Той го уби — Окару се тресеше отново на ръба на сълзите. — Чух продавачите на новини да викат по улицата. Казваха, че той му е отрязал главата.

— Отрязал чия глава? — каза Рейко, стресната и все пак развълнувана, като чу, че проблемът включва убийство.

— Аз го последвах, защото го обичам толкова много, и исках да го спася — гласът на Окару се извиси в ридание. — Но аз съм просто едно глупаво момиче. Затова изпратих писмото до вас — ръцете й запърхаха като нежни бели птички. — Можете ли да направите нещо? Умолявам ви!

Рейко хвана ръцете на Окару и ги задържа неподвижно.

— Не мога да знам какво да направя, докато не науча фактите. Сега кажи ми: кого уби Оиши?

— Извинете, извинете, толкова съм разстроена — Окару преглъщаше сълзите си и подсмърчаше. — Уби Кира Йошинака.

Рейко позна името.

— Кира, церемониалмайсторът на шогуна?

— Предполагам. Някакъв важен човек от замъка Едо.

Рейко беше смаяна да научи, че Кира е бил убит и че тя се е сблъскала с продължението на скандалния инцидент, който добре помнеше.

— Да не би Оиши да е един от бившите васали на владетеля Асано?

— Да, да! Той дойде да убие Кира, защото Кира е убил владетеля Асано.

Тя не знаеше фактите съвсем точно.

— Но шогунът каза, че Кира няма вина и че срещу него не трябва да се предприемат никакви действия — каза й Рейко. Сега тя разбра защо Оиши е в беда и защо Окару е толкова разтревожена. — Вендетата ще бъде обявена за незаконна.

— Точно това ми каза и Оиши — отговори й Окару.

— Умолявах го да не го прави. Но му беше все едно че ще наруши закона.

На много самураи щеше да им е все едно. Отмъщаването заради смъртта на господаря беше най-висшият техен дълг и

самопожертвованияето беше крайният, най-последен акт на тяхната лоялност.

— Значи Оиши уби Кира.

— Не само Оиши. Той взе още четиридесет и шест души от хората на владетеля Асано.

Рейко беше слисана. Проблемът беше дори по-сериозен, отколкото първоначално беше помислила. Правителството можеше да извини един самурай, който е убил в името на честта, но четиридесет и седем *ронини* да се нахвърлят на един стар човек? Рейко не можеше да си представи, че ще им се размине.

— Ето, затова Оиши и аз се нуждаем от вашата помощ — каза Окару.

Проблемът беше далеч над възможностите на Рейко.

— Съжалявам да го кажа, но аз не мога да спася Оиши — Рейко видя как лицето на Окару помръкна. Беше ѝ много неприятно, че разочарова момичето, но щеше да е още по-жестоко да ѝ вдъхне лъжлива надежда. — Оиши и другарите му са се опълчили на заповед на шогуната и са извършили убийство. Най-вероятно ще бъдат осъдени на смърт.

Чийо кимна. Масахиро се обърна към Рейко, втрещен от чутото. Рейко съжаляваше, че го взе и че той се разстрои.

— Но съдържателят каза, че вашият съпруг е важен човек в правителството — каза Окару. — Не може ли да защити Оиши, ако вие го помолите?

— Съпругът ми трябва да спазва заповедите на шогуната също както и всеки друг — каза Рейко. — Нищо не може да се направи за Оиши. Съжалявам. Най-добрият съвет, който мога да ти дам, е следният: забрави за Оиши. Иди си у дома. Ако се нуждаеш от пари за пътуването, аз мога да ти дам малко.

Окару отстъпи примирено, без никаква борба. Всъщност не изглеждаше да притежава и най-малка борческа жилка. Раменете ѝ увиснаха.

— Разбирам каза тя. Красивото ѝ лице беше олицетворение на скръбта. — Съжалявам, че ви се натрапих. Няма да взема вашите пари. Благодаря ви, че дойдохте.

Поведението ѝ не показваше обида или негодувание, което накара Рейко още повече да съжалява, че не може да помогне на

момичето.

— Това, което не мога да разбера, е как този тип Кира може да направи нещо нередно, а Оиши ще умре, защото се е опитал да поправи нещата. Изглежда толкова нечестно — каза Окару.

Ако тя узнаеше фактите, може щеше да ѝ е по-лесно да приеме съдбата на Оиши и Рейко щеше да се чувства по-малко виновна заради разочарованието, което ѝ причини.

— Владетелят Асано извади меч срещу Кира вътре в замъка Едо, обясни ѝ Рейко. — Той наруши закона.

Именно заради това умря. Кира не е вдигнал и пръст срещу владетеля Асано. Точно по тази причина шогунът забрани извършването на вендата срещу Кира и затова сега убийството му е престъпление.

— Но Оиши каза, че това е било... Как точно се изрази? — Окару се намръщи в усилие да си припомни.

— „Официалната версия“. Той каза, че всъщност не е било така.

— Окару издекламира: — „Нищо в тази вендата не е такова, каквото изглежда“.

Любопитство и вълнение обхванаха Рейко.

— Сигурна ли си, че е казал точно така?

— Да, да — закима Окару, вперила сериозен поглед в Рейко. — Ако нещата са различни от това, което казват всички, тогава може би е несправедливо, че Оиши трябва да умре. Не мислите ли така?

— Мисля, че в такъв случай би могло да има смекчаващи вината обстоятелства — каза Рейко.

Чийо изглеждаше изненадана, а Масахиро — по-щастлив. Прислужницата Гоза се наведе към Рейко с недоверчиво изражение. Челото на Окару се набръчка от объркване.

— Смекчаващите обстоятелства са причини, по които законът може да се обърне — обясни Рейко. — Ако има такива, Оиши и другарите му може да бъдат оправдани за убийството за Кира.

— И той ще бъде спасен! — Окару склочи ръце под брадичката си. Усмивката ѝ заискри през сълзите ѝ като слънце, отразено във вода. — О, колко хубаво!

Рейко се разтревожи, че Окару така светкавично се беше вкопчила в минималния шанс.

— Не разчитай на това — предупреди я тя. — Първо трябва да установим дали наистина има причини, поради които Оиши не трябва да бъде осъден на смърт. А сега, какво каза той, че се е случило?

Празно изражение смени усмивката на Окару.

— Не каза нищо.

— Не обясни ли защо вендетата не е това, което изглежда?

Окару поклати глава.

— Попитах го какво има предвид. Но той не ми каза — тя погледна разтревожено. — Това има ли значение?

— Страхувам се, че да — каза Рейко. — За да се спаси Оиши, ще трябва да докажем, че действията му са били оправдани — тя беше отвратена от насилието на неговото престъпление и макар че се възхищаваше на посветеността му на Пътя на война, не бе сигурна, че той заслужава да избегне възмездието. — Правителството няма да го оправдае без допълнителна информация. Неясните намеци не са достатъчни.

— О! В такъв случай предполагам, че Оиши е обречен. А също и аз — Окару изглеждаше по-отчаяна и по-млада от всякога, като дете, което току-що е открило, че желанията невинаги се изпълняват. Устните ѝ затрепериха. По бузите ѝ се стекоха сълзи. Тя беше дори още по-хубава, когато плачеше.

— Майко, направи нещо! — изтърси Масахиро.

Неговата разпаленост изненада Рейко. Но тя беше съгласна, че не могат просто ей тъй да оставят това клето момиче да се оправя само.

— Слушай — каза тя на Окару. — Ще отида при съпруга си и ще му предам какво си ми казала. Ще видя какво мога да направя.

— Ще го направите ли? — сега Окару зарони сълзи на радост. — О, благодаря ви!

Рейко хвърли поглед към Чийо, която наблюдава Окару с тревожено изражение. Масахиро засия.

— Моля те, не се надявай прекалено — каза тя, докато се изправяше, за да си тръгне. — Положението на Оиши е много сериозно. Не мога да гарантирам, че нещата ще се обърнат по начина, по който ти се иска.

7. ГЛАВА

Сано и Хирата решиха да затворят четиридесет и седемте *ронини* в най-надеждните места до храма Сенгаку. Това бяха три самурайски имения покрай южния главен път. Докато Сано яздеше обратно към замъка Едо, за да докладва на шогуна, Хирата раздели *ронините* на две групи от по шестнадесет и една от петнадесет души. Той изпрати войници да ескортират двете групи до техните импровизирани затвори, а той с още няколко войници тръгна с третата. Неговите шестнадесет *ронини* включваха и водача Оиши, и сина му Чикара. Хирата и войниците яздеха конете си, докато *ронините* бяхтеха по пътя като покорен добитък.

Именията приличаха на частни градчета, врязани в гората. Казармените помещения, които ги обграждаха, бяха с високи бели варосани стени, украсени с геометрични керамични мотиви. Пред тях растяха храсти с бодливи, голи клони. Вътре се издигаха безброй други постройки, чиито покриви приличаха на планински вериги от покрити със сняг керемиди. По шосето сновяха носачи с носилки, отрупани с камари въглища, ориз и други стоки в огромни количества, нужни за снабдяване на именията. Законът на Токугава забраняваше всякакви превозни средства на колела, с изключение на волски каруци, които обаче бяха собственост на правителството. Това възпрепятстваше придвижването на войници и вдигането на бунтове, поне на теория. Носачите зяпаха в групата на окървавените *ронини*, водени от Хирата. Войниците от именията наизлязоха, за да наблюдават чудатия парад.

Хирата отведе групата си в имението, което принадлежеше на *даймиото* на клана Хосокава. Фамилията беше древна и владееше феодалната провинция Хиго, която се нареждаше сред най-големите производители на ориз, и представителите на клана Хосокава бяха от най-големите и най-богатите земевладелци в страната. Имението беше най-крупното в района, с голяма порта, направена от широки, обковани

с желязо талпи. Когато Хирата и придружителите му приближиха, двама часови излязоха от богато украсеното караулно помещение.

Хирата се представи.

— Водя шестнадесет затворници. Искам да ги пазите под домашен арест тук.

Часовите погледнаха смаяно.

— Това никога не е правено преди — каза единият. — Трябва да вземем разрешение.

— Отивайте тогава — Хирата хвърли поглед към шестнадесетте *ронини*. Те гледаха право напред, с безстрастни, невъзмутими лица. Никой не показваше никакъв признак на желание да избяга.

— Ще изчакаме.

Единият часови влезе в имението. Мина доста време, докато накрая се появи отново заедно със самия *даймио*. Владетелят Хосокава беше на шестдесетина години, със сива коса, вързана в спретнат кок на обръснатото му теме. Носеше дрехи с шарки в неутрални цветове, вместо пищните и безвкусни модни труфила, с които се перчеха повечето *даймио*. Имаше интелигентно, загрижено лице и репутация, че управлява провинцията с извънредно внимание към детайлите. След като размени формалните приветствия с Хирата, той каза:

— Какво искате да направя?

Хирата повтори искането си. Той обясни кои са *ронините* и какво са направили.

Загриженото изражение на владетеля Хосокава се задълбочи.

— Защо трябва да остават тук? Защо не в някое от другите имения?

— И другите имения също ще приемат арестанти — каза Хирата. — Те са общо четиридесет и седем.

— Разбирам. Но защо не можете да ги закарате до града и да им намерите някакво място там?

— Искате да се мотаят на свобода толкова дълго? — каза Хирата.

— ... Не — владетелят Хосокава изгледа шестнадесетте *ронини* така, сякаш те всеки момент можеха да побеснеят. Но кой ще поеме отговорността за изхранването им и за опазването им под контрол?

— Вие — Хирата знаеше, че владетелят Хосокава може да си позволи такива разходи и че разполага с достатъчно пазачи, които нямаха никакви по-добри занимания.

— Да, но това не ми харесва — каза владетелят Хосокава. — Със сигурност ще има скандал. По-добре да не се въвличам в това.

— Не се тревожете; вашата чест няма да бъде опетнена заради свързаност с тях — каза Хирата. Според Закона на Токугава вина по свързаност беше наказуемо престъпление. — Аз ще изясня на шогуна, че вие му правите услуга, като приемате тези затворници.

Владетелят Хосокава сви устни.

— А ако откажа?

— Ще изясня на шогуна, че вие пренебрегвате дълга си към него — каза Хирата. А това беше престъпление, наказуемо със смърт.

— О! Ами, в такъв случай... — владетелят Хосокава неохотно се отдръпна от портата. — Но ако се случи нещо лошо, ще държа отговорен вашия господар.

Хирата се надяваше да не се обърка нещо. Владетелят Хосокава все още не бе взел страна в конфликта между Сано и Янагисава. Той обичаше спокойствието, което носеше неутралитетът, но ако се обидеше на Сано, можеше да промени позицията си. И Хирата знаеше, че подобни сцени се разиграват и в другите имения, където двамата други *даймио* със сигурност не повече от владетеля Хосокава щяха да пожелаят да подсигурят импровизиран затвор за *ронините*. Освен това Сано не можеше да си позволи и да насилва добрата им воля. Но ако не осигуреше затвор за четиридесет и седемте си арестанти и ако те причиняха проблеми, това щеше да влоши още положението му.

Владетелят Хосокава нареди на войниците си да се погрижат за затворниците. Хирата се взря в лицата на тези, които отведоха арестантите. Някои гледаха с отвращение, а други — със страхопочит, към тези мъже, които бяха последвали Бушидо до неговата крайна степен. Хирата видя как се извива буря, с четиридесет и седемте *ронини* в околото ѝ, а зрителите вече взимаха страна.

— Внимавайте как ще се държите — каза той на ронините.

— Ще внимаваме — каза Оиши, спокоен и твърд.

Хирата и войниците му тъкмо се качваха на конете си, за да препуснат обратно към града, когато той почувства странно, трепетно чувство. После дойде силата, която запулсира през студения въздух и отекна с контраритъм на сърдечния му пулс. Цялото му тяло се

напрегна от това, което разпозна, и от страх. Ето, ето я енергийната аура, с която се бе сблъскал преди две години.

Неговият преследвач най-сетне се бе завърнал.

Хирата устоя на двата порива, които се бореха в него — да изтегли меча си за битка или да се просне на земята и да си скрие главата. Вместо това нареди на войниците си:

— Вървете напред! — трябваше да се изправи сам срещу своя преследвач и да не застрашава хората си.

— Аз ще ви настигна.

Те тръгнаха. Хирата остана на седлото и прокара поглед по околния пейзаж. Видя блясъка на слънцето върху снега и бялата варосана стена на имението по улицата. Минувачите го поглеждаха любопитно, но не и със злонамереност. Аурата сякаш идваше отвсякъде и отникъде. Тя започна да отслабва. Хирата видя движение от лявата си страна — червенина, като плисък на кръв. Той се извъртя.

Беше лента червена хартия, закачена на един бодлив храст до портата на Хосокава. Хирата можеше да се закълне, че само преди миг не беше там. Тя се развяваше от вятъра. Хирата скочи от коня си и отскубна хартията. Беше чиста и гладко отрязана, не някакво разпокъсано парче боклук. Черни йероглифи, изписани с изящна калиграфия, украсяваха едната ѝ страна.

Хирата зачете:

Слънцето осветява тъмнината в черната пещера.

Това, което търсиш, вече те намери.

Не търси повече!

Хирата се зачуди над загадъчното послание. От него ли беше то, от преследвача му? И ако беше от него, какво означаваше?

Някой застана зад гърба му и го потупа по рамото. Хирата се стресна. Обърна се. Мъжът, когото видя, беше войник, с метален шлем и туника, изработена от метални пластини, покрити с кожа и съшити една с друга, стандартно военно облекло. По лицето на войника имаше белег, който минаваше през носа му. Очите му искряха весело.

Хирата пое дъх, за да заговори. В този момент войникът изчезна, после се появи на средата на улицата. Той задържа поглед върху

Хирата още за миг, после тръгна. Хирата хукна след него. Ескадрон от самураи на коне излезе от една порта и препречи пътя му. Докато успее да ги заобиколи, от войника вече не се виждаше и следа.

8. ГЛАВА

Когато Сано, Маруме и Фукида пристигнаха в замъка Едо, войниците останаха да се шляят отвън и жадно се нахвърлиха върху новините във вестниците. Те бяха илюстрирани с груби рисунки на четиридесет и седемте *ронини*, тръгнали нанякъде с главата на Кира, набучена на копие. В двореца Сано видя същия вестник и в частните покои на шогуна.

Диктаторът лежеше по гръб на леглото и държеше копие над лицето си. Под отворената му роба се виждаше голият му торс. Лекарят втриваше ароматно масло по корема му. Дворцовият управител Янагисава, Йоритомо и още двама мъже от Съвета на старейшините — приятелят на Сано, Огами, и врагът му Ихара — бяха коленичили покрай леглото, извити в неудобни пози, опитвайки се да четат от вестника.

— Сто подивели *ронини* нахлуха в имението на церемониалмайстора на шогуна. Те му отрязаха главата и изклаха всички останали — прочете на глас Йоритомо.

Янагисава и старейшините слушаха загрижено.

— По-лошо е дори от това, от което се страхувах — възкликна шогунът. — Възможно ли е да е вярно?

Янагисава забеляза, че Сано стои в антрето. Очите му се присвиха.

— Тук е човекът, който трябва да може да ни каже.

— Били са четиридесет и седем *ронини*, не сто — каза Сано. — Пощадили са жените, децата и слугите.

— Колко мило от тяхна страна — сарказмът с нищо не разкрасяваше маймунското лице на Ихара.

Йоритомо започна да чете кървавото описание на убийството.

— Веднага престани да четеш или ще повърна — каза шогунът и метна настрани вестника.

Докторът запали свещ и загоря с пламъка ѝ вътрешността на няколко бамбукови чаши, които налепи от горе до долу по стомаха на

шогуна. Това беше древна китайска медицинска техника, която подобряваше потока на жизнена енергия в тялото. Вакуумът, който се образуваше от топлината на пламъка в чашките, изтегляше кръвта от зоните отдолу. Всмукването проникваше в тъканите и освобождаваше отровите. Позициите на чашките подсказаха на Сано, че шогунът отново страда от запек. Той винаги страдеше от нещо и винаги се страхуваше, че умира. Дотук добре, но беше станал наистина много болнав. Може би скоро щеше да умре, без син или определен наследник. И тогава щеше да последва битка за унаследяването на поста му.

— Какво правиш толкова скоро обратно тук? — обърна се Янагисава към Сано. — Не трябваше ли да преследваш четиридесет и седемте *ронини*?

— Вече ги залових — каза Сано.

— О! — Янагисава изглеждаше неприятно изненадан.

Сано описа какво се беше случило, след като бе проследил *ронините* до храма Сенгаку. Всички бяха смаяни.

— Значи четиридесет и седемте *ронини* са се предали. Всичко, което е трябвало да направиш, е било да ги забереши накуп.

— Все пак престъплението е разкрито — каза Сано, потискайки раздражението си. Как да не разчиташ на Янагисава да омаловажи постиженията ти! — Четиридесет и седемте *ронини* са под домашен арест.

— Значи всичко е приключено? — каза шогунът с предпазлива надежда. Чашките, прикрепени към него, изглеждаха като израстъци по гъсеница.

Преди Сано да успее да каже, че е така и да прокара успеха си като извинение за предишните си нарушения, Янагисава каза:

— Не. Със сигурност не е приключено.

— Защо не?

Тревогата набръчка лицето на шогуна. Докторът плъзна бамбуковите чашки по бледия му, отпуснат стомах, масажирайки органите отвътре.

— Все още стои въпросът какво да се прави с тези четиридесет и седем *ронини* — каза Янагисава.

— Това е лесно. Ще бъдат осъдени на смърт за убийство — заяви Ихара. — Те са потърсили възмездие, след като Негово

Превъзходителство постанови, че Кира няма вина в инцидента между него и владетеля Асано и не бива да бъде наказван. Те не само са убили хладнокръвно беззащитен стар човек; те не са се подчинили на Негово Превъзходителство. Стандартната процедура е всеки, който направи това, автоматически да плати с живота си.

— Това не е стандартен случай — изтъкна Огами. — Четиридесет и седемте *ронини* са следвали Пътя на война. Те са отмъстили за смъртта на своя господар. В този случай Бушидо е над закона.

— Не, не е — побърза да възрази Йоритомо. — Най-висшият им дълг е към шогуна. А те са се опълчили на неговите заповеди.

Сано почувства, че емоциите се надигат бързо и сред неговите колеги. Случаят докосваше онова дълбоко място в тях, където живееше самурайският дух. Вендетата на четиридесет и седемте *ронини* повдигаше въпроси относно тяхната лична стойност като самураи, които си задаваше и Сано.

На лицето на Огами се изписа гняв.

— Владетелят Асано беше техен наследствен господар. Честта ги задължаваше да отмъстят за него, независимо от всичко.

— Не всеки мисли така — каза Ихара. — Мнението в правителството се раздели. Някои хора наричат четиридесет и седемте *ронини* герои, но други ги смятат за престъпници.

Сано подозираше, че тези, които наричаха *ронините* престъпници, се чувстват виновни за своето лично лошо отношение към Бушидо. Те искаха да бъде наказан всеки, заради когото щяха да изглеждат небрежни към спазването на своя дълг. Хората, които провъзгласяваха четиридесет и седемте за герои, пък се кичеха с чужда гордост за дело, което вероятно никога нямаше да имат куража да извършат сами. Сано се чувстваше раздвоен, защото можеше да разбере аргументите и на двете страни. От една страна, Бушидо беше основата на неговия живот. Баща му го беше възпитал да вярва, че няма нищо по-важно от дълга на самурая към неговия господар. Самурайската кръв му говореше, че четиридесет и седемте *ронини* са имали право да убият Кира.

От друга страна, той имаше дълг към своя собствен господар, шогуна. Четиридесет и седемте *ронини* бяха нарушили неговите заповеди и той трябваше да спазва закона. А бяха убили и много

невинни хора, които не заслужаваха да умрат, независимо какво беше причинил Кира на владетеля Асано — ако всъщност Кира действително му бе причинил нещо. За да се усложнят още повече нещата, Сано имаше и свой личен код на честта, който често влизаше в конфликт с Бушидо и изискваше от него да търси истината, преди да действа, което поставяше справедливостта над сляпото подчинение. Имаше прекалено много въпросителни в този случай и той се нуждаеше от отговори, преди да си изгради мнение относно четиридесет и седемте *ронини*.

Шогунът въздъхна.

— Ааах, това е заплетен въпрос.

— Да, заплетен е — Янагисава се въздържа да заяви позицията си.

Сано разбираше, че Янагисава иска да види накъде ще задуха вятърът, преди да вземе отношение. Макар че не харесваше размирници, които нарушават реда, и че вероятно би му се поправило да види четиридесет и седемте *ронини* мъртви още преди зазоряване, като пример за всеки друг, който възнамеряваше да се държи непорядъчно, той трябваше да отчете ефекта, който казусът би могъл да има върху неговото домогване до властта. А толкова голямо събитие със сигурност щеше да има ефект.

— Скандалът вече е на път — каза Янагисава. — Ще има проблеми, помнете ми думата, и Ваше Превъзходителство ще трябва да благодари на Сано *сан* за тях.

— Ти! — възкликна шогунът, подскачайки така, сякаш Сано го беше ударил.

Сано не можа да повярва на ушите си.

— Но това не е по моя вина, Ваше Превъзходителство — каза той и се обърна към Янагисава. — За какво говориш?

— Ти арестува четиридесет и седемте *ронини* — каза Янагисава. — Ти ги тръсна в скута на Негово Превъзходителство.

— Аз следвах нарежданията да заловя убийците на Кира — защити се Сано.

— Аз ти наредих, въъ, да стигнеш до дъното на нещата — язвително каза шогунът. — Не казах: „Създай ми още проблеми“. Но това е, въъ, точно това е, което ти направи.

— Ето пак! — вдигна рамене Янагисава срещу Сано. Йоритомо се усмихваше триумфално.

Как да не се довериш на Янагисава да извърти нещата така, че аз да изглеждам лошият, помисли си Сано. Всички други изглеждаха впечатлени от ловката игра на Янагисава.

— Тъй като Сано *сан* създаде тази ситуация, той трябва да я оправи — каза Янагисава.

— Добра идея — съгласи се шогунът. Докторът започна да дърпа чашките от стомаха му. Всяка една от тях издаваше висок, засмукващ звук при вдигането ѝ. И всяка оставяше яркочервен кръг върху кожата му, като странен обрив. — Е, Сано *сан*! Трябва ли да постановим, че четиридесет и седемте *ронини* са невинни съгласно Бушидо и да ги оправдаем? Или са виновни в, въъ, държавна измяна и убийство и да им наредим да извършат сепуко!

— Това трябва да се реши бързо — добави Янагисава.

Сано си даваше сметка, че безусловното действие заради самото действие ще бъде грешка. Това беше толкова чувствителен случай, че всяко решение със сигурност щеше да създаде разногласия и безредици. Можеше дори да запали гражданска война. Янагисава искаше да принуди Сано да реши на момента. По-късно той щеше да се погрижи решението му да се окаже погрешно и Сано да понесе последствията.

Ще видим кой ще надвие — помисли си той. — Ще ти го върна тъпкано!

— Дворцовият управител Янагисава е заместник-главнокомандващ. Той е човекът, който трябва да съветва Ваше Превъзходителство.

— Въъх, прав си — шогунът се обърна към Янагисава. — Ти какво предлагаш?

Янагисава не можа да скрие яда си от това, че Сано прехвърли отговорността върху него. Случаят с четиридесет и седемте *ронини* беше като горещ въглен, който щеше да изгори всеки, който да го хване, и той трябваше бързо да го подметне на някой друг.

— Предлагам Съветът на старейшините да реши.

Старейшините не трепнаха. Те бяха политици от толкова дълго време, че можеха да разпознаят фаталната игра на прехвърляне на топката и бяха подготвени.

— Трябва да създадем специален Висш съд, който да реши съдбата на четиридесет и седемте *ронини* — каза Огами.

— Да! — шогунът седна, затвори халата си и възторжено запляска с ръце. — Кой ще бъдат съдиите?

Докторът прибра оборудването си и си тръгна. Мъдър ход, помисли си Сано. Всички други сигурно също искаха да си тръгнат, за да не се окажат участници в съда.

— Първо, нека решим от колко съдии се нуждаем — каза Янагисава, очевидно печелейки време, за да измисли как да обърне ситуацията в своя полза. — Аз предлагам четирима — той със сигурност мислеше, че ще може да контролира такъв малък брой хора.

— Това не е достатъчно за такъв важен случай. — Аз предлагам двадесет и пет — Сано знаеше, че тази цифра е прекалено голяма, но му оставяше място за пазарлък.

— Шест — контрира Янагисава.

Нетърпението разпали избухливостта на шогуна.

— Аз казвам четиринадесет — неговото прибързано, тиранично решение беше окончателно.

— Съдиите трябва да бъдат висши, доверени служители на режима, на които да може да се разчита — каза Янагисава. — Аз номинирам инспектор генерал Накае.

— Подкрепям номинацията — каза Ихара.

На теория инспектор генералът отговаряше за ревизиите на работата на правителството и трябваше да се грижи те да се провеждат правилно. Но Накае беше близък приятел на Янагисава, което означаваше, че държи под око отклоненията, допуснати от всички, с изключение на дворцовия управител.

— Аз номинирам магистрата Уеда — каза Сано. Магистратът Уеда беше баща на Рейко и не само съюзник на Сано, а и почтен мъж, който щеше да даде най-доброто от себе си, за да осигури честното действие на съда.

— Подкрепям — каза Огами.

Последва разгорещена дискусия за другите назначения. Тъй като и Сано, и Янагисава се съревноваваха да запълнят Висшия съд със свои съюзници, Сано се притесни, като видя, че случаят става повече въпрос на политика, отколкото на правосъдие. Но сега поне можеше да

диша по-леко. С прехвърлянето на казуса в други ръце беше отново в безопасност.

След малко шогунът заговори:

— Защо е толкова трудно да изберем четиринадесет съдии? Дайте ми имената им веднага, и, въъ, да приключваме!

Сано бързо издекламира седем имена, включвайки магистрата Уеда. Янагисава назова своите седем избраници начело с инспектор генерал Накае.

— Информирайте съдиите, че са назначени във Висшия съд — каза Огами на Сано.

Шогунът потри ръце.

— Радвам се, че това приключи.

— Не съвсем — каза Янагисава. — Висшият съд ще се нуждае от разследване на случая и събиране на доказателства.

Сано разбра, че Янагисава се опитва отново да го подхвърли на риск.

— Не е необходимо разследване. Защото ние вече знаем, че обвиняемите са убили Кира — каза той, макар че случаят действително не беше толкова ясен, колкото му се искаше.

Огами подкрепи Сано.

— Защо са ни нужни доказателства, при положение че четиридесет и седемте *ронини* вече са си признали?

— Казусът не е като другите процеси за убийство — спокойно каза Янагисава. — Това, от което се нуждаем, е доказателство, което да оправдае решението на Висшия съд, така че всички да го приемат и никой да не започне война заради него.

— От какъв род трябва да е това доказателство? — попита шогунът с надежда и все пак с объркване.

— Всичко, което има връзка с действията или мотивите на четиридесет и седемте *ронини*, или със събитията, довели до смъртта на Кира, които все още не са изяснени — каза Янагисава.

Сано трябваше да се съгласи, че становището на Янагисава има основание. Никоя страна в спора нямаше да бъде удовлетворена от присъда, издадена единствено въз основа на резултатите от съдебните дебати. Ако шогунът упражнеше своето право да накаже четиридесет и седемте *ронини*, трябваше да си подсигури солидни мотиви, ако не искаше да предизвика крайни политически борби. И ако решише да се

придържа към своето първоначално решение, което забраняваше наказването на Кира, трябваше да намери силна обосновка, ако не искаше да загуби авторитет и да покаже слабост, което на практика щеше да бъде покана за атака срещу неговия режим.

Предлагам Сано сан да бъде назначен да помага в разследването на съдиите — каза Янагисава.

— Добре — съгласи се шогунът, преди Сано да успее да му попречи. — Сано сан, назначен си.

Янагисава и Йоритомо се усмихнаха с еднаква усмивка на жестоко задоволство. Сано се сломи. Сега щеше да сподели отговорността за всяко лошо последствие от решението на съда. Неговата собствена съдба се преплете със съдбата на четиридесет и седемте *ронини*.

— Едно последно нещо, Ваше Превъзходителство — каза Янагисава. — Разследванията на Сано сан проявяват тенденцията да създават проблеми. Последния път заради него изнасилиха съпругата ви. Нека му дадем извънредни стимули този път да работи по-добре.

Сано схвана, че Янагисава се готви да хвърли още по-голямо бреме на гърба му.

— Няма нужда...

— Какъв точно извънреден стимул? — прекъсна го шогунът.

— Ако Висшият съд не стигне до удовлетворителна присъда, Сано сан да бъде назначен за постоянно на служба в някое отдалечено място — да речем, Кюшу — каза Янагисава, — а семейството му да остане в Едо в качеството на заложник за доброто му поведение.

— Много добре — каза шогунът.

9. ГЛАВА

Докато пътуваше обратно към къщи в паланкина си, Рейко преливаше от мисли за любовницата на ронина, но придружителите ѝ, изглежда, не бяха склонни към разговор. Чийо седеше, вирайки се през прозорчето към улицата, където пешеходците с мъка изпълзяваха върху снежните насипи, за да влязат в магазините, в които се продаваха керамични делви с туршия, кореноплодни зеленчуци, осолена риба и ферментирало тофу. Масахиро яздеше покрай паланкина. Той гледаше право напред, а изражението му беше сериозно и замечтано.

Рейко изчака, докато процесията им свърна по булеварда, който водеше до замъка Едо, за да заговори.

— Не ти е приятно, че се съгласих да помогна на Окару.

Чийо неохотно се съгласи.

— Цялата тази работа доста ме безпокои.

Рейко мина направо към същината на проблема. — Ти не хареса Окару, нали?

Чийо се поколеба.

— Изглежда много сладка. Но нейното минало...

Рейко почувства болезнено разочарование. Тя си беше мислила, че нейната приятелка е с по-отворен ум спрямо хората от другите социални класи.

— Окару не е можела да предотврати това, че родителите ѝ са умрели и са я изоставили на произвола на съдбата. Тя е станала момиче в чайна, защото не е имала никаква друга възможност да се издържа.

— Не казвам, че Окару е лош човек само защото е момиче в чайна — Чийо изглеждаше уплашена да не загуби уважението на Рейко. — Имам предвид, че хора в нейното положение правят каквото и да е, за да оцелеят. Което понякога включва възползване от други хора.

— Разбирам позицията ти — трябваше да признае Рейко. — Но Окару не ме помоли за пари или работа, или за възможност да се придвижи нагоре в обществото, така както правят другите хора.

— Ние току-що се запознахме с нея — каза Чийо. — Не я познаваме добре.

Рейко трябваше да си признае, че е склонна да прави прибързани преценки. Но не го каза.

— Окару не ме потърси от користолюбие — изтъкна тя. — Всичко, което иска, е помощ за нейния приятел Оиши.

— Това ни води до друг проблем — деликатно каза Чийо. — Ние дори не познаваме Оиши. Как можем да преценим дали заслужава помощ?

Логиката ѝ обезоръжи Рейко.

— Права си. Но ние знаем, че той е извършил най-висшия акт на лоялност към своя господар. Това е точка в негова полза.

— Знаем също, че това е незаконна вендетата. Това го превръща в престъпник.

— Не задължително. Спомни си, Окару ни разказа как той ѝ е споменал, че във вендетата има много повече от това, което се вижда на повърхността.

Чийо явно се почувства още по-притеснена от настъпилния момент.

— Имаме само нейната дума за това. И аз съм на ясно, че жени в нейното положение често лъжат.

С цел да привличат клиенти и да печелят пари, момичета като Окару трябваше да убеждават мъжете, че ги харесват, дори и когато са им неприятни. Те можеха да използват тези си умения и за други цели.

И все пак Рейко се гордееше със своята интуиция, макар да знаеше, че Чийо е права, като я предупреждава да бъде нащрек с Окару.

— Не мисля, че Окару лъже.

Паланкинът наближи замъка Едо и Чийо се наведе напред, явно изгаряйки от нетърпение да се измъкне от този труден разговор.

— Дори и да не лъже, истината за вендетата може да се окаже нещо, което да постави и нея, и Оиши в още по-лоша светлина.

— Окару е момиче в чайна, а Оиши е убиец — каза Рейко с леко раздражение. — Какво по-лошо от това? — Фактите могат да се

окажат такива, че да отнемат и минималния шанс на Оиши да се измъкне жив от тази беда — каза Чийо. — Те могат да замесят и Окару в убийството на Кира, и в такъв случай тя също ще бъде наказана заедно с Оиши.

— Възможно е — каза Рейко, — но аз мисля, че си струва да се открие истината.

Чийо погледна Рейко със съмнение, смекчено от обич.

— Чудя се дали не ти се иска мистерия, която да разрешиш.

Рейко се наежи. Не й хареса намекът на Чийо, че е мотивирана единствено от егоистичните си желания.

— Да, иска ми се — призна си тя. — Но не бих си и помислила дори да се замесвам в това, ако не беше желанието ми да помагам на другите хора.

— Може би трябва да се съобразиш и с човека, който е най-важен за теб. Твоят съпруг. Защо ще го замесваш в проблеми заради Окару?

За първи път Рейко се чувстваше неудобно с Чийо. Разговорът им разкриваше нейните слабости — импулсивност, прекалено силен вкус към приключенията и факта, че твърде много се налага на Сано. И все пак Рейко бе убедена, че е постъпила правилно, като е взела проблема на Окару присърце.

— Съпругът ми не би искал да обърна гръб на Окару или Оиши — каза тя. — Той винаги се отнася всеотдайно към разкриването на истината и службата на справедливостта.

— Но в този случай? Чийо разтревожено поклати глава. — Този случай е нещо повече от едно момиче, един мъж и едно убийство. Неизбежно е да има политически отзвук, който може да направи нещата още по-лоши за съпруга ти — каза тя. — Трябва да кажа, че имам лоши предчувствия за Окару.

— Може би си права — отстъпи Рейко. — Може би не трябва да въвличам съпруга си в това. Може би трябва да кажа на Окару, че съжалявам и че не мога да й помогна в крайна сметка.

Процесията им влезе през главната порта на замъка Едо и зави по оградените с каменни стени пасажи.

Масахиро доближи коня си до паланкина и наведе лице до прозорчето.

— Но ти каза, че ще помогнеш на Окару! — беше слушал целият разговор. — Ти и татко винаги сте ми казвали колко е важно да спазваш обещанията си. Ти винаги си казвала, че нарушаването на обещание е безчестие.

Рейко винаги се дразнеше и същевременно се забавляваше, когато нейният умен син хвърляше нейните камъни по нейната глава.

— Тази ситуация е особена. Може би беше грешка от моя страна да направя това обещание на Окару. Ако е така, нарушаването му е единственото правилно нещо, което мога да направя.

Чийо кимна, но Масахиро възкликна: „Не! Ще бъде нечестно и подло“.

— Не бива да говориш на майка си с такъв тон — каза Чийо. Двете с Рейко и семействата им бяха толкова близки, че можеха да си позволят да възпитават едни други децата си, без това да предизвиква лоши чувства.

Масахиро смутено поклони глава.

— Съжалявам.

Рейко го изгледа с любопитство.

— Защо се тревожиш толкова много за Окару?

— Нищо подобно — бързо каза Масахиро. — Просто, тя е толкова бедна и безпомощна. Изпитвам съжаление към нея. Това е всичко.

Неговата състрадателност караше Рейко да се гордее с него. Той не беше възпитаван така, че да се превърне в един от многото самураи, които мислят, че нисшата класа е като пръстта под краката им. Но тя усещаше, че Масахиро чувства нещо повече от съчувствие към положението на Окару.

— И какво друго? — попита тя.

Масахиро запремята юздите на коня си. Той не поглеждаше към Рейко.

— Когато бях отвлечен, ми помогнаха едни хора. Това бяха двама войници, които ме пуснаха да избягам от клетката, в която бях заключен. Те не трябваше да го правят, можеха просто да ме оставят да бъда убит.

Рейко слушаше смаяна. Масахиро рядко говореше за ужасното време отпреди повече от три години, но беше ясно, че не го е забравил.

— Те ми помогнаха, въпреки че рискуваха собствения си живот — Масахиро замълча. — Понякога мисля за тях. И аз... е, добре, ето заради това искам да помогна на Окару.

Рейко беше толкова трогната, че очите ѝ запариха от сълзи.

— Как мога да откажа да се притека на помощ на Окару сега? — каза тя на Чийо.

Чийо охотно се съгласи.

— Масахиро е прав. Обещанието си е обещание.

И все пак Рейко се чувстваше некомфортно. Лошите предчувствия на Чийо относно Окару се бяха прокраднали и в нея. А и между нея и Чийо се бе появила една нова дистанция, някаква лека студенина.

Процесията стигна до имението на Сано. Масахиро и телохранителите предадоха конете си на конярите. Късното следобедно слънце бе узряло в златни отблясъци, които обагряха снега по покривите на сградата и по боровете. Небето беше искрящо синьо, нашарено като зимно одеяло от лентите на белите облаци и кръстосано от тъмните клони на дърветата.

Рейко се усмихна, докато Чийо пристъпваше извън паланкина. В студен, хубав зимен ден като този домът изглеждаше особено гостоприемен.

Акико изтича пред къщата да ги посрещне. Тя прегърна първо краката на Рейко, а после и на Чийо.

— Значи е решено — каза Рейко. — Ще разкажа на съпруга си за Окару и за нейната история. Той ще реши дали да се замесва.

* * *

— Да се замесва в какво? — Сано крачеше към къщата.

Той се усмихна на Рейко и тя му отвърна. Масахиро и Акико се втурнаха да го посрещнат.

— Здравсти, татко! — каза Масахиро, докато Акико викаше „Тати, тати!“.

Сано вдигна Акико на ръце и потупа Масахиро по рамото. Лицето му засия от щастие, като погледна сина си. Той обичаше всеотдайно и двете си деца, но чувстваше необикновена гордост от

Масахирос. Момчето беше не само неговата първородна рожба, неговото единствено момче и наследник, който щеше да продължи рода им; той беше умно, интелигентно, надарено и добро дете. Един от най-големите страхове на Сано беше, че нещо може да се случи на Масахирос.

Чийо се поклони.

— Поздрави, почитаеми братовчедо — тя се обръщаше към него официално, но с обич.

След като Сано й отвърна мило и всички заедно влязоха в къщата, Рейко отговори на въпроса му.

— Четиридесет и седемте *ронини* и тяхната вендета.

— Значи си чула вече за това — каза Сано, остави Акико долу и окачи меча си в антрето.

— Да — Рейко му помогна да свали шапката и плаща си.

Той можеше да се обзаложи, че жена му има нещо наум, но тя изчакваше.

— Предполагам, че новината е стигнала навсякъде — каза той.

— Но има нещо, което явно не си чула още: аз вече съм замесен с четиридесет и седемте *ронини*.

Изненадата спря Рейко посред окачването на плаща си.

— Ти? Как?

— Шогунът ми нареди да разследвам убийството на Кира — каза Сано.

— Наистина ли? Какво се случи? Влизай вътре. Ще говорим там — заговори Рейко, жадна за новини.

Акико повлече Чийо със себе, за да си играят. Сано, Рейко и Масахирос влязоха в частните покои, настаняха се около *косацу* и се постоплиха от огъня, горящ отдолу. Сано обясни как е проследил четиридесет и седемте *ронини* и описа странната си среща с тях на гробницата на владетеля Асанос.

— Значи те вече са под арест? — каза Рейко.

— Значи всичко е приключено — каза Масахирос.

Момчето изглеждаше много разочаровано.

— Не съвсем — Сано забеляза, че лицата на Рейко и Масахирос се разведриха при последните му думи.

— Има спор дали четиридесет и седемте *ронини* са почтени самураи, които правдиво са отмъстили за своя господар и трябва да

бъдат аплодирани, или са престъпници, които са нарушили закона и трябва да бъдат осъдени на смърт — Сано разказа подробно за Висшия съд. — Току-що приключих с уведомяването на всичките четиринадесет души, които ще изпълняват ролята на съдии. Един от тях е магистратът Уеда.

— Много ми е приятно — каза Рейко. — Баща ми е единственият човек, на когото може абсолютно да се вярва, че ще бъде честен и почтен. Той как прие новината?

— С повече ентузиазъм от другите съдии — каза Сано. — Развалих им деня. Но той е заинтригуван от правните въпроси в казуса и е въодушевен от свикването на съда утре — макар да беше над шестдесетгодишен, магистратът Уеда все още се отнасяше със страст към закона.

— След като има Висш съд, който трябва да вземе решение относно четиридесет и седемте *ронини*, това не те ли освобождава от проблема? — попита Рейко.

— Не съвсем — Сано й обясни как е бил назначен да разследва казуса за Висшия съд.

— Отново дворецовият управител Янагисава! Не може ли да ни остави на мира?

Сано й отвърна с горчива усмивка и красноречиво мълчание.

— Но това е чудесно! — възкликна Масахиро. — Ти можеш да спасиш четиридесет и седемте *ронини*.

Сано се намръщи. Не му беше приятно, че синът му толкова бързо взе страната на *ронините*. Но и той не беше безпристрастен към тях, и пак той, а не друг, беше учил Масахиро на принципите на Бушидо.

— Не съм сигурен дали трябва да бъдат спасени.

— Но ти ще разследваш случая, нали? — каза Масахиро.

— Нямам голям избор — каза Сано. — Но съм доволен от възможността да видя, че справедливостта ще възтържествува.

Той се поколеба дали да спомене заплахата, дошла заедно с възможността да си върне благоволенieto на шогуна. Не искаше да тревожи Рейко. И предпочиташе да предпази Масахиро от проблемите на възрастните.

— Може би аз ще мога да помогна — Рейко разказа на Сано за писмото, което беше получила, и за посещението си при Окару.

— Добре, значи си била много заета — сега беше ред на Сано да се изненада. — Мога винаги да разчитам на теб да откриваш улики за моите разследвания, но този път си го направила още преди разследването да е започнало — той отпи от чая си и замислено продължи:

— Значи любовницата на Оиши казва, че според неговите твърдения вендетата не е такава, каквато изглежда.

— Знам, че това е неясна и съмнителна следа — каза Рейко с извинителен тон.

— Но потвърждава моето предчувствие за вендетата — каза Сано. — Цялата тази работа е много странна.

— Значи ще разследваш историята на Окару? — каза Рейко, изпълнена с надежда.

— Да — отговори Сано. — В този момент съм благодарен за всяка следа.

— Радвам се. Бих искала да помогна на клетото момиче.

Думите ѝ отрезвиха Сано.

— Но това, което ще открия, може да се окаже неблагоприятно за нея или за Оиши. И ако е така, няма да мога да ги защита само защото ти се отнасяш благосклонно към нея и искаш да ѝ помогнеш.

— Знам — и все пак, ясно се виждаше, че Рейко не може да спре да се надява, че разследването ще се окаже благоприятно за Окару. — Може ли поне да кажа на Окару какво се е случило с Оиши и да я уведомя, че ти ще се заемеш с проблема?

Сано кимна.

— Има ли още нещо, което да можем да направим? — Масахиро нервно мърдаше крака напред-назад под масата.

Сано се усмихна на безпокойството му. Масахиро мразеше бездействието не по-малко от майка си. Беше наследил нейното нетърпение, нейната устремност да се впуска в действие.

— Нека да почакаме и да видим — Сано погледна към Рейко, припомняйки си времената, в които тя взимаше участие в неговите разследвания с почти катастрофални резултати.

Тя сигурно видя нещо в очите му, освен лошите предчувствия, и опасенията, базиращи се на минали преживявания, защото челото ѝ се смръщи.

— Какво има?

— Масахиро, върви да си поиграеш за малко със сестра си и братовчедката Чийо — каза Сано.

Когато остана насаме с Рейко, нямаше смисъл да се опитва да смекчава лошите новини.

— Шогунът постанови, че ако не успее да доведе Висшия съд до удовлетворително решение, ще бъде назначен за постоянно на служба в Кюшу. Ти и децата ще останете пазени тук, в Едо, като заложници за доброто ми поведение — каза Сано и добави: — Можеш да отгатнеш чия е заслугата за това?

Рейко беше толкова шокирана, че от устата ѝ запръскаха слюнки.

— Кюшу! Та това е на края на света!

Сано не можеше да не се съгласи. Кюшу беше остров в най-отдалечената южна част на Япония, на около два дни път от Едо.

Рейко ужасено притисна ръце до гърдите си, осъзнавайки всички последствия, които се съдържаха в заплахата на шогуна.

— И никога повече няма да те видим? — юмруците ѝ се свиха; объркване се смеси с гнева в очите ѝ.

Янагисава не спира да те преследва и тормози. Но защо му е да прави точно това?

— Защото знае, че съм бил заплашван със смърт и съм я избягвал толкова много пъти, че едва ли вече ще се стресна от нещо подобно — предположи Сано.

— Шогунът винаги изklinчва, дойде ли ред до убийството ми. Янагисава се надява този път наказанието да се осъществи. И той знае, че раздялата със семейството ми ще ме нарани повече от смъртта.

— Ще нарани всички ни — Рейко обвини ръце около Сано и се притисна към него. — Не мога да понеса да те загубя. Нито пък децата — да загубят баща си.

Сано погали косите ѝ.

— Не се тревожи, няма да се стигне дотам. Нима досега не съм успявал винаги да се измъкна от неприятностите?

Тя го погледна, все още разстроена.

— Но това е различно от разкриването на убийство. Как ще можеш да доведеш съда до удовлетворителна присъда? Какво ще бъде „удовлетворително“? Осъждане или оправдаване на четиридесет и седемте *ронини*? Какви доказателства ще са нужни, за да направят един от двата избора правилен?

— На този етап никой не знае — призна Сано. — Но аз имам вяра в силата на истината. Ако открия каква е тя в казуса за убийството на Кира и четиридесет и седемте *ронини*, по един или друг начин нещата ще вземат правилна посока.

Макар и изпълнена със съмнения, Рейко кимна, донякъде утешена.

Чийо, Акико и Масахиро се присъединиха към тях, когато прислужницата внесе обяда — супа мисо с моркови, лотосови корени и водорасли, печена съомга, ориз, мариновани репички, джинджифил и праз. Сано едва сега усети, че е прегладнял; цял ден не беше хапнал нищо, с изключение на купичка юфка от една сергия. Двамата с Рейко се спогледаха; договориха се безмълвно да запазят заплахата на шогуна само за себе си.

— Откъде ще започнеш разследването си? — попита Рейко.

— От мъжа в центъра, водача на четиридесет и седемте *ронини* — каза Сано. — Ако нещо в тяхната вендета не е такова, каквото изглежда, това най-вероятно е самият Оиши.

* * *

Янагисава седеше на бюрото в кабинета си в своето изолирано имение, което се намиреше в замъка Едо. Фенерът над главата му осветяваше разгънатия свитък върху плота. На свитъка имаше нарисувана от него схема, която показваше кои *даймио* и висши служители са на негова страна, кои — на страната на Сано, и кои са неутрални. Той забарабани с пръсти по схемата. Въпреки че Сано беше загубил много съюзници, недостатъчно от тях се бяха присъединили към лагера на Янагисава. Твърде много все още чакаха да видят как ще се разгърне политическият ландшафт и изчакваха благоприятния момент, преди да се ангажират. Янагисава не беше успял да завербува нов съюзник от месеци. Имаше съвсем малък превес и той можеше да му се изплъзне, преди да достигне пълно надмощие.

Йоритомо влезе в стаята. Настроението на Янагисава се разведри; той се усмихна. Синът му беше най-силното оръжие в неговия арсенал, неговата власт над шогуна, неговата най-голяма надежда да управлява Япония. Но Йоритомо беше нещо много повече

от политическа пионка за Янагисава. Синът му беше негова гордост и радост, единственият човек, когото Янагисава обичаше и който го обичаше. Янагисава беше имал много любовници, обожатели, поклонници и подлизурковци през годините, но никой не се беше задържал до него. С никого не беше имал кръвната връзка и приликата, които имаше между него и Йоритомо. Сега, докато гледаше сина си, той почувства страх, който като студени пръсти сграбчи сърцето му.

Любовта прави човек уязвим. Той често използваше това срещу враговете си.

— Всичко наред ли е? — каза Янагисава небрежно, опитвайки се да не издава тревогата за сина си и за бъдещето.

— Да, татко.

— Как е шогунът?

Усмивката на Йоритомо се стопи при споменаването на неговия владетел и господар.

— Почива си. Докторът му даде лекарство, за да заспи.

Янагисава чувстваше вина, защото, за разлика от него Йоритомо не изпитваше удоволствие от секса с мъже. А и шогунът бе далеч по-млад и по-малко противен, когато двамата бяха любовници, отколкото сега. Йоритомо никога не се оплакваше, но Янагисава знаеше, че той се насилва да бъде с шогуна, а и не беше безразличен към подигравките и клюките, които се носеха зад гърба му. Йоритомо държеше главата си гордо изправена, но неговата роля на мъжка наложница му беше дотегнала след всичките девет години; тя му се струваше унижителна. И Янагисава безкрайно много съжаляваше, че беше поставил любимия си син в подобно положение.

— Ако имаше някакъв друг начин, никога нямаше да искам това от теб — каза той на Йоритомо. Не си спомняше дали някога досега му го е казал. Имаше нужда да го каже сега.

Йоритомо кимна. Те бяха толкова близки, че можеха да си четат мислите взаимно.

— Знам, татко. Нямам нищо против. Това е моят принос в твоя план за осигуряване на нашето бъдеще. Ще направя това, което мислиш, че е най-правилно.

Янагисава му беше обяснил, че ако не успеят да установят контрол върху режима Токугава, враговете им ще ги унищожат. Ако Йоритомо не беше станал държанка на шогуна, и двамата отдавна

щяха да са мъртви. Янагисава обичаше сина си още повече заради огромното доверие, което Йоритомо имаше в него, и защото не беше злюбен и го обичаше въпреки унижението, което трябваше да изтърпява. Янагисава искаше да му каже какво чувства, но не можеше. Бащите и синовете не говореха за такива неща. Бащите използваша синовете си така, както те смятаха за правилно. Синовете дължаха на бащите си пълно подчинение.

— Справяш се добре — насили се да каже Янагисава.

Йоритомо засия от удоволствие при похвалата, после забеляза схемата на бюрото.

— Нещо не е наред ли? — попита той, както винаги чувствителен към настроенята на баща си.

Янагисава нави свитъка.

— Не — той не искаше Йоритомо да се тревожи или да загуби вяра в него. — Просто броя нашите съюзници. Имаме доста.

— Би трябвало даже да са станали повече след днес.

Това, което направи на Сано, беше брилянтно изпитано. Хвърли го право в най-дълбокото на проблема с четиридесет и седемте *ронини*, точно след като си беше помислил, че е в безопасност. И измисли най-точното наказание за него, в случай че се провали.

Жена му и децата му са неговата слабост. Той със сигурност ще ги загуби, защото никой не знае каква е правилната присъда. Каквато и да бъде, все ще изглежда погрешна! — очите на Йоритомо блестяха от възхищение.

Похвалата заля Янагисава с топла вълна от удоволствие. Мнозина го хвалеха, но те просто се подмазваха. Йоритомо беше единственият, който беше искрен.

— С малко късмет четиридесет и седемте *ронини* ще бъдат краят на Сано. Единственото, което трябва да направим, е да оставим нещата да следват своя ход.

Мрачни опасения помрачиха лицето на Йоритомо.

— В миналото все Сано излизаше късметлията. Четиринадесет години се опитваш да се отървеш от него, а той все още е тук — челото му се смръщи при спомена за злото, което Сано му беше сторил. — И обикновено накрая той ни надиграва.

Янагисава знаеше всичко това много добре и безкрайно много се дразнеше от способността на Сано да се приземява на краката си, но

каза само:

— Не се страхувай. Ако нещата тръгнат твърде добре за Сано, аз мога да променя това.

10. ГЛАВА

На следващата сутрин Сано и войниците му тръгнаха отново по вчерашния си път по южната магистрала. Времето беше дори по-студено от предния ден. Лицата на всички бяха увити в шалове чак до очите; конете бяха наметнати с дебели чулове. Облаци се рееха по синия хоризонт, пребледнял от ледената завеса, спускаща се от небесата към земята. Слънцето беше като ослепително бял кристал, който не даваше никаква топлинка. Тънкият горен слой на снега, който се бе стопил вчера, беше замръзнал в ледена кора и копитата на конете я трошаха със силен, хрущящ звук. Сано извиси глас над общия шум, за да разкаже на Хирата и детективите Маруме и Фукида за любовницата на ронина.

— Мислиш, че убийството на Кира не е просто отмъщение? — попита Фукида.

— Биха ли могли той и другарите му да имат и някакъв друг мотив? — добави Маруме.

— Този въпрос не ми излиза от ума, откакто Рейко ми разказа историята на Окару — каза Сано. — Надявам се да открия някои отговори тази сутрин. Висшият съд ще бъде свикан днес следобед и аз трябва да занеса на съдиите някакво доказателство, което да разгледат.

Сано нямаше търпение да научи истината, с която се надяваше да разреши проблема на четиридесет и седемте *ронини* и да спаси семейството си от заплахата за раздяла, изглеждаща още по-мрачна в студената утринна светлина.

Той забеляза, че Хирата не слуша разговора. Стори му се малко отнесен, може би защото предната нощ Сано му беше казал за заплахата на шогуна. Хирата сигурно се тревожеше какво ще донесе това и на него. Очите му се стрелкаха наоколо; непрестанно хвърляше по едно око зад гърба си. Сано знаеше за мистериозния мъж, който преследваше Хирата, и забеляза, че днес той изглежда по-бдителен, отколкото обикновено.

Стигнаха до имението на Хосокава. Сано слезе от коня си, оглеждайки казармените помещения. Докато пристъпваше към портата, Хирата се спря при храстите отвън, пред стената. После се присъедини към него при караулното помещение.

Отвътре излязоха двама часови.

— Искаме да видим арестантите — каза Сано.

Часовите повикаха един слуга, който поведе Сано, Хирата и детективите вътре в казармите. Те имаха същата форма като тези във всяко самурайско имение — постройки, разделени на оскъдно обзаведени стаи, в които живееха васалите. Сано и хората му минаха през входното антре, претъпкано с плащове, обуца и оръжие, също като в казармите у дома. Усети същия мирис на мъжка пот и тютюнев дим. Смях и говор се носеха от една стая, в която върху настлания с татами под бяха коленичили група самураи, които хапваха сутрешната си закуска върху ниски масички. Вдигнаха поглед към Сано и другарите му, докато те преминаваха през коридора. Настана внезапна тишина. Самураите оставиха чашите си с чай, пръчиците за хранене и купите с юфка. Веселите им изражения помръкнаха. Всички се поклониха в скован, официален унисон.

— Моите извинения за това, че прекъсвам храненето ви — Сано се изненада, като видя, че вътре има много повече хора от шестнадесетте *ронини*, които Хирата бе довел вчера. И те изобщо не приличаха на окървавените, мърляви мъже, които той бе арестувал.

Всички бяха чисти, облечени в нови дрехи, лицата и теметата на главите им бяха гладко обръснати, косите им — намазани с масла и стегнати в кокове. Една група от тях се дръпна от масичките и коленичи покрай стените. Лицата им издаваха вина, раздразнение и предизвикателство. Сано забеляза гербовете на дрехите им: те бяха васали на клана Хосокава, които вече се бяха сприятелили със затворниците. Беше очевидно коя страна е заел Хосокава в полемиката.

Сано насочи своето внимание към *ронините* и забеляза как се взират в него. Те веднага сведоха погледи. Преброи само петнадесет, повечето между тридесет и четиридесетгодишна възраст. Някои имаха превръзки върху раните. Не разпозна Оиши сред тях. Те изглеждаха объркани: водача им го нямаше и не знаеха какво да правят. Сано отново почувства, че всички те са като част от едно създание. Главите им се извиха към най-младия ронин, който скочи на крака.

— Какво искате? — гласът му трепереше от страх. Сано позна младежа — беше синът на Оиши, Чикара.

— Просто да поговорим — каза Сано.

Насядалите *ронини* видимо се отпуснаха. Бяха си помислили, че е дошъл да ги отведе към смъртта им, предположи Сано. Не изглеждаха толкова примирени със съдбата си както предния ден, когато стояха край главата на Кира в гробището.

— Къде е Оиши? — попита Сано.

— С владетеля Хосокава — каза Чикара.

— Аз ще разговарям с Оиши — каза Сано на детективите. — Вие с Хирата ще разпитате тези затворници.

Стържещ шум и рязък звук от бързо отдалечаващи се стъпки стресна Сано. Той погледна в празното пространство, в което бе стоял Чикара. Междинната преграда, която преди миг бе затворена, сега зееше отворена. Сано кимна на Хирата, който тръгна след Чикара, докато детективите му се настаняха сред ронините. Сано тръгна да потърси владетеля Хосокава и Оиши.

Намери ги в къщата, в личния кабинет на владетеля Хосокава, по-голяма версия на кабинета на Сано. През декоративните метални решетки на пода се излъчваше топлина, идваща от мангалите, поставени отдолу. Мебелите бяха украсени със златни гербове.

Оиши и владетелят Хосокава седяха на колене пред бюрото и разговаряха над разгърнати счетоводни книги. При влизането на Сано двамата вдигнаха глави.

Както и другите *ронини*, и Оиши беше изкъпан, избръснат, със спретнато прибрана коса и облечен в нови дрехи. Цветът му се беше оправил, не изглеждаше толкова уморен или болен. Свирепите му очи блестяха още по-ярко. Той изгледа Сано с очакване и предпазливост.

Сано размени поклони и поздрави с владетеля Хосокава, с когото се познаваше бегло.

— Оиши сан ми дава идеи за управлението на моите финанси — разтревоженото лице на владетеля Хосокава прие отбранително изражение. — Оказали са се много ефективни в провинцията Харима. Нямам търпение да ги приложа в моите владения.

— Виждам — Сано виждаше, че Оиши се е сприятелил с Хосокава за една нощ. Не се изненада, макар Хирата да му беше споменал, че предния ден владетелят се е възпротивил срещу

приемането на затворниците. Хосокава вероятно се възхищаваше на Оиши като на образец за самурайска преданост и се надяваше, ако един ден и той се нуждае от отмъщение, неговите васали да се справят с положението също тъй достойно, както Оиши беше постъпил в случая с владетеля Асано.

— Няма да го отведете, нали? — владетелят Хосокава изглеждаше доста разстроен от подобна възможност.

— Все още не — Сано обясни за Висшия съд и за разследването си. — Дойдох да разпитам Оиши. Има ли някое място, в което двамата с него да поговорим насаме?

— Тук — владетелят Хосокава се надигна тромаво и излезе.

Сано коленичи до бюрото срещу Оиши. Ронинът кръстоса ръце пред гърдите си. Напомняше на Сано за сокол, който макар и вързан за своя прът, не е опитомен. Той спокойно чакаше Сано да заговори пръв.

Този разпит се различаваше от другите, които Сано бе провеждал при предишните си разследвания. При тях целта му беше да разкрие дали даден човек е извършил убийство. Сега се намираше на непознат терен, без да знае какво трябва да търси и без да е сигурен какви въпроси да задава. Остави се да го води опитът, който го бе научил да изследва всеки детайл от казуса, който би могъл да хвърли светлина върху неясните моменти и да свидетелства за вината или невинността на заподозрения. Като премисляше отново събитията, довели до убийството, той идентифицира един такъв неясен момент, който би искал да изясни, макар да знаеше кои са убийците.

— Защо владетелят Асано се е разгневил толкова много на Кира? — попита той.

Косите вежди на Оиши се извиха нагоре, преди да успее да скрие изненадата си: Не беше очаквал този въпрос. Но веднага се окопити.

— Кира направи живота на владетеля Асано непоносим — дрезгавият му глас беше груб, но овладян. От него сякаш се разля някакво предзнаменование — като от човек, който е на път да довери дълго пазена тайна. — Ще ви кажа точно как.

АПРИЛ 1701

Първата, съдбоносна среща между владетеля Асано и Кира Йошинака се състоя в един студен пролетен следобед в замъка Едо. Старият церемониалмайстор седеше на подиума в своя кабинет и се

взираше надолу от носа си към владетеля Асано, Оиши и техните придружители, коленичили под него.

— И тъй, значи ти ще бъдеш домакин на императорските пратеници от Миако? — облечен в сатенени дворцови одежди, Кира беше образец на надута, снобска елегантност.

— А, да — владетелят Асано беше на тридесет и четири години, но все така социално непохватен, както в младините си, и нервен, както винаги, когато трябваше да напусне родната си провинция и да се яви в столицата.

— Аз трябва да те инструктирам как да забавляваш пратениците — каза Кира, гледайки го с отвращение и снизхождение. — Ще направя всичко по силите си, за да не се чувстваш притеснен в двора на шогуна.

Оиши от пръв поглед не хареса Кира. Владетелят Асано беше приел ранга даймио_ на осемгодишна възраст, когато баща му почина, и Оиши беше изиграл главната роля в издигането му. Той чувстваше господаря си като по-малък брат и не понасяше да вижда как се отнасят с неуважение към него._

Владетелят Асано се сви боязливо.

— Хиляди благодарности, Кира сан.

Боязънта му като че ли отврати Кира още повече. Оиши често му говореше, че трябва да се съпротивлява, вместо смирено да отстъпва, но той не можеше. Управляваше провинцията си достатъчно компетентно с напътствията на Оиши, но не беше кроен да плува заедно с акулите в Едо.

Кира се наду, защото беше успял да сплаши даймио, който бе достатъчно богат да купи няколко такива като него. Той замълча с очакващ поглед на надменното си лице. Владетелят Асано кимна на придружителите си. Те пристъпиха напред с даровете, които бяха донесли за Кира.

— Почитаеми Кира сан, моля... моля, позволете ми да ви даря със символа на... на моето уважение — каза владетелят Асано с пламнало лице.

Докато Кира разглеждаше прекрасно изработените нефритени вази и кутията с принадлежности за писане от японски лак, лицето му изрази първо разочарование, после възмущение.

— Не си ли забравил нещо?

— Не — озадачено каза владетелят Асано.

Оиши си даде сметка, че Кира не е удовлетворен от подаръците, макар че те бяха напълно подходящи за случая.

— Моля да ми бъде позволено да отбележа, че твоят успех зависи от мен — каза Кира на владетеля Асано. — Ще попитам още веднъж: Не си ли забравил нещо?

Сега владетелят Асано разбра, че Кира пита за подкуп. Неодобрението намали страха му. Той беше честен човек и не одобряваше рушветчийството.

— Не съм забравил нищо.

Кира се отпусна на пети с изненадано объркване. Оиши разбра, че той се чуди дали владетелят Асано не е прекалено тъп, за да схване намека, и чак после осъзна, че той преднамерено му се противопоставя.

— Много добре — каза той с вледенен глас. — Както намериш за добре.

През тази нощ, когато Оиши вечеряше заедно с владетеля Асано в неговото имение в Едо, той му каза:

— Трябва да дадеш подкуп на Кира.

— Не — каза владетелят Асано, макар че ръцете му трепереха толкова силно от тревога, че клечиците в тях потракваха. — Няма да се предам като някой страхливец.

— Мой дълг е да те посъветвам да му дадеш подкупа и да преглътнеш гордостта си. Ако не го сториш, Кира непременно ще си отмъсти.

— Да прави каквото иска.

На следващия ден започнаха репетициите за церемонията. Докато владетелят Асано се упражняваше да върви към подиума в приемната зала, където щяха да седнат императорските пратеници, Кира възкликна:

— Ти, идиот такъв! Трябва да направиш осемнадесет стъпки, не деветнадесет.

— Вие ми казахте деветнадесет — поколеба се владетелят Асано.

— Не, не съм — Кира се ухили като хулиган сред група по-малки деца. Той имаше властта на поста си — можеше да унищожава животи. И слуховете твърдяха, че често го е правил.

— Да, казахте го — обади се Оиши от мястото си на пода. —
Аз също ви чух.

Двамата с Кира кръстосаха погледи. Навъсеното изражение на Оиши показва на Кира, че ако продължава да играе игрички с господаря му, ще си има работа с него. Кира отвърна с пренебрежително изсумтяване. Уроците му продължиха да бъдат толкова обърквачи и толкова подправени с обиди, че владетелят Асано не можеше да научи текста на речта си към пратениците.

— Ако се провали по време на церемонията, това ще се отрази много лошо и на вас — каза Оиши на Кира.

— Моята репутация е неоспорима — с насмешка отговори Кира. — Той ще понесе целия срам за грешките си.

Това беше вярно, доколкото виждаше Оиши. Ако владетелят Асано откажеше да приеме грубостите на Кира заедно с инструкциите, трябваше да посрещне пратениците, без да има и най-малка идея какво да направи или да каже. Публиката на церемонията щеше да стане свидетел на провала му и неминуемо щеше да му се подиграва. Владетелят Асано се мъчеше и страдеше под тормоза на провежданото от Кира обучение, тъй като упорито отказваше да му даде подкуп.

— Не го оставяй да те провокира и да те обезкуражава — настояваше Оиши, докато владетелят Асано упражняваше ритуала след уроците до късно през нощта.

Но по-лесно е да се дават съвети, отколкото да се следват, особено когато Кира тормозеше владетеля Асано публично. На един банкет в двореца Оиши и господарят му го чува как казва: „Ето го провинциалния простак. Явно в тяхната провинция Харима не са научени на никакви маниери“.

Другите гости се засмяха. Владетелят Асано пребледня от гняв. И накрая търпението му се изчерпа.

— Не мога да опиша нападението на владетеля Асано срещу Кира — каза Оиши. — Не бях там.

Докакто слушаше историята на Оиши, Сано се почувства твърде завладян от нея, за да я прецени правилно. Оиши имаше таланта да пресъздава много живо характери и ситуации. Сано беше почувствал

яроост към поведението на Кира и симпатия към владетеля Асано. Което явно беше и целта на Оиши, даде си сметка той сега, докато двамата продължаваха да седят заедно в кабинета на Хосокава.

— Твоята история предлага логично обяснение защо владетелят Асано е нападнал Кира и те поставя в добра светлина — каза Сано. — Но вярна ли е тя?

— Вярна е — каза Оиши, оставайки невъзмутим пред скептицизма на Сано.

Сано започна да разбира защо Оиши беше станал водач на четиридесет и седемте *ронини*. Той имаше силна индивидуалност. Сано трябваше да внимава да не попадне под влияние на обаянието му.

— А защо след нападението владетелят Асано не е казал какъв е бил конфликтът му с Кира?

— Поставете се в положението на владетеля Асано.

Вие сте нарочен от един старик; вие сте твърде слаб, за да го накарате да се отнася към вас с уважение. Бихте ли искали всички да научат? Не бихте ли го отнесли по-скоро със себе си в гроба?

— В това има смисъл.

— Освен това владетелят Асано знаеше, че дори и да обясни защо е нападнал Кира, няма да се спаси. Той беше извадил оръжие в замъка Едо. И щеше да умре. Ако започнеше да разказва срамни приказки за самия себе си, нямаше да промени нищо.

— Можеше да промени нещо много важно — каза Сано. — Имало е вероятност Кира да бъде наказан заради това, че е започнал междуособна вражда с владетеля Асано.

— Кира беше наказан — в грубия глас на Оиши проехтя триумф. — Владетелят Асано знаеше, че може да разчита на мен да се погрижа копелето да си получи заслуженото.

— Но ти е отнело почти две години, за да го направиш — това беше още един въпрос, който Сано искаше да разреши, в случай че имаше отношение към истината за убийството и съответно към присъдата на Висшия съд. — Защо чакахте толкова дълго?

— Ще стигна и до това — спомените се струпаха в очите му като ято лешояди, сбиращи се върху мърша, докато Оиши започна следващия епизод от своята история.

11. ГЛАВА

АПРИЛ 1701

В двора грееха фенери, окачени около квадратна площадка от сламени рогозки, покрити с бял килим. Владетелят Асано стоеше на колене върху килима, облечен с бял копринен халат.

На масичката пред него имаше къс меч, поставен на стойка, и свитък с поема, която той беше написал. Младото му лице беше изопнато от ужас и нещастие и от усилието да съдържи всякакъв непристоен показ на емоции. Оиши стоеше зад него, прикривайки своята собствена болка зад мрачно изражение, с изваден меч. Правителствените служители стояха мълчаливи в двора, под призрачния блясък на цъфтящите вишни. Листенцата им се ръсеха като розов сняг, символ на преходността на живота.

Владетелят Асано отвори халата си с трепереци ръце. Накъсаното му дишане беше единственият звук в студената, спокойна нощ. Оиши погледна надолу към него, несигурен дали ще може да изпълни своята роля в ритуала. Но това щеше да бъде последната му услуга на неговия любим господар и той трябваше да го направи. Надявайки се да почерпи сила от последните думи на владетеля Асано, Оиши погледна поемата.

*Повече от вишневия цвят,
приканвац вятъра да го издуха надалеч,
се чудя аз, какво да правя
с времето, оставащо от пролетта.*

Сълзите почти заслепиха Оиши. Господарят му нямаше да доживее да види остатъка от пролетта! Справедливостта бе въздадена с ужасна експедитивност. Тази сутрин владетелят Асано бе извадил меч вътре в замъка Едо. Същия следобед шогунът

постанови, че той трябва да умре през нощта. Владетелят Асано посегна за меча си. Той сграбчи дръжката с две ръце и насочи оръжието към корема си. Острието трепереше. Напрягайки се да го задържи неподвижно, той вдигна поглед към Оиши.

Спомени завладяха Оиши. В замъка Ако, крепостта на клана Асано, умираше предишният владетел Асано. Неговото семейството и първите му васали го наблюдаваха как пое последния си дъх. Оиши погледна над леглото към сина на господаря си, осемгодишно момче, което току-що бе станало даймио.

Момчето извърна тъжни, уплашени, молеци очи към Оиши, неговия специален приятел сред хората на баща му. Оиши му кимна, уверявайки новия владетел Асано, че ще бъде тук, за да го води и пази през целия му живот. „Няма да те предам“. И владетелят Асано кимна, успокоен.

Двадесет и две години по-късно Оиши видя същия умоляващ поглед в очите на владетеля Асано. Любов и душевна болка разтърсиха Оиши. Той кимна. И владетелят Асано кимна, обърна се и седна по-стабилно. Със силен вик той вкара острието в корема си.

Оиши го обезглави, преди да почувства каквато и да е болка. Кръвта изпръска поемата. Публиката ахна. Сипеха се вишневи цветчета. Оиши погледна надолу, към трупа на своя господар, и в скръбта му забушува ярост. Той мълком се закле: „Няма да те предам!“

През следващия месец правителството ликвидира династията Асано, слагайки официално край на съществуването на клана. Членовете на фамилията се струпяха вътре в замъка Ако, а Оиши и хилядите други васали се наредиха върху зидовете и наблюдаваха войските, които маршируваха към замъка. Мъжете шумно настояваха: „Ще се сражаваме!“

— Не бъдете глупаци! — извика им Оиши. — Прекалено много са. Ще ни изколят. Трябва да живеем, за да отмъстим за владетеля Асано.

Макар да мърмореха, те позволиха на Оиши да ги изведе извън замъка. Стояха до конете си, сложили вещите си в дисагите на седлата им. Оиши изведе семейството на Асано, благодарен, че съпругата на господаря му няма да види това. Тя беше в Едо, защото законът повеляваше съпругите на даймио да стоят там като

заложници за доброто поведение на своите съпрузи. Там бяха и съпругата и децата на самия Оиши. Той помогна на семейството да се качи на волските каруци, натоварени с малкото вещи, които им бе позволено да запазят. Жените и децата хлипаха. Същото правеха и мнозина от васалите, като наблюдаваха как армията пристига. Това беше най-лошият ден в техния живот, най-лошият кошмар за всеки самурай. Оиши не можеше да повярва, че това се случва на него. Гледаше в безмълвен шок как войниците изпъхват замъка и излизат навън, влачейки мебели, сандъци с пари и безценни наследствени бижута и скъпоценности. Никой в групата на Асано не можеше да понесе гледката, но всички останаха до следващия ден, когато плячката бе откарана в Едо, за да бъде приета от шогуна, и армията си замина, с изключение на един взвод, който окупира замъка. Тогава те се изправиха пред ужасния момент, от който се страхуваха.

Бяха бездомни, лишени от всичко. Васалите се бяха превърнали в ронини_, лишени от чест, тотално унижени. Те се обърнаха към Оиши, макар че той вече не беше техен старши._

— Къде ще отидем? — завикаха те.

— В Едо — каза Оиши. — Имаме да свършим нещо там.

Но докато процесията се придвижваше по главния път, размерите ѝ постепенно се свиха. Някои от мъжете останаха в чайните в селата, за да потърсят успокоение в пиенето и в обятията на проститутките. Някои се пръснаха да си търсят късмета сами. Самоубийствата драстично намалиха редиците им. Процесията оставяше верига от гробове по пътя си. Оиши пристигна в Едо само със стотина души. Правителството беше конфискувало имението на Асано в замъка. Оиши настани съпругата на господаря си в един будистки манастир и премести своето семейство в квартира в търговския квартал Нихонбаши. После започна кампания за възстановяване на клана Асано. Пиеше писма на правителствени служители. Търсеше помощ отвсякъде и от всекиго. Нищо не се получаваше. Познатите му казваха, че шогунът не може да си промени мнението, защото ако го направеше, щеше да изглежда слаб в очите на всички, и го предупреждаваха, че никога няма да възстанови клана Асано. Казаха му още, че трябва да се примири със своя нов живот на човек от простолюдието.

Вместо това Оиши обърна вниманието си към своя следващ дълг. Един ден той се разходи до имението на Кира. Беше толкова обсебен от убийствения си гняв, че можеше да чуе как сърцето му гори и се овъглява. Кира беше довел до унищожаването на владетеля Асано. Оиши трябваше да го накара да плати.

Но Кира очевидно очакваше, че ронините_ на Асано ще се опитат да го убият. Имението беше обградено с плътен обръч от охрана. Оиши видя Кира да излиза навън, придружен от петдесет войници. Наблюдава го достатъчно дълго, за да разбере, че бдителността му не намалява и за миг. Отмъщението изглеждаше невъзможно._

Оиши изпадна в състояние на дълбоко отчаяние.

Той започна да пие, защото виното облекчаваше болката му. Зачести с посещенията си в чайните и не се прибираше по цели нощи. Промяната в него вбесяваше съпругата му.

— Ти си отвратителен! Какво ти става? — питаше го Укихаши. Някога тя беше хубава, спокойна жена, но загубата на дома ѝ, на социалния ѝ статут и на прислугата я бяха направили нещастна и невъздържана. — Знам, че си разстроен, но какво ще стане с нас? — тя махваше с ръка към двете им невръстни дъщери и четиринадесетгодишния им син. Децата седяха до студената печка и ядяха просо, храната на бедните хора. — Забрави ли, че имаш семейство, което трябва да издържаш?

— Млъквай! — Оиши не можеше да понася критицизма ѝ. — Остави ме на мира.

Така се караха всеки ден, докато накрая Оиши не издържа.

— До гуша ми дойде! Тръгвам си.

— Прав ти път!

Оиши накара Чикара да тръгне с него. Разведе се с жена си и после напусна Едо. Беше лято, повече от година след смъртта на владетеля Асано. Двамата с Чикара заминаха за Миако. Заработваха за ориза си като телохранители на един търговец и живеяха в задната част на магазина му. Оиши продължаваше да пие. В чайната Ичирики срещна красива млада проститутка на име Окару. С нея той за първи път изпита отново удоволствие след смъртта на владетеля Асано.

След прекалено много пиянски гуляи работодателят му го изхвърли. Оиши не можеше повече да си позволи да плаща на Окару. Не можеше да моли сина си за пари, защото Чикара мразеше Окару и му беше много неприятно, че баща му е разбил семейството им. Баща и син се отчуждиха.

— Не е нужно да ми плащаш повече. Аз те обичам — каза му Окару. — Аз ще се грижа за теб.

Оиши също я обичаше; тя го караше да се чувства отново млад и изпълнен с надежда. Той се премести в нейната квартира. Окару продължи да забавлява своите клиенти. Един ден той се напи толкова много, че припадна на улицата. Минувачите го взеха на подбив. Един мъж застана над него.

— Оиши сан? Това ти ли си? — попита го той.

Квадратното му, свадливо лице му беше смътно познато. Оиши не можеше да си припомни името му, но позна в него един търговец от Саума.

— Защо лежиш в калта? Какво се е случило? — доловил миризмата на алкохола, мъжът от Саума се отдръпна с погнуса. — Значи слуховете са верни. Ти си станал негодник — каза той и обяви на всеослушание: — Това е Оиши Кураносуке, бивш васал на владетеля Асано. Той няма кураж да отмъсти за смъртта на своя господар. Невярно псе! — той прегази Оиши и се изплю в лицето му. — Ти си недостоеен за името самурай.

Сбра се тълпа. Започнаха да го подиграват, ритат и плюят. Болката накара Оиши да се опомни. Нещо вътре в него се размести, както начупени земни пластове се връщат обратно на мястото си след земетресение. В този ден той приключи веднъж завинаги с пиенето. В този ден се закле да изпълни обещанието, което бе дал на владетеля Асано. В този ден започна неговото пътуване към отмъщението и изкуплението.

— Останалото го знаете — каза Оиши на Сано.

Двамата се гледаха един друг през бюрото на Хосокава като генерали през бойно поле.

— Не съвсем — каза Сано. — Има много път от калта в Миако до клането в Едо.

Още веднъж той се бе потопил изцяло в разказа на Оиши против желанието си, защото това го отвеждаше там, където не искаше да бъде. Често се питаше как би се справил в най-екстремните ситуации, с които може да се сблъска един самурай. Какво би било, ако му се наложи да асистира в ритуалното самоубийство на някого, когото обича толкова, колкото Оиши явно е обичал владетеля Асано?

Сано не знаеше дали ще е в състояние да го направи.

Какво ли би било да изпитваш такава любов към господаря си, че да изоставиш семейството си и да отдадеш живота си на отмъщението за него?

Дълбоко в сърцето си Сано си признаваше, че не обича шогуна. Той не знаеше дали би могъл да следва Пътя на война чак дотам. Чувстваше се впримчен между възхищението към Оиши, който бе доказал, че е по-верен на Бушидо от повечето самураи, и антагонизма към него, защото подчертаваше неговите собствени страхове и съмнения в самия себе си.

— Попълни празнините в историята ти — нареди му Сано.

— През лятото на годината след смъртта на владетеля Асано аз тръгнах да търся другите му васали — каза Оиши. — Събрах четиридесет и шест от тях, включително сина ми.

Би ли могъл Сано да поведе своя собствен син по същия опасен път, по който Оиши бе повел Чикара? Трудно можеше да си го представи. Но синът има дълг да следва своя баща. Сано и Масахиро произхождаха от стар род, в който бащи и синове често бяха влизали заедно в битка. Но щеше ли Сано да въвлече Масахиро в незаконна вендета, в престъпление? Не трябва ли бащата да предпазва сина си?

— Казах на другарите си, че е време да отмъстим за владетеля Асано — продължи Оиши. — Направихме съзаклятие. Отне ни почти шест месеца, за да съставим плана си. После тръгнахме за Едо, което ни отне още два месеца. Когато пристигнахме тук, отпочинахме няколко дни. После започнахме да следим Кира.

Сано видя битката, бушуваща посред снежната фъртуна, сякаш спомените на Оиши бяха пренесли сцената в стаята. Той примигна, за да отмахне видението. Трябваше здраво да се придържа към обективността си.

— Пропусна нещо.

Оиши се смръщи с раздразнение.

— Какво?

— Любовницата ти, Окару. Тя те е обичала и се е грижила за теб, спяла е с други мъже, за да те издържа. Оставил си я в Миако. Или поне така си мислиш. Тя е тук, в града.

Косите вежди на Оиши се вдигнаха разтревожено.

— Не. Не е възможно.

— Защо не си щастлив да чуеш, че жената, която обичаш, е наблизо?

Оиши разтриваше челюстите си с пръсти. Сано усети, че той се нуждае от време, за да обмисли как би могъл да му се отрази този факт.

— Последвала те е до Едо — каза Сано.

— Откъде знаете? — попита Оиши.

— Написала е писмо до съпругата ми — Сано обясни какво е съдържало писмото, после спомена и посещението на Рейко при Окару.

Оиши пое дъх през зъби и поклати глава.

— Помислила е, че ще може да ме спаси. Толкова е наивна и толкова греша.

— Може би не греша. Както можеш да предположиш, има известно объркване относно това, което трябва да се направи с теб и твоите другари — Сано разказа на Оиши за полемиката в правителството и за формирането на Висшия съд. Той забеляза, че Оиши започна по-силно да разтрива челюстта си. — Дали ще живеете или ще умрете, зависи от това дали ще намеря доказателство, което да потвърди, че действията ви са оправдани, въпреки че сте нарушили закона.

— Какво общо има това с Окару? — попита Оиши.

— Окару е свидетел в моето разследване. Тя е предложила първото доказателство в твоя полза.

Очите на Оиши недоверчиво се присвиха.

— Какво доказателство?

— Тя е казала на съпругата ми, че вендетата не е толкова проста, колкото изглежда — Сано имаше далечното, озадачаващо впечатление, че перспективата за помилване обезпокои Оиши, макар че би трябвало да го зарадва. — Казала е, че го е чула от теб.

Оиши седеше съвършено неподвижен и спокоен, но Сано почувства как ударът го разтърсва отвътре като изстрел на оръдие в тунел.

— Какво друго е казала Окару, че е чула от мен?

— Нищо друго — облекчение ли беше това, което Сано видя в качулатите очи на Оиши? — тя твърди, че ти си отказал да ѝ обясниш какво имаш предвид. Може би сега ще го обясниш на мен.

— Не мога.

Сано не можеше да повярва, че Оиши не използва шанса да представи действията си в по-добра светлина.

— Дори и за да спасиш себе си и другарите си?

— Аз всъщност не помня да съм казвал такова нещо на Окару — унила усмивка изкриви дебелия му устни. — Бях пиан през по-голямата част от времето, прекарано с нея. Сигурно съм издрънкал маса несвързани приказки. Тя сигурно се е объркала.

— Съпругата ми казва, че Окару е изглеждала сигурна в това, което е чула.

Оиши издаде напред челюстта си; ноздрите му войнствено се издуха.

— Вендетата е точно такава, каквато изглежда: Кира унищожи владетеля Асано. Моите другари и аз унищожихме Кира. Ние спазихме самурайския код на честта. Всичко е напълно порядъчно и ясно.

Но Сано забеляза пукнатина в убедителността на Оиши.

— Не ти вярвам. Ако сте били толкова порядъчни и толкова сте се придържали към честта, всички вие трябваше да извършите сепуку, за да изкупите престъпването на закона на шогуната. Защо вместо това „чакахте указания“?

— Изглеждаше ни правилно да направим именно това — инатливо каза Оиши.

— Какви точно указания очаквахте? — каза Сано, все по-озадачен и объркан.

Спусна се тишина, като мъгла, която беше невидима, но все пак скриваше истината за случая, истина, за която Сано подозираше, че е по-странна, отколкото може да си представи.

— Нямахме очаквания. Но може би постъпихме правилно, като чакахме — каза Оиши с проблясък на развеселеност. — Все още сме живи, нали?

Сано се ядоса, защото Оиши си играеше с него, а той нямаше представа що за игра е това. Вбесен от своите собствени противоречиви чувства спрямо този човек, той се изправи.

— Много добре. Не отговаряй на въпросите ми, ако не желаш. Мога да попитам другарите ти.

— Вървете — Оиши също се изправи; той си бе възвърнал самообладанието, което беше загубил за малко, докато говореше за Окару. — Те ще потвърдят моята история. Вендетата е точно такава, каквато я виждате.

12. ГЛАВА

Готова ли си да тръгваме? — попита Масахиро майка си, докато тя седеше на тоалетната си масичка.

— Не съвсем — Рейко закрепил косата си с гребени. — Трябва да вземем малко храна за Окару.

Чийо влезе в стаята с купчина кутии за храна, които издаваха апетитен аромат на месо, пържени кнедли и печена риба.

— Ето я тук.

— Добре — каза Масахиро. — Може ли да тръгваме вече?

Той изгаряше от нетърпение да види отново Окару. Откакто я бе видял вчерашния ден, тя не му излизаше от ума, и беше толкова развълнуван от предстоящото второ посещение, че цяла нощ почти не мигна.

Най-накрая той, Рейко и Чийо излязоха навън в студения, ясен ден. Жените се качиха в паланкина с кутиите с храната. Масахиро яхна коня си. Телохранителите се събраха. Носачите вдигнаха гредите на раменете си. Масахиро яздеше начело на процесията, толкова потънал в мислите си, че дори не забеляза градските забележителности, които обикновено му доставяха удоволствие.

Никога не се беше интересувал от момичета. Те се кикотеха прекалено много. Говореха за досадни неща, например за дрехи, и се караха за разни глупости. Той беше твърде зает с важни неща, за да им обръща внимание. Но Окару беше различна. Тя беше най-красивото момиче, което някога бе виждал. И събуди в него непознати, вълнуващи чувства. Когато каза на майка си защо иска тя да помогне на Окару, не беше съвсем искрен. Да, Окару беше бедна и безпомощна и той изпитваше съжаление към нея; и да, той искаше да ѝ предаде добротата, която беше показвана към него; но имаше и нещо много повече от това. Той обаче не знаеше точно какво.

Когато заедно със спътниците му приближиха хана, отпред се беше сбрала тълпа. Хората се трупаха и напиреха към вратата, надничайки над раменете на стоящите пред тях. Докато жените

излизаха от паланкина, а Масахиро слизаше от коня си, той чу, че тълпата крещи: „Пуснете ни! Искаме да видим любовницата на ронина“.

— Окару ли имат предвид? — попита Масахиро.

— Така изглежда — каза Рейко. — Но как са разбрали, че тя е тук?

В портата се отвори едно прозорче и лицето на съдържателя надникна отвътре.

— Това е частна собственост — изкрещя той. Тълпата го освирка.

— Ние сме приятели на Окару — извика му Рейко.

— Вчера я посетихме. Не ни ли помните? — тя се повдигна на пръсти и замаха с ръце над тълпата. — Тя ще иска да ни види.

— Да, помня — каза съдържателят, — но не мога да отворя вратата за вас. Защото тогава и всички останали ще нахлуят вътре.

Масахиро започна да разблъсква хората встрани от портата. Телохранителите на Рейко сдържаха тълпата, докато съдържателят водеше Масахиро.

Рейко и Чийо с кутиите с храна навътре, към стаите за гости. Рейко почука на вратата на Окару.

— Кой е? — попита тя.

Звукът на гласа ѝ събуди трепетно очакване в Масахиро. След като Рейко се представи, Окару бързо отвори вратата.

— О, господарке Рейко! Благодаря на боговете, че се върнахте! — тя носеше тъмнорозово кимоно; косите ѝ бяха прибрани и закрепени със златни гребени във форма на пеперуди. Изглеждаше дори още по-красива от предишния ден. Усмихна се на Масахиро и му каза: „Здрасти“.

Прекалено сконфузен, за да отговори, Масахиро можеше само да се кокори.

— Окару! — чуха се силни гласове. — Окару!

Ненадейно над оградата изникнаха лица, тъй като някои мъже от тълпата бяха успели да се покачат по нея. Те сочеха и викаха: „Ето я там!“

Окару се сви като сърне, притиснато от ловец. Рейко бързо вкара нея, Чийо и Масахиро в стаята и захлопна вратата. Окару се свлече на колене.

— Тези хора цяла сутрин не ми дават мира. Толкова ме е страх.

— Защо си сама? — попита я Рейко. — Къде е прислужницата ти?

— Излезе да вземе нещо за ядене. Не можем да си позволим ястията в хана.

— Ние носим храна — каза Рейко. Двете с Чийо разопаковаха кутиите.

— О, чудесно! — Окару се нахвърли върху храната.

— Толкова сте мили!

Пръстите ѝ въртяха пръчиците толкова бързо и все пак толкова грациозно! Съвършените ѝ зъби искряха при всяко отхапване от кнедлите, туршията и оризовия сладкиш. Меките ѝ устни блестяха. Тя ги облиза с нежния си розов език. Масахиро беше заплепен.

— Как тези хора са разбрали, че вие сте... годеница на Оиши? — попита Чийо.

— Вчера казах на слугините, които чистят стаята ми. Те доведоха един техен приятел — такъв, дето пише новини за вестниците. Говорих с него. Тази сутрин ми казаха, че историята ми се продава из целия град — обясни Окару и разочаровано добави: — Бях поласкана, докато не дойдоха всички тези хора и не започнаха да настояват да ме видят, сякаш съм някакво чудовище в улично зрелище.

— Трябвало е да проявиш повече мъдрост и да пазиш тайната си — каза ѝ Чийо.

Масахиро почувства, че Чийо не харесва Окару.

Окару увеси нос.

— Сега осъзнавам това, но те бяха толкова заинтересувани и толкова мили. Бях глупава, съжалявам.

— В бъдеще не бъди толкова откровена с непознати — каза ѝ Рейко.

Масахиро беше съгласен, че Окару трябва да си мълчи, но майка му и Чийо не трябваше така да я обвиняват; тя беше прекалено невинна, за да знае, че не на всеки може да се има доверие.

Окару кимна смирено.

— Благодаря ви за съвета — тя привърши с храненето и каза: — Толкова се тревожа за Оиши. Имате ли някакви новини за него?

— Съпругът ми го е поставил под домашен арест — каза Рейко и ѝ обясни за Висшия съд.

Окару облекчено притисна ръце към гърдите си, останала без дъх от новината.

— Поне все още е жив.

Остра болка прониза сърцето на Масахиро, сякаш някой го прободеше с нож. Някак си беше болезнено да види колко много обича тя Оиши. Масахиро започваше да го мрази, макар че вчера му се възхищаваше като на пример за самурайска доблест. Тогава всичко изглеждаше толкова просто! Светът се бе превърнал в странно, объркващо място само за една нощ.

— Има ли шанс Оиши да бъде помилван? — пламенно попита Окару.

— Може би, съвсем малък — каза Рейко. — Много важни хора са на мнение, че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат осъдени на смърт. Съпругът ми разследва случая. Всичко зависи от това, което той ще научи. Предадох му думите ти за това, което ти е казал Оиши за вендетата. Той обеща, че ще го има предвид. Но то може да помогне само ако си спомниш всичко останало, което ти е казал Оиши.

Окару тъжно поклати глава.

— Опитвам и опитвам, но наистина не помня.

Вратата се плъзна така рязко, сякаш някой я тресна в рамката ѝ. Една жена влезе, препъвайки се, вътре в стаята. Тя дишаше тежко и с нея в помещението нахлу спарена, кисната миризма. Тя беше висока и много слаба, облечена в провиснало палто, с дълга и посивяла коса, небрежно навита на кок. Лицето ѝ беше правоъгълно, с изпити, но фини черти.

— Коя от вас е Окару? — очите ѝ, зачервени и сълзящи от студа, горяха от ярост.

Всички я гледаха с недоумение.

— Коя сте вие? — попита я Рейко.

Погледът на новодошлата спря върху Окару. Тя пристъпи към момичето, което уплашено се дръпна назад. Жената не погледна към никой друг. Масахиро си помисли, че тя изглежда едновременно ядосана, удовлетворена и тъжна.

— Името ми е Укихаши. Аз съм съпругата на Оиши.

Окару зяпна от изненада.

— Какво... как...?

Докато Укихаши се взираше в Окару, изражението ѝ се трансформира в отвращение.

— Милостиви богове, ти си на по-малко от половината му години — гневът в очите ѝ се разгоря още по-силно. — Ти открадна съпруга ми!

— Не — каза Окару с немощен гласец. — Не съм го...

— Не се преструвай на невинна — изкреця Укихаши. — Ти си го съблазнила. Но той е виновен колкото теб — стиснала юмруци, тя плюеше думите си в лицето на Окару. — Заради него аз изпаднах толкова. Някога бях хубавичка като теб, но я ме погледни сега! — тя разпери ръце. Носеше прокъсани ръкавици, от които се подаваха пръстите ѝ. Кожата на лицето ѝ беше суха и се лющеше. Устните ѝ бяха напукани и кървяха. Ватираното ѝ палто беше избеляло, лекъосано, прокъсано и от него стърчаха перушинки.

— Съжалявам — Окару изглеждаше толкова засрамена, че Масахиро се почувства зле заради нея. — Но разберете, Оиши вече се беше развел с вас по времето, в което се...

Укихаши зашлеви Окару по лицето.

— Ти, гадна малка курво!

Окару изскимтя от болка. Укихаши сграбчи реверите на кимоното ѝ започна да я влачи и да я разтърсва, сипейки проклетия и ругатни.

— Помощ! — извика Окару.

Масахиро се хвърли върху Укихаши и се опита да я издърпа от Окару. Но Укихаши беше по-силна, отколкото изглеждаше. Докато дърпаше Окару през стаята, тя повлече и Масахиро.

— Стоп! — нареди Рейко.

Укихаши довлече Окару извън вратата и започна да я удря.

— Крадла! Не можеш да си намериш собствен мъж, затова взе моя!

Тя блъсна Окару. Момичето изпищя, падна на верандата и се свлече в снега. Укихаши се изтръгна от Масахиро, хвърли се върху Окару и заби нокти в очите ѝ. Окару се бореше и викаше: „Остави ме на мира, луда жено!“

Мъжете, които надничаха над оградата, задюдюкаха. Другите гости на хана наизлязоха от стаите си, за да видят какво се случва. Съдържателят дотича и каза:

— Тя прескочи оградата. Не можах да я спра — той кършеше ръце, докато двете жени се боричкаха. — Няма ли кой да спре това?

Масахиро нагази в снега. Укихаши беше затиснала Окару под коленете си. Той задърпа Укихаши, докато тя триеше сняг в лицето на Окару. Момичето запищя. Укихаши се обърна към Масахиро и изврещя:

— Стой настрани от това!

И в този миг го удари с юмрук в лицето. Той извика, когато ударът избухна в носа му и го отхвърли назад. Приземи се в снега на дупето си. Гореща, сладко-солена кръв се процеди в гърлото му и потече от ноздрите му. Чу, че майка му вика телохранителите си. Те дотичаха и откъснаха Укихаши от Окару. Бяха необходими трима мъже, за да удържат Укихаши, докато тя се боричкаше и пищеше, а зрителите ръкопляскаха и дюдюкаха. Окару седна, кашляйки и плюейки сняг. Рейко и Чийо се спуснаха към Масахиро.

— Ранен ли си? — разтревожено попита Рейко. — О, носът ти кърви! — Чийо подаде кърпичката си. Рейко я притисна към носа му. — Наведи си главата назад. Влез вътре!

Докато влизаше, той видя как Окару извърна глава към него. Лицето му се сгорещи от притеснение. Така да се изложи! Да допусне една стара жена да му разкървави носа, докато се опитваше да я спаси! А сега на всичкото отгоре го третираха като бебе.

— Остави ме на мира — каза той рязко. — Добре съм.

Чийо помогна на Окару да се изправи на крака и да влезе в стаята. Масахиро се опита да се отскубне от майка си, но тя продължаваше да се суети над него. Рейко махна кърпичката за достатъчно дълго, за да види, че носът му все още кърви.

— Стой неподвижно. Не бъди толкова нетърпелив. Масахиро не можеше да понесе да гледа към Окару. Не можеше и да се сдържи да не я гледа. Тя му се усмихна, докато бършеше лицето си и косата си с кърпа. Притеснението се превърна в унижение.

Лейтенант Танума се появи на вратата.

— Господарке Рейко, какво искате да направим с тази жена? Да я пуснем ли да си върви?

— Не — каза Рейко. — Искам да говоря с нея — тя се обърна към Масахиро. — Дръж си главата назад и продължавай да притискаш носа си с кърпичката.

— Аз с теб ли да дойда, или да остана с Масахиро? — попита Чийо.

— Можете да отидете — каза Окару. — Аз ще бъда тук.

Когато майка му и Чийо излязоха, Масахиро се паникьоса. Беше влизал в битки, беше срещал смъртта като истински мъж, но се ужасяваше от перспективата да остане насаме с Окару. Какво би могъл да й каже?

Притисна отново кърпичката към носа си и се взря отчаяно в тавана, сякаш можеше да намери отговора написан там.

Окару коленичи до него. Той погледна встрани от нея. Тя се усмихна отново. Масахиро си даде сметка, че сигурно изглежда много глупаво. Наведе глава надолу и предпазливо подсмъркна.

— Спря ли кървенето? — попита Окару.

— Мисля, че да.

— Това е добре.

Срамежливостта връзваше езика на Масахиро. Това беше първият му разговор с Окару и той не можеше да измисли как да го поддържа. Махна кърпичката от носа си.

— Имаш кръв по лицето. — Окару отиде до един леген с вода, потопа втръ парче плат и го изстиска.

— Ето, дай на мен.

Масахиро застина, страхувайки се да не помръдне, докато тя триеше бузите и устните му. Окару беше толкова близо до него, че той можеше да чуе лекото ѝ дишане и да помирише сладкия ѝ, свеж аромат. Страхуваше се да я зяпа невъзпитано в лицето, затова отклони поглед надолу. Видя леко разтворената пазва на кимоното ѝ и вдлъбнатината между гърдите ѝ. Силен трепет премина през него. Почувства прилив на удоволствие и странна, настойчива нужда. Сърцето му започна да думка толкова гръмка, че той се уплаши Окару да не го чуе. Копнееше да я докосне, но се ужасяваше от това какво ще си помисли тя, ако го направи.

— Готово — Окару седна на пети и го огледа. — Носът ти е подут. Боли ли? — тя нежно докосна носа му.

— Да — каза Масахиро. — Искам да кажа, не — пръстите ѝ бяха толкова меки и прохладни, като цветни листенца, но сякаш изгаряха кожата му.

— Благодаря ти, че ме спаси — каза Окару.

Той се намръщи, чудейки се дали тя не се шегува, но изражението ѝ беше сериозно.

— Не те спасих аз — беше принуден да признае той.

— Спасиха те телохранителите на майка ми.

— Ако не беше ти, тази жена можеше да ме убие, преди те да дойдат — Окару се усмихна. — Ти си моят герой.

Всичко, което Масахиро успя да направи, бе да погледне в пода и да се изчерви толкова силно, че се почувства така, сякаш е паднал в разпален огън.

13. ГЛАВА

Хирата последва Чикара до една стая в казармите, където васалите на клана Хосокава практикуваха бойни изкуства. На специални стойки висяха окачени дървени мечове и копия. Голият дъсчен под беше обезобразен от одрасквания, резки и дупки. На стените бяха монтирани полирани стоманени огледала. Чикара стоеше в центъра на стаята, кръстосал ръце, на безопасна дистанция от Хирата.

— Чувал съм за вас — каза Чикара. Гласът му беше несигурен, но войнствен. — Вие сте прочут боец. Е, не ме плашите.

— Това е добре — каза Хирата, — защото аз не съм тук, за да те нараня.

Чикара го изгледа подозрително. Той посегна за меча, който обикновено носеше на кръста си, но ръцете му хванаха само празен въздух. Погледна към оръжията на стойките, съзнавайки, че те са дървени, а остриетата на Хирата са стоманени, и отхвърли идеята за борба.

— Добър избор — каза Хирата. — По-мъдър си от мнозина мъже, които са два пъти по-възрастни от теб.

Чикара се взря в Хирата, чудейки се дали не му се подиграва. Хирата му отвърна с напълно сериозен поглед.

— Какво искате от мен? — попита Чикара.

— Искам да ми разкажеш за вендетата.

— Какво за нея? — предпазливо попита Чикара.

— Защо чакахте толкова дълго, за да се заемете с Кира? — това не беше маловажен въпрос и Хирата искаше да го изясни, за да може да възстанови цялата истина. Двадесет и два месеца бяха много дълго време. Възможно беше да са се случили много неща, докато четиридесет и седемте *ронини* са се гневили и канили да отмъстят за смъртта на господаря си. Може би беше станало нещо друго, което би могло да повлияе на решението на Висшия съд — и на съдбата на Сано и Хирата.

Чикара наклони глава.

— Не е ли очевидно защо изчакването беше добра идея?

— Предлагам да ми кажеш, а аз ще реша дали е така — каза Хирата.

Чикара се поколеба за миг, в който в него се бореха нежеланието му да се подчини и страховете му от последствията, ако не се подчини.

— Добре.

МАЙ 1701 ГОДИНА

След изземането на имението на Асано в Едо Оиши събра останалите хора на господаря в малката бедняшка къща, която беше наел, и им каза:

— Нека да направим план за нашето отмъщение.

— Защо ни е нужен план? — Чикара беше луда глава и винаги прибързваше и действаше необмислено, за разлика от благоразумния си, пресметлив баща. — Защо просто не убием Кира веднага?

Другите мъже пламенно подкрепиха Чикара. Но не и Оиши.

— Защото Кира ни очаква — каза им той. — Оградил се е с телохранители. Трябва да приспим бдителността му, за да си помисли, че няма да дойдем.

— А междувременно нищо ли няма да правим? — обезсърчено каза Чикара.

— Съвсем не. Имаме да свършим много важна работа.

Чикара почувства как духът на групата се повдига. Баща му им даваше мисия, цел — нещо, което те бяха загубили, когато се превърнаха в ронини.

— Каква работа?

— Аз ще се опитам да уредя възстановяването на клана Асано — каза Оиши. — Не очаквам да успея, но го дължа на нашия господар. Останалите ще имате задача да убедите Кира, че отмъщението е последното нещо, което имаме наум. Можете да се престорите, че сте се примирили със загубата на самурайския си статут и да отидете да работите като едни добри и малки обикновени хорица. Или пък може да се преструвате, че сте станали пълни негодници и безделници. Погрижете се да ви видят колкото се може повече хора. Слухът за това трябва да стигне до Кира.

— Аз ще бъда безделник — каза един от групата. — Това е по-лесно, отколкото да работиш.

Избухна смях.

— Помнете, че това е просто представление — предупреди ги Оиши. — Трябва да останете силни и да бъдете нащрек. Кира е предпазливо копеле. Дори и след като си помисли, че е в безопасност, той ще задържи войниците край себе си. Ще се наложи да се сражаваме. Трябва да сте готови.

— Ще ни трябва също и някой, който да шпионира Кира и да открие най-доброто място и време за атака — Оиши избра трима от най-умните си другари. — Изучете привычките му. Намерете си информатори. Ако той ни шпионира, трябва да го знаем. И ще е по-добре да се разделим, за да не се досети, че заговорничим срещу него — той раздели хората на три групи, които трябваше да се настанят в Осака, Камакура и Миако.

— Как ще поддържаме връзка? — попита единият от шпионите.

— Чикара и аз ще останем в Едо — каза Оиши. — Ще ми изпращате съобщения тук, освен ако не ви дам други инструкции. Всички ще ме уведомят къде можете да бъдете намерени. Аз ще ви уведомя, когато настане моментът за действие — той се изправи. — Разбрахме ли се?

Мъжете станаха и в един глас казаха „Да“. Чикара почувства как духът им, включително и неговият, се изпълни с чувството за съдбовност.

— Тогава, сбогом — каза Оиши, — до новата ни среща.

Времето минаваше. Кампанията му по възстановяването на династията Асано се провали. Шпионите му докладваха, че Кира все още е нащрек за сигурността си. ронините_ на Асано бяха разпръснати из Япония. Една нощ през пролетта в първата година след смъртта на владетеля Асано, докато Чикара и родителите му седяха до печката, а по-малката му сестричка спеше в ъгъла, на вратата се почука. Оиши отвори и въведе вътре Кинемон, единия от шпионите._

— Дойдох да те предупредя — каза той. — Кира е подозрителен. Прави разследвания за теб. Мисли, че готвиш нещо. Чух, че планира да те уличи в някакво инсценирано престъпление, за да те заточат на остров Садо.

Ужас изпълни Чикара.

— Какво ще правим?

— Аз ще успокоя подозренията на Кира — Оиши се изправи, спокоен и решителен. — Ще напусна Едо. Тази нощ.

Майката на Чикара го погледна стреснато, с отчаяние и мъка.

— Моля те, не ме оставяй — промълви тя.

— Най-скъпа моя — нежно каза Оиши. — Ти знаеше, че този ден ще дойде.

Тя беше единственият човек извън групата на ронините, който знаеше за плана.

— Но не толкова скоро — очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Ти знаеш какво трябва да направя — каза Оиши.

— Знаеш, че то е против закона. За да спася теб и децата от ужаса да споделите моето наказание, трябва да скъсам връзките си с вас — той говореше с болка и неохота. — Ще получа развод.

Укихаши заплака, но не възрази. Тя разбираше задълженията на съпруга си.

Оиши се обърна към Чикара.

— Ти можеш да дойдеш с мен или да останеш и да се грижиш за майка си и сестрите си.

Чикара разбра, че е изправен пред най-голямото решение в своя живот. Майка му се разрида. И двамата знаеха какъв е дългът му.

— Ще дойда с теб, татко — изрече той без никакво колебание.

— Няма да будим момичетата — каза Оиши, докато двамата с Чикара опаковаха вещите си.

— Какво да им кажа? — попита Укихаши.

Оиши хвана ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Хората ще говорят ужасни неща за мен. И може би ще бъдат прави. Но аз се заклевам, че каквото и да правя, винаги ще обичам теб и момичетата. Ето това им кажи. Помни го.

— Ще го помня — прошепна Укихаши. Тя прегърна първо него, после и Чикара, за последен път.

Оиши и Чикара отпътуваха за Миако. През това лято, в една чайна на име Ичирики, те тайно се срещнаха с деветнадесетте ронини, които Оиши беше изпратил тук. Мъжете бяха станали работници, търговци или монаси. Никой не носеше одеждите и украшенията на бившата си класа. Оиши и Чикара бяха оставили

мечовете си в квартирата си; шапки покриваха теметата им, по които бе започнала да изниква четина^[1]. След като размениха поздрави и вдигнаха тостове, Оиши каза:

— Кълна се в гробовете на моите предци да въздам правосъдие и възмездие на Кира за господаря Асано.

Юмруците на Чикара и всички останали се вдигнаха като един във въздуха. Те тържествено повториха клетвата. Настана тишина, предвещаваща приближаването на съдбовния момент.

— Защо дойде тук, Оиши? — попита единият от мъжете. — Мислех, че ще останеш в Едо, докато дойде време да извършим нашето дело — когато Оиши обясни, мъжът му каза: — Кира има шпиони и тук, в Миако. Постоянно ни наблюдават. Няма как да не разберат, че си тук.

— Ще им дам нещо, за което да докладват.

От следващия ден Оиши започна да посещава чайните и да се преструва, че пие прекалено много. Стана шумен и противен, предизвикваше побоища. Взе си любовница, едно младо момиче на име Окару, което беше твърде глупаво, за да разбере, че е част от театъра, който той разиграваше. Един ден се заля с вино и после „припадна“ на улицата, в престорено пиянско полусъзнание.

Чикара чакаше отстрани, наблюдавайки как хората се подиграват на баща му. Един мъж спря и го погледна.

— Оиши сан? Ти ли си това? Защо лежиш в калта? Какво се е случило? — той отскочи с отвращение. — Значи слуховете са верни. Ти си станал негодяй! — каза той и обяви на всеослушание: — Това е Оиши Кураносукэ, бивш васал на владетеля Асано. Той няма кураж да отмъсти за смъртта на своя господар. Невярно псе! — той прегازی Оиши и се изплю в лицето му. — Ти си недостоен за името самурай.

Оиши даде знак на Чикара да остане настрана, макар че тълпата се присъедини към подигравките, ритниците и плюенето. Планът му да опозори сам себе си работеше. През зимата, след напускането на Едо, двамата с Чикара бяха разбрали от шпионите си там, че Кира се е успокоил и мисли, че вече няма защо да се страхува от ронините_ на Асано._

Имението му вече не се охраняваше така строго, като някаква крепост. Беше време. Оиши се свърза с ронините_, които се бяха

пръснали по другите градове. Четиридесет и седем души, включително той и Чикара, бяха останали лоялни._

Те се върнаха в Едо, един по един, анонимно и незабележимо, без да привличат подозрение, и се събраха в един евтин хан.

— *Разбрах, че Кира дава банкет в дома си утре — каза Кинемон.*
— *Той и хората му със сигурност ще пият много, така че ще са лесна мишена.*

— *Ще атакуваме утре късно през нощта — реши Оиши.*

Кинемон разви голям свитък хартия върху масата.

— *Това е планът на къщата.*

— *Как се снабди с него?*

— *Женен съм за дъщерята на човека, който е строил имението на Кира. Откраднах плановете от кабинета му.*

Като разглеждаше плана, Оиши откри тайния изход в спалнята на Кира. Четиридесет и седемте ронини провериха екипировката, която бяха донесли, и се концентрираха върху стратегията си. Оиши огледа всички край масата.

— *Можете да се оттеглите, ако желаете — каза им той.*

Чикара и другите бяха трогнати до сълзи. Те разбираха, че той им дава шанс да спасят живота си, и ако се възползваха от него, нямаше да ги презре. Ето колко много ги обичаше! Неговото благородство укрепи тяхната лоялност към него и към техния мъртъв господар.

— *Няма да се оттеглим — каза Чикара. — Кълна се в гробовете на моите предци, че ще въздам правосъдие и възмездие на Кира за владетеля Асано — другите мъже повториха клетвата след него.*

Суровото изражение на Оиши не можеше да скрие признателността в очите му.

— *Утре през нощта ще посрещнем нашата съдба.*

— *Значи чакахте почти две години само за да отслабне бдителността на Кира — каза Хирата, когато Чикара свърши разказа си. — Само за това ли беше всичко?*

— *За това — каза Чикара.*

Хирата повдигна въпрос, който не се изясняваше от историята на Чикара.

— След като Кира беше мъртъв, защо чакахте указания?

— Защото баща ми ни каза, че трябва да чакаме.

Хирата поклати глава. Чикара се намръщи обидено.

— Лъжец ли ме наричате?

— Криеш нещо. Усещам го.

— Как така — Чикара отстъпи от Хирата, подозрителен и уплашен. — Някаква магия ли ми правите?

Хирата се беше научил да разчита нечестността и измамата в енергийната човешка аура. Когато някой лъжеше, тя вибрираше с по-голяма и променлива честота, както аурата на Чикара в момента. Но не се впусна в подобни обяснения.

— Не се нуждая от магия. Погледни се — каза той и посочи към отражението на Чикара в огледалото на стената в залата за бойни практики, където стояха. — Очите ти са отворени прекалено широко. Това е подправена невинност. И ако стиснеш още малко кръстосаните си ръце пред гърдите си в желанието си да скриеш истината, ребрата ти ще се спукат.

Сразен от собствената си прозрачност, Чикара обезсърчено свали ръцете си надолу и отпусна лице.

— Чакахме, защото искахме да заблудим Кира. Чакахме указания, защото баща ми ни каза. Това е моята история. Ще се придържам към нея, дори да ме подложите на изтезания.

Никой не би могъл да издържи на мъченията, които Хирата можеше да приложи. Но Сано беше против изтезанията, защото те често водеха до фалшиви признания, и Хирата общо взето беше съгласен с него. Освен това чувстваше дълбок респект към Чикара. Младежът бе отишъл там, където малцина по-възрастни от него имаха куража да отидат. Хирата търсеше по-благ начин да накара момчето да говори.

— Аз се възхищавам от вас, хора. Вие последвахте Бушидо в неговите най-крайни измерения — Хирата не просто търсеше начин да спечели доверието на Чикара; той искрено се възхищаваше на четиридесет и седемте *ронини*.

Гърдите на Чикара се издуха от гордост.

— Да, направихме го.

— Повечето самураи никога няма и да узнаят какво представлява това.

— Не, няма.

Хирата го знаеше. Веднъж той бе поел острие, предназначено за Сано, и получи рана, която замалко не го уби и щеше да го остави сакал за цял живот, ако не беше неговото обучение по мистични бойни изкуства. Но атаката се бе случила толкова внезапно, че той нямаше време да мисли, докато четиридесет и седемте *ронини* бяха разполагали с месеци, за да се преборят с личния риск, който изискваше техния акт. Хирата се улови, че му се иска да спаси четиридесет и седемте *ронини*, въпреки че трябваше да запази безпристрастност заради разследването и дълга си към закона.

— Мисля, че ще е жалко да бъдете осъдени на смърт — каза Хирата. — Светът се нуждае от добри самураи като вас.

Чикара се усмихна на комплимента, но се овладя и веднага си възвърна имитацията на суровото изражение на баща си.

— Направих това, което трябваше да направя. Не се страхувам да умра.

Може би той не разбираше безвъзвратността на смъртта. Хирата си припомни своята собствена младост, когато се чувстваше непобедим. Той не беше проумял истински, че е смъртен, докато не го раниха. И се съмняваше, че някой човек може да си представи агонията на ритуалното самоубийство, преди сам да го извърши.

— Но може би не трябва да умирате — каза Хирата.

Чикара се намръщи.

— Опитвайте се да ме подведете. Ще ми обещаете да ми помогнете и аз ще ви кажа разни неща, а после ще нарушите обещанието си. Е, не съм толкова тъп.

— Какви неща? — попита Хирата.

Чикара погледна сконфузено, защото направо си беше признал, че има нещо, което крие. После се намръщи още по-силно.

— Причината да водим този разговор е, че правителството не може да реши дали сте герои или престъпници — каза му Хирата. — Шогунът сформира Висш съд, за да реши този въпрос. Като герои — оставате живи. Като престъпници — умирате.

Хирата имаше още един, личен мотив — фактът, че съдбата на неговия господар, и следователно и неговата собствена, зависеше от присъдата. Той трябваше да намери доказателство, което да доведе до такава присъда, която да се хареса на шогуна, на политическите

фракции и на обществото. Ако се провалеше, Сано щеше да бъде заточен надалече и той трябваше да отиде с него. И тъй като Хирата нямаше да може да вземе жена си и децата си, защото Сано щеше да остави своите в Едо, той също щеше да се раздели със семейството си.

— Затова, ако знаеш нещо, което може да убеди съдиите, че сте герои — продължи Хирата, — в твой най-голям интерес е да ми го кажеш.

— Вече ви казах — отговори твърдоглаво Чикара. — Ние отмъстихме за смъртта на нашия господар. Това е Бушидо.

— Това не е достатъчно, за да накара съда да оправдае вашата банда.

— Ние не молим да бъдем оправдани.

Хирата отново смени тактиката.

— Ти и другите *ронини* сигурно сте много близки приятели.

— Да. Ние сме като братя — Чикара говореше с гордост, типична за всеки младеж, който се е сражавал рамо до рамо със своите другари.

— В такъв случай не би ли ги спасил, ако можеш?

— Те не искат да бъдат спасявани. Те са готови да умрат, също като мен.

— Но ти си различен от твоите приятели — каза Хирата. — Ти имаш задължение и към някой друг, освен към владетеля Асано.

Объркан, Чикара сбърчи чело.

— Към Оиши, твоя баща — каза Хирата. — Твоят най-висш дълг е да го пазиш. Ако той бъде осъден на смърт, защото ти си си държал устата затворена, тогава ще се окаже, че си лош син.

Чикара го изгледа гневно и направи стъпка към него. После явно си спомни, че атаката срещу най-добрия боец в Едо не е особено умна идея и спря.

— Аз почитам моя баща. Аз съм добър син — всеки, който ни познава, ще го потвърди.

— Ако си добър син, докажи го — предизвика го Хирата. — Кажи ми какво криеш? Спаси живота му, ако можеш.

Чикара премести тежестта на тялото си от единия върху другия крак. Завъртя глава от една на друга страна, търсейки насока, изход или и двете. Погледът му спря върху огледалото, пред което стояха двамата с Хирата. Отразен в полираната стомана, Чикара изглеждаше

млад и самотен, и малък без своя баща и без приятелите си, но очите му срещнаха храбро погледа на Хирата.

— Казах ви цялата истина — каза той. — Приключих с говоренето.

Той се обърна и закри из стаята. Плещите му бяха изтеглени назад, сякаш окачваше някой да го прободат между тях. Хирата бе оставен да се чуди защо юношата толкова упорито избягва някои конкретни отговори. Дали защото ако проговореше, щеше да направи нещата още по-лоши за четиридесет и седемте *ронини*! Те вече бяха с единия крак в гроба. Докато правителството се колебаеше по отношение на тях, те имаха шанса да живеят. Едно-едничко неблагоприятно доказателство — от Чикара или друг свидетел — можеше да тласне Висшия съд към осъждането им на смърт.

И какво щеше да се случи със Сано и с Хирата в резултат на това?

[1] Носенето на оръжие в Средновековна Япония не е било позволено на всеки, а само на самурайската класа. Бръсненето на темето е било част от традиционната прическа на същата класа. — Бел.прев. ↑

14. ГЛАВА

В хана телохранителите на Рейко пазеха Укихаши. Тълпата отвън скандираше: „Окару! Окару!“ Хората се бяха покачили на дървени стълби, за да гледат над оградата.

— Махайте се! — крещеше им съдържателят на хана.

Укихаши се беше прегърбила в плаща си, с ръце, загърнати в него. Косата ѝ висеше на мокри повесма, някои от които бяха прилепнали по размазаната по лицето ѝ слуз. Очите ѝ имаха празен, нефокусиран поглед.

— Ще извикам полиция — каза съдържателят на Рейко. Те ще я арестуват за нападение над мой гост.

— Моля ви, недейте — каза Рейко. — Никой не пострада сериозно.

— Не я искам тук наоколо.

— Ние ще я отведем.

Рейко и лейтенант Танума изведоха жената през портата, а Чийо ги следваше, докато другите телохранители разбутваха тълпата назад.

— Ще отидем в ей онази чайна — посочи Рейко надолу по улицата, към една сграда с червени фенери, окачени на первазите.

Скоро Рейко и Укихаши се бяха настанили в отделна стая, а на ниска масичка помежду им бе поставено шише със саке и две чашки. Рейко помоли Чийо и Танума да изчакат в общата зала на чайната заедно с другите ѝ телохранители. Укихаши трепереше, зъбите ѝ тракаха. Рейко наля чашка затоплено саке и ѝ я подаде. Тя изпи алкохола, после изпусна трепетна, боязлива въздишка и притихна неподвижно.

— По-добре ли се чувствате сега? — попита Рейко.

— Да — бузите на Укихаши придобиха цвят и очите ѝ се проясниха. — Съжалявам, че ударих вашето момче — каза тя с тих, смирен глас и крадешком хвърли поглед към Рейко. — Може ли да попитам коя сте вие?

— Името ми е Рейко. Аз съм съпругата на сосакансама на шогуна.

На лицето на Укихаши се изписа смесица от страхопочитание пред високия ранг на Рейко и срамежлива благодарност.

— Благодаря ви, че не позволихте на този мъж да извика полиция. Не знам какво щеше да стане с малките ми момиченца, ако ме тикнеха в затвора. Благодаря ви за вашата доброта.

Рейко не можеше с чиста съвест да нарече постъпката си доброта.

— Няма за какво.

Като бивша съпруга на водача на четиридесет и седемте *ронини*, Укихаши би могла да й даде някаква информация, която да бъде от полза на Сано в разследването му. А Рейко трябваше да му съдейства, за да се издири всичко, което можеше да му помогне при решаването на въпроса какво да се прави с четиридесет и седемте *ронини*. Запазването на целостта на семейството й зависеше от това доколко щяха да успеят да помогнат на върховния съд да стигне до удовлетворителна присъда — каквото и да е тя. Все пак тя изпитваше съчувствие към Укихаши и искаше и да й помогне. Тази жена беше изоставена от съпруга си. При това той не само я бе напуснал заради друга жена, а беше извършил деяние, смятано от много хора за ужасно престъпление, което бе вдигнало огромен публичен шум. Освен това Укихаши имаше и малки дъщери, засегнати от деянията на баща си, а синът ѝ беше един от четиридесет и седмината *ронини*.

Укихаши се усмихна горчиво.

— Вие сте единственият човек, който ми оказва някаква помощ, откакто съпругът ми стана ронин. Ако не знаете, името му е Оиши. Господарят му, владетелят Асано, беше осъден на смърт за изваждане на оръжие вътре в замъка Едо.

— Знам — каза Рейко.

— Предполагам, че всички са чули какво са направили Оиши и неговите приятели. Ключките се носят из целия град. Не стига, че старият скандал с владетеля Асано отново изплува, ами откак тази малка курва започна да дрънка, вече има и ново мръсно пране, което народът може да мирише.

Рейко разбираше колко унижена се е почувствала бившата съпруга на Оиши от появата на Окару на сцената.

— Окару съжалява. Тя няма да говори повече.

— След дъжд качулка! — каза Укихаши със сух, саркастичен смях. — Нямах намерение на я нападам. Всъщност не ме интересува дали е откраднала съпруга ми. Просто исках да я видя. Изгубих контрол. Тя е толкова млада и красива — завистта, подобно на киселина, разяждаше гласа на Укихаши. — Всички ѝ обръщат внимание. Никой не го е грижа за мен — тя се замисли за миг, после добави: — Може би трябва да ви разкажа моята история.

Ето я и възможността да накара Укихаши да разкаже за съпруга си и за вендетата!

— А каква е вашата история?

— За това, че моят съпруг е служил на клана Асано през целия си живот. А също и семейството му и всичките му предци. Както и моите. Династията Асано беше основата на нашето съществуване — тя сигурно беше трупала тези мисли дълбоко вътре в себе си и сега те се изливаха като отприщени навън. — Когато кланът беше заличен, ние загубихме нашето препитание, нашия дом и нашата чест — какъвто и резерв от изтънченост и култура да ѝ беше дало възпитанието, което бе получила, тя очевидно го бе изгубила заедно с общественото си положение. — И всичко това се случи заради този закон срещу изваждане на оръжие в замъка Едо.

Негодувание заискри в зачервените ѝ, мокри очи.

— Кира дори не беше сериозно ранен! Защо трябваше да умира господарят Асано? Законът е нелеп, както и решението на шогуна!

Рейко се разтревожи, като я чу да критикува така безцеремонно шогуна. Критицизмът беше равносилен на държавна измяна, която се наказваше със смърт.

— Говорете по-тихо — предупреди я Рейко.

— Просто казвам това, което мнозина мислят — язвително отговори Укихаши.

Това беше вярно. Рейко си спомняше последствията от нападението на владетеля Асано срещу Кира.

Сано ѝ беше казал, че след смъртта на Асано е имало много тайни дискусии и че много държавни служители смятали, че законът е бил приложен прекалено сурово. Мнозина казваха, че шогунът се е уплашил прекалено много от насилието и е искал да превърне владетеля Асано в пример, с който да предотврати други подобни

инциденти. Рейко също беше съгласна, но не можеше да го каже публично.

— Независимо какво мислят всички за стореното от владетеля Асано, васалите му нямаха никаква вина за това — Укихаши притисна ръка към костеливата си гръд. — Не ние нарушихме закона и все пак ние платихме цената. Правителството ни изхвърли на улицата без един петак, с който да купим ориз на децата си.

Рейко знаеше какво се случва, когато самураят стане ронин — цялото му семейство страда. Укихаши олицетворяваше нейните най-лоши страхове, които се надигаха винаги когато Сано биваше заплашен със загубване на мястото си в режима Токугава и на самурайския си статут. Някой ден съдбата на Укихаши можеше да сполети и нея. Или поне Рейко си мислеше, че това е най-лошата възможна съдба, до момента, в който шогунът не бе заплашил да отдели Сано от нея и децата им. Изглеждаше по-добре да бъдат изгонени заедно, отколкото да ги разделят завинаги.

— Станахме сиромаси за една нощ — продължи Укихаши. — Едва можехме да си позволим да наемем един бордей в търговския квартал.

Рязкото изпадане в нищетата бе типично за ронините, след като загубеха издръжките си. Рейко се запита неспокойно колко ли пари има Сано. Не че щеше да разбере докога ще може да издържа семейството си с тях. Дамите от нейната класа не се занимаваха с финанси. Първият път, когато Сано заговори за пари с нея, беше когато го понижиха и трябваше да ѝ каже да харчи по-малко.

— Всичките ни роднини и приятели скъсаха връзки с нас добави Укихаши.

Обичаите отделяха *ронините* от останалата самурайска класа.приятели и роднини се страхуваха, че позорното петно на изпадането в немилост може да изцапа и тях и че може да споделят нещастията на лишените от кастови права. Какъв удар би било това! Рейко едва се насили да попита:

— Как оцеляхте?

— С труда на моите собствени ръце — засрамена, но все пак горда, Укихаши махна ръкавиците си и показа ръцете си на Рейко. Кожата им беше червена, суха, напукана и загрубяла.

— Аз съм прислужница в дома на една богата търговка на сол. Защото Оиши отказа да работи. На мен остана да храня всички ни и да подсигуриявам покрива над главите ни. Дъщерите ми също работят, макар че са само на единадесет и на осем години.

Синът ми Чикара също помагаше, преди да напусне. По онова време беше на четиринадесет.

Децата бяха почти на възрастта на нейния син, отбеляза си Рейко. Тя не можеше да понесе мисълта, че Масахиро ще загуби всичките си бъдещи перспективи — което можеше всъщност и да се случи, ако Сано беше заточен. Колко много щеше да липсва той на сина си! Двамата бяха толкова близки, а и всяко момче има нужда от баща си.

— Чикара вършеше всякаква работа из града. Той е добро момче — грубият глас на Укихаши омекна за миг. После гневът ѝ се разпали отново. — Не стига, че Оиши отмъсти на Кира, при все че е незаконно, ами въвлече и Чикара в това. Моят син! — тя зарови лице в ръцете си и се разрида. — Той е обречен!

Рейко почувства съжаление към Укихаши, което бе още по-засилено поради чувството ѝ на идентифициране с нея. И двете им семейства бяха в опасност. И ако Сано някога се окажеше принуден по силата на дълга да извърши незаконна вендета — дано боговете никога не допуснат да се стигне дотам — Масахиро трябваше да го последва и Рейко трябваше да го приеме! Сега тя се опита да поднесе някакво успокоение на Укихаши.

— Може би Чикара няма да умре — Рейко ѝ разказа, че правителството не може да разреши въпроса какво да прави с четиридесет и седемте *ронини* и затова е сформиран Висш съд, който трябва да се произнесе.

— Съпругът ми разследва случая за съда. Ако можете да ми дадете някакво доказателство, че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат оправдани, тогава може и наистина да ги оправдаят.

Укихаши вдигна лице. Макар че плуваха в сълзи, очите ѝ заблестяха от предпазлива надежда.

— Какво доказателство?

— Информация, която да внуши, че Кира е заслужавал да бъде убит и че шогунът не е трябвало да забранява вендетата срещу него.

Или някакъв друг вид следа, която да оправдае Оиши и другите ронини за нарушаването на закона.

Лицето на Укихаши помръкна.

— От това ли зависи животът на моя син? Да се докаже, че Оиши е постъпил правилно? — презрение и отчаяние се преливаха в гласа ѝ. — Е, това няма да се случи.

— Как можете да сте толкова сигурна? — попита Рейко.

— Защото аз знам защо Оиши го извърши. Той нямаше оправдание.

Рейко се почувства длъжна да защити човека.

— Той е бил лоялен към своя господар. Изпълнил е дълга си на самурай. Това означава нещо. Може би има други фактори...

— За това ли си мислите, че е било всичко? Лоялност? — прекъсна я Укихаши. — Дълг? Бушидо? — тя изплю последната дума, сякаш се гнусеше от нея. — Е, нищо не може да бъде по-далече от истината. Слушайте и ще разберете.

* * *

ЮНИ 1702 ГОДИНА

В една топла дъждовна нощ Укихаши влачеше крака към дома си в редицата залепени една до друга, претъпкани, порутени постройките в бедняшкия район на търговския квартал. Беше изкарала тежък работен ден. Уморена и мокра, тя мъкнеше кошница с останки от храна, отмъкнати от масата на работодателя ѝ, отпадъци, с които да нахрани семейството си.

В единствената стая в къщата, която служеше за антре, за кухня и за спалня, Чикара и двете момичета бяха наклали огън в печката с бучки въглища, които бяха събрали сред боклуците навън. Оиши се излежаваше на пода, прегърнал стомна с евтино вино.

Укихаши тръсна кошницата до него.

— Цял ден ли си седял тук?

— Целият ден днес, целият ден вчера — саркастичният му глас звучеше завалено. — И вероятно и целият ден утре.

— Как можеш просто да си седиш и да оставяш жена ти и децата ти да те издържат? — запита Укихаши. — Защо не се погрижиш за нас, както е редно?

Оиши отпи лакомо от виното и плесна с ръце.

— Защо просто не млъкнеш?

Някога Укихаши беше тиха, покорна съпруга, но суровостта на новия ѝ живот я беше лишила от всякакъв респект към съпруга ѝ.

— Не и докато не тръгнеш на работа.

Той хвърли празната делва срещу стената. Тя се разби на парчета.

— Не работих ли с всички сили за господаря Асано? Не мислиш ли, че щях да работя и сега, ако той беше жив?

Децата избягаха от стаята. Те мразеха кавгите на родителите си, които често взимаха грозен обрат.

— Онези дни свършиха — язвително каза Укихаши. — Време е да го приемеш.

— Няма да се унижавам да върша черна работа — инатливо каза Оиши. — Няма да навлека още позор на семейството си — той се олюля на краката си и изкрещя: — Не е моя вината за това, което се случи. Стана заради Кира. Ако не беше той, нямаше да стана ронин. Това копеле! — той удари стената. Наемателите от съседната стая извикаха.

Укихаши го гледаше, сложила ръце на хълбоците си.

— До гуша ми дойде от твоите избухвания и оправдания! Или изпълнявай задълженията си като съпруг и баща, или се махай.

— На мен също ми дойде до гуша — Оиши се заклатушка из стаята, хвърляйки дрехи, обувки и други лични вещи в едно одеяло. Завърза краищата му на вързоп и заяви:

— Аз тръгвам.

Укихаши беше шокирана; тя не беше допускала, че той ще реагира на нейния блъф.

— Къде? Какво смяташ да правиш?

— Ще убия този проклет мръсник Кира.

Укихаши го беше чувала безброй пъти да казва това, докато сипеше гръмки думи срещу Кира и страданието, което той му бе причинил. Но тези думи до нищо не бяха довели. Този път обаче тя

видя някаква нова, свирепа решителност на лицето на Оиши. Изведнъж тя се уплаши.

— Не можеш — каза му. — Шогунът забрани всякакви действия срещу Кира. Ще бъдеш наказан.

— Все ми е тая! — Оиши запаса меча на кръста си и се насочи към вратата.

Укихаши беше ужасена, защото го бе тласнала прекалено далече.

— Осъзнаваш ли какво ще стане с мен и децата, ако направиш това? Ние също ще бъдем наказани.

Изражението му се вкамени. Хич не го беше грижа, че действията му ще навредят на семейството му. Тя реши да използва подигравката като оръжие.

— И какво те кара да мислиш, че можеш да го направиш? Ти все казваш, че Кира е ограден от телохранители. Ами я се погледни — превърнал си се в пиян боклук. Ще го убиеш, а? — тя се разсмя, прикривайки страха си с презрение. — Ти и кой друг?

— Чикара! — изкреця Оиши.

Момчето се появи на вратата.

— Ще отмъстя за владетеля Асано — каза Оиши. — Ти ще дойдеш с мен.

Ужас сграбчи гърлото на Укихаши.

— Не! Не можеш да го вземеш!

— Неговото място е с мен — каза Оиши. — Чикара, стегни си багажа.

Чикара местеше поглед от баща си към майка си, разкъсван между двамата, нещастен. Но се подчини.

— Ще получа развод, преди да убия Кира — каза Оиши на Укихаши. — След това няма да имаш никакви неприятности, каквото и да направя.

Твърде късно Укихаши си спомни колко много означава той за нея. Той беше нейният съпруг, когото тя обичаше, бащата на децата ѝ, нейният живот.

— Не! — изкреця тя, хвърляйки се върху него.

Оиши я отблъсна. Дъщерите им дотичаха с виковете:

— Тате, не тръгвай!

Укихаши падна на колене.

— *Моля те, прости ми! Никога повече няма да ти се подигравам, само остани!*

Тя и дъщерите ѝ заплакаха, когато Оиши и Чикара излязоха навън, в тъмнината и дъжда. Тя почувства как любовта ѝ се превръща в омраза, защото Оиши бе на път да разруши живота на всички тях.

* * *

Сега, седнала в стаичката в чайната, Укихаши се наведе над масичката към Рейко. Очите ѝ заблестяха от гневен триумф.

— Така че виждате: вендетата беше отплатата на Оиши за това, че Кира го унищожи — каза тя. — Това не беше лоялност, нито дълг, нито самурайска чест. Това беше чист егоизъм.

Рейко стоеше мълчалива, обезпокоена от това, което бе чула. Дали свидетелските показания на тази жена бяха решаващото доказателство, което да реши с казуса срещу четиридесет и седемте ронини! И ако се окажеха такива, какво щеше да означава това за нейното собствено семейство? Рейко си помисли и за Окару, която така отчаяно искаше да спаси своя любовник.

Жестоката усмивка на изцапаното от сълзи лице на Укихаши се смеси с отчаяна болка.

— Ето това ще открие съпругът ви по време на разследването си. Оиши заслужава да умре. Чикара и другите заслужават да умрат заради това, което са направили заедно с него. И при тези обстоятелства дали Висшият съд ще ги оправдае? — тя избухна в мрачен смях. — Не бих се самозалъгвала с подобни мисли.

15. ГЛАВА

Сано, Хирата и детективите Маруме и Фукида бяха прекарвали цялата сутрин в обиколки от едно имение до друго, за да разпитват четиридесет и седемте *ронини*. След това препуснаха обратно към замъка Едо. Беше късно следобед, слънцето топлеше въздуха, но не достатъчно, за да стопи снега, който все още покриваше магистралата. Докато Сано им разказваше историята на Оиши, на лицата на другарите му се появиха скептични изражения.

— Какво има? — попита ги той. — Вие нещо различно ли чухте от другите, които разпитвахте?

— Толкова различно, колкото е денят от нощта — каза Маруме. Хирата и Фукида кимнаха.

— Не съм изненадан — десетте *ронини*, с които Сано бе разговарял, за да чуе тяхната гледна точка за вендетата, му бяха разказали неща, които също се разминаваха с историята на техния водач. — Е, можем да изложим всички изявления и да видим какво ще се получи. Хирата сан? Какво ти каза синът на Оиши?

Хирата резюмира историята на Чикара. Сано объркано поклати глава.

— Оиши твърди, че вендетата е започнала, защото е бил унижен публично. Чикара твърди, че вендетата е била конспирация от самото начало и че лошото държане на Оиши е било хитрост, с която да приспят бдителността на Кира, за да отслаби охраната си. Те явно не са на едно мнение!

— Със сигурност не и по въпроса защо Оиши е напуснал жена си — каза Фукида. — Оиши казва, че Укихаши го е изхвърлила. Чикара разправя, че баща му се е развел с майка му единствено за да я предпази.

— И Оиши твърди, че се е влюбил в любовницата си, докато синът му заявява, че Окару е била само част от цялата постановка — каза Маруме. — Единият от тях лъже.

— Нека сравним техните истории с тези на приятелите им — каза Сано.

Той, Хирата и детективите поред разказаха какво са чули от останалите четиридесет и пет *ронини*. Накрая Сано си даде сметка, че стигането до истината ще бъде по-трудно дори, отколкото си мислеше в началото.

— Имаме двадесет и един *ронини*, чиито истории повече или по-малко потвърждават версията на Чикара, но се разминават в детайлите както с него, така и помежду си. От тях единадесет твърдят, че заговорът е започнал още в деня, в който е умрял владетелят Асано. Десет казват, че изобщо не е бил планиран, докато Оиши не се е провалил в опитите си да възстанови династията Асано. Четиринадесет казват, че са разигравали театър, за да заблудят Кира. Девет казват, че това е било идея на Оиши; петима твърдят, че е било тяхна собствена идея.

— Не, това е обратното — каза Хирата. — Девет казват, че е било тяхна идея, а петима — че Оиши го е измислил.

— Прав си — Сано вдигна ръце в безсилие. — Освен това имаме и двадесет и четирима, чиито истории пък са по-близки до тази на Оиши. Те казват, че заговорът не е започнал, докато Оиши не е събрал някои от тях заедно в Миако, и че нещата, които са правили, след като са станали *ронини*, не са били разиграване на театър — намерили са си работа, за да се издържат, или са влезли в манастири, защото им е било нужно място, където да живеят, или пък са били толкова нещастни, че се отдали на пиянство.

Хирата продължи рецитацията.

— Тринадесет от тях казват, че не са знаели защо владетелят Асано е нападнал Кира, също както и Оиши. Единадесет казват, че Кира е държал Асано с нещо, но не знаят с какво точно. Четиринадесет мислят, че отначало Оиши е приел заповедта на шогуна срещу предприемане на действия срещу Кира, после е променил мнението си, защото човекът от Сацума го е унижил. Десет мислят, че всичко се е случило заради жена му: когато го изхвърлила, той осъзнал, че се е превърнал в позор за Пътя на война, и решил да се промени.

— Главата ми ще се пръсне от всички тези цифри — каза Маруме.

— Другите *ронини* не са били свидетели на тормоза, на който Кира е подлагал владетеля Асано — напомни Сано на Хирата. — Може би Оиши не им е казал, затова и предполагат, че и той не е знаел.

— Той явно не е казал на никого от тях, дори и на сина си, защото ги е накарал да чакат указания, след като Кира е бил мъртъв — каза Хирата. — Това е единственото, за което всички са единодушни.

— Можем да решим кое е истина въз основа на цифрите — предложи Фукида. Двадесет и един *ронини* поддържат Чикара. Двадесет и шест — Оиши. Ако това беше игра, победителят щеше да бъде Оиши.

Нямаше нужда Сано да изтъква, че това не е игра, а въпрос на живот и смърт.

— Имам чувството, че всички участници смесват факти и измислици. Не сме по-близо до истината, отколкото преди започване на разследването.

— Ако не друго, поне изникна един нов въпрос — каза Хирата, — а именно: защо четиридесет и седемте *ронини* разказват толкова много различни версии?

— Човек би си помислил, че трябва да са се събрали, за да измислят една история и да се погрижат да я запомнят, та всички да разказват именно нея — каза Фукида. — Нали така правят престъпниците, когато се сговарят да извършат престъпление?

— Най-често да — съгласи се Сано. — Но ако поддържат абсолютно една и съща версия, тя може да прозвучи като изфабрикувана и репетирана. Може би преднамерено искат да ни объркат. Ако е така, успеха.

— Четиридесет и седемте *ронини* не са престъпници, докато Висшият съд не реши, че извършеното от тях наистина е престъпление и докато не бъдат обявени за виновни каза Хирата.

Сано дочу защитна нотка в гласа на Хирата. Можеше да се досети в коя посока клони мнението му. Той самият клонеше в същата посока, но Фукида май беше на противоположно становище.

— Очевидно е, че не разполагаме с пълната картина — каза Сано. — Нашето разследване все още има да измине дълъг път. Междувременно Висшият съд се събира след малко. Ще кажа на съдиите какво сме научили на този етап. Тяхна работа е да интерпретират доказателствата.

Сано не можеше да отрече, че този казус го ангажира на дълбоко лично ниво, и не спираше да се надява, че ще може да повлияе на присъдата, и то в посоката, която той смяташе за правилна. Но все още не можеше да реши каква точно би трябвало да е правилната присъда, камо ли да предвиди нейното отражение върху него и семейството му.

* * *

Докато чакаше майка му да се върне, Масахиро седеше с Окару в нейната стая в хана.

— Имаш ли братя или сестри? — попита го Окару.

— Една сестра — Масахиро едва произнасяше думите. Нейната близост го изпълваше с тръпнещо, пламенно удоволствие, но същевременно го караше да се чувства неудобно.

Окару се усмихна.

— Това е чудесно — усмихна се Окару. — На колко години е?

— На четири — трябва да измисля някакъв по-интересен разговор от този, каза си Масахиро, иначе ще отегча Окару. — А ти имаш ли някакви братя или сестри? — осмели се да я попита той.

— Имах един малък брат. Той умря, когато бях на осем — Окару говореше с прозаично спокойствие. — И една по-голяма сестра. Когато родителите ми умряха, тя замина с един мъж, който има къща за удоволствия в Осака. Оттогава нито съм я виждала, нито имам някаква вест от нея.

Масахиро се развълнува от историята ѝ и от факта, че той я беше накарал да говори за нещо толкова болезнено.

— Съжалявам — беше всичко, което можа да каже.

— Няма нищо — каза Окару. — Беше преди години, а и аз не мисля много за семейството си. А когато го правя, си спомням щастливите времена.

Тя беше толкова храбра и толкова мила, въпреки лошите неща, които ѝ се бяха случили, помисли си Масахиро.

Шумът от гневната тълпа отвън прекъсна разговора им.

— Какво има, за Бога? — втурна се Окару към вратата. Двамата с Масахиро надникнаха навън.

Вратата беше отворена. Един *дошин* — офицер от полицейския патрул — и двамата му помощници се бореха с тълпата, която напираше да нахлуе в хана. *Дошинът* беше як, набит самурай, облечен в късо, ватирано сиво кимоно, дебел клин и кожени ботуши. Той развяваше своето *джите* — желязна палка с вилка, с която лесно можеха да улавят и парират мечовете на евентуални нападатели, стандартна полицейска екипировка. Помощниците му бяха плещести, едри и небръснати мъжаги от простолюдиецо; Масахиро знаеше, че те вършеха мръсната полицейска работа, свързана с усмиряване и залавяне на престъпниците и откарването им в затвора. Те размахваха своите ошипени тояги срещу тълпата.

— О, най-сетне! Сега ще изгонят тези ужасни хора! — каза Окару.

В този момент слугинята й Гоза се вмъкна сред тълпата и си проправи път през портата. Носеше огромна кошница с такава лекота, сякаш не тежеше нищо. Тя удари с все сила единия полицейски помощник с ръката си и заби лакътя си в окото на другия.

Мустакатото й лице изглеждаше много свирепо, сякаш всеки миг можеше да убие някого. Тръгна право към Окару, която й извика:

— Виж кой е тук — Масахиро. — Той и майка му се върнаха.

Докато Гоза пристъпваше тежко по верандата, *дошинът* й извика:

— Ей, ти! Спри!

Той наперено тръгна след Гоза. Съдържателят на хана затвори портата пред тълпата и се втурна след *дошина*.

Двамата мъже се изправиха пред Окару, Масахиро и Гоза, които стояха заедно на входа на стаята.

— Съжалявам, но ще трябва да напуснете — каза съдържателят на Окару и Гоза.

Челото на Окару се набръчка от тревога.

— Платили сме за още две нощувки — каза Гоза.

— Ще ви върна парите — каза съдържателят. — Не мога да ви държа тук. Тази суматоха безпокои всичките ми останали гости. Двама от тях вече напуснаха — той посочи към оградата; зад нея шумотевницата продължаваше. — Никой друг няма да иска да отседне тук, докато отвън е такава врява.

Гоза разкрачи широко крака и кръстоса ръце.

— Няма да напуснем.

— Съжалявам — каза съдържателят, искрено разкаян. — По добре е да си опаковате нещата и да си заминете мирно и тихо. В противен случай ще ви предам на закона.

Дошинът тръгна към Гоза и Окару. Масахиро пристъпи напред и изтегли меча си.

— Няма да ви позволя да ги изхвърлите навън — заяви той.

Дошинът се ухили и продължи да се приближава. — Махни тази играчка, преди да си се порязал.

Масахиро се вбеси от това, че дошинът му се подиграва пред Окару. Той можеше на мига да убие този мъж с меча си, но баща му го беше учил, че добрият самурай убива само тогава, когато е абсолютно необходимо.

— Баща ми е Сано, следователят на шогуна — каза той. — Позволете им да останат, или той ще нареди да ви уволнят.

Това спря движението на дошина той явно беше чувал за Сано, чието име все още имаше тежест, въпреки че бе позагубил позиции в двора.

— Струва ми се, няма да се отървете от тези хора — каза той на съдържателя и си тръгна.

Съдържателят вдигна рамене и отстъпи. Гоза кимна триумфално. Окару се усмихна на Масахиро, после нещастно въздъхна.

— Не трябва да стоя на място, където съм нежелана.

— Къде ще отидеш? — попита я Масахиро.

— Не знам — Окару направи видимо усилие да мобилизира куража си. Двете с Гоза започнаха да опаковат багажа си. — Но съм сигурна, че ще се оправим.

В този момент Рейко се върна заедно с Чийо. Когато научи какво се е случило, бързо взе решение.

— Окару, ти и Гоза трябва да дойдете у дома с мен.

Окару остана с отворена уста, сякаш беше получила прекрасен, несънуван дар.

— Имате предвид в замъка Едо? — тя запляска с ръце. — Това е прекрасно!

Чийо се приближи до Рейко. Острият слух на Масахиро долови думите й. „Разумно ли е това? Какво ще си помисли съпругът ти?“

— Разумно или не, аз не мога да оставя това клето момиче да броди из улиците — прошепна й Рейко. — Колкото до съпруга ми,

Окару е свидетел по неговия случай и той би искал да я пази в безопасност.

Чийо неохотно кимна. Окару беше наблюдавала двете жени и лицето ѝ помръкна; тя разбра, че радушното ѝ посрещане в дома на Рейко не е сигурно.

— О, но аз не бива да ви се натрапвам. Не мога да приема поканата ви.

— Можеш и трябва — каза Рейко. — Аз настоявам.

Усмивката на Окару беше толкова сияйна, че замая Масахиро.

— Хиляди благодарности за вашето гостоприемство — тя се поклони дълбоко на Рейко.

Сърцето на Масахиро биеше ускорено от вълнение. Окару щеше да живее в неговата къща! Щеше да може да я вижда всеки ден!

* * *

Хирата яздеше със Сано, детективите Маруме и Фукида и с войниците. Те влязоха в Едо през един път, ограден със сергии, на които продаваха храна. Спряха да хапнат набързо. Продавачът вдигна капачите на гърнетата с кнедли, задушени със скариди, джинджифил и бамбукови филизи. Вдигна се гъста, ароматна пара. Чайки и гарвани се боричкаха над изпуснатите вкусни хапки. След като Хирата и другарите му се нахраниха, те тръгнаха отново и скоро конете им настигнаха група свещеници, вървящи в тяхната посока. Всичките носеха ватирани конопени плащове над шафрановите си раса. Качулки предпазваха бръснатите им глави от студа. Носеха дървени купи, които протягаха на минувачите, просейки подаяния. Когато чуха приближаването на процесията на Сано, те се отдръпнаха встрани от пътя. Застанаха неподвижно, притиснали купите си с ръце, навели глави, докато процесията отмина. Изглеждаха еднакви, като кукли в естествен ръст, изработени от един и същ майстор.

Изведнъж шест гарвана литнаха. Те се извиха в кръг над един свещеник в средата на групата. Хирата ги загледа изумено и изостана зад спътниците си. Онази аура изведнъж запулсира; въздухът засвятка и заискри. Сано, детективите и войниците яздеха направо покрай свещениците, без да поглеждат към тях или към птиците. Останалите

свещеници не помръдваха. Търговците, клиентите им и минавачите на улицата си гледаха своята работа. Явно никой, освен Хирата не забеляза странното явление.

Свещеникът с ореола от птици вдигна глава и срещна погледа на Хирата. Качулката му засенчваше половината от лицето му. Цветът на откритата половина имаше восъчен блясък, като свещ, чийто пламък е издълбал вътрешността ѝ. Окоето, което Хирата можеше да види, искреше със странна светлина. Свещеникът вдигна ръка, после тръсна китката си.

Птиците литнаха срещу Хирата и го нападнаха с вихрушка от писъци и пляскащи криле. Той извика, докато махаше с ръце, за да ги прогони. Ноктите им драскаха лицето му; остриите им клюнове кълвяха очите му. Той се прекатури от коня си и падна в снега на пътя.

— Ей! — извика Маруме. Двамата с Фукида дотичаха до него. —
Защо падна от коня?

— Не видяхте ли това? — Хирата стана и избръска снега от задника си.

— Какво да видим? — попита Фукида. — Защо лицето ти е издраскано?

— Тези птици... — Хирата се огледа наоколо. Птиците бяха изчезнали. А също и свещениците. — Няма значение. Хайде да вървим.

Сано и останалите обърнаха любопитни погледи към Хирата, докато той се изтегляше на гърба на коня си.

— Може би трябва да вземеш няколко урока по езда — пошегува се Маруме не особено мило. Двамата с Фукида не харесваха това, че Хирата вечно ги отбягва, вечно се изплъзва, нито пък приемаха необяснимото му поведение.

Хирата не отговори. Той зае отново мястото си до Сано.

— Някакъв проблем ли има? — попита Сано.

— Не — излъга Хирата.

Свещеникът с птиците може би беше мъжът, който го дебнеше и преследваше. Но може би беше войникът, когото бе видял вчера, след като намери поемата на хроста. Или нито един от двамата. Но Хирата знаеше, че той току-що бе получил още едно мистериозно послание. И макар че не можеше да схване какво означава то, беше сигурен в едно: неговият преследвач се приближаваше.

16. ГЛАВА

Сано пристигна в главната приемна зала на двореца точно когато Висшият съд се събираше. Съдиите бяха на различна възраст — от четиридесет до седемдесетина годишни. Облечени в черни церемониални тоги, украсени със златните им фамилни гербове, те се мотаеха неуверено напред-назад. Тъстът на Сано, магистратът Уеда, също беше сред тях. Техните придружители се поклониха вежливо на Сано, защото номинално той беше служител с висок ранг, после застанаха на разстояние от него, защото беше парий. Сано застана близо до вратата и се заслуша в долитащите до него откъси от разговора.

— Значи и теб те впрегнаха на служба.

— Направо не знам на кого да благодаря — на небесата или на ада.

— Да бъдеш назначен в този съд, е безпрецедентна чест.

— Безпрецедентна е, признавам го.

До този момент в Япония никога не се беше сформирал подобен съд, поне доколкото Сано знаеше. Криминалните случаи и гражданските спорове обикновено се решаваха от магистратите. Но пък и до този момент Япония никога не беше ставала свидетел на такъв казус като отмъщението на четиридесет и седемте *ронини*. Тук се твореше история.

— Какво се очаква да направим? — попита някой.

— Защо не започнем, като седнем?

Последните думи, които се извисиха над общата глъч, дойдоха от инспектор генерал Накае. Той беше малко над шестдесет, с широка фигура и посивяла коса. Напомняше на Сано на презряла тиква — беше загубил повечето си зъби, лицето му имаше смачкан вид, с голямо възрастово петно на дясната буза, което приличаше на плесен. Чиновниците се разтрепериха, като го видяха да идва, защото имаше властта да налага мъмрения, да глобява, да понижава или да ги гони за реални или измислени обвинения в корупция или некомпетентност.

По-скоро старателен и трудолюбив, отколкото умен, той имаше много надути маниери и поведението му беше лишено от всякакво чувство за хумор.

Съдиите коленичиха на пода в две редици, седем срещу седем — съюзниците на дворцовия управител Янагисава срещу фракцията на опозицията. Инспектор генерал Накае седна при съюзниците. Магистратът Уеда — при опозицията. Той приличаше на генерала — по възраст, телосложение и цвят на косата, но под плътните клепачи очите му блестяха от интелигентност. Усмихнати бръчици ограждаха устата му. Той погледна Сано и кимна.

Магистратът Уеда беше подкрепил Сано при проблемите му и не само защото беше женен за неговата дъщеря, единственото му и любимо дете. Той вярваше, че Сано е невинен в извършването, на каквото и да е престъпление и че е станал обект на несправедливо отношение заради Янагисава. Човек на честта, той никога не би се преклонил пред Янагисава само за да направи по-лесен своя собствен живот. Сано беше благодарен на тъста си за неговата лоялност, но се тревожеше, че тя може да струва скъпо на магистрата Уеда.

— Какво е следващото? — попита единият от съдиите, владетелят Набешима, *даймио* на провинциите Сага и Хизен, който седеше до генерала. Беше около седемдесетгодишен, с бели коси, с кожа и очи, обагрени в жълто от прекарана жълтеница.

Другите съдии заговориха едновременно. Вдигна се врява, докато се опитваха да се надвикат един друг. Накрая магистратът Уеда плесна с ръце.

— Първата точка от дневния ред е да изберем главен съдия — каза той с глас, който често бе усмирявал съдебната зала, пълна с шумни и размирни граждани. — Кой би се нагърбил доброволно с този пост?

Всички си мълчаха, докато претегляха предимствата и рисковете на лидерския пост. Сано наблюдаваше как всеки един от тях осъзнава, че ако стане главен съдия и шогунът не хареса присъдата на съда, ще бъде обвинен и наказан. Израженията им бяха извънредно предпазливи. В този момент инспектор генерал Накае взе думата.

— Магистратът Уеда е единственият сред нас, който има опит със съдебни процеси. Би трябвало той да бъде главен съдия. Всички ли са „за“?

Другите съдии бързо казаха „да“ в един глас. Инспектор генерал Накае оголи няколкото си прогнили зъба в усмивка.

Гнили семки в гнила тиква, помисли си Сано. Накае мразеше магистрата Уеда и щеше да се радва безкрайно да го види как се проваля.

— Вашето доверие е чест за мен — каза магистратът Уеда. — Приемам с удоволствие.

Сано се възхити на тъста си, който се зарадва на шанса да осигури компетентно функциониране на съда и честен процес за обвиняемите, макар и на свой собствен риск. В Сано се прокрадна надежда, че Висшият съд всъщност е добра идея. С магистрата Уеда начело присъдата на съдиите би могла да бъде не само честна, но и удовлетворителна за всеки, който се интересуваше от нея.

— Моето първо действие като главен съдия ще бъде да установя правилата, по които ще действа Висшият съд — каза магистратът Уеда. — Някои от тях ще трябва да определям в движение, в хода на делото, тъй като всички ние навлизаме в непозната територия. Други ще установя още в началото — неговата речичка кимна доволно. Противниците им гледаха подозрително. — Правило номер едно: Всеки, който иска да вземе думата, първо трябва да вдигне ръка. Никой няма право да говори, докато аз не му дам позволение.

Другите съдии се съгласиха, макар и неохотно. Владетелят Набешима вдигна жълтата си ръка. След като магистратът Уеда му кимна, той взе думата:

— Как ще стигнем до присъдата? Всеки съдия ли ще има глас? И какво ще се случи, ако има равенство на гласовете?

— Правило номер две: Решението трябва да бъде единодушно — каза магистратът Уеда. — Ще обсъждаме, докато постигнем консенсус.

Сано си помисли, че това е най-добрата стратегия. На него не му харесваше идеята съдът да постанови свобода или смърт за четиридесет и седемте *ронини* въз основа на крехко мнозинство на гласовете. Нито пък искаше съюзниците на Янагисава да претупат присъдата, която щеше да има съдбоносно отражение върху неговото семейство.

— Сега ще определим къде се намираме в момента — каза магистратът Уеда. — Кой мисли, че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат оправдани и освободени? Вдигнете ръце.

Никой не вдигна ръка.

— Кой мисли, че те трябва да бъдат наказани за убийството на Кира? — попита магистратът Уеда.

Всички задържаха ръцете си долу.

Сано реши, че съдиите не искат мненията им да се разпространят из целия град. Явно никой не искаше да си навлече неодобрението на онези, които бяха на противоположно мнение. Магистратът Уеда очевидно стигна до същото заключение, защото продължи:

— Правило номер три: Заседанията на Висшия съд трябва да бъдат пазени в тайна. Каквото се случва тук, остава тук. Всеки, който не е член на съда и не е призван да свидетелства пред него, да напусне залата. Това означава всеки, с изключение на Сано *сан*.

Хората от публиката реагираха с мръщене и мърморене: те не искаха да пропуснат забавлението.

Инспектор генерал Накае се намеси:

— Ограничаването на броя на зрителите е хубаво, но няма ли да имаме нужда от някой, който да води протокол на заседанията?

— Това е добра идея — каза магистратът Уеда. — Възлагам го на вас.

Лицето на Накае се изкриви в недоволна гримаса. Придружителите на съдиите напуснаха залата, оставяйки Сано за единствен наблюдател на съда. Залата заприлича на празна пещера и стана по-студена без тяхната телесна топлина.

— Нека да опитаме отново — продължи магистратът Уеда. — Кой мисли, че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат освободени?

Четири ръце се вдигнаха и веднага се спуснаха.

— Кой мисли, че трябва да умрат?

Петима други съдии вдигнаха ръце, включително и инспектор генералът.

— Изглежда, имаме въздържали се, които не са сигурни — каза магистратът Уеда.

Съдиите се гледаха един друг с притеснение. Те, както и Сано, забелязаха, че мненията се различават и вътре в двете фракции. Случаят имаше потенциала да внесе размествания в съюзническите връзки и да промени политическия ландшафт.

Инспектор генерал Накае вдигна ръка, получи позволение и каза:

— Смятате ли, че ще си променя мнението!? Не — шепот на единомислие се надигна от другите съдии. — Как изобщо ще стигнем до единодушно решение?

— Нашите мнения са формирани от оскъдната информация, с която разполагаме на този етап — каза магистратът Уеда. — Нуждаем се от нови доказателства, за да хвърлим светлина върху казуса на четиридесет и седемте *ронини*. Сано *сан* има нареждане да разследва случая и да ни снабди с тези доказателства — той кимна на Сано. — Моля, заповядай.

Докато вървеше по дължината на залата, Сано забеляза, че освен магистрата Уеда той няма никакви приятели тук, дори и сред хората, които бе номинирал за съда. Презрение, съжаление, антипатия, отвращение и страх се таяха зад неутралните изражения на другите съдии. Той въплъщаваше най-лошия им кошмар, така както Оиши въплъщаваше неговия собствен. В Сано те виждаха това, което би могло да се случи на тях самите, ако враговете им успеят да ги надвият. А и той имаше репутация на бунтар, който прави това, което сам мисли за правилно, напук на опасностите за себе си или за когото и да е друго. Съдиите вероятно виждаха в негово лице буре с барут, пуснато сред тях, мислеше си Сано с мрачен хумор, който ни най-малко не облекчаваше тревогата му. Той си даде сметка, че Висшият съд, погледнато от неговия ъгъл, е ужасна идея и че положението му е дори още по-тежко, отколкото си мислеше първоначално. Не само че щеше да сподели отговорността за присъдата, която съдиите щяха да произнесат, но на това отгоре не можеше изобщо да ги контролира. Нито един от тях, с изключение на магистрата Уеда нямаше да вземе неговите интереси присърце. Другите щяха да действат както им е угодно с доказателствата, които той щеше да им подсигури, а семейното му благополучие — да върви по дяволите!

Отгоре на всичко Сано чувстваше тежестта на личната отговорност към четиридесет и седемте *ронини*. Те бяха мъже, на които той се възхищаваше заради куража и честта им. И макар че това разследване му даваше шанс да се реабилитира, то можеше и да донесе доказателства, въз основа на които съдът щеше да е длъжен да ги осъди. Ако станеше така, Сано щеше да е отговорен за смъртта им, колкото и Висшият съд. Кръвта им щеше да тежи и на неговата съвест...

Тази мисъл му тежеше почти толкова, колкото перспективата да се раздели за постоянно със съпругата и децата си.

Сано коленичи в края на двете редици съдии, с лице към тях, от дясната страна на магистрата Уеда. Поклони се. И те се поклониха. Оказа се, че е седнал на студено и изложено на течение място или може би това беше просто плод на въображението му.

— Какво имаш да докладваш? — попита магистратът Уеда.

— Разпитах четиридесет и седемте *ронини*, включително Оиши Кураносуке, водача им, и сина му Чикара — каза Сано. — Имам и показания от една жена на име Окару, която е любовница на Оиши.

Докато повтаряше накратко историите им, той се надяваше единствено работата му да доведе до справедлива присъда. Искаше да бъде достатъчно безпристрастен, за да повярва, че присъдата ще бъде действително такава, дори и ако обяви четиридесет и седемте *ронини* за виновни в непозволено убийство, дори и ако разбие семейството му.

В мига, в който свърши, се вдигнаха доста ръце.

— Позволявам отворена дискусия — каза магистратът Уеда.

— Оиши и Чикара имат противоречиви версии за събитията — каза Мотоори Акихиро, министър на храмовете и манастирите, съдия от страната на магистрата Уеда. Той беше почти сляп, със замътени очи, и почти окуцал, с вкочанени, възпалени стави. — Кой от двамата лъже?

— Няма значение кой — каза владетелят Набешима. — Техните истории си съвпадат в най-важния пункт, както и версиите на другарите им: четиридесет и седемте *ронини* са се обединили, за да отмъстят за владетеля Асано, като убият Кира. Не ме интересува дали Оиши е запланувал вендетата веднага след смъртта на Асано, или едва след като някакъв кресльо от Сацума го е обидил. Заговорът е незаконен. Следователно — вендетата също.

— Четиридесет и седемте *ронини* не показват дори и следа от разкаяние — каза Хитоми Мунесуке, полковник в армията на Токугава, седнал в редицата на инспектор генерала. Той беше доста здрав и енергичен за шестдесетте си години, макар че ходеше с бастунче. Имаше приятно, честно лице и открит и благ характер. Сано нямаше нищо друго против него, освен това, че бе направил лошата преценка да застане на страната на Янагисава.

— Защо би трябвало разкаянието да промени нещо? — попита приятеля си инспектор генералът. — Те престъпиха закона. И нека не забравяме, че Кира не е единствената им жертва. Те убиха и васалите му. Това е убийство на невинни граждани, хладнокръвно убийство.

— Това е отделен казус — каза магистратът Уеда. — Нашата работа е да се произнесем по вендетата срещу Кира.

— Вендетата беше нелегална — инспектор генералът изглеждаше залепнал за мнението си като с лепило. — Край на историята.

— Да не бързаме толкова — каза един от съдиите от страната на магистрата Уеда. Това беше Огивара Шигехиде, главен интендант на финансите. Може би на около четиридесет и пет години, той беше хубав по един драматичен начин, с големи, изпъкнали очи, червени устни и бузи и синкавочерна коса. Щеше да е много добър в пиеса *кабуки*, с гръмкия си, резонантен глас, който щеше да стига чак до дъното на шумния театър. — Има и други участници в случая, освен четиридесет и седемте *ронини*. Заинтересуван съм от любовницата.

— Защо ли не съм изненадан? — промърмори владетелят Набешима и приятелите му се закискаха. Главният финансов интендант беше прословут женкар.

Огивара присви очи към тях.

— Тя може да се окаже ключът към целия казус. Трябва да я призовем тук, за да даде показания.

— Тя е просто една проститутка. Сигурно е готова да каже всичко, само и само да спаси любовника си — каза владетелят Набешима.

— Това не означава, че няма да каже истината пред тази инстанция — каза Огивара. — Фактът, че съществува такова несъответствие между историите на четиридесет и седемте *ронини*, показва, че във вендетата наистина има неща, които трябва да се осветлят.

— Несъответствия от рода на различни обяснения за това защо Оиши е напуснал жена си и си е взел метреса? — разсмя се инспектор генерал Накае. — Ние сме тук, за да се произнесем по убийство, не да се ровим в мръсни семейни подробности.

— Мислех, че обичате мръсни семейни подробности — върна му подигравката Огивара.

Инспектор генерал Накае имаше съпруга и три наложници, които вечно се ядяха като кучета, както беше чувал Сано.

— Правило номер четири — каза магистратът Уеда с изражение на търпелив баща сред каращи се деца. — Никакви лични нападки.

— Аз искам да знам защо четиридесет и седемте *ронини* са чакали указания? — каза министър Мотоори откъм страната на магистрата. — Тази информация не присъства в техните показания.

— Още една неуместна подробност — подигравателно каза владетелят Набешима. — Която също няма никакво отношение към това, което направиха с Кира.

— Как можеш да си толкова сигурен? — попита министър Мотоори.

— Мотивът на владетеля Асано за нападението срещу Кира има отношение — каза финансовият интендант Огивара. — Ако Кира наистина е оскърбил владетеля Асано, ако е искал подкуп, и ако шогунът е знаел за това, тогава Негово Превъзходителство нямаше да забрани всякакви действия срещу Кира. Тогава вендетата щеше да бъде законна.

— Ако, ако, ако — каза инспектор генерал Накае, имитирайки подигравателно гръмкия глас на Огивара. — Имало ли е други свидетели, освен Оиши на случилото се между Кира и владетеля Асано? Всичко това са приказки, чути от престъпник, който лъже, за да си спаси кожата.

— Дори и ако Кира наистина е поискал подкуп и е тормозил владетеля Асано, това не е достатъчна причина да бъде заклан — каза полковник Хитоми. — Владетелят Асано беше прекомерно чувствителен, да не кажем, достатъчно глупав, за да извади оръжието си вътре в замъка Едо. Неговата смърт беше по негова вина.

— Но е разбираемо, че Оиши е потърсил възмездие от Кира — каза финансовият интендант Огивара. — Няма значение дали владетелят Асано е бил виновен.

— Това неочаквано нападение над Кира беше подло — каза инспектор генерал Накае. Няколко други съдии, които пазеха мълчание, кимнаха. — Дори само това го превръща в престъпление.

— Оиши трябваше да предизвика Кира на честна битка, на дуел — каза полковник Хитоми.

Финансовият интендант се разсмя.

— Какво честно би могло да има в дуел между един немощен старец като Кира и як, изпечен майстор на меча като Оиши?

— Отклонихме се много — каза магистратът Уеда. — Закривам дискусиата.

Инспектор генерал Накае вдигна ръка.

— Може ли да задам въпрос?

— Моля!

— Не чух нищо, което да подсказва, че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат освободени — каза Накае. Думи на съгласие и неодобрение се надигнаха от съдиите, които не говореха. — И бих искал да видя колко души са съгласни с мен. Може ли да гласуваме наново?

— Много добре — каза магистратът Уеда. — Всички ли са за осъждане на подсъдимите?

Този път девет от четиринадесетте съдии вдигнаха ръце. Гласовете отново бяха разделени между съюзниците и враговете на Янагисава. Магистратът Уеда, който не беше вдигнал ръка, заговори с неохота:

— Трябва да призная, че аз също не мога да намеря никакви смекчаващи вината обстоятелства.

Ако и най-острият, проникателен и честен ум в стаята не можеше, тогава може би нямаше такива.

Съдиите, които все още проявяваха благосклонност към подсъдимите, очевидно гласуваха със сърцата, вместо с главите си. Но колко дълго можеха да устоят срещу факта, че няма нито едно категорично доказателство, което да подкрепи тяхното мнение? Сърцето на Сано се сви. Резултатът от цялата му работа явно беше засилил отрицателните настроения на съда спрямо хората, които той бе склонен да защитава.

— Ти какво мислиш? — попита го магистратът Уеда.

Сано можеше да каже, че той одобрява Оиши и другарите му заради тяхната лоялност, но не му се искаше да насочва съда към оправдателна присъда за четиридесет и седемте *ронини*. Той си спомни усещането за нещо погрешно и неточно, което долови при първата си среща с тях на гроба на владетеля Асано, и чувството, че Оиши крие нещо. А и тази метреса. Нейната история наподобяваше връх на айсберг. Сано се почуди дали частта, скрита под водата, съдържа

доказателства, които могат да оправдаят убийството на Кира, или да дадат мотив за осъждането на убийците.

Той каза на съдиите единственото, което можеше да заяви честно:

— Четиридесет и седемте *ронини* крият нещо. Бих искал да продължа разследването си, с ваше позволение.

— Имаш позволение — каза магистратът Уеда. — Заседанието на съда се закрива за днес. Сано *сан*, ще ни докладваш отново, когато се съберем утре, в същия час.

Докато напускаше залата, Сано се чувстваше доволен, че беше спечелил още малко време за семейството си. Той се питаше дали е спечелил време и за герои, които го заслужават, или за престъпници, които не го заслужават.

17. ГЛАВА

По пътя към замъка Едо Масахиро яздеше коня си от едната страна на паланкина, който носеше майка му, Чийо и Окару. Слугинята Гоза бяхтеше пеша от другата страна. След конната им стража вървяха наети носачи, които мъкнеха сандъка на Окару. Масахиро беше нащрек за възможни опасности. Той беше готов да защити Окару, ако се наложи.

Когато напускаше хана, тълпата се втурна върху нея. Тя скри лице под шала си и Рейко бързо я напъха в *паланкина*. Тълпата последва процесията и събра още народ по пътя до замъка Едо.

Окару отвори прозорчето и се огледа с блеснали очи.

— Никога не съм си и мечтала, че някога ще видя замъка от вътрешната страна. Толкова съм развълнувана!

Часовите при портата ѝ наредиха да излезе от паланкина. Единият провери сандъка ѝ за скрити оръжия, а двама други претърсиха нея и Гоза. Часовият прокарваше ръце по Окару и я оглеждаше и ѝ мятеше многозначителни погледи, докато надничаше в ръкавите и под полата ѝ. После ѝ позволиха да мине през портата. Тя гледаше жадно, докато носачите ги носеха през пасажите на замъка. Когато слязоха от паланкина вътре в имението на Сано, тя ахна.

— Това ли е вашата къща? О, колко е голяма!

Чийо тихомълком влезе вътре. Докато слизаше от коня си, Масахиро видя, че Таеко, дъщерята на Хирата, тича срещу него.

— Масахиро — извика тя, — ще ми помогнеш ли да направя снежен човек?

Той би предпочел да остане с Окару, но Рейко му каза:

— Аз ще настаня Окару и Гоза в твоята стая. Ти можеш да спиш в стаята на Акико. Моля те, премести си нещата.

Къщата беше претъпкана, защото след понижението си Сано трябваше да освободи имението на дворцовия управител и да се премести със семейството си в своя стар дом, в който вече живееше семейството на Хирата. В друг случай Масахиро би възразил да

споделя стаята на сестра си, но сега с удоволствие щеше да направи тази саможертва за Окару.

— Не мога да играя с теб сега — каза той на Таеко. — Зает съм.

Таеко му помогна да пренесе дрехите, постелката, играчките и екипировката си за бойни изкуства, както и учебните пособия, без да спира да бърби за котката, която преследвала мишката през кухнята и спянала готвача, а той изпуснал делвата с туршията. Масахиро я слушаше с половин ухо. Когато направиха последния курс до стаята му, Окару вече беше там. Една прислужница поставяше нови постелки в нишата.

— Никога не съм спала в такава голяма, красива стая — каза Окару. Тя се усмихна на Таеко и попита Масахиро: — Коя е малката ти приятелка?

— Аз съм Таеко — момичето стискаше ръце зад гърба си, наблюдавайки Окару с недоверие.

— Добре, много се радвам да се запозная с теб — Окару се завъртя из стаята, бликаща от радост. — Толкова съм щастлива, че съм тук! Масахиро *сан*, майка ти беше толкова добра с мен. Толкова много я харесвам!

Масахиро много се надяваше, че тя харесва мъничко и него.

* * *

Слънцето залязваше, когато Сано напусна двореца след срещата си със съдиите. Лъчите му обагриха западния хоризонт отвъд града в златисти отблясъци. Снегът беше блед, ослепително синкав под искрящото от звезди индигово небе, луната надничаше през клоните на огромните кипариси като ярка половинка от сребърна монета. Сано крачеше отсечено по пътеката, оградена с каменни фенери, които разливаха огнена светлина по снега. Той вдиша дълбоко студения, наситен с пушек въздух, за да прочисти дробовете си, и издиша навън напрежението от трудния ден.

На пътеката се появиха двама мъже, които вървяха срещу него. Еднаквият им ръст, стройната и надменна осанка подсказаха на Сано кои са. Трябваше да каже горчиво сбогом на мира и спокойствието.

— Добър вечер, Сано сан — каза дворецовият управител Янагисава.

Сано преглътна отвращението и гнева си, докато вежливо поздравяваше Янагисава и Йоритомо.

— Как върви разследването ти? — попита го Янагисава.

— Не мога да се оплача — каза Сано.

— Не разбирам защо не? — намеси се Йоритомо. — Не си стигнал доникъде с четиридесет и седемте *ронини*. Чух, че те въртят в кръг с всичките различни истории, които разправят.

На Сано му беше особено трудно и болезнено да понася неговата злоба. Той буквално виждаше как омразата разяжда младежа отвътре и разрушава всичко добро в него. Искаше му се да не се бе налагало да изиграе онзи жесток трик с Йоритомо.

— Накрая ще стигна до истината — каза Сано. — Винаги успявам.

— Истината понякога може да боли и да наранява — подсмивва се Янагисава. — Но не е нужно аз да те предупреждавам за това — той спря за малко. — Имах кратък разговор с Огами Каори този следобед.

Огами беше единственият съюзник на Сано в съвета на старейшините. Лоши предчувствия опънаха нервите му. Янагисава се разсмя, дъхът му вдигна злокобна бяла пара в студената нощ.

— Някои от твоите други приятели също се присъединиха към разговора ни. Не би ли искал да научиш какво обсъждахме?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш независимо дали искам или не — каза Сано.

— Твоите приятели се чувстват застрашени от тази работа с четиридесет и седемте *ронини*. Те биха предпочели да се дистанцират от нея.

— От теб също, тъй като си замесен в нея — добави Йоритомо. Гласът му беше станал писклив от злорадство.

Сано беше предвидил подобна възможност, но все пак беше шокиран да чуе, че неговите съюзници, които бяха стояли зад него през предишните две тежки години, ще отдръпнат така рязко подкрепата си.

— Доста бързо си се възползвал от ситуацията.

Лунните лъчи осветиха бледото, красиво лице на Янагисава. Очите му искряха от радост.

— Никой никога не би могъл да ме нарече бавен. Между другото, твоите приятели казват, че няма да им е приятно, ако Висшият съд осъди четиридесет и седемте *ронини*.

За съжаление Сано си даваше сметка, че съдът клони именно в тази посока. Знаеше ли това и Янагисава?

— Ще загубиш съюзниците си — подигравателно каза Йоритомо. — Ще останеш сам. Ще те унищожим.

— Не само за нас ще трябва да се тревожиш, ако четиридесет и седемте *ронини* бъдат осъдени на смърт — каза Янагисава. — Градът се обединява около тях. Хората от простолюдието обичат преследваните, които не се подчиняват на властниците. Представи си колко лоши чувства ще се надигнат сред обикновенния народ срещу съдиите и срещу теб, следователя, причинил гибелта на техните герои.

— Може да станеш мишена на метеж — каза Йоритомо.

— Това ще ти хареса, нали? — попита Сано, съжалявайки за загубата на неговото приятелство.

— Не по-малко от онзи момент, в който шогунът ще ти се вбеси и те изпрати в Кюшу — каза Йоритомо. — Когато се махнеш, семейството ти ще остане тук, за да понася ударите на гнева му.

— И ние няма да подадем жалба срещу това — подигравателно каза Янагисава. — А сега, ако нямаш нищо против, ще продължим по пътя си — той се взря пронизително в Сано, който им беше препречил пътя.

Сано изчака няколко мига, преди да отстъпи встрани. Той наблюдаваше как високите, стройни фигури на двамата се отдалечават в нощта, докосвайки рамене, навели глави един към друг. Сано дочуваше мърморенето на гласовете им и предположи, че обсъждат нови планове срещу него. Кисела усмивка изкриви устата му. Аферата на четиридесет и седемте *ронини* изглеждаше като приливна вълна, натрупваща енергия, застрашаваща да помете всеки, който се опиташе да я яхне. Ако Янагисава и Йоритомо искаха той да се провали, може би единственото, което трябваше да направят, беше да чакат.

* * *

Докато Рейко показваше къщата на Окару и Гоза, ги пресрещна една прислужница.

— Извинете, но госпожа Уакаса е тук — обяви тя.

Рейко ѝ нареди да отведе Окару и Гоза в нейната гостна и да им поднесе някакви закуски. После се втурна към приемната зала. Старата сватовница седеше до *косацу*. На изцапаната с трохи от сладкиши масичка бяха пръснати в безпорядък празна чаша за чай, кутия за тютюн и метално кошче с горещи въглени. Госпожа Уакаса гледаше ядосано и пуфкаше с лулата си.

— Чакам вече два часа — каза тя. — Къде беше?

— Хиляди извинения — поклони се Рейко и седна срещу нея. — Имах малко работа, за която трябваше да се погрижа. Не знаех, че ще дойдете.

Току-що чух, че съпругът ти е арестувал четиридесет и седемте *ронини* — каза госпожа Уакаса, — и хукнах насам да видя дали има някакви новини.

Рейко се поколеба дали да каже на госпожа Уакаса, че тя току-що е преместила любовницата на водача на *ронините* в своята къща. Госпожата беше голяма клюкарка. Рейко знаеше, че фактът за присъствието на Окару в дома ѝ накрая ще стане известен на всички, но искаше да го забави поне докато каже на Сано. Макар че рискуваше да разгневи сватовницата, като я държи в неведение, тя каза:

— Все още няма нищо ново.

— Ох — разочаровано каза госпожа Уакаса. — Е, но аз имам новини за теб. Кланът Чуто изтегли брачното си предложение.

Рейко беше доволна, че това тъпо момиче няма да стане съпруга на Масахирос, но все пак се почувства засегната.

— Защо?

— Подозрителни са заради тази работа с четиридесет и седемте *ронини* — госпожа Уакаса направи гримаса, показвайки почернените си зъби. — Мислят, че това ще довърши съпруга ти.

Рейко беше смутена, макар да си знаеше, че случаят може да изложи на риск бъдещето на семейството ѝ. Но до този момент тя не беше осъзнала, че ако се случи най-лошото и Сано бъде отпратен надалече, Масахирос — и Акико — щяха още повече да се нуждаят от брачни споразумения. Сега и единствената перспектива за тази сигурност беше загубена.

— Но не съпругът ми е този, който ще реши съдбата им, а Висшият съд — каза тя.

Госпожа Уакаса махна с ръка и изпусна пушек от лулата си.

— Няма значение. Ще бъде очернен със същата чернилка — тя, изглежда, изпитваше удоволствие от съобщаването на тази лоша новина. — Освен това, има още една, друга причина, поради която Чуго не изгарят от желание да се свържат с твоя клан. Старейшината им симпатизира на четиридесет и седемте *ронини*. Той мисли, че те са герои — тя изсумтя. — Зверове, ето това казвам аз, че са. Той мисли, че Висшият съд ще ги осъди на смърт, и е бесен на съдиите, а също и на мъжа ти.

Рейко се ядоса не на шега.

— Предполагам, че дори и все още да искам синът ми да се ожени в неговия клан — което аз не искам, — няма никаква полза да му казваш, че никой не знае какво всъщност ще се случи на четиридесет и седемте *ронини* — каза тя.

— Абсолютно никаква полза.

— Има ли някакви нови възможности? — попита Рейко.

— Съсипвам се от търчане да намеря нещо. Ще видим какво птиче ще изхвъркне. Бре! Окъснях! По-добре да си вървя.

Рейко съпроводи госпожа Уакаса до вратата. Докато старата жена си тръгваше с паланкина си, Сано се появи на пътеката към къщата. Рейко го посрещна на верандата.

— Това сватовницата ли беше? — попита той. Рейко кимна. Той внимателно се вгледа в изражението ѝ. — Лицето ти издава, че новините не са добри.

— А също и твоето — каза Рейко. — Нека влезем вътре и да поговорим.

* * *

Те седнаха край *косацу*, сгряха ръцете си с топлите чаши с чай и хапнаха за вечеря юфка от елда, сварена в ароматна рачешка супа, и сурова морска платика в соев сос, нарязана на резени, маринован джинджифил и ориз, подправен със захар и оцет. През преградните стени, направени от дървени рамки и хартия, се чуваше как дъщеря им

Акико лудува по коридорите с прислужниците. Рейко разказа на Сано за оттегленото брачно предложение.

— Значи това отново се случва. Плъховете напускат кораба, когато мислят, че ще потъне — каза той.

Той беше привикнал на това. Приятели и съюзници го бяха напускали на тълпи при предишни разследвания. Но все пак болеше. Но заплахата за раздяла със семейството му беше далеч по-лоша.

— Ще се върнат — гласът на Рейко звучеше така, сякаш се опитва да убеди сама себе си.

Дезертъорите обикновено се връщаха веднага след като Сано превъзможнеше трудностите и надделееше над враговете си. Но не и последния път, когато случаят с похищението се беше объркал толкова лошо.

— Има двама души, които ще се погрижат това да не се случи — намръщи се Сано и после разказа на Рейко за срещата си с Янагисава и Йоритомо.

В изражението на Рейко се смесиха гняв, горчивина и хумор.

— Кълна се, че ще се погрижа един ден тези двамата да си получат заслуженото.

Сано се развесели, но при все това се почувства смразен от решителността в гласа ѝ. Той знаеше, че жена му е способна на всичко, и щеше да е по-добре Янагисава и Йоритомо да се молят никога да не попадат в нейните ръце.

— Това ми напомня за клетвата, която четиридесет и седемте ронини са дали срещу Кира.

— Ти говори с тях, нали? — любопитството разведри настроението на Рейко. — Какво ти казаха?

Сано ѝ предаде накратко противоречивите истории, които бе чул от Оиши, Чикара и техните другари.

— Казах на Йоритомо, че ще се добера до истината, но точно сега съм направо като в мъгла.

— Предаде ли за тези истории на Висшия съд? Какво мислят съдиите?

— Разказах им всичко. Но заседанията са поверителни, затова не мога да ти кажа накъде клонят.

Рейко се вгледа внимателно в лицето му.

— Мога да отгатна. Нещата не вървят добре за Оиши.

— Не мога да отрека или да потвърдя това. Но трябва да призная, че аз лично съм склонен да заема тяхна страна.

— Макар да знаеш, че те лъжат? — изумено каза Рейко.

Сано кимна. Той описа впечатлението си от Оиши, после добави:

— Той може би е най-добрият образец на самурай, на когото съм попадал.

Рейко се намръщи.

— Ти винаги си ме предупреждавал да не бъда пристрастна към хора, които са обект на нашите разследвания. Сега ти губиш обективността си.

— Знам, знам — Сано се подразни не само защото жените винаги помнят нещата, които мъжът е казал и по-късно му ги натякват, а и защото Рейко беше права.

— Но аз не мога да спра да се надявам, че ще излезе някакво доказателство, което ще оправдае Оиши и другарите му.

— Нито пък аз — призна си Рейко.

Поне двамата със съпругата му гледаха еднакво на случая, с благодарност си помисли Сано. Случаите, при които влизаха в несъгласие, бяха трудни времена за техния брак. Но страховете, изписани на лицето ѝ, го изпълниха с мрачни предчувствия.

— Какво има? — попита той.

— Днес чух нещо за Оиши — заговори Рейко с колеблива неохота. — От Укихаши, неговата съпруга. Тя разбрала, че любовницата на мъжа ѝ е в града. Появи се в хана, за да види Окару. Струва ми се, няма да ти хареса нейната версия на събитията — Рейко му разказа историята за трудностите, които бе преживяло семейството на Оиши. Тя описа озлоблението на Оиши към Кира, човека, когото считаше за виновен. — Укихаши мисли, че вендетата е на лична основа.

— Права си — каза Сано. — Не ми харесва — от нейното доказателство четиридесет и седемте *ронини* изглеждаха като всеки престъпник, нападнал някого, който го е ядосал. То добавяше плътност в идеята, че те са нарушили закона и заслужават да бъдат наказани.

— Мислиш ли, че Укихаши е казала истината?

— Изглеждаше искрена — каза Рейко, — но ние чухме толкова противоречиви истории, че не знам дали да ѝ вярвам или не. Ще разкажеш ли версията ѝ пред Висшия съд?

— Длъжен съм — на Сано никак не му се искаше да настрои съда още повече срещу четиридесет и седемте *ронини*, независимо дали това щеше да доведе до справедлива присъда или не. Той чувстваше, че отговорността му към тях влиза в конфликт с необходимостта му да запази семейството си. — Но съдът ще се събере чак утре. Междувременно вероятно може би ще успее да изровя някакви факти.

— Откъде смяташ да започнеш?

— Ще започна оттам, откъдето е започнало и всичко това. От нападението на владетеля Асано срещу Кира.

— Това не беше ли разследвано навремето?

— Не от мен — Сано вдигна поглед към хубавата млада жена, застанала колебливо на вратата. — Здравсти! — каза той. — Коя си ти?

Тя се усмихна, засрамено и нервно, и направи бърз поклон.

— Моля да ме извините, не исках да ви прекъсвам. Името ми е Окару.

Объркан, Сано извъртя въпросителен поглед към Рейко.

Изражението ѝ беше виновно и отбранително.

— Окару сан, това е моят съпруг.

Любовницата на ронина падна на колене и допря чело до пода.

— За мен е огромна чест да се запозная с вас.

— Тя трябваше да напусне хана, в който беше отседнала — Рейко му разказа за сганта, която се бе събрала там. — Поканих я да остане при нас за известно време. Надявам се, нямаш нищо против.

Сано предпочиташе Рейко първо да го беше попитала. Подслоняването под собствения му покрив на свидетел по случай, по който работеше, можеше да доведе до сериозни проблеми. Бяха изминавали този път и преди. Но Рейко му отправи своя най-доверчив и умолителен поглед и той не можеше да ѝ откаже, дори и ако притежаваше достатъчно жестокост, за да изгони Окару в студената, тъмна нощ. Все едно да оставиш котенце навън, за да умре.

— Разбира се, че нямам нищо против — кимна Сано.

— Влез, присъедини се към нас.

— О! Благодаря ви! — Окару се примъкна на колене към Сано и Рейко.

Сано се изненада, като я видя по-отблизо. Тя беше по-млада, отколкото беше предполагал. Той очакваше някоя по-груба, по-

нахакана жена. Окару изглеждаше абсолютно неподходяща партньорка за Оиши, коравия ронин. Но все пак Сано можеше да си представи как тя се влюбва в мъж, който е достатъчно стар, за да ѝ бъде баща, и как Оиши се наслаждава на нейните чарове. Освен това тя изглеждаше достатъчно наивна, за да се заблуди от театъра, който той бе разигравал, за да убеди целия свят, че се е превърнал в безполезен негодник.

Ако това наистина е било театър.

Сано съжали Окару, несъзнателно попаднала в капана на бурните, скандални събития. Той разбираше защо Рейко иска да я предпази; той самият чувстваше същото желание.

— Има ли нещо, от което се нуждаеш? — попита той Окару.

— О, вашата почитаема съпруга ми даде вече толкова много — каза Окару, останала без дъх от благодарност. — Вкусна храна, нови дрехи, хубава стая, в която да спя... — тъга помрачи челото ѝ. — Но ми се иска да можех да видя Оиши. Той много ми липсва.

— Може ли да я заведа да го види? — попита Рейко. Сано не мислеше, че това ще навреди, даже би могло да помогне, на разследването му.

— Това може да се уреди.

— О, благодаря ви! — възкликна Окару.

— Има нещо, което искам да направиш за мен, когато отидеш там — каза Сано.

— Ще направя всичко за вас, абсолютно всичко — пламенно отговори Окару.

— Попитай Оиши какво е имал предвид, когато е казал, че вендетата не е това, което изглежда — каза Сано.

Може би тя щеше да успее да го накара да каже истината, която Сано не бе успял да му измъкне.

* * *

Янагисава се събуди внезапно в полунощ. Той чу шум, който наруши дълбокия му сън — стъпки в коридора, по „славеевия под“, който бе направен специално, за да проскързва, когато някой ходи по

него^[1]. Той скочи от леглото, погледна в слабо осветения коридор и видя Йоритомо да се промъква на пръсти, като крадец.

— Какво правиш у дома? — попита го Янагисава. — Мислех, че си с шогуна.

Йоритомо се обърна. Лицето му беше покрусено и бледо, стойката — прегърбена.

— Шогунът не ме иска. Изпрати ме вкъщи — вина, срам и страх се преливаха в изражението му. — Ще прекара нощта с едно от другите си момчета.

Янагисава беше разтревожен, въпреки че шогунът редовно спеше с другите си наложници.

— Често ли се случва това напоследък?

Забил поглед в пода, Йоритомо кимна.

Янагисава издиша дълбоко. Той знаеше, че ще дойде ден, в който Йоритомо ще стане прекалено възрастен за сексуалните вкусове на шогуна. Това се беше случило и със самия него долу-горе на същата възраст, на която беше Йоритомо в момента. Беше се надявал да не се стига дотам, преди да завземе пълния контрол върху режима.

— Защо не си ми казал? — попита го Янагисава.

— Страхувах се, че ще се ядосаш — с тих гласец отвърна Йоритомо. — Съжалявам.

— Всичко е наред. Това не е по твоя вина.

Янагисава беше разстроен, че Йоритомо бе понасял товара на страховете си сам, и все пак се чувстваше облекчен, че скоро той щеше да се освободи от бремето да задоволява желанията на шогуна. После се сети за схемата си и за имената, които щеше да му се наложи да задраска от списъка на своите съюзници, когато се разбере, че е на път да изгуби най-важния източник на своето влияние върху шогуна заедно с шансовете синът му да стане наследник на режима. Йоритомо вдигна поглед към Янагисава. Очите му отразяваха ужаса, който баща му изпитваше.

— Какво ще правим сега?

Янагисава започна да крачи по коридора и да мисли на глас.

— Трябва да се погрижа Сано да не спечели съюзниците, които губя.

— Как?

Янагисава смяташе, че най-разумно би било първо да разбере накъде върви работата с четиридесет и седемте *ронини* и дали може да разчита, че този казус ще унищожи Сано. Но не искаше да си признае, че плановете му са толкова неопределени и да тревожи Йоритомо.

— За теб е по-добре да не знаеш.

[1] Много популярен в Япония, използван като „средство за ранно известяване“ в храмове, дворци и частни домове на аристокрацията. — Бел.прев. ↑

18. ГЛАВА

Зората беше сивкава и мразовита, небето приличаше на чаршаф от стомана, разпънат между земята и слънцето. Замръзнали преспи сняг ограждаха двора, където Сано, Масахиро и Хирата практикуваха бойни изкуства. Въпреки че носеха тънки бели памучни кимона и панталони, те не забелязваха студа. Бяха се загрели от упражненията, докато тренираха битка „двама срещу един“. Дървените остриета тракаха. Сано трябваше да се възхити на храбрите усилия на сина си. Докато двамата с Хирата неотклонно притискаха Масахиро към стената, той ги накара да се поизпотят, за да парират и избягват неговите удари. Сано се задъха. Скоро щеше да е твърде стар, за да е в крак със сина си.

— Правиш нещо, заради което може да те убият в истинска битка с повече от един нападател — каза Хирата на Масахиро.

— Какво? — Масахиро пуфтеше и сумтеше, докато се сражаваше.

— Когато удряш или се защитаваш от единия от нас, отклоняваш вниманието си от другия — обясни му Хирата. — Трябва да оставаш нащрек за всички противници едновременно и да ги усещаш.

Масахиро се хвърли срещу Хирата и получи лек удар по рамото от Сано.

— Как?

— Практикува ли дишането и медитативните техники, на които те научих?

— Ами...

— Знам, мислиш, че са отегчителни — каза Хирата.

— И аз мислех така в началото. Но те са от съществено значение за тренирането на ума ти, който е твоето най-важно оръжие.

Докато се навеждаше, за да избегне яростните удари на Масахиро, Сано си помисли, че едно от малкото предимства на понижението му беше, че живеят под един покрив с Хирата, винаги на разположение, за да се упражнява с Масахиро. Макар че момчето

имаше личен наставник по бойни изкуства, Хирата можеше да му предаде много ценни уроци. Сано беше благодарен и все пак и малко тъжен, когато осъзна, че не може сам да научи Масахиро на всичко, което му е нужно да знае. Но беше неизбежно синът му да порасне и други хора, освен родителите му, да формират неговия свят. И Сано се боеше, че това ще се случи по-скоро, отколкото си бе мислил, прекалено скоро.

— Добре, ще практикувам дишане и медитация — каза Масахиро, — но междувременно какво трябва да направя, ако бъда нападнат от няколко души?

— Експертите казват... — Хирата парира грациозно удара му, — че трябва да бягаш!

Битката премина в смях и приключи. Сано наблюдаваше как Масахиро припка към къщата. Помисли си за Оиши, който бе въвел Чикара в опасната вендета. Помисли и за Янагисава, който беше моделирал Йоритомо по свой образ и подобие. Сано се надяваше, че ще може да се погрижи по-добре за Масахиро, отколкото Оиши и Янагисава за своите синове.

— Какъв е планът за днес? — попита Хирата, докато двамата със Сано влизаха в къщата.

— Преди да пристъпим към него, има нещо, за което трябва да те помоля — каза Сано. — Ако се наложи да напусна Едо, обещавай ми, че ще се погрижиш за Масахиро, Акико и Рейко.

— Няма да се стигне дотам — ужасено възрази Хирата.

— Ако се стигне, ще ми е нужно ти да ги закриляш, докато ме няма.

На Сано му беше извънредно неприятно да си мисли, че няма да успее да доведе аферата с четиридесет и седемте *ронини* до добър изход, но се чувстваше така, сякаш се опитва да кара колесница, теглена от подплашени коне, носещи се към ръба на пропаст. Трябваше да се подготви за най-лошото.

— Ако ти заминеш, аз ще замина с теб.

— Не. Ти ще останеш. Обещавай — той наблегна: — Това е заповед.

— Добре — каза Хирата.

Сано разбираше, че чувствата на Хирата се борят между облекчението, че ще може да остане със своето собствено семейство, и

страха да не се стигне дотам, че да трябва да изпълнява обещанието си. И двамата бяха съвсем наясно, че връзката им на господар и васал щеше да продължи да съществува въпреки раздялата, но при все това можеше повече никога да не се видят.

— Днес ще разследвам нападението на владетеля Асано срещу Кира — каза Сано, доволен да се върне към непосредствените задачи. — Трябва да получа по-ясна представа за нея от тази, която получих за другите събития, довели до вендетата.

— Как?

— Имало е свидетел.

— Сега си спомних — каза Хирата, вървейки по коридора успоредно със Сано. — Един мъж, казваше се Каджикава Йособей. Пазител в на замъка, нали?

— Да. Надзирател на женските помещения. За разлика от другите хора, които разпитвах досега, той няма личен интерес към случая.

— Още по-добре — безпристрастен свидетел.

— Тъй като двамата замесени в нападението са мъртви и не могат да говорят, ще видя какво ще ми каже Каджикава за инцидента — каза Сано.

— Какво искаш от мен за днес?

Сано помисли за миг, после каза:

— Ние се отнасяме към разследването на това убийство по различен начин от другите, които сме провеждали.

— Защото вече се знае кои са извършителите — съгласи се Хирата.

— Но стратегията ни не доведе до истината за вендетата. Затова нека гледаме на случая като на обикновено разследване на убийство, в което не знаем кой е убил жертвата и защо.

— Добра идея — каза Хирата.

— При това условие — добави Сано — с какво би започнал?

— С жертвата.

— Правилно. Искам да проучиш миналото на Кира.

* * *

Рейко нямаше търпение да се впусне в голямото приключение на деня — да заведе Окару да види Оиши.

Тя гореше от желание да се запознае с прочутия водач на *ронините* и се надяваше, че ще научи нещичко, което да помогне на Сано в разследването и да спаси семейството ѝ.

Двете с Чийо отидоха в стаята на Окару и я завариха сгушена в леглото и дълбоко заспала. Подносът със закуската, която Рейко ѝ бе изпратила преди час, си стоеше недокоснат до нея.

— Мислех, че ще припира да види Оиши — каза Чийо с глас, изпълнен със сухо неодобрение.

Рейко знаеше, че и тя трябва да се ядоса от леността на Окару, защото това забавяше решителна част от разследването, но момичето изглеждаше сладко като малко дете.

— Уморена е след всичко, което се случи.

— Стоя будна до много късно — каза Чийо. — Чувах я, като си бърбри със слугините. Звучеше така, сякаш си правят забава.

На Рейко ѝ се беше наложило да стане и да им каже да пазят тишина, за да не събудят Сано и децата. Но не го спомена.

— Това беше първата ѝ нощ тук. Няма нищо лошо, че се е позабавлявала малко.

— Ако ти нямаш нищо против, то и аз нямам — каза Чийо. — Но нейната слугиня ме кара да се чувствам неловко. Видях я да се промъква из къщата. Мисля, че отиде някъде.

Рейко също се чувстваше неудобно край Гоза, но не го каза.

— Ще оставим Окару да спи — реши тя и жадна за действие, тръгна по коридора.

Чийо я последва.

— Няма смисъл да посещаваме Оиши без нея. Какво ще правим вместо това?

— Току-що си дадох сметка, че има още един герой в драмата, обграждаща четиридесет и седемте ронини — каза Рейко.

— Кой е той?

— Съпругата на владетеля Асано. Съпругът ми спомена, че Оиши я е настанил в манастир, след като династията Асано е била заличена. Предполагам, че все още е там. Тя може да има някаква информация, която да се окаже полезна.

— Това е добра идея — Чийо се колебаеше. — Но ако не възразяваш, аз мисля да остана тук.

Рейко подозря, че Чийо иска да се увери, че Окару няма да причини някакви проблеми.

— Много добре.

Може би Чийо щеше да опознае момичето и в крайна сметка да го хареса поне малко.

Масахиро пресрещна майка си на вратата.

— Отивам на посещение на господарката Асано. Искаш ли да дойдеш? — каза му тя.

— Искам, но не мога — отговори ѝ Масахиро. — Току-що получих съобщение от шогунa. Трябвам му.

Рейко усети обичайните ледени тръпки, които преминаваха през нея винаги когато шогунът викаше при себе си сина ѝ.

— Ще се справиш ли? — попита тя разтревожено.

— Да, мога да се грижа за себе си.

— Помни какво ти каза татко ти.

— Опитвай се да не привличаш вниманието на шогунa, стой по-назад, знам си го — каза Масахиро. — Не се тревожи, майко.

Всичко, което Рейко можеше да направи, беше да отпрати една безмълвна молитва към боговете да го опазят.

— Бъди добро момче — каза му тя на раздяла.

* * *

След като се изкъпа, облече и закуси, Сано отиде в крилото на двореца, което се използваше за правителствените дела. Там приличаше на пчелен кошер, претъпкан с многолюдни канцеларии. Той се промушваше покрай чиновниците, които бързаха по тесните коридори с камари от свитъци в ръце. Макар че режимът беше построен върху кръвта, пролята през гражданските войни^[1], сега той се движеше върху тези цилиндри от дърво и хартия също като каруца на колела. Сано се помота малко наоколо, докато открие бърлогата, заемана от пазителите на замъка.

Пазителите се грижеха за поддръжката на сградите и мебелировката и надзираваха работата на слугите. Те познаваха всяко

ъгълче от лабиринта на замъка. Без тях животът в двора щеше да зацikli и да спре. Тяхната канцелария беше натъпкана с бюра и шкафовe, стените бяха облепени с графици, карти, схеми и списъци на дежурства. Пазителите пушеха лули, обсъждаха и спореха.

— Къде е Каджикава Йособей? — гръмко каза Сано.

— В северния двор — отговори му някой.

Сано отиде в двора, който беше ограден от казармите на стражите и вътрешните стени на замъка. През портата влизаше волска каруца, натоварена с борови клони. Слугите започнаха да разтоварват клоните на земята. Сякаш една цяла гора бе изсечена, за да се подсигури зеленината, която щеше да украси двореца за новогодишния празник. Каджикава, ниско човече в подплатено с кожи палто, щъкаше надолу-нагоре и издаваше кресливи заповеди.

— Измийте калта от тези клони! — той гонеше четиридесетте, имаше голяма глава, която клюмаше така, сякаш беше прекалено тежка за слабото му тяло.

— Отрежете изсъхналите части!

Слугите се захванаха за работа с градинарски ножици и водни кофи. Сано приближи до Каджикава и се представи.

— Разбрах, че сте били свидетел на нападението на владетеля Асано срещу Кира — каза му той.

Каджикава нервно прочисти гърлото си.

— Така е — чертите му изглеждаха дребни, съпоставени с тялото му, и нежни като на китайска кукла.

— Бих искал да поговорим за това. Можете ли да ми покажете къде се случи?

— Ами добре — Каджикава поведе Сано в двореца и спря в главния коридор. — Ето тук. В Коридора на борове.

Това беше пасаж, дълъг около сто стъпки и широк двадесет, наречен така заради рисунките на борове върху плъзгащите се врати по протежението му. Сано и Каджикава застанаха в средата на лъснатия кипарисов под и слугите трябваше да заобикалят покрай тях.

Полирани дървени колони поддържаха касетките на високия таван. Отекваха стъпки и гласове. Сано беше вървял през Коридора на борове много пъти, но сега го виждаше с нови очи, като сцена на престъпление.

— Тук всеки ден има голямо движение — каза той. — И все пак, когато владетелят Асано е нападнал Кира, вие сте били единственият свидетел. Как така?

— Има моменти, в които коридорът е почти пуст — каза Каджикава. — Владетелят Асано нападна Кира в един от тях.

— Можете ли да ми разкажете какво се случи? — попита Сано.

Деликатните вежди на Каджикава се вдигнаха и съединиха в една линия, а малката му уста се сви.

— Аз вече съм го разказал на служителите, които разследваха инцидента.

Сано усети, че неговата кротост крие по-упорит нрав, отколкото мнозина му приписваха.

— Защо не искате да го кажете и на мен? Дотегнало ви е да говорите за случилото се, или нещо друго не е наред?

— Не — Каджикава отстъпи, с изражението на човек, който често търпи поражение. — Ще ми бъде приятно да ви разкажа.

АПРИЛ 1701 ГОДИНА

Цяла армия служители се трепеше да забавлява императорските пратеници, които бяха пристигнали от Миако. Каджикава сновеше напред-назад, зает с милиони детайли. Тъкмо беше застанал на четири крака на пода в приемната зала и махаше власинките от него, когато дойде един куриер и му каза:

— Церемониалмайсторът съобщава, че има промяна в разписанието. Представянето на даровете ще се състои час по-рано от първоначално планираното.

Каджикава отговаряше за предаването на даровете на пратениците.

— Сигурен ли си, че Кира е казал точно това?

— Да, но можете да го попитате и сам.

Каджикава се втурна през двореца да търси Кира.

Спря в Коридора на боровете, за да си поеме дъх.

Коридорът беше празен, зловещо тих. После в дъното се появи един мъж, който сякаш се материализира от нищото. Беше владетелят Асано. Той тръгна срещу Каджикава.

— Поздрави! — каза Каджикава. — Виждали ли сте церемониалмайстора?

Владетелят Асано не отговори. Когато приближи, Каджикава видя, че младият даймио е блед и трепери, а лицето му се гърчи от спазми. Празните му очи се взираха през Каджикава. Помежду им се отвори една от вратите на коридора. От нея излезе Кира, елегантен в черната си официална тога, надянал своето обичайно изражение на кисело неодобрение.

— Кира сан, моля ви, бихте ли потвърдили часа на церемонията по поднасянето на даровете? — помоли Каджикава.

Старецът се обърна към Каджикава и понечи да отговори. Изведнъж владетелят Асано се втурна зад Кира. Чертите му се изкривиха от ярост. Той сграбчи дръжката на меча, окачен на кръста му, и рязко го извади от ножницата. Каджикава зяпна, прекалено шокиран, за да мръдне или да продума, докато Асано стисна меча в двете си ръце и се хвърли към Кира.

Кира забеляза чувствата, изписани по лицето на Каджикава, и се обърна, за да види какво ги е причинило. Острието на владетеля Асано се спускаше право върху него. Кира извика и се отдръпна. Мечът на владетеля Асано удари близката колона и се връза в дървото.

— Какво правиш? — рязко попита Кира.

— А ти какво мислиш? — изкрещя владетелят Асано, докато дърпаше меча, за да освободи острието му. — Или си забравил за оскърблението, което ми нанесе?

— Скъпи приятелю, нямам си и представа за какво говориш — Кира отстъпваше по коридора, вдигнал ръце в самоотбрана.

— О, имаш и още как! — владетелят Асано се спусна подир Кира.

Докато Каджикава наблюдаваше сцената, сложил ръце на устата си, владетелят Асано нанесе нов удар по Кира. Този път острието удари стареца по главата. Кира изрева, политна и падна по гръб.

Каджикава изпищя. Кира се надигна на лакти. По лицето му капеше кръв, той се опита да изпълзи на далече от владетеля Асано, който отново и отново сечеше с меча срещу него и отново и отново пропускаше.

— Знам, че това не е подходящото място или време да те убия, но трябва да те убия, ти, зла, корумпирана стара змия! — изкрещя

владетелят Асано.

— Помощ! Помощ! — завика Кира.

Каджикава сграбчи владетеля Асано и успя да го задържи за няколко минути, докато дойдоха стражите на замъка и го повлякоха със себе си. Той рухна в ръцете им и захлипа.

* * *

Сега, почти две години след атаката, Сано стоеше в Коридора на боровете и докосваше разреза в колоната, която владетелят Асано бе ударил, единственото останало доказателство. Той погледна към Каджикава, който бе добавил нова, изненадваща гледна точка към случая на четиридесет и седемте ронини.

— Владетелят Асано наистина ли обвини Кира в корупция? — попита той.

— Да — Каджикава звучеше леко раздражено, защото честността му се поставя под въпрос. Сано предположи, че той често се чувства подценен. — Чух го със собствените си уши.

— Никога не сте го казали при разследването на нападението — каза Сано.

— Не.

— Защо не?

Главата на Каджикава заклюма нервно.

— Навремето не знаех дали в обвинението на владетеля Асано има някаква истина. Не исках да го споменавам и да се набъркам в неприятности с Кира.

— Значи сте укрили информация.

Сано изгледа малкото човече с упрек, защото тази информация се отнасяше до оскърблението на владетеля Асано от Кира, което пък имаше връзка с мотива за нападението и със скритата истина за вендетата.

— Трябваше да го кажа открито — призна Каджикава. — Съжалявам, че не го направих. Но и владетелят Асано също не го направи. Мислех, че той ще се опита да оправдае нападението си, като очерни Кира. Бях много изненадан, че отказа да говори, когато беше попитан за какво е била свадата с Кира.

Сано също се беше изненадал и се чудеше каква обида е тласнала този човек към подобно драстично действие. Всъщност всички се чудеха.

— Реших, че ако владетелят Асано не каже нищо, по-добре ще е и аз да не казвам — каза Каджикава превзето като някоя стара мома.

Сано изпита неприязън към Каджикава заради страхливостта, която искаше да прокара за дискретност. Но той даде на Сано нова насока за разследването му.

— Казахте, че „навремето“ не сте знаели дали е имало някаква истина в обвинението в корупция, отправено от владетеля Асано срещу Кира. Това означава ли, че оттогава насам сте променили мнението си?

Каджикава прочисти гърлото си.

— Не обичам да говоря лошо за мъртвите.

— Аз ви давам позволение — каза Сано.

— Това са само слухове за Кира, отпреди много време. Спомних си ги месеци след нападението. Не знам дали са верни.

— Аз ще реша. Говорете.

Каджикава въздъхна, може би уморен вечно да бъде принуждаван, може би облекчен, че може да се разтовари от бремето на тайната.

— На младини Кира имал зет, който бил много богат — владетеля Уесуги, *даймио* на провинцията Йонезава. Владетелят Уесуги нямал никакви синове. Той посочил сина на Кира за свой наследник. Наскоро след това умрял. Синът на Кира наследил неговата титла и владението му. Слуховете твърдят, че Кира е отровил владетеля Уесуги.

Това беше първото показание, идващо от непряко заинтересуван от казуса свидетел, което подсказваше, че Кира далеч не е бил безупречен. Но макар че Сано се зарадва, той отбеляза един много важен пункт:

— Май нищо не е излязло от тези слухове.

— Никога не бяха доказани. Ако правителството е мислило, че е имало някаква истина в тях, Кира никога нямаше да се издигне толкова високо. Така че можете да разберете защо досега никога не съм ги споменавал.

Сано с нежелание забеляза още слабости в казаното.

— Дори да е вярно, че Кира е отровил зет си, не виждам защо владетелят Асано би трябвало да се засегне от това чак толкова, че да нападне Кира — а така му беше необходимо да докаже, че мотивът за нападението на Асано срещу Кира има някаква връзка с вендетата на четиридесет и седемте *ронини*.

— Може би има връзка между зетя на Кира и владетеля Асано. Хората от техния ранг често имат кръвни връзки — Каджикава, изглежда, гореше от желание да пробута теорията, че предполагаемото отравяне е било мотивът на нападението.

Все пак Сано виждаше нова линия на разследването — историите на хората, въввлечени в казуса. Тя можеше да го отведе до доказателство, че Кира не е бил невинна жертва и че четиридесет и седемте *ронини* са направили услуга на света.

Той си каза, че трябва да се придържа твърдо към обективността, независимо от показанията, които още повече го настройваха в полза на оправдаването на Оиши и другарите му. Дори и ако това означаваше да излети от ръба на скалата с колесницата, теглена от побеснелите коне.

[1] Основателят на династията Токугава, първият шогун на Япония, слага край на вековните феодални размирици и установява мир през 1600 г. — Бел.прев. ↑

19. ГЛАВА

Докато яздеше коня си надолу по пасажите в замъка Едо, Хирата виждаше в умственото си пространство аури, които пламтяха като факли. Те се излъчваха от стражите, застанали на пост на наблюдателната кула, и от хората, които минаваха край него на коне, в паланкини или пеша. Не долови аурата на преследвача. Но той явно имаше достъп до замъка; веднъж беше нападнал Хирата дори в дома му. Нямаше място, в което да е в безопасност. Хирата се замисли за свещеника и птиците, които видя вчера. Усещаше, че той и преследвачът му се приближават към сблъсък.

Щеше ли да се случи това днес?

Хирата си спомни разговора си със Сано. Надяваше се, че няма да се наложи да закриля семейството му, защото не беше сигурен дали той самият ще живее достатъчно дълго.

Той разпозна аурата на един друг мъж, когото търсеше. Нейният ненатрапчив, постоянен пулс го отведе в района на замъка, където се намираше съкровищницата на шогуна. Там имаше редици огнеупорни складове с бели варосани стени, железни врати и керемидени покриви, разделени от тесни алеи. В тях се съхраняваха мебели, копринени одежди, античен порцелан и всякакви други безценни предмети. Някои от тях се използваша периодично в двореца, после отново се прибираха на склад; други бяха твърде стари, крехки или демоде, и никога не виждаха бял свят.

Слугите разчистваха снега от покривите на складовете с четки с дълги дръжки, за да не се стопи и разруши съкровищата, ако протече навътре. Аурата, която Хирата следваше, принадлежеше на един стар мъж с раkitена шапка, провиснало палто и кърпен клин. Когато Хирата го доближи, той каза шепнешком:

— Ако ме издадеш, никога повече няма да дам никаква информация нито на теб, нито на господаря ти.

— Твоята самоличност е в пълна безопасност с мен, Тода Икуи — също така тихо му отговори Хирата. — Но защо нашият най-добър

шпионин се прави на слуга?

Тода беше агент в мецуке, тайната полиция на Токугава, която наблюдаваше гражданите и пазеше режима от бунтове и размирици. Лицето му беше толкова безлично, че хора без мистичните способности на Хирата трудно го разпознаваха, дори и ако бяха дългогодишни познайници. Невзрачната му, с нищо незапомняща се външност му служеше много добре в професията му.

— Някой краде — каза Тода. — Опитвам се да открия кой.

— Късмет! — пожела му Хирата.

Тода вдигна вежди, доловил недружелюбния тон на Хирата.

— Ти не ме харесваш, нали?

— Точно така. Защото се преструваш, че помагаш на Сано, докато всъщност помагаш на враговете му зад гърба му.

— Сано сан е наясно, че аз играя и за двете страни. Това е въпрос на оцеляване.

Това не оправдаваше Тода, поне що се отнасяше до мнението на Хирата.

— Последния път те помолих да откриеш какво замисля Янагисава и ти премълча важна информация. Ако не го беше направил, съпругата на шогуна може би нямаше да пострада. Сано сан можеше и да не бъде понижен.

— Като говорим за лоша служба, Сано сан знае ли, че се мотаеш из града, докато се предполага, че работиш?

Хирата не можа да скрие раздражението си. Той беше наясно, че е под наблюдение от агентите на мецуке, но не знаеше, че действията му са толкова важни, че да бъдат докладвани на Тода.

— Какво търсиш? — попита Тода.

— Не е твоя работа — каза Хирата. — Какво знаеш за Кира Йошинака?

Тода се изкиска тихичко.

— Знаеш, че не може да ми се има доверие, и все пак ме питаш?

— Ти можеш да ми покажеш повече човешка мръсотия от всеки друг даже и ако скриеш половината от нея.

— Добре, доколкото знаеш, аз мога много добре да я скрия. Ето я и историята на Кира. Той винаги е имал много повече престиж, отколкото парични доходи. Годишната му издръжка беше малка в сравнение с тази на другите висши служители и той си имаше

финансови проблеми. Банкерът му проигра огромна част от спестяванията му. Кира пилееше много пари за поддържане на показността си, даваше щедри банкети и прочие. Докарваше си по нещо допълнително с взимане на подкупи от хората, които обучаваше в дворцовия етикет.

Хирата беше разбрал това от историята на Оиши.

— Продължавай нататък.

— Кира не можеше да си задържи главата над водата. Взе назаем голяма сума пари, като си заложи къщата като гаранция. Когато просрочи плащането, лихварят подаде оплакване. Магистратът постанови или Кира да изплати дълга, или лихварят да конфискува къщата му. Това беше преди две години.

— Кира сигурно е платил — заключи Хирата. — Когато умря, все още си имаше къщата.

— Ето какво се случи — каза Тода. — Владетелят Асано нападна Кира вътре в замъка Едо. Осъдиха го на смърт. Цялото му имущество бе конфискувано. Малко по-късно Кира изплати дълговете си и спаси дома си. Откъде би могъл да се сдобие с парите?

— Намекваш, че те са дошли от конфискуваното имущество? — Хирата беше заинтригуван от тази теория, но и скептичен. — Да не си забравил, че правителството получи богатствата от замъка Ако? Те би трябвало да са дошли право в тези складове.

— Би трябвало, но не са. Няколко сандъка злато изчезнаха.

— Значи са били откраднати по пътя. Как би могъл Кира да сложи ръка върху тях?

— Зетят на Кира беше капитан в армията — каза Тода.

— Служеше в провинция Харима. Той беше един от войниците, които разчистиха замъка Ако.

— И ти подозираш, че той и Кира са си заделили пай от плячката?

Тода кимна.

Хирата каза на глас неизречените от Тода думи.

— Но нямаш никакво доказателство.

— Никакво, за съжаление. Капитанът и войската му бяха разпитани. Те заявиха, че не са откраднали парите. Квартирите им бяха претърсени; парите не бяха намерени. Но когато аз разследвах по-

подробно, открих Кира и изплатения му дълг. Сигурен съм, че той е бил умът, стоящ зад кражбата.

Тода се усмихна и изчисти снега от поредния склад.

— Да предположим, че Кира е бил хвърлил око на състоянието на владетеля Асано. Не поставя ли това смъртта му в изцяло нова светлина?

* * *

В частните покои на шогуната трупата на млади актьори, със съблечени голи, само с препаски и копринени наметки, пееха и танцуваха сцени от популярни пиеси *кабуки*. Шогунът се смееше и аплодираше, заобиколен от мъжките си наложници. Йоритомо, неговият фаворит, седеше до него, наблюдавайки внимателно всички останали. Масахиро предпазливо се бе настанил в ъгъла, за да избегне вниманието на шогуната, и наблюдаваше Йоритомо.

Йоритомо изглеждаше нещастен, защото шогунът го пренебрегваше. Той забеляза Масахиро и ревност изкриви лицето му. Масахиро разбираше какво си въобразява Йоритомо — че Сано има намерение да придобие контрол над шогуната, като пъхне Масахиро в леглото му, където се предполагаше, че се случват отвратителни неща. Нямахме нищо подобно, но Йоритомо не искаше никой да узурпира неговото място, най-малкото пък синът на Сано.

— Вече е почти време за обяд — извика той на Масахиро. — Иди в кухнята и поръчай някаква храна.

Масахиро с удоволствие излезе, въпреки че му беше неприятно да бъде третиран като момче за поръчки от Йоритомо, бащиния му враг, който нямаше право да му дава заповеди. Поне щеше да е далече от погледа на шогуната. Докато бързаше през замъка, той си мислеше за Окару и направо не можеше да повярва, че тя живее в неговия дом. Беше лежал буден почти през цялата нощ, прекалено развълнуван, за да заспи. Не можеше да спре да мисли за Окару.

* * *

Паланкинът на Рейко, ескортиран от телохранителите ѝ, се вля в дългата редица пътешественици, изпълняващи своето новогодишно поклонение до храма Зоджо, свещения град в града, дом на хиляди свещеници, монахини, монаси и послушници. Вървенето по отгъкания сняг беше трудно, но явно никой нямаше нищо против и нито студът, нито сивият ден понижаваха празничното настроение.

С приближаването до главния храм, чиито извити, многоскатни покриви и висока пагода се издигаха на фона на вечнозелените дървета, се чуха гонговете и камбаните, които биеха непрестанно, прогонвайки злите духове на старата година. По сергиите продаваха специална празнична напитка — *шогазаке* — сладка млечно-ферментирала отвара, подправена с джинджифилов корен. Лейтенант Танума донесе една чаша на Рейко. Тя отпи, докато процесията им се извиваше между четиридесет и осемте по-малки храма, струпани край храма Зоджо. Повечето бяха процъфтяващи, големи и елегантни. Шогунът беше страстен будист и проявяваше голяма щедрост към предпочитаните си религиозни ордени. Но целта на Рейко се намираще сред по-скромните и не толкова фаворизирани места.

Тя слезе от паланкина пред очукана дървена ограда, която обграждаше две малки постройки. Те бяха приклекли под гъстите клони на един рошав бор. Хоросанът по стените им беше олющен и избледнял. Тъй като цялото имущество на клана Асано беше конфискувано, господарката Асано не беше разполагала със зестра, която да ѝ помогне да влезе в по-хубав манастир. Рейко позвъни с камбанката на вратата.

Отвори ѝ една послушница, облечена в оръфано конопено расо и плащ.

Рейко се представи.

— Дошла съм, за да видя господарката Асано.

Послушницата я въведе вътре, а телохранителите ѝ останаха да чакат на пътя. По-голямата от двете постройки беше молитвената зала. Тя беше пуста, големите борови клони до вратата бяха единственият знак, че идва Нова година. Рейко влезе след монахинята в по-малката постройка, метоха. Вътре беше почти толкова студено, колкото и навън. Рейко свали обувките, но не и палтото си. Монахинята въведе Рейко в малка стая с изтрети татами на пода и я настани да седне до една ниша, в която имаше бонзай в керамична саксия и окачен свитък

със стихове от будисткото писание. Рейко се огледа. Обзавеждането се състоеше от ниска, издраскана масичка и шкаф. Тя стопли ръцете си над мангала, но пръстите на краката ѝ бяха все още вкочанени от студ, когато влезе една слаба, прегърбена монахиня.

Чертите на лицето ѝ бяха увиснали, бялата ѝ коса беше набола и блестеше като скреж по бръснатата ѝ глава. Тя коленичи, поклони се и каза:

— Аз съм игуменката на този манастир. Моите извинения, но няма да можете да видите господарката Асано. Тя не приема посетители.

— Може би защото вашата послушница е забравила да ви каже, че моят съпруг е главен следовател на шогун — каза Рейко.

— Аз със сигурност уважавам статута на вашия почитаем съпруг, но ви моля да не се натрапвате на господарката Асано. Тя дойде тук, вярвайки, че ще бъде защитена от външния свят.

— Разбирам, но става дума за въпрос на живот и смърт.

Игуменката примигна при силните думи на Рейко. — Може ли да попитам, за живота и смъртта на кого? — На четиридесет и седемте *ронини* — отговори Рейко.

— Какви четиридесет и седем *ронини*!

Рейко беше изумена.

— Не сте ли чули? — попита тя. — Четиридесет и седемте *ронини* са бивши васали на покойния съпруг на господарката Асано. Те убиха човека, когото смятаха отговорен за смъртта му — Кира Йошинака, главния церемониал майстор на замъка Едо.

Игуменката се отдръпна потресена.

— Нямах и представа. Ние тук сме много изолирани.

От антрето се чу силно изтропване. Там стоеше монахиня, надянала лекьосана престилка върху конопената си роба, с избеляла кърпа, вързана на бръснатата ѝ глава. Парцалът и кофата, които току-що бе изпуснала, лежаха на пода.

— Молех се това да се случи — каза тя с ликуващ глас. Рейко се досети, че това е вдовицата на владетеля Асано. — Някой е отмъстил за нас. Най-сетне! — възкликна тя и се разплака.

Игуменката хвърли укорителен поглед на Рейко.

— Разстроихте я. Трябва да си вървите.

— Не — каза господарката Асано, хлипайки в шепите си. — Аз трябва да говоря с нея.

— Светските дела не те засягат — меко ѝ напомни игуменката.

— Моля ви! — настоя госпожа Асано.

— Четиридесет и седемте *ронини* бяха арестувани — каза Рейко на игуменката. — Има вероятност да бъдат осъдени на смърт, макар че са изпълнили дълга си към своя господар. Госпожа Асано може би е единствената личност, която е в състояние да ги спаси. Искате ли тяхната смърт да тежи на вашата съвест?

Игуменката се замисли.

— Можете да прекарате малко време с госпожа Асано — каза тя и после се оттегли.

Госпожа Асано се втурна в стаята, бършейки сълзите си с ръкав. Тя коленичи и се наведе към Рейко.

— Как точно е станало отмъщението? Искам да знам всичко.

Смутена от такова живо любопитство, Рейко огледа повнимателно госпожа Асано. Жената беше най-малко десет години по-млада от съпругата на Оиши, Укихаши. Кожата ѝ все още беше гладка, а очертанията на тялото ѝ — меки. Но се виждаше, че за разлика от Укихаши тя никога не е била красива. Госпожа Асано имаше малки, широко поставени очи и неправилна уста с дебели устни на кръглото си лице.

Дори в по-добри времена сигурно е била обикновена, помисли си Рейко.

— Четиридесет и седемте *ронини* нахлуха в дома на Кира в нощта на снежната буря — каза Рейко. — И го убиха.

— Кажете ми как? — бледите бузи на госпожа Асано порозовяха.

На Рейко ѝ беше противно да подхранва кръвожадността ѝ с кървави детайли, но госпожа Асано имаше право да ги знае, а явно нямаше кой друг да ѝ ги каже.

— Те му отрязаха главата.

Госпожа Асано пое дълбоко дъх през устата.

— Чувствал ли е болка?

— Вероятно не много — каза Рейко. Побиха я ледени тръпки, като видя разочарованието по лицето на госпожа Асано. Жената определено хранеше огромна злоба и омраза срещу Кира. — Сигурно е станало бързо.

— Имал ли е Кира време да се страхува? — госпожа Асано, изглежда, изпитваше остър глад за доказателство, че той е страдал.

— Предполагам. Когато четиридесет и седемте ронини са нахлули в къщата, той е избягал през таен изход и се е скрил в една барака. Слушал ги е как убиват васалите му. Чул ги е как го преследват и приближават към него.

— Кой от всичките го е направил?

— Оиши.

Благодарност и срам се смесиха в изражението на госпожа Асано.

— Мислех, че той е пренебрегнал дълга си към моя съпруг. Но съм го съдила неправилно. В крайна сметка той се оказа почтен самурай — страх замести ликуването ѝ от съдбата, сполетяла Кира. — Какво ще стане с Оиши? И с другите?

— Все още никой не знае — Рейко разказа на госпожа Асано за скандала, за спора в правителството и за Висшия съд.

Госпожа Асано слушаше със слисано изражение.

— Само като си помислиш, че всичко това се е случило, докато аз съм била затворена и изолирана тук. И никога нямаше да науча, ако не бяхте вие — гласът ѝ колебливо затрептя. — Защо дойдохте?

Рейко ѝ обясни, че Сано разследва вендетата за Висшия съд и че тя му помага. Пропусна да спомене, че се опитва да спаси семейството си — не искаше да натоварва госпожа Асано със своите проблеми.

— Изникнаха въпроси относно това, което е довело до вендетата. Съдбата на четиридесет и седемте *ронини* може би зависи от отговорите. Дойдох, защото се надявах, че вие можете да дадете някои от тези отговори.

— Аз? — малките очички на госпожа Асано подозрително се присвиха. — Как бих могла?

— Вие сте била омъжена за владетеля Асано. Познавали сте Оиши. И аз мисля, че жените често виждат и чуват повече, отколкото хората си мислят.

Госпожа Асано стисна грубите си ръце, сякаш за да предпази нещо вътре в пространството между тях.

— Оиши и хората му са изложили живота си на риск, за да отмъстят за вашия съпруг — припомни ѝ Рейко.

— Не е ли редно да им помогнете сега, когато са в беда?

Госпожа Асано погледна надолу към ръцете си.

— Те какво казват за това, което са направили?

Рейко не искаше тя да е тази, която отговаря на въпроси, но ако не отстъпеше, госпожа Асано вероятно нямаше да ѝ каже нищо.

— Оиши казва, че Кира е тормозил вашия съпруг, защото той е отказал да му даде подкуп. И че съпругът ви е нападнал Кира, защото е избухнал. Синът на Оиши твърди, че те, четиридесет и седемте *ронини*, от самото начало са имали намерение да отмъстят за владетеля Асано, но са чакали Кира да отслаби бдителността си.

Тъй като госпожа Асано остана мълчалива и неотзивчива, Рейко каза:

— Но съпругата на Оиши разказва различна история. Според нея Оиши изобщо не се е интересувал от отмъщение за смъртта на съпруга ви. Тя твърди, че той е убил Кира, защото е бил виновен за превръщането му в ронин.

— Укихаши — госпожа Асано произнесе името така, сякаш изплю отрова. Главата ѝ се вдигна. — Не мога да се изненадам от нищо, което тя прави.

— Звучи така, като че ли между вас двете има лоши чувства — каза Рейко, изпълнена с любопитство. — Защо?

— Тя беше моя първа придворна дама. Бяхме приятелки. Или поне аз така си мислех — погледът на госпожа Асано срещна този на Рейко. — По-добре да не говоря за нея.

Рейко остави темата за момента.

— Но има и други противоречиви истории относно вендетата. Съпругът ми не знае на коя да вярва, Висшият съд — също. Ако имате информация, която би могла да помогне на четиридесет и седемте *ронини*, по-добре е да я кажете.

Госпожа Асано отговори с престорено свенлива усмивка на момиче, знаещо тайни, които отказва да сподели.

— Има много неща, за които истината така и не излезе наяве, след като съпругът ми нападна Кира и извърши ритуално самоубийство.

— Тогава кажете ми ги. Или съпругът ми ще ви отведе в Едо и ще ви накара да говорите пред Висшия съд.

Изправена пред тази неприемлива алтернатива, госпожа Асано се намуси, а после каза:

— Предполагам, че сега е подходящият момент тайните да излязат на бял свят.

20. ГЛАВА

МАРТ 1701

Госпожа Асано стоеше пред дома на съпруга си в Едо. Тя с нетърпение очакваше владетеля Асано, който трябваше да пристигне същия ден. Бяха прекарвали разделени осем месеца, защото законът налагаше всички даймио_ да прекарват четири месеца в годината в столицата, а останалата — в провинциите си, докато съпругите им живееха в Едо целогодишно. Това беше един от методите, с които режимът Токугава ги държеше здраво в ръцете си и предотвратяваше бунтове. Но въпреки че изгаряше от нетърпение да види съпруга си, тя се терзаеше отвътре. В какво ли настроение щеше да бъде той?_

Владетелят Асано влезе с коня си през вратата, придружен от свитата си. Той скочи от седлото, все така енергичен, както беше и когато бе напуснал провинция Харима преди два месеца. Засмя се жизнерадостно и изтича към госпожа Асано.

— Толкова е хубаво да те видя, скъпа моя съпруго! — хубавото му младежко лице сияеше.

Госпожа Асано се усмихна, но сърцето ѝ се сви. Тя се страхуваше от момчешките му настроения, защото знаеше какво се случва, след като отминат.

— Хайде да празнуваме! — владетелят Асано повика хората си, които току-що бяха слезли от конете си и разтриваха схванатите си мускули.

Празненството за добре дошъл продължи два дни и две нощи. Владетелят Асано докара музиканти, певци и танцьори, за да веселят домочадието му. Виното се лееше като из ведро. Когато продължителният банкет свърши, всички, освен владетеля Асано бяха капнали от изтощение.

— Искам да се поразодя из града! — каза той.

Госпожа Асано не можеше да го спре; никой не можеше; той беше господарят на своята провинция.

— Ще се грижиш за него, нали? — помоли тя Оиши, неговия първи васал.

— Не се бой — Оиши беше свикнал да се грижи господарят му да не си навлече някоя беля.

Отсъстваха три дни. Владетелят Асано играеше хазарт в търговския квартал Нихонбаши, пиеше по чайните и се наслаждаваше на скъпи куртизанки в Йошивара, лицензирания квартал на удоволствията. Госпожа Асано чакаше вкъщи, докато накрая Оиши донесе съпруга ѝ в един паланкин. Той беше изтощен, болен и нещастен. Докато госпожа Асано го слагаше в леглото, простена:

— Искам да умра!

В началото на техния брак госпожа Асано го мразеше заради неговото безумно люшкане между ексцентричното поведение, което я унижаваше, и черното му отчаяние. Но беше разбрала, че той не може да се промени; беше обсебен от два зли духа, които го дърпаха надолу и нагоре като кукла на конците. Сега чувстваше само съжаление към него. Докато тя се опитваше да го излекува, той ѝ каза:

— Остави ме на мира.

Всичко, което искаше, беше да спи.

Няколко дни по-късно Оиши донесе лоши вести.

— В Едо пристигат императорски пратеници. Шогунът нареди вие да бъдете техен домакин.

Очите на владетеля Асано потъмняха от страх и небръснатото му лице придоби още по-болнав вид.

— Не мога да го направя.

— Длъжен сте — каза Оиши.

Той вдигна господаря си от леглото, изми го, среса го и го облече. Отидоха в замъка Едо, където Кира, главният церемониалмайстор, щеше да въведе владетеля Асано в тънкостите на дворецовите ритуали. Когато късно вечерта се върнаха у дома, госпожа Асано остана да наблюдава как съпругът ѝ упражнява уроците, които му бяха предадени.

— Ще изпортя нещата пред всички — стенеше той.

Колкото повече напредваха уроците, толкова повече се влошаваха нещата. Госпожа Асано чувстваше, че има нещо повече от неговото обичайно отчаяние и от напрежението заради

наближаващата визита на пратениците. Една нощ, докато той лежеше в леглото и хлипаше, тя му каза:

— Съпруже, какво не е наред?

— Кира — призна владетелят Асано. — Той ми има зъб.

— Но защо? Вие двамата почти не се познавате.

— Той знае какво правя. Казва, че аз имам всичко, но го пиляя. Нарича ме позор на самурайския код на честта.

— Той се опитва да те охули, защото ти завижда — предположи госпожа Асано.

— Но той е прав — изхлипа владетелят Асано. — Аз съм позор. Той ме подиграва и предизвиква да се защитя, но аз не мога и той ми се смее. Казва, че трябва да сложа край на мъките си, като се самоубия.

Госпожа Асано беше ужасена и същевременно се вбеси от думите на Кира.

— Този стар дявол! Не го слушай!

Владетелят Асано не заговори повече за Кира. Той оставяше Оиши да го влачи всеки ден на уроците, макар че вече не можеше нито да яде, нито да спи. Беше се превърнал в развалина, очите му бяха зачервени, лицето му — изкривено, тялото му трепереше. С всеки изминал ден изглеждаше все по-зле.

До онзи ден, в който не се върна у дома.

Това беше денят, в който Оиши донесе на госпожа Асано ужасната вест: владетелят Асано бе извадил меча си и нападнал Кира вътре в замъка Едо. Госпожа Асано получи позволение да види съпруга си един последен път, преди да извърши сепуку същата вечер.

— Защо го направи? — извика тя.

— Не можех да понасям повече — каза владетелят Асано. През нещастията му просветна триумф. — Поне защитих честта си.

* * *

Вместо да унищожи Кира, съпругът ми унищожи себе си — каза госпожа Асано на Рейко. Сега, седнала в голата, студена стая на манастира, където беше обречена да изживее остатъка от живота си, тя горчиво добави: — Кира победи.

— Не завинаги — изтъкна Рейко. Сега тя разбираше защо госпожа Асано е искала така страстно кръвта на Кира. Обзе я съчувствие към нея, защото самата тя изпитваше същото към дворцовия управител Янагисава, който тормозеше нейния собствен съпруг. Рейко се страхуваше, че някой ден и Сано може да изпусне нервите си, както бе направил владетелят Асано. — Кира си получи заслуженото.

— Това все пак е някаква утеха — усмихна се госпожа Асано, но бързо помръкна. — Издадох тайната на моя съпруг — че той беше слаб и че Кира го победи. Опозорих паметта му — тя се обърна тревожно към Рейко. — Ще спаси ли това Оиши и другите *ронини*!

Рейко започваше да си мисли, че Кира е злодейт в случая и че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат оправдани.

— Ще кажа на съпруга ми за това. Той ще го предаде на Висшия съд. Ще разберем.

Тя щеше да разбере и друго — дали то ще доведе до присъда, която шогунът ще приеме за удовлетворителна, и дали Сано ще възстанови статута си, или ще бъде завинаги разделен от своето семейство.

* * *

Сано се консултира с най-големия експерт по кръвни връзки на самурайските кланове, един стар историк. Той му каза следното:

— Клановете на владетеля Асано и на зетя на Кира, владетеля Уесуги, са свързани чрез няколко брака, но Уесуги е умрял, преди Асано да се роди. Чувал съм слуха, че Кира е отровил зет си, но приказките заглъхнаха няколко години след смъртта на Уесуги. Бих се изненадал, ако владетелят Асано изобщо се е интересувал какво се е случило с някой далечен роднина, с когото никога не се е срещал.

Историята, която пазителят на замъка Каджикава беше разказал на Сано, май нямаше особено значение. Ако Сано искаше да изрови нещо компрометиращо за Кира, трябваше да копае в друга нива.

Той откри трима бивши подчинени на Кира и двама ученици, които той беше обучавал в дворецов етикет до деня преди убийството му. Те бяха в залата, в която шогунът щеше да даде новогодишния си

банкет. Подчинените бяха самураи на около четиридесет години, всичките до един от онзи тип добросъвестни хора, благодарение на които правителството работи, но никога не се издигат в него поради нисшия си произход. Учениците бяха млади служители от свитата на шогуна, които щяха да имат някаква роля в провеждането на банкета. Те се мотаеха с отегчен вид.

Сано събра и петимата, за да поговорят за Кира.

— Що за човек беше? — попита ги той.

Задължението да отговори падна върху Мимура, новия церемониалмайстор. Блед, слаб и разтревожен, той не изглеждаше никак щастлив, че е натоварен с ролята на избран говорител или пък със задълженията на своя предшественик.

— Кира *сан* беше много отдаден на своята работа — каза Мимура. Колегите му кимнаха.

— Как се работеше с Кира? — сондира Сано.

— Той беше стриктен в детайлите.

Сано разбираше, че никой тук всъщност не е харесвал Кира. — Взимаше ли подкупи?

Мимура замълча, разкъсван между задължението да отговори честно и неохотата да злослови за предшественика си.

— Не бяха прекомерни — отговори той накрая.

— Истина ли е, че той е взимал подкупи от вас? — попита Сано учениците. Те нервно кимнаха. — Добре ли се отнасяше с вас?

— Притеснен от въпроса, единият като ехо повтори думите на Мимура.

— Той беше стриктен.

Сано се обърна отново към подчинените на Кира.

— Какво се случи между владетеля Асано и Кира? Защо се стигна до нападението?

— Не бихме могли да знаем — каза Мимура. — Не бяхме там.

— Правил ли е Кира някога нещо, което да се приеме за корупция?

— Не, поне доколкото аз знам.

Петимата гледаха навсякъде другаде, но не и в Сано или един в друг.

— Това е сериозен въпрос — каза им Сано. — Четиридесет и седем живота зависят от Висшия съд, който ще базира присъдата си на

резултатите от моето разследване — пълнотата и задълбочеността на неговото разследване щеше да реши доколко ще се приеме присъдата, което на свой ред щеше да реши неговата собствена съдба. Това правеше Сано нетърпелив спрямо тези потайни, здраво стиснали устни свидетели. — Ако знаете нещо, което се отнася до вендетата, ваш дълг е да ми го кажете. Разбирате ли?

Петимата кимнаха, но никой не изпусна никаква информация.

Сано усещаше, че нещо голямо се крие под тяхната предпазливост, като кит, който плува съвсем близо под повърхността на океана. Той чувстваше, че макар всеки един от тези мъже да знае, че то съществува, не е сигурен дали останалите го знаят. И никой не искаше да го назове.

* * *

След като приключи разговора си с шпионина Тода, Хирата се насочи към къщата на Кира, за да събере информация за него от тези, които бяха останали от неговото домочадие.

Прекося реката по моста Риогоку. В квартала на развлеченията от другата страна посетителите напук на студа обикаляха щандовете, на които се продаваха *шогазаке*, пастички от червен боб, и ечемично-захарни бонбони. Гъмжеше от трупи на странстващи актьори. Те идваха в града за всяка Нова година; когато си тръгваха, щяха да вземат лошия дух на старата година със себе си. Облечени в пъстроцветни костюми и маски, те представяха пиеси само срещу няколко монети. Хирата спря да погледа една трупа, чийто водач носеше маска на лъв, със зейнала уста и буйна жълта грива. Той жонглираше с три червени топки, докато краката му подскачаха под дрипавата му червена роба. Публиката заръкопляска.

Изведнъж Хирата усети аурата на своя преследвач, с могъщ, ужасяващ пулс. Жонгльорът с лъвската маска подхвърли една от топките си високо, много нависоко. Докато Хирата се оглеждаше наоколо за източника на аурата, топката падна в ръката на жонгльора, възпламени се със силен гръм и избухна в оранжеви пламъци. Жонгльорът изпищя. Другите му топки паднаха. Той хвърли огненото

кълбо далече от себе си. То се извиси над публиката и изчезна в облак от дим.

Хирата гледаше смаяно, останал без дъх.

Ръкавите на жонгльора се бяха подпалили. Дрехата му пламна. Той тичаше и се препъваше с писъци, горящ, буйстващ лъв.

От публиката избухнаха викове. Хирата скочи от коня си, затича и в движение свали бързо палтото си. Започна да удря с него по пламъците, докато жонгльорът се търкаляше в снега. След като огънят угасна, хората се струпаха край обгорения човек. Той седна и смъкна маската от главата си. Беше младок, с буйна коса и добродушно лице. Вдигна ръце, огледа ги, после опипа тялото си. Всички възкликнаха, защото по него нямаше и следа от обгаряне. Огънят не беше оставил дори едно овъглено местенце по кожата му или по плата на дрехата.

Жонгльорът скочи и се поклони, щастлив, че може да си припише заслугата за най-доброто представление в своя живот, макар да не знаеше как точно се бе случило. Публиката го отрупа с монети.

Аурата завибрира близо зад Хирата, толкова могъща, че той я усещаше като екот на гръмотевица, удряща гърба му. Обърна се. Един мъж крачеше право срещу него и спря на една ръка разстояние. Беше самурай, бръснатото му теме беше голо въпреки зимния ден. Аурата му вдигна пронизващ вятър, който се завихри около него и Хирата. Носеше тъмносиньо палто и надиплени черни шалвари на високото си, мускулесто тяло. Имаше квадратни челюсти и толкова твърди и правилни черти, че можеше да позира за портрет на идеалния самурай. Но съвършенството му се разчупваше от лявата вежда, която беше по-висока от дясната. Заедно с искриците в очите му това му придаваше фриволен вид.

Хирата беше объркан от сцената, на която токущо бе станал свидетел, и шокиран от това, че се озова лице в лице със своя преследвач.

— Кой си ти? — той посочи към жонгльора, който трескаво си събираше монетите. — Ти ли направи това? Защо непрестанно ме следваш? Кой беше свещеникът с птиците? А войникът, когото видях, когато намерих поемата? — Хирата остана без дъх. Той се тресеше от гняв и страх.

Лявата вежда на самурая се вдигна още по високо. Той явно се забавляваше!

— Името ми е Тахара.

В гласа му имаше нещо любопитно, странно, което беше едновременно меко и грубо, нещо, което напомняше за поток, струящ върху грапави скали. Когато Хирата понечи да повтори въпросите си, Тахара вдигна ръка. Хирата усети, че думите замират на езика му, сякаш бяха мухи, които Тахара току-що бе смачкал.

— Ще говорим, когато дойде подходящият момент — каза Тахара.

Очите му бяха дълбоки и тъмни и неразгадаеми зад искриците. Хирата почувства, че главата го заболява от пулсирането на аурата на Тахара срещу неговия ум. После Тахара се обърна, за да си тръгне.

— Чакай — каза Хирата.

Усещаше гласа си надебелял и бавен в гърлото си; тембърът му звучеше странно ниско. Хората край него се движеха бавно, едва-едва, сякаш във вода. Гласовете им ехтяха като камбани, биещи под повърхността на морето. Тахара вървеше с лека стъпка, но профучаваше през пространството със скоростта на светлината. Образът му проблясваше през квартала на удоволствията и през моста Риогоку. Хирата наблюдаваше как отдалечаващата се фигура става все по-малка, докато накрая се изгуби от погледа му. Аурата на Тахара избледня и изчезна. Хирата примигна, пое дълбоко дъх и се огледа наоколо. Светът беше възстановил своята обичайна шумотевица и оживено движение.

— Какво става? — каза той. Гласът му звучеше нормално. Болката в главата му си беше отишла. Но също и човекът, който можеше да отговори на неговия въпрос. Хирата щеше да чака подходящия момент — когато и да настъпеше.

* * *

След като отиде в кухнята и поръча храна за празненството на шогунa, Масахиро не можа да устои да не се промъкне вкъщи, за да зърне Окару.

Той затича през замъка, уплашен, че Йоритомо може да изтъкне неговото отсъствие и да го вкара в беля. Сърцето му биеше ускорено от очакването, докато се вмъкваше през задната врата на семейната къща.

Не искаше да се натъкне на някого, който ще го пита защо си е у дома толкова рано. Стигна до частните помещения незабелязан от никого и тръгна на пръсти по коридора.

— Масахиро!

Звукът на името му, произнесено от високо, момичешко гласче, го стресна толкова много, че той подскочи и изскимтя. Обърна се и видя Таеко.

— Никога не се промъквай подире ми така! — изсъска ѝ той.

Усмивката ѝ помръкна.

— Съжалявам. Не исках да...

— Няма значение — прошепна Масахиро.

— Защо шепнеш! — попита го Таеко. — Защо вървеше на пръсти?

— Не е твоя работа. Махай се.

Устните на Таеко се изкривиха. Тя се обърна и избяга.

Масахиро се почувства зле от това, че я бе наранил, защото не възнамеряваше да го прави. После чу, че някой тихичко пее. Гласът беше женски и не взимаше и една нота вярно, но при все това звучеше сладко. Масахиро проследи пеенето до банята. Наситена с цветни аромати пара се разнасяше от отворената врата. Пееше Окару — като пропускаше високите ноти. Масахиро чу търкане и пляскане. Той знаеше, че е грубо и невъзпитано да шпионира хората, докато се къпят, но при все това предпазливо надникна.

Окару беше приклепнала гола на дървения под, полуобърнат с гръб към него. Дългите ѝ коси бяха прибрани на кок. Тя търкаше раменете си с платнена торбичка с парфюмирани оризови трици, служещи за сапун. Мократа ѝ кожа блестеше. Хълбоците и ханшът ѝ бяха стройни, но със заоблени линии. Когато вдигна ръка, за да се измие, и под нея, Масахиро видя линията на малките ѝ гърди и зърната, подобни на розови пъпки.

Той беше виждал голи жени и преди — прислужниците, които разтваряха роклите си, за да се проветрят в горещите дни, селските момичета, които се гмуркаха за стриди на брега — и никога не си беше помислял нищо за това. Но вълнението, което растеше в него, откак за първи път видя Окару, сега се надигна мощно, като гръмотевица. Обхвана го толкова силно, странно желание, че едва дишаше.

Без да си дава сметка, че той е наблизил, Окару сапунисваше гърдата и корема си, после се извъртя, за да изтърка гърба си. Когато започна да се мие между краката, пееенето ѝ премина в леко мъркане от удоволствие. Нарастващата нужда на тялото му замая Масахиро. Объркан от това, което му се случва, той се ужасяваше, че Окару може да го забележи как я шпионира, но не можеше да спре.

Окару се изправи и напълни кофа с вода. Докато я изливаше върху себе си, тя се обърна. Масахиро стоеше с отворена уста, наблюдавайки водната каскада по гърдите ѝ. Погледът му проследи разливането ѝ.

Пубисът ѝ беше обръснат, а цепнатинката му ясно се виждаше.

Вълнението на Масахиро се повиши до краен предел. Все още, без да забелязва присъствието му, Окару стъпи във вкопаната в пода вана. Масахиро чу стъпки. Братовчедката Чийо излезе зад ъгъла и приближи. Видя го, усмихна се и понечи да го заговори. Той отскочи от помещението на банята. Лицето му се зачерви от срам и вина. Чийо спря, озадачена. Погледът ѝ премина от него към банята. Тя видя Окару и каза рязко:

— Окару *сан*. Когато се къпете, моля, затваряйте вратата.

Масахиро чу как Окару и отговаря: „О, съжалявам“, а Чийо плъзна вратата и я затвори. Той избяга като крадец, хванат на местопрестъплението.

21. ГЛАВА

Когато Рейко се върна от пътешествието си до манастира, Чийо я пресрещна на верандата.

— Може ли да поговоря с теб? — каза ѝ тя.

— Разбира се — отговори ѝ Рейко. — Можеш да дойдеш с мен да заведем Окару при Оиши. Може да говорим по пътя натам.

Чийо явно се затрудняваше да намери точните думи за това, което искаше да ѝ каже.

— Трябва да говорим насаме. И то сега, ако не възразяваш.

— Добре тогава, нека влезем вътре — каза Рейко, — за да не настинеш.

— По-добре тук, отвън.

— Добре, успя да събудиш любопитството ми — каза Рейко.

— Става дума за Окару — колебливо започна Чийо.

— Да не би да е направила нещо, с което да те разстрои? — на Рейко не ѝ беше приятно да си мисли, че антипатията на приятелката ѝ към гостенката ѝ се е усилила.

— Това няма връзка с мен — Чийо говореше необичайно официално и притеснено. — Не мисля, че е добре Окару да се навърта край децата.

— Заради общественото ѝ положение ли? — Рейко не можеше да не се почувства засегната от предразсъдъците на Чийо.

— Не това имам предвид — Чийо пое дъх, после продължи неуверено. — Става дума за маниерите ѝ.

— Макар маниерите на Окару да не са перфектни, не мисля, че те ще навредят на Масахиро или на Акико.

— Опасявам се, че ще им навредят... по други начини.

Рейко започваше да губи търпение.

— Тя няма да им навреди. Ами че аз я видях да си играе с Акико вчера, беше толкова мила и внимателна.

— Не се тревожа толкова за Акико.

— Да не се тревожиш за Масахиро? — Рейко беше объркана. — Той може да се грижи за себе си.

— Може би не толкова добре, колкото ти си мислиш — промърмори Чийо.

Преди Рейко да успее да я попита какво точно има предвид, Окару излезе от вратата. Красивото ѝ младо лице сияеше от нетърпение.

— О, колко е хубаво, че сте се върнали! — каза тя на Рейко. — Можем ли сега вече да отидем при Оиши?

В този момент към къщата приближи Хирата, следван от Сано. Сано поздрави всички, после каза на Рейко и Хирата:

— Висшият съд се свиква след малко и аз трябва да дам показания. Ако имате някаква нова информация за мен, казвайте бързо.

Рейко хвърли озадачен поглед на Чийо, която я изгледа безпомощно в отговор. Каквото и да се опитваше да ѝ каже Чийо, трябваше да изчака.

* * *

Сано пристигна в двореца и откри, че Висшият съд вече заседава. И този път инспектор генерал Накае оглавяваше редицата на седемте съюзници на дворцовия управител Янагисава, която включваше владетеля Набешима и полковник Хитоми. Магистратът Уеда пък седеше начело на седемте мъже срещу тях, сред които бяха старият министър Мотоори и главният финансов интендант Огивара. Те вече бяха започнали да обсъждат казуса и Сано забеляза, че хапливостта и настървението са се усилили.

— Поздрави, Сано *сан* — каза магистратът Уеда. — Имаш ли да ни съобщиш нещо ново?

Сано коленичи в края на редиците и се поклони.

— Доста малко.

— Дано то ни помогне да изгладим различията помежду си, преди да се случи нещо непростимо, за което да съжаляваме — каза инспектор генерал Накае, същинска тумбеста, нацупена тиква в униформа.

В този момент в стаята с бавна походка влезе дворецовият управител Янагисава. Сано почувства внезапен, остър изблик на гняв. Съдиите погледнаха изненадано новодошлия. Магистратът Уеда се обърна към Янагисава с глас, който прикриваше неудоволствието и враждебността с учтивост.

— Моите извинения, но трябва да ви помоля да напуснете, почитаеми дворецов управителю. Заседанията на Висшия съд са поверителни и никой външен човек не може да присъства, освен ако не е призован да свидетелства.

Янагисава се усмихна.

— Ще направите изключение за мен.

Тонът му ясно казваше, че той превъзхожда по ранг съдиите и всеки, който възрази на неговото поведение, ще си плати. Той се настани начело на двете редици. Магистратът Уеда гневно стисна устни. Янагисава продължи с подигравателна вежливост:

— Продължавай с доклада си, Сано сан. Целият съм в слух.

Сано си помисли, че Янагисава не е могъл да устои да не му се набърка в работата с Висшия съд. Или може би искаше да повлияе на присъдата. Но може и просто да беше любопитен как напредва съдът. Във всеки случай Сано не можеше да не се подчини на заповед от заместник-главнокомандващия на шогунa.

Окуражен от информацията, която той, Хирата и Рейко бяха събрали и споделили преди малко, Сано започна изложението си с историята, която Каджикава му беше разказал за нескопосания опит на владетеля Асано да убие Кира.

— Ще позволя открита дискусия — каза магистратът Уеда.

— Значи Каджикава е променил показанията, които е дал при разследването на нападението — каза интендантът Огивара със своя театрален глас. — Тогавa той е казал, че владетелят Асано не е дал никакво обяснение защо е нападнал Кира. Сега казва, че владетелят Асано е нарекъл Кира корумпиран.

Инспектор генералът изкриви лице в гримаса, докато драскаше своите бележки за протокола.

— Но бил ли е наистина корумпиран? Ако е бил, Каджикава е трябвало да го каже още тогава.

Сано схвана, че магистратът Уеда и интендантът Огивара се зарадваха на новината, че нападението на владетеля Асано може да

бъде оправдано, но инспектор генерал Накае и неговата редичка не я харесаха. Сано погледна Янагисава. Той беше надянал най-любезното си лицемерно изражение, но Сано знаеше, че му е извънредно неприятно, защото е открил нови сведения.

Владетелят Набешима, седнал до инспектор генерала, се отнесе с пренебрежително съмнение към показанията на пазителя на замъка.

— Няма нищо, което да подкрепи теорията, че Кира е направил нещо нередно.

— Има — Сано им предаде историята, която Рейко му бе разказала за госпожа Асано и за опитите на Кира да унищожи съпруга ѝ.

— Възмутително — каза министър Мотоори, откъм страната на магистрата Уеда. Той примигваше, проникателен и хитър, макар и полусляп и сакат, с извити като чепати клони изпод черните му одежди окуцели крайници. — Кира се е нахвърлял върху слаб, неуравновесен човек. Та той е довел владетеля Асано до умствено разстройство.

— Аз бих казал, че това придава легитимност на свадата — прогърмя интендантът Огивара.

— В която Кира е бил агресорът — поясни министър Мотоори. — Той е подтикнал владетеля Асано да го нападне. Ако Асано не си беше държал устата затворена, щеше да бъде оправдан, а Кира осъден на смърт за провокиране на насилие в замъка Едо. На четиридесет и седемте *ронини* нямаше да се налага да отмъщават за владетеля Асано и ние нямаше да водим този разговор.

— Единствената информация, която ни донесохте за свадата, идва от владетеля Асано, и то от втора ръка — каза инспектор генерал Накае на Сано. — Помислете върху това: какво е чул първият свидетел? Единствено откъслечен разговор между Кира и владетеля Асано. А кой е вторият свидетел? Съпругата на владетеля Асано. Тя вероятно си търси някого, когото да обвини за неговата смърт и за тежкия си живот. Хвърля кал по Кира сега, когато той вече не е тук, за да оспори историята ѝ.

— Дори и нейната история да е вярна, на мен тази свада ми звучи като лична вражда — каза полковник Хитоми, съюзник на инспектор генерала. Старият воин седеше с бастунчето върху коленете си. — Това, което госпожа Асано е описала, не е престъпление, и аз не бих го нарекъл корупция.

— Съгласен съм — каза владетелят Набешима. — Корупцията е престъпление срещу правителството.

— Аз открих доказателство, че действията на Кира срещу владетеля Асано са били част от престъпление срещу правителството — Сано им разказа историята, която Хирата бе чул от Тода шпионина, за богатствата, конфискувани от замъка Ако, за липсващото злато и за изплатения дълг на Кира.

Шокирани, съдиите стояха занемели. Янагисава срещна погледа на Сано. Той бавно събра двете си ръце, после ги раздели, събра ги и пак ги раздели, в тихи, подигравателни аплаузи.

Магистратът Уеда си върна гласа.

— Значи е възможно Кира да е подтиквал владетеля Асано да изтегли меча си в замъка Едо, с цел да уреди конфискуването на имението му и да открадне златото му.

— Ето това вече бих нарекъл корупция — каза неохотно генерал Хитоми. — Златото по право принадлежи на правителството. Кира е измамил шогуна.

Инспектор генералът присви очи срещу своя съюзник, който беше преминал на противниковата страна.

— Прибързваш. Предостави ли Сано *сан* някакво доказателство на теорията си? Не. На мен тя ми звучи така, сякаш той е скалпил цялата работа от няколко несвързани обстоятелства.

— Това биха могли да са смекчаващите вината обстоятелства, които търсим — големите, изпъкнали очи на интенданта Огивара сияеха от удовлетворение. — Те могат да дадат основание на шогуна да анулира първоначалното си решение за освобождаването на Кира от наказание заради инцидента между него и владетеля Асано Министър Мотоори взе думата. — Това е единственото нещо, което би могло да позволи на шогуна мнението си, без да се компрометира и да загуби престиж — а именно че Кира е извършил престъпление срещу него самия. Кира е заслужавал да бъде наказан.

— Вие изграждате доказателствата си от въздух и безсмислици! — възрази инспектор генерал Накае. — Тази теория е направо изсмукана от пръстите.

— Изсмукана или не, това е най-доброто обяснение за действията на Кира, което съм чувал — каза магистратът Уеда.

Сано наблюдаваше Янагисава, който слушаше с пресметлив поглед. Съдиите, които не бяха говорили вчера, явно днес имаха още повече задръжки поради присъствието му.

— Ти какво мислиш? — попита го директно Сано.

Дворцовият управител се усмихна на опита на Сано да разбере каква е позицията му по случая.

— Мисля, че съдиите трябва да гласуват.

Неговото мнение имаше силата на заповед от шогуна. Магистратът Уеда погледна гневно и каза:

— Ще направим тайно гласуване.

Той нареди на инспектор генерал Накае да накъса един лист хартия на парчета, раздаде по едно на всеки съдия и пусна четката си за туш по редиците. Янагисава се намръщи с раздражение, защото магистратът беше осуетил тактиката му, целяща да разкрие позициите на съдиите.

— Напишете „осъждане“ или „оправдаване“ — каза магистратът Уеда. — После ми предайте гласовете си.

Четиринадесетте съдии записаха гласа си един подир друг, като всеки закриваше с ръка своята хартийка. После ги сгънаха стегнато. Магистратът — Уеда събра четиринадесетте гласа, разгъна ги и ги раздели на две купчинки, обърнати с лице нагоре.

— Този път — шест за осъждане на четиридесет и седемте *ронини*. Осем са за оправдаване.

Сано почувства как духът му се повдига; и все пак той самият не беше сигурен, проучваше лицата на другите съдии, които внимаваха израженията им да останат напълно безучастни.

— Всички вие, които променихте гласа си за оправдаване на четиридесет и седемте *ронини*, всичките сте проклети глупаци! — избухна инспектор генерал Накае.

— Правило номер шест — каза магистратът Уеда. Без груб език в съдебната зала.

— По дяволите вашите правила! — дръзко отвърна Накае.

— Правило номер седем — спокойно каза магистратът Уеда. — Всеки, който нарушава правилата, ще...

— Бъде изхвърлен от съда? — прекъсна го инспектор генерал Накае, не вярвайки на ушите си.

Владетелят Набешима се притече на помощ на своя другар.

— Искате ли да се отървете от нас, нали? Но не можете. Шогунът ни е назначил в този съд. Ще останем, освен ако той не каже да си вървим.

— ... ще бъде ескортиран в отделна стая и ще общува с другите съдии чрез писмени бележки — завърши магистратът Уеда.

Инспектор генерал Накае се изправи. Ядна руменина се разля по лицето му; сега той повече приличаше на презряла, гнила тиква.

— Забравихте ли на кого говорите?

Владетелят Набешима също стана. Двамата с Накае надвиснаха застрашително над магистрата Уеда.

— Превишавате властта си — каза Набешима.

Сано почувства заплахата зад техните думи и горещия изблик на тяхната невъздържаност. Полковник Хитоми се надигна на колене; интендантът Огивара скочи и приклепна в защитна позиция, като актьор кабуки, играещ ролята на самурай, готов за битка. Другите съдии ужасено се свиха. Дори Янагисава изглеждаше неспокоен. Нима Висшият съд бе на път да се саморазруши в избухналата кавга?

Магистратът Уеда остана седнал и невъзмутим.

— Стража! — извика той.

От бързината, с която четирима войници се появиха в залата, Сано прецени, че те са били съвсем наблизко, опитвайки се да подслушват дебатите на съда.

— Отведете ги в източната приемна стая — нареди магистратът Уеда.

Инспектор генерал Накае и владетелят Набешима запелтечиха от негодувание, но излязоха. Враждебна тишина последва тяхното напускане. Сано се досещаше, че властният акт на магистрата Уеда беше обидил и другите съдии. Сърцето му се сви, защото кавгата не предвещаваше нищо хубаво нито за него, нито за заседанията на съда.

— Съдът ще се оттегли за кратка почивка — каза магистратът Уеда. — Ще се съберем отново след час и ще опитаме отново.

Докато всички ставаха и се точеха през вратата, Янагисава блъсна рамо в рамото на Сано.

— Изглежда, съдиите няма да могат изобщо да стигнат до присъда, камо ли до такава, която да удовлетвори всички — той пусна самодоволна, злостна усмивка. — Със сигурност много ще липсваш на госпожа Рейко и децата, когато заминеш.

22. ГЛАВА

Чийо помоли Рейко да я извини, че няма да може да я придружи в пътуването за посещението при Оиши. Рейко не настоя. По-добре беше да държи Чийо и Окару на разстояние, отколкото да задълбочава антипатията на братовчедката към момичето или да позволи да се развали удоволствието на Окару.

Рейко се чувстваше неприятно заради това, че Окару бе застанала между нея и Чийо. Беше изправена пред сериозна дилема: дължеше лоялност на своята приятелка и роднина, но не можеше да изостави човек в нужда, който беше гост в дома ѝ. Трябваше да изпълни обещанието си да помогне на Окару.

Гоза зае мястото на Чийо в паланкина. Слугинята беше намусена и мълчалива, но Окару едва сдържаше възбудата и ентузиазма си, докато пътуваха през града.

— Нямам търпение да видя Оиши! — Окару приглади косата си, която беше вдигната нагоре и закичена с хартиени цветя. — Добре ли изглеждам?

— Изглеждаш прекрасно — каза Рейко.

— Много време мина, откак за последно бяхме заедно с Оиши. Имам чувството, че ще сме като непознати, когато се срещнем. О, господарке Рейко, какво да правя?

Рейко не се чувстваше достатъчно компетентна, за да ѝ даде съвет.

— Просто се дръж естествено.

Процесията им стигна до имението на клана Хосокава. То изглеждаше студено и негостоприемно сред оголените дървета и с посивелия от сажди сняг по покривите. Окару ахна от благоговение:

— Това ли е затворът на Оиши? Прилича на дворец! — възкликна тя.

Един слуга ескортира Рейко, Окару и Гоза в елегантна приемна зала вътре в сградата.

— Толкова съм нервна — каза Окару, като си играеше с дрехите си. — Това е той! — извика тя, като чу стъпки в коридора и скочи на крака, когато Оиши влезе в стаята.

Той не беше такъв, какъвто Рейко бе очаквала. Въображението ѝ беше нарисувало водача на четиридесет и седемте *ронини* като гигант с лице, подобно на желязна воинска маска. Но Оиши в плът и кръв беше по-малък, по-стар и определено не беше в добро здраве. Силата му си личеше само в очите му. Те имаха суровата, огнена светлина на стомана, калена в ковачница за мечове. Той удостои Окару с навъсен поглед, който сигурно беше последното нещо, което Кира бе виждал, преди Оиши да му отреже главата.

Окару не забеляза нищо. Тя се хвърли върху Оиши и метна ръце върху него. Разплака се и зашепна нежни думи. Ръцете му се вдигнаха и разкъсаха прегръдката ѝ, сякаш тя беше крехка лоза, която се е обвила около него. Окару се препъна назад.

— Любов моя? — каза тя и усмивката ѝ стана неуверена. — Какво не е наред?

— Какво правиш ти тук? — попита Оиши.

Радостта в очите на Окару помръкна.

— Аз... аз исках да те видя.

Тя направи стъпка към него, но Оиши вдигна ръка, за да я спре.

— Не трябваше да идваш.

Окару го гледаше наранена, не вярвайки на това, което се случва, като дете, което е било напляскано без причина.

— Не се ли радваш да ме видиш?

Рейко също не можеше да повярва, че Оиши може да е толкова жесток. Тя чу приглушено ръмжене, което идваше от Гоза. Лицето на слугинята беше придобило изражение на куче пазач, чийто собственик е застрашен.

— Би трябвало да е очевидно. Изобщо не съм искал да те виждам отново — Оиши се обърна, за да си тръгне.

Окару се хвърли след него с вопъл. Тя се спъна в полата си, просна се на земята и сграбчи глезена на Оиши.

— Любов моя, защо се отнасяш така с мен?

Оиши я изрита дивашки.

— Пусни ме!

Ужасена, Рейко се втурна към Окару и докосна рамото ѝ.

— Хайде, ела, преди да пострадаш.

Гоза се насочи срещу Оиши със стиснати юмруци.

Окару се държеше здраво за него и умолително хленчеше.

— Не ме ли обичаш вече?

— Никога не съм те обичал — в раздражения глас на Оиши звучеше презрение.

— Но... но... — Окару се изтегли с ръце нагоре по краката му. — Ти обеща, че един ден ще се оженим — очите ѝ умолително го гледаха. — Не помниш ли?

Оиши се изсмя, сподавен смях, изпълнен с отвращение.

— Никога не съм възнамерявал подобно нещо.

Шокът разхлаби прегръдката на Окару. Тя падна на петите си.

— Ти си лъгал? — каза тя с тъничко гласче.

— Точно така — Оиши сякаш изпитваше удоволствие от болката, която причинява. Възхищението на Рейко към него се превърна в отвращение. — Просто ти казвах това, което ти искаше да чуеш.

— Но защо?

— Използвах те — каза Оиши с жестока честност. — Ти беше част от моя театър.

— Театър? — Окару объркано поклати глава. — Какъв театър?

— Да се представя за негодник, пияница и безделник. Да накарам Кира да си помисли, че съм забравил за всякакво отмъщение. И това даде ефект. Заблудих Кира. Той е мъртъв. И повече нямам нужда от теб — той извърна поглед от Окару, сякаш беше кучешко изпражнение.

— Не. Не вярвам в това — каза Окару, но очите ѝ заприличаха на тъмни езера от болка. — Ти не играеше роля, щях да позная, ако беше така. Ти беше влюбен в мен. И все още си.

— Спри! — извиси Оиши глас над нейния. — Приеми фактите. Не бях влюбен в теб. Не съм влюбен сега. Единствената жена, която обичам, е съпругата ми.

Последното му изявление накара Окару да замлъкне, сякаш невидима ръка стисна гърлото ѝ. Устата и се отваряше и затваряше и издаваше приглушени въздишки, преди да успее да изрече:

— Съпругата ти? Но ти се разведе с нея? Казваше, че хич не те е грижа за нея. Казваше, че аз съм единствената...

— Разведох се само за да я предпазя, разбра ли, ти, тъпа малка глупачке! — каза Оиши. — За да не бъде наказана и тя заради това, което направих. Да не беше това, ние все още щяхме да сме женени.

Той говореше убедително, но Рейко долови някаква фалшива нотка в думите му. Тя наклони глава и се намръщи.

— Това не е вярно — каза Окару, останала без дъх от отчаяние. — Ти не знаеш какво говориш, ти не си на себе си. Това не си ти! Сигурно си болен. Скъпи, ти се нуждаеш от мен — тя се изправи, вдигна ръка и погали бузата на Оиши. — Нека се погрижа за теб.

Оиши замахна срещу Окару. Може би възнамеряваше само да отблъсне докосването ѝ, но ръката му удари лицето ѝ толкова силно, че тя изпищя и падна.

Рейко я подхвана. Гоза се хвърли върху Оиши, хвана го за шията и започна да го души. Очите му се изцъклиха, докато се опитваше да се освободи от ръцете ѝ. Започна да се дави. Цветът на лицето му стана морав, преди да успее да ритне с коляно Гоза в стомаха и да разкъса хватката ѝ. Тя отстъпи, но беше готова да нападне отново. Лицето ѝ имаше убийствен вид, пръстите и се извиваха, коленете ѝ пружинираха като на борец. Оиши се обърна към Окару:

— Никога повече не се доближавай до мен — с хриптящ глас ѝ каза той.

Окару рухна в обятията на Рейко, задавена от ридания. Оиши се обърна, за да излезе от стаята. В този миг Рейко осъзна защо думите му не ѝ звучаха вярно.

— Вие казвате, че любовта ви към Окару е била театър — извика тя след него — и че сте се развели със съпругата си само за да я предпазите. Но на съпруга ми сте казали друго. Защо променихте версията си?

Оиши излезе, без да отговори на въпроса ѝ.

* * *

— Мислех, че ме обича! — Окару ридаше, докато *паланкинът* носеше нея, Рейко и Гоза през града. — Как може да е толкова жесток? Как може аз да съм толкова глупава?

Рейко се опитваше да я успокои, но когато пристигнаха в имението на Сано, момичето беше изпаднало в истерия.

— Не мога да дишам! — Окару захърка и се стисна за гърлото.

— Просто се успокой — каза Рейко. — Ще се справиш.

Окару се свлече от паланкина, без да спира да плаче. Гоза я вдигна и я понесе към къщата. Чийо и Масахиро се появиха на вратата и се вторачиха разтревожено в Окару, която махаше с ръце и пъшкаше в прегръдките на Гоза.

— Какво ѝ се е случило? — попита Масахиро.

Рейко обясни.

— Иди да доведеш лекаря. И побързай.

Масахиро хукна. Рейко и Чийо сложиха Окару в леглото. Момичето се гърчеше и извиваше под завивката така трескаво, че развали прическата си. Сълзите ѝ се смесиха с грима ѝ в червено-сивкава каша.

— Толкова съм нещастна, че ми се иска да умра! — последва нов пристъп на задушаване и кашляне.

Рейко я помоли да полежи неподвижно и да се опита да успокои дишането си. Най-накрая Масахиро пристигна с доктора на замъка Едо, който накара Окару да изпие някакъв еликсир, приготвен от фурми, покълнало жито и ликориция, за облекчаване на скръбта, и тинктура от опиум, за успокоение. Скоро дишането ѝ се нормализира, спазмите спряха и тя задряма. Рейко, Гоза и Чийо коленичиха край леглото ѝ. Масахиро се суетеше неспокойно при вратата.

— Ще се справи ли? — попита той.

— Да — каза Рейко, макар да се чудеше дали е възможно да се умре от разбито сърце.

— Трябва да я оставим да почива — прошепна Чийо на Рейко, но погледът ѝ спря на Масахиро.

Рейко видя, че на лицето му се появи смутено изражение, докато се измъкваше навън. Тя си спомни тайнствените намеци на Чийо за Окару. Отново нямаше време да попита какво означават те, защото когато двете с Чийо напуснаха стаята, срещнаха Сано в коридора. Чийо го поздрави, после се извини и ги остави насаме.

— Видях доктора да излиза от нашата къща — каза Сано. — Болен ли е някой?

— Окару — Рейко му описа какво се бе случило между момичето и Оиши.

Сано веднага схвана значимостта на думите на Оиши.

— Той си е променил версията.

— Да — каза Рейко. — Попитах го защо, но той не отговори.

Сано започна да масажира главата си, която започваше да го боли от сблъсъка на всички тези противоречиви показания.

— Новата история на Оиши потвърждава твърдението на сина му Чикара, че връзката с Окару е била просто тактика, за да предпази съпругата си и да измами Кира.

Гневът на Рейко към Оиши се възбуди отново.

— Той може и да е герой заради това, че е отмъстил за владетеля Асано, но беше жесток към Окару, която не заслужава такова отношение. Загуби много от моите симпатии.

— Дългът на самурая към неговия господар стои над задълженията му към всеки друг — Сано определено не хареса нейния критицизъм. — Ти знаеш това.

Рейко усети познатото, неловко напрежение, което се надигаше, когато тя и Сано бяха на различни мнения за някой субект в казуса. Тъкмо щеше да каже, че се надява този случай да не застане между тях, когато се появи един слуга и тя си замълча.

— Почитаеми господарю, имате посетител. Огами Каори, от съвета на старейшините — обяви слугата.

— По-добре да не го карам да чака — каза Сано и се насочи към приемната зала.

— А това съобщение дойде днес за вас — каза слугата на Рейко и подаде свитък в лаков контейнер.

Рейко взе свитъка и последва Сано. Вратата на приемната беше отворена достатъчно широко, за да види Сано, коленичил срещу беловласия самурай със странно младежкото лице. Тя застана така, че да може да подслушва разговора им.

* * *

Старейшината Огами отказа предложените от Сано закуски.

— Няма да се заседавам — каза той.

Това беше лош знак. Сано се приготви за новини, които нямаше да му се иска да чуе.

— Съветът на старейшините е загрижен, че на Висшия съд му отнема прекалено много време, за да обяви присъдата — каза Огами.

— Съдиите се събраха за пръв път едва вчера — изтъкна Сано.

— Съветът е наясно с това — каза Огами. — Но някои членове мислят, че тъй като този казус е твърде чувствителен в политически аспект, експедитивността е от максимална важност.

Сано заключи, че „някои членове“ означава Като и Ихара, противници на Огами и на него самия.

— Съдиите искат да бъдат сигурни, че ще вземат правилното решение.

— Съдиите не са проблем — Огами впери многозначителен поглед в Сано. — Някои от нас мислят, че не друго, а твоето разследване задържа нещата.

— Работя колкото е възможно по-бързо — Сано си помисли: „Ето, пак стигнахме дотук!“ Неговите началници никога не спираха да очакват от него да сътвори незабавно чудо.

— Имам пълно доверие, че го правиш. Но твоите хулители се чудят дали не си преднамерено бавен със събирането на доказателства за съда, защото искаш да отлагаш присъдата и да запазиш живота на четиридесет и седемте *ронини* колкото е възможно по-дълго, както и че се страхуваш от това как ще се отразят реакциите на въпросната присъда върху теб самия.

Сано се почувства жегнат от обида.

— Признавам, че съм пристрастен към идеята да освободим четиридесет и седемте *ронини* — и това продължаваше да е така, въпреки че новината за променената история на Оиши беше напомнила на Сано, че трябва стриктно да се придържа към обективността си. — И не мога да отрека, че съм заинтересуван лично от присъдата. Но никога няма да допусна компромис в разследването за сметка на личните си чувства.

— Знам. Но другите нямат такова голямо доверие в теб като мен. Те мислят, че ти използваш разследването си, за да контролираш съда.

— Не го правя — категорично отговори Сано.

— Благодаря ти за уверението — каза Огами. — Ще предам това на моите колеги. Но някои от тях твърдо вярват, че четиридесет и

седемте *ронини* трябва да бъдат осъдени на смърт.

— Ихара и Като го показаха съвсем ясно, когато дискутирахме казуса с шогуна.

Огами примигна, защото Сано беше изрекъл имената им съвсем безцеремонно.

— И аз ясно показах, че споделям убеждението ти, че четиридесет и седемте *ронини* трябва да бъдат оправдани. Но нашата позиция започва да става опасна. Твоите политически опоненти трупат подкрепа, а те имат и голямо влияние върху шогуна.

Сано можеше да си представи как Йоритомо шепне в ухото на шогуна, изливайки вътре отровни думи за Сано.

— И на моя страна има много влиятелни хора.

— Ако четиридесет и седемте *ронини* бъдат оправдани, няма да имаш достатъчно съюзници, които да те защитят. Другата страна ще иска кръв — Огами определено се страхуваше както за себе си, така и за Сано.

Това предсказание не повдигна особено много духа на Сано след трудния ден.

— Янагисава и Йоритомо бяха достатъчно любезни да ми обяснят какво ще се случи, ако пък присъдата се обърне срещу четиридесет и седемте *ронини*. Ще загубя съюзниците, които искат те да бъдат оправдани. Ще се превърна и в мишена на обществени бунтове от простолюдието, което ще протестира срещу смъртта на героите.

— Да, и това също може да се случи.

— Което означава, че независимо каква е присъдата, аз съм обречен — каза Сано колкото вбесен от ширещия се край него политически опортюнизъм, толкова и разтревожен от своята дилема. — Ще бъда изгонен от режима и ще загубя семейството си заради причиняване на хаос, което ще разсърди шогуна.

Огами вдигна рамене и разпери ръце.

Натискът върху Сано започваше да изменя неговата пристрастност към четиридесет и седемте *ронини*. Той научаваше, че е по-трудно човек да се възхищава на един достоен акт, когато последствията от това може да повлияят злополучно на него самия.

* * *

След като Огами си тръгна, Сано откри Рейко застанала в коридора пред приемната стая. Тя стискаше контейнера със свитъка така силно, че всеки миг можеше да го счупи. Изражението на лицето ѝ беше обезсърчено и виновно.

— Предполагам, си чула целия ми разговор с Огами — каза Сано.

Рейко кимна.

— Надявам се, не ми се сърдиш, че подслушвах.

— Не — каза Сано, докато вървяха към частните и помещения. — Така поне ми спести затруднението да ти кажа лошите новини.

— Толкова ли са лоши нещата? — гласът на Рейко се беше свил от страх.

Сано задържа дъх за миг, после го изпусна.

— Не мога да те лъжа. Но помни, нещата често са ни изглеждали лоши. И винаги сме се оправяли — той се опита да се пошегува: — Освен това няма ли животът да е скучен без малко проблеми от време на време?

Рейко не се засмя.

— Този път ми изглеждат по-лоши от всякога.

Наистина бяха такива, отчасти защото неговото положение вече беше станало много несигурно. Но Сано предполагаше, че настоящата ситуация безпокои Рейко, а и него самия, повече от предишните им проблеми, защото това разследване им показваше пределно ясно какво ще се случи с тях, ако този път не успеят да преодолеят трудностите. Последствията от загубата на самурайския статут постоянно им се набиваха в очите. Историята на Оиши за самоубийството на владетеля Асано и за неговите собствени страдания и лишения беше засегнала най-чувствителното място на Сано и той разбираше, че Рейко е дълбоко повлияна от трагичните разкази, които бе чула от госпожа Асано и съпругата на Оиши.

Коридорът беше студен сякаш от сянката на облака, надвиснал над тях — заплахата за раздяла. Сано свали горната си дреха и я уви около Рейко.

— Ще преодолеем и това — увери я той.

Тя успя да се усмихне. Той почувства вдишването ѝ, усети как тя почерпи сила от тяхната близост и се стегна. Обичаше я заради куража и силата на духа, които бяха поддържали и двамата им през техния дванадесетгодишен, често пъти много бурен съвместен живот. Любовта му го развълнува толкова много, че той се почувства неловко и потърси повод да смени темата.

— Какво държиш? — попита я той.

Рейко отвори бамбуковия контейнер, разви свитъка и зачете съобщението. Изречението ѝ стана още по-тревожно.

— От госпожа Уакаса е. Казва, че перспективите за брак на Масахино напълно са пресъхнали. Някои кланове, с които се е свързала, подкрепят осъждането на четиридесет и седемте *ронини* и не искат да се свързват с нас, защото мислят, че ти се опитваш да повлияеш на присъдата в обратна посока. Другите кланове подкрепят помилването, но никой не е съгласен на *миай*.

Всички мислят, че ти си свършен. Затова тя преустановява търсенето на невеста за Масахино, докато нещата не се уредят.

Рейко вдигна поглед към Сано. Устните ѝ се извиха в огорчена усмивка.

— Напуска ни точно когато ни е най-необходима.

— Кой го е грижа за тази стара сплетница, дете вечно си вре носа в чуждите работи! — каза Сано, макар че писмото беше добавило още повече тревоги към целия огромен куп от проблеми. — Никой не е умрял от нейните интриги.

Докато двамата се смееха за сметка на госпожа Уакаса, из къщата се понесоха стенания.

— Това е Окару — въздъхна Рейко. — Очертава се трудна нощ.

— Сутринта нещата ще изглеждат по-добре — обеща ѝ Сано.

23. ГЛАВА

Съдиите дискутираха до късно през нощта. Сред тях присъстваха инспектор генерал.

Накае и владетелят Набешима, на които магистратът Уеда бе позволил да се върнат в съдебната зала. Стаята беше задушна, задимена от лулите им. Те спореха гръмогласно, като размахваха юмруци и думкаха по пода, докато генерал Накае не каза:

— Да гласуваме отново — очите му бяха замъглени от дима и главата го болеше. — Всички, които са „за“ оправдаване на четиридесет и седемте *ронини*, да вдигнат ръка.

Вдигнаха се седем ръце.

— Всички, които са „за“ осъждане?

Останалите седем съдии вдигнаха ръце.

— Третия път се разделихме наполовина — отбеляза Накае.

— Не сме стигнали доникъде — ядосано каза полковник Хитоми.

— Трябва да продължим, докато всички застанем на една и съща страна — каза интендантът Огивара.

Владетелят Набешима се изсмя, сумтейки.

— Аз няма да си променя мнението — той скръсти ръце и изгледа кръвнишки съдиите, които седяха срещу него. — А вие?

— Не и аз! — отговориха всички в един глас.

Очите на инспектор генерал Накае хитро заблестяха.

— Следващия път, когато проверявам твоя отдел, може да открия сериозни несъответствия в счетоводните книги — каза той на Огивара.

— Какво? — възкликна интендантът, объркан, уплашен и обиден. — Няма никакви несъответствия.

— Сигурен съм, че ще мога да открия нещо — Накае замълча, оставяйки заплахата за порицания, глоби, понижение и уволнение да виси във въздуха. — Освен ако не си промениш гласа.

Интендантът Огивара зяпна от изумление.

— Това е изнудване!

Съдиите от неговата страна надигнаха гласове в протест. Магистратът Уеда беше шокиран не защото Накае прибягваше до такава долна тактика, а защото го правеше толкова открито. Накае явно нямаше търпение да чака, докато успее да се срещне с всеки един от съдиите насаме и да се договори тайно с него.

— И аз мога да играя тази игра — каза министър Мотоори на владетеля Набешима. — Шогунът иска да строи нови храмове. Или си промени вота, или ще го посъветвам, че ти трябва да подсигуриш парите за тях.

— Да не си посмял! — владетелят Набешима изглеждаше втрещен от мисълта, че новите храмове могат му струват цяло състояние. Той погледна гневно към приятеля си Накае. — Виж какви ги забърка!

— Правило номер седем — каза магистратът Уеда.

— Никакво изнудване и никакви сделки. Всеки, който го наруши, ще прекара десет дни в тъмницата на Едо.

Инспектор генерал Накае поклати глава с ядно възмущение.

— Значи не ви харесва моето решение на нашия проблем. Какво е вашето?

Магистратът каза единственото нещо, което можеше.

— Надяваме се на нови данни и доказателства, а и междуременно ще продължим да дискутираме — той погледна мъжете край себе си. Лицата им бяха подпухнали от умора. — На всички ни е достатъчно за днес. Съдът се оттегля до утре.

* * *

Храмовите камбани удариха часа на глигана^[1], докато магистратът Уеда пътуваше към дома си. Едрата му, внушителна фигура се поклащаше на седлото. Той яздеше през административния квартал Хибая, на юг от Едо, където живееше в къща, свързана със сградата на Съда. Пред него и зад него яздеше по един телохранител. Кварталът беше слабо осветен от фенери, окачени на няколко къщи, сгущени зад кирпичени зидове. Улиците бяха пусти. Копитата на конете хрущяха по заледения сняг, пригласяйки на самотните звуци на кучешки вой.

Магистратът Уеда дишаше енергично, поемайки дълбоко студения нощен въздух, за да се прочисти от тютюневия дим и лошото настроение. Как му беше втръснало от това инатливо стадо мулета! Но той трябваше да доведе съда до справедлива присъда. Тревожеше се и за Сано, Рейко и децата им. Накъдето и да се обърнеште казусът, те можеха да пострадат. Беше толкова потънал в мислите си, а телохранителите му — толкова сънени, че не забелязаха мъжа, който ги бе следвал още от замъка Едо. Той вървеше бързо, криейки се в сенките покрай стените, а шумът на конете заглушаваше стъпките му. Облечен в черно, с нахлупена качулка на главата, той се прокрадваше със злокобна потайност.

Магистратът Уеда и телохранителите му насочиха конете си по пътя, който минаваше по един канал. Високи подпорни стени се спускаха към водата, която блестеше на лунната светлина. Зад канала се издигаха къщи, а над него се извиваше дървен мост. Магистратът и телохранителите му тръгнаха в редица по един по моста. Той беше стигнал на средата му, когато телохранителят зад гърба му нададе вик, изпълнен с изненада и болка. Стреснат, магистратът Уеда дръпна юздите на коня си и го обърна леко встрани. Видя, че телохранителят се хвана за гърлото, после политна и се строполи от седлото.

— Инаба сан — извика магистратът Уеда. — Какво...

Разнесе се още един вик. Магистратът Уеда погледна към телохранителя пред себе си. Той размаха ръце, после клюмна и се преви на седлото. От гърба му стърчеше стрела. Тялото му се килна. Той увисна на стремето, конят му се изправи на задните си крака, после побягна в галоп.

Паника обхвана магистрата: това беше засада и следващата мишена щеше да е той. Но макар че се оглеждаше за стрелеца, макар че се страхуваше за своя собствен живот, той скочи от коня си и се спусна към падналия телохранител. Инаба му беше стар другар и той трябваше да се опита да го спаси. После видя стрелата, която бе пронизала гърлото през врата му, голямото петно кръв на моста и очите на Инаба, безжизнено отразяващи лунната светлина.

Една стрела избръмча зад магистрата Уеда и удари парапета на моста. Той погледна към посоката, откъдето бе долетяла. От пътя покрай канала неясната фигура на стрелеца се прицелваше, за да стреля отново.

Магистратът Уеда побягна. Той прекоси моста и се затича в пътеката между къщите. Зад него отекваха тежките стъпки на нападателя. Беше толкова тъмно, че трябваше да върви пипнешком, препъвайки се в снежните преспи. Стрелецът не би успял да даде точен изстрел, надяваше се той. Беше на няколко пресечки от своята къща; скоро щеше да е в безопасност. Но той беше стар и в не особено добра форма. Задъхваше се и се олюляваше. Беше вече почти в края на алеята. Стъпките отекваха по-силно, по-близо.

Една ръка сграбчи рамото му. Той се обърна с вик и видя облечената в черно фигура на преследвача си. Мъждивата светлина в края на алеята проблясна в очите му. Той вдигна някакъв предмет. Магистратът Уеда видя облечената в ръкавица ръка и тояга, обкована с блестящи железни шипове. Той посегна за меча на кръста си, но преди да успее да го извади, тоягата се спусна надолу.

Силен удар го поразил в челото. В черепа му избухна болка. Пред очите му се пръснаха хиляди искрящи звездички. Той политна. Миг по-късно се срина на земята, и опита се да извика за помощ, но последваха още удари. Последната му мисъл бе: „Кой ме иска мъртъв?“

* * *

Докато Рейко спеше през тази нощ, част от нея остана будна, в случай че децата ѝ заплачат или някаква опасност застраши семейството ѝ. В момента, в който чу гласа на Хирата да казва: „Извинете ме, Сано сан, господарке Рейко“, тя се събуди мигновено.

— Какво има? — Рейко отхвърли тежкия юрган, треперейки в нощната си роба, и примигна на светлината, идваща от фенера, който държеше Хирата. До него стоеше Чийо, а на лицето ѝ се четеше печал.

— Баща ви... — каза Хирата.

Сано замаяно се надигна.

— Магистратът Уеда? Какво се е случило?

— Току-що дойде пратеник от дома му — каза Хирата. — Бил е нападател.

Сърцето на Рейко задумка толкова силно, сякаш всеки миг щеше да разбие като чук гърдите ѝ и да изхвъркне навън. Почувства как се

замайва и ѝ прилошава.

— Той... — не можеше да понесе дори да произнесе думата.

— Жив е — бързо каза Чийо.

Рейко почувства прилив на облекчение, който секна, когато Хирата каза:

— Но е сериозно ранен.

— Кой го е направил? — каза Сано, който беше не по-малко ужасен от Рейко. — Как се е случило?

— Пратеникът не знае подробности — отговори Хирата.

Рейко скочи от леглото, търсейки пипнешком дрехите си.

— Веднага трябва да отида при него!

Масахиро се появи на вратата.

— Може ли и аз да дойда?

В дъното на коридора Акико нададе вопъл.

— Не, Масахиро — каза му Рейко, — нуждая се от теб тук. Трябва да се грижиш за сестра си — тя не искаше той да вижда дядо си ранен и да се разстройва.

— Аз ще остана с тях — каза Чийо.

Рейко успя да се усмихне на Чийо, докато навличаше кимоното си върху нощницата.

— Благодаря ти.

Тя си помисли с надежда, че Окару не е издълбала постоянна пукнатина в тяхното приятелство.

* * *

Процесията бързо излезе през портата на замъка Едо. Сано, Хирата и детективите Маруме и Фукида яздеха отпред. Отряд войници завършваше колоната след Рейко, която пътуваше във волска каруца. Тя не можеше да понесе бавното движение на паланкина. Седеше на ръба на пейката зад каруцаря и двата тежко движещи се вола. Почти не забелязваше тракането и друсането на каруцата или студа, проникващ през одеялото, увито около нея. Неистово искаше час по-бързо да стигне до баща си, ужасена, че положението му може да се влоши и тя ще пристигне твърде късно.

Когато процесията им стигна до административния квартал, Рейко отметна одеялото, скочи от каруцата и затича. Зидовете, ограждащи къщите, и светлините, идващи от тях, минаваха като размазана линия край нея. Дъхът ѝ вдигаше бяла пара в мразовития мрак. Тя настигна Сано и хората му при дома на баща си. Часовият отвори портата. Рейко се втурна вътре; Сано и Хирата забързаха след нея. Ниската, опасана с греди къща, в която Рейко бе израсла, беше осветена от фенери, запалени на верандата и на прозорците. Тя влезе вътре и затича по коридорите. Слугите се отдръпваха, за да я пуснат да мине. Тя избягваше погледите им от страх, че може да прочете там ужасни новини. Като стигна до бащината си стая, се втурна през вратата и спря.

Магистратът Уеда лежеше в леглото, покрит до брадичката с кафяв юрган. Главата му беше увита цялата в бяла платнена превръзка, а лицето — толкова смачкано и изранено, че тя едва го позна. Червеникаво-пурпурни натъртвания покриваха подутите му и затворени очи. Носът и устата му също бяха подути, с кръв, засъхнала по ноздрите и сълзяща от раната на устните. До него седеше доктор, възрастен мъж, облечен в тъмносинята куртка, характерна за медицинската професия, със сандъче с медикаменти и инструменти. Той отмерваше билки с една чашка и ги сипваше във вряща вода. Рейко изстена от ужас, а краката ѝ се огънаха от облекчение, че баща ѝ е жив. Тя падна на колене до леглото му.

— Татко!

Магистратът Уеда не отговори, не отвори очи, нито даде някакъв знак, че я чува. При всяко вдишване и издишване от гърлото му се чуваше гъргорец звук.

Рейко погледна разтревожено доктора.

— В безсъзнание е — каза ѝ той. — Раната на главата му е много тежка.

Сълзите, които Рейко бе потискала по време на пътуването, сега се стичаха надолу по лицето ѝ. Тя посегна под юргана, намери ръката на баща си и стисна пръстите му. Бяха студени, неподвижни.

Сано и Хирата влязоха заедно с дългогодишния първи васал на магистрата, възрастен самурай на име Икеда. Той беше научил Рейко да язди кон, когато беше малка.

— Рано е за сълзи, дребосъче — каза той нежно, но енергично. — Баща ти е прекалено силен и прекалено голям инат, за да бъде убит толкова лесно.

Рейко се почувства ободрена, така, както онзи път, когато беше паднала от коня и Икеда я вдигна обратно на седлото. Тя избърса сълзите си.

— Можете ли да ни кажете какво се е случило? — попита Сано. Лицето му беше изопнато от притеснение.

— Магистратът и телохранителите му са били нападнати от засада по пътя към къщи, на връщане от замъка Едо — Икеда им обясни, че телохранителите са били убити от стрели. — Магистратът сигурно се е опитал да избяга. Пребили са го в алеята недалече оттук.

— Как се е добрал до къщи? — попита Хирата.

— Един *дошин* минал оттук при обиколките си, докато патрулирал — каза Икеда. — Той открил магистрата и го донесе у дома.

— Слава на боговете — промърмори Рейко, но тя беше поразена от мисълта за ужаса и болката, които баща ѝ бе изтърпял. В нея се разгоря небивала ярост срещу нападателя му.

— Кой го е направил?

— Не знам. Магистратът е бил в безсъзнание, когато *дошинът* го е открил, и досега не е идвал на себе си — каза Икеда на Сано. — *Дошинът* все още е тук. Сметнах, че ще искате да поговорите с него, затова му казах да се навърта наоколо.

— Добре. Действително искам да говоря с него. Изражението на Сано тъмнееше от същия гняв, който гореше и в Рейко. — Който и да е бил, ще си плати.

[1] Японските зодии носят имената на дванадесет животни — за дванадесет месеца, затова и часовете са с имената на тези дванадесет животни, като има „ранен час“ за часовете до обед, и „късен“ — за следобеда. — Бел.прев. ↑

24. ГЛАВА

Сано и Хирата намериха дошина полузаспал в една празна стая. До него лежаха мечът и служебното му *джите*. Когато Хирата го разтърси, той извика и скочи, а ръцете му задраскаха наоколо за оръжията.

— Всичко е наред, ние сме приятели — каза Хирата, после представи Сано и самия себе си.

Дошинът беше на възраст долу-горе колкото Сано; имаше обветрено, сърдечно лице.

— Помня ви от времето, когато и двамата работехте в полицията. Но не мисля, че вие ме помните.

— Аз те помня — каза Хирата. — Ти си Номура.

— Точно така — поласкан, Номура целият засия.

— Благодаря ти, че си спасил моя тъст — каза Сано.

— За мен е чест — отговори Номура. — Бих искал, ако може, да помогна за залавянето на гадината, която направи това.

— Добре — каза Сано. — Разкажи ни какво се случи.

— Ами аз правех рутинната си обиколка с моите двама помощници. Чухме викове и отидохме да видим какво става. Излязохме на пътя покрай канала и един кон мина в галоп покрай нас. Ездачът му висеше на стремето и се влачеше. Изпратих помощниците си да му помогнат. После видях още два коня на моста и един самурай, който лежеше там мъртъв, със стрела във врата. Реших, че е имало трима мъже, които са яздили заедно и са били нападнати из засада от крадци.

Това беше доста често престъпление в Едо, но крадците обикновено избягваха самурайските квартали заради въоръжените войници там. Сано никога не беше чувал за нападение в административния район.

— Но къде ли беше третият конник? — попита се сам Номура. — Тогава чух викове откъм алеята от другата страна на моста. Изтичах натам. Беше толкова тъмно, че не виждах почти нищо пред себе си. На

земята имаше един мъж. Един друг мъж го биеше. Аз извиках: „Стоп! Полиция!“. Този, който нанасяше ударите, избяга. Мъжът на земята стенеше. Помислих, че след малко ще се оправи и сам, затова се впуснах да преследвам другия.

Номура въздъхна със съжаление.

— Иска ми се да не го бях оставял. Не знаех, че това е магистратът Уеда, не знаех и колко лошо е ранен. Когато се върнах, той беше изпаднал в безсъзнание. Издърпах го от алеята и тогава го познах. Помощниците ми бяха хванали избягалия кон. Ездачът беше мъртъв. Внесохме магистрата Уеда в дома му, а те закараха мъртвите в моргата на Едо — Номура засрамено добави: — Нападателят се измъкна. Съжалявам.

— Радвам се, че си бил там — каза Сано. — Ако не беше ти, магистратът Уеда може би нямаше да оцелее.

— Успя ли да видиш хубаво нападателя? — попита Хирата.

— Не. Беше прекалено тъмно.

Сано потисна разочарованието си и яростта си към негодника, който беше пребил така жестоко неговия тъст. Ако се отдадеше на емоциите си, с нищо нямаше да си помогне да залови извършителя.

— Може би аз ще мога да го проследя — каза Хирата. — Първо трябва да видя сцената на местопрестъплението.

— Аз ще ви покажа.

— Ти върви — каза Сано на Хирата. — Ти си по-добре подготвен за откриване на следи на местопрестъплението, отколкото аз. А и аз имам друга линия на разследване, която искам да проверя.

* * *

Зората започваше да просветлява небето, когато Хирата и дошинът стигнаха до моста. Те завариха един уличен чистач да се бърше с ведро и четка, за да изстърже кръвта от талпите на моста. Снегът и водата, обагрени в червено от кръвта, падаха в канала отдолу.

— Ей! Това е сцена на местопрестъпление — каза Номура. — Спри!

Уличният метач спря, уплашен, че е попаднал в беда.

— Всичко е наред. Продължавай да работиш — каза му Хирата. Не кръвта беше следата, която му трябваше. Той тръгна по пътя, после по моста, а очите му сканираха района. Сетивата му бяха нащрек.

Номура го следваше, пламнал от нетърпение и любопитство.

— Магия ли ще използвате, за да откриете престъпника?

— Търся улики, които може да е оставил. Може би има следа от аурата му — Хирата му обясни какво представляват човешките аури и че той може да ги открива и използва, за да проследява хората.

Те продължиха да крачат заедно в мълчание. След малко Номура не издържа.

— Доловихте ли нещо? — попита той.

— Долавям прекалено много. Толкова много хора са минали оттук. Не мога да кажа коя аура принадлежи на нападателя. Ще ми бъде от помощ, ако намеря нещо, което е оставил Хирата забеляза стрела, лежаща до ведрото на уличния чистач.

— Ей! Днес ли намери това?

— Да, господарю — каза уличният метач. — Беше забита в парапета.

Хирата обви пръсти около пръчката на стрелата. Долови слабата аура на човека, който бе опънал стрелата в лъка и я бе пуснал да излети. Аурата се очерта в мътен червен цвят, изпъстрен с кремъчни искрици. Хирата разчете отчетлива комбинация на слабост, жестокост и мрачно негодувание.

— Какво мислите? — с надежда попита Намура.

— Ще го позная, ако го срещна — каза Хирата. — Покажи ми докъде го проследи.

Те тръгнаха през административния район — Хирата на кон, Номура пеша. Хирата не улавяше аурата в оградените къщи или сред войниците и чиновниците, които се появиха с просветляването на небето. Дватамата с *дошина* навлязоха в търговския квартал Нихонбаши и се сляха с простолюдието, което се стичаше през извиващите се сокаци. Спряха при една пресечка между три улички, на които имаше ковашки дюкяни.

— Ето тук го изпуснах — каза Номура.

Вътре в дюкяните ръмжаха огнища и затопляха въздуха. Пушек се вдигаше на талази. Звънтящи звуци отекваха, докато ковачите изковаваха от горещия червен метал конски подкови, шлемове и

пластини за брони. Хирата изключи звуците от полето си и се концентрира.

— Има ли нещо? — попита Номура.

— Не — каза Хирата. — Изчезнал е.

— Може би живее тук някъде.

А също и още толкова много други хора! Хирата се подготви за дълго търсене. Може би нападателят ще пресече пътя му, но в град от един милион души какъв беше шансът това да се случи?

* * *

След като остави Рейко до леглото на баща й, Сано се върна в замъка Едо и отиде направо в залата, в която се събираше Висшият съд. Завари тринадесетте съдии вече седнали. Те изглеждаха уморени и мрачни. Празното място на магистрата Уеда се набиваше на очи.

— Защо се връщаш тук толкова скоро? — каза инспектор генерал Накае. — Не е ли малко ранко да имаш някакви новини, които да докладваш?

— Точно щяхме да продължим с обсъждането на сведенията, които ни донесохте вчера — обади се интендантът Огивара от противоположната редица. — Чакаме само нашия председател.

— Закъснява — неодобрително каза владетелят Набешима.

— Наистина имам новини — каза Сано. — Магистратът е бил нападател по пътя към дома си снощи, двамата му телохранители са убити. Той е жестоко пребит и все още е в безсъзнание — разказването на историята разпали още повече гнева на Сано. Той почувства едно ново, дълбоко и интуитивно усещане за отъждествяване с четиридесет и седемте *ронини*. Те бяха отмъстили за своя господар. Сано трябваше да изправи нападателя на магистрата Уеда пред правосъдието. — Затова не е тук.

Гробна тишина последва думите на Сано. Ако съдиите вече знаеха за атаката, добре се преструваха, че не знаят.

— Ужасно съжалявам — каза старият министър Мотоори.

Другите го последваха като ехо.

— Имате ли някаква представа кой е виновен? — попита интендантът Огивара.

— Все още не — каза Сано. — Започнах разследване.

— Може би е било грабеж? — предположи владетелят Набешима.

— Убеден съм, че е било опит за убийство — каза Сано.

— Е, а няма магистратът Уеда има малко врагове? — каза инспектор генерал Накае. — Благодарим за донасянето на новините, но не трябва ли всъщност да се занимавате с разследването им?

— Кое ви кара да мислите, че не правя именно това?

— Сано прокара поглед по съдиите.

Инспектор генерал Накае и владетелят Набешима бяха запазили местата си в редицата на съюзниците на Янагисава, а интендантът Огивара и министър Мотоори седяха с опозицията в редицата на магистрата Уеда, но другите съдии бяха сменили местата си. Сега разделението отразяваше становището им по казуса, вместо политическата ориентация, заключи Сано. Щяха да са по седем от всяка страна, ако и магистратът Уеда беше тук.

Съдиите се намръщиха, като схванаха намека на Сано.

— Обвинявате ни в опит за убийство на магистрата Уеда? — настойчиво попита интендантът Огивара.

— Не и съдиите, които стоят в редицата на магистрата Уеда — Сано обърна остър поглед към страната на инспектор генерала. — Този казус се превърна в битка. Колко далеч можете да стигнете, за да победите?

Извън себе си от гняв, Накае запръска слюнки.

— Мислите, че бихме се опитали да убием колега, с цел да въздействаме на съда по посока осъждане на четиридесет и седемте ронини!

— А направихте ли го? — каза Сано. — Вие и владетелят Набешима не бяхте особено щастливи вчера, когато магистратът Уеда ви изолира от съда.

— Не, не сме! Това е нелепо — каза Накае. — Още повече, аз съм сигурен, че можем да представим алиби. Аз яздих с телохранителите си заедно с магистрата Уеда по част от пътя към къщи. Той беше добре, когато се разделихме. Ние се прибрахме право у дома и аз останах там до тази сутрин.

Приятелите му побързаха да заявят, че те също са си били у дома през цялата нощ.

— Не е било нужно вие да си цапате ръцете — каза Сано. — Имате достатъчно хора, които биха могли да изпълнят нарежданията ви.

Инспектор генерал Накае махна с ръка, отхвърляйки тази възможност.

— Убийството на магистрата Уеда отнема само един глас от моите опоненти. Все още има шестима съдии, които подкрепят оправдаването.

— Магистратът Уеда не беше просто един глас — каза Сано. — Той беше главен съдия. Въведе правилото, че присъдата трябва да бъде единодушна. С премахването му вие бихте могли да промените правилото и да вземете решение с мнозинство. Присъдата ще бъде такава, каквато вие я искате.

— Аргументите ви са обидни — рязко каза владетелят Набешима. — Не сме загрижени за присъдата чак толкова, че да прибягнем до убийство на наш колега.

— Не сте ли? — Сано се вторачи във владетеля Набешима. Той не издържа и пръв отклони поглед.

— Ами ако сте прав да мислите, че някой се е опитал да повлияе на присъдата чрез елиминирането на един от съдиите? — каза инспектор генерал Накае. — Ние не сме единствените заподозрени. И други хора са заинтересувани от резултата.

— Целият град се е разбунил, в случай че не сте чули — каза владетелят Набешима.

— Другите хора не знаят какво се случва в съда и накъде клони всеки отделен съдия — отговори Сано.

— Вашите заседания са поверителни.

— Да, всеки външен човек, който иска да елиминира някой съдия, би поел риска да избере погрешния — мръсен блясък запламтя в очите на инспектор генерал Накае. — Но тук има един човек, който знае всичко, въпреки че е външен.

Усмивката оголи гнилите му зъби срещу Сано.

Другите съдии наблюдаваха с изумление обратата на разговора.

— Обвинявате ме в опит да манипулирам решението на съда чрез нападение над моя тъст? — Сано беше вбесен. Но, разбира се, той носеше известна вина за случилото се с магистрата Уеда. Той го беше номинирал за съда, той го беше вкарал в тази опасна ситуация. Вината

предизвика неприятни чувства в Сано. Той обърна гнева към самия себе си срещу съдиите. — Това е абсурдно и оскърбително.

Те го изгледаха в отговор с неодобрение, както опонентите на магистрата Уеда, така и съюзниците му. Сано видя още едно последствие от нападението над магистрата: беше загубил единствения си приятел в съда, на когото можеше да разчита да защити интересите на семейството му.

Той се обърна към Накае:

— Опитвайте се да прехвърлите подозрението върху...

Една нова мисъл го спря. Той осъзна, че Накае казваше истината за едно нещо: имаше един външен човек, който беше чул поверителните дискусии на съдиите, който беше отгатнал позицията на магистрата Уеда и който със сигурност искаше да повлияе на присъдата, макар да бе запазил мълчание за собственото си отношение по случая с четиридесет и седемте *ронини*. Но това не беше Сано.

— Какво стана? — каза инспектор генерал Накае. — Задавихте се със собствените си думи ли?

— Благодаря ви — отговори му Сано.

Сбръчканото му чело се повдигна от изненада.

— За какво?

— Току-що ми дадохте нова насока за моето разследване.

25. ГЛАВА

Рейко прекара остатъка от нощта и цялата сутрин коленичила до постелята на баща си. Магистратът Уеда лежеше неподвижен, подпухналите му очи бяха затворени, отоците му имаха болезнен, тънморав цвят. Рейко не виждаше и най-малък знак, че е излязъл от пълното си безсъзнание. Слугите му ѝ донесоха храна, но тя не можеше да хапне и залък. Васалите му се отбиваха, за да попитат за състоянието му. Те говореха мило на Рейко и тя им отговаряше, но съчувствието им не достигаше до нея. Чувстваше се като затворена в някакво тъмно място, сама със своя страх, че баща ѝ може да умре.

Спомените блещукаха като светулки в тъмнината. Тя си припомни как като дете тичаше да посрещне баща си. Той я вдигаше, подхвърляше я във въздуха и двамата избухваха във весел смях. Майка ѝ беше починала при раждането ѝ, но баща ѝ никога не я беше винил за това. Дори не беше разочарован, че тя не е момче, което да бъде негов наследник; не я остави на грижите на слугите, не се ожени отново, не си създаде ново семейство, както биха направили други мъже. Той я обичаше и я отгледа с такава всеотдайност, че тя никога не усети липсата на майка. И ѝ даваше предимства, които обикновено се пазеха само за синовете.

Нае учители, за да я обучават в четене, аритметика, писане и история, и дори майстор по бойни изкуства, който я научи да се бие с меч. Не обръщаше никакво внимание на роднините им, които не одобряваха това. Казваше, че дъщеря му е твърде умна, за да я остави да израсне невежа като другите момичета. Когато порасна, тя започна да споделя интересите му към закона и прекарваше дълги дни в задната стая на Съда, слушайки процесите, които той провеждаше. Често му прошепваше съвети за въпросите, които трябваше да зададе на подсъдимите или свидетелите, или даваше мнението си за това дали подсъдимият е виновен. Баща ѝ се доверяваше на интуицията ѝ и нерядко се вслушваше в съветите ѝ, въпреки че тя беше само на дванадесет, четиринадесет или шестнадесет години. Сега Рейко се

замисли над факта, че нейното възпитание беше направило възможен неконвенционалния ѝ брак със Сано и ѝ помагаше в работата, която те вършеха заедно. За всичко това трябваше да благодари на баща си. Тя го обожаваше заради неговата доброта и великолепно му чувство за хумор. Как би могла да понесе да го загуби? Особено ако загубеше и Сано.

Рейко преглътна сълзите си. Не биваше да пада духом, отчаянието с нищо нямаше да помогне на баща ѝ. Нито пък щеше да се остави да бъде надвита от гнева срещу този, който го бе ранил. Трябваше да остане спокойна, силна. Сега баща ѝ зависеше от нея.

Тя чу слабо стенание. Цепнатите на очите му се отвориха малко.

Сърцето на Рейко подскочи.

— Татко?

Главата му бавно се обърна към нея.

— Рейко? — той се намръщи, явно объркан, че я вижда до постелята си. — Къде съм?

Слава на боговете, той беше в съзнание!

— У дома — каза Рейко.

— Как съм се добрал дотук?

— Един *дошин* те донесе.

Магистратът Уеда направи немощен опит да седне.

— Телохраниелите ми са мъртви. Той ги застреля — при връщането на този спомен на лицето му се изписа печал. Тревогата отвори напълно очите му. Белтъците им бяха зачервени от спуканите кръвоносни съдове. Той посегна непохватно да отметне юргана.

— Трябва да го хвана! Преди да се е измъкнал!

— Той е изчезнал, татко — каза Рейко. — Това се случи миналата нощ.

— Миналата нощ? — озадачено каза магистратът Уеда. — Кое време е сега?

— Сутрин. Около часа на змията, струва ми се.

Гневът изкриви ранените устни на магистрата Уеда.

— Значи той се е измъкнал.

— Не за дълго — Рейко усещаше как самата тя гори и изгаря от гняв срещу нападателя. — Съпругът ми е по петите му. А също и Хирата. Те ще го хванат. Не се тревожи, татко.

Той се опита да се надигне и се задъха.

— Трябва да вървя. Трябва да помогна.

Рейко нежно го спря.

— Можеш да ни помогнеш да разберем кой го е извършил. Знаеш ли кой беше?

— Не — отговори й с тъжно съжаление баща й. — Беше тъмно. Не можах да видя лицето му.

— Забеляза ли нещо по-специфично в него?

Клепачите на магистрата Уеда се затвориха. Тялото му застина.

— Татко? — Рейко реши, че той пак губи съзнание.

— Две — прошепна той.

— Двама ли бяха нападателите? — озадачено каза тя.

Миг по-рано той говореше за нападателя в единствено число. И Сано се беше отбил, за да й разкаже историята на *дошина*. Той му беше казал, че е преследвал само един мъж, когото бе видял да бие магистрата Уеда.

— Не — немощно каза баща й. — Две татуировки. На ръката му. Видях ги.

Рейко го разбра и се развълнува.

— Той е бил осъден за две други престъпления?

Рецидивистите се белязваха с татуировки по ръцете. Татуировката представляваше конкретен йероглиф за извършеното престъпление. Ако бъдеха арестувани отново, полицията можеше да разбере, че те и преди са се забърквали в проблеми. Тогава законът налагаше по-сурово наказание, отколкото за предишното престъпление.

— Да — прошепна магистратът Уеда.

— Какви са били престъпленията? — нетърпеливо попита Рейко. — Успя ли да разчетеш татуировките?

Магистратът Уеда затвори очи. Дишането му се забави.

— Татко — прошепна Рейко.

Той не отговори. Тя се опита да потисне страха, че може би е чула гласа му за последен път. Хвана безжизнената му ръка и зашепна.

— Аз ще открия кой е той — желанието за мъст обхвана Рейко както огънят грабва сухото дърво. Това беше същият онзи дърен, родово-кръвен импулс, който беше изпратил четиридесет и седемте *ронини* при мъжа, когото обвиняваха за смъртта на своя господар. Тя се

беше присъединила към тяхното братство на отмъщението, макар че бе просто жена. — Обещавам.

* * *

Като тръгваше от къщи към двореца, където щеше да прекара деня с шогуна, Масахиро поспря в коридора. Никак не му се излизаше. Дядо му беше ранен, а той искаше да остане и да чака новини от майка си. И въпреки тревогата за дядо си, той не можеше да не мисли за Окару. Споменът от гледката, която бе наблюдавал в банята, докато тя се къпеше, разливаше в него вълни от възбуда, удоволствие и срам. После, когато се върна от посещението си при Оиши, Окару плачеше толкова силно! Макар че му беше мъчно за нея, Масахиро не можеше да не чувства и задоволство от това, че Оиши я беше отхвърлил. В главата му имаше мисли, които бяха толкова безумни и невероятни, че не смееше да ги облече в думи дори и само наум.

Таеко се зададе по коридора, пристъпвайки внимателно, с поднос, натоварен с чайник, чаша и покрити чинии. Като видя Масахиро, тя сведе поглед. Държеше се хладно с него, откакто я беше нагрубил предния ден. Той съжаляваше, но беше твърде горд, за да ѝ го каже.

— Тази храна за Окару ли е? — попита той.

— Да — Таеко се промъкна край него. — Казах на слугите, че аз ще ѝ я занеса.

Масахиро долови, че тя не харесва Окару.

— Аз ще ѝ я занеса — каза той.

Таеко неохотно му подаде подноса. Изпълнен с вълнение и копнеж, Масахиро отнесе подноса в стаята на Окару. Тя беше в леглото, свита под завивките, и над тях се подаваше само върхът на главата ѝ. При все че искаше да я види, той реши, че вероятно не бива да я безпокои. Влезе на пръсти в стаята и се приведе, за да постави подноса на масичката до леглото.

— Кой е? — каза Окару с приглушен, пълен със сълзи глас.

Масахиро пусна подноса с трясък върху масата.

— А... ами... Аз съм. Масахиро.

— Какво искаш? — главата ѝ се появи изпод завивките. Косата ѝ беше рошава и сплъстена, лицето — подпухнало от плач.

— Аз... аз ти донесох закуска — посочи подноса Масахиро.

Окару дори не погледна храната.

— Какво зяпаш? — рязко попита тя.

Масахиро занемя от гнева в нейните червени, подути очи и се притесни, като я видя как силно страда.

— Сигурно си мислиш, че съм тъпа и жалка — каза Окару с треперещ глас. — Всички сигурно така си мислят! Мразя те! Мразя всички! Просто ме оставете на мира!

Думите ѝ прерязаха Масахиро като с нож. Той не можеше нито да помръдне, нито да продума.

— Махай се! — изпищя Окару.

Тя седна, грабна чайника и го хвърли. Масахиро се наведе. Чайникът удари стената. Чаят се разплиска.

Чайникът и капакът паднаха на татамите, постлани на пода, сред локвичка гореща течност. Окару избухна в неистов, проглушителен плач. Гоza се втурна в стаята, избута Масахиро встрани и коленичи до Окару.

Момичето се хвърли в обятията ѝ и избухна в жални вопли.

— Толкова съм нещастна! Искам да умра!

Гоza се смръщи на Масахиро.

— По-добре си върви!

* * *

Хирата яздеше по разширяващите се извивки на улиците, отдалечавайки се от ковашкия квартал. Сетивата му бяха настроени спрямо честотата на аурата на мъжа, който бе нападнал магистрата Уеда. Но той беше минал оттук доста отдавна; енергията, излъчвана от другите хора, замъгляваше остатъците от неговата. Привечер Хирата се озова в района на север от моста Нихонбаши, близо до Оденмачо — квартала на пощенските коне, където те се предлагаша под наем. Мястото беше и своеобразен център на националната система за съобщения. Правителството назначаваше пратеници да носят документи между градовете. Един пратеник, тръгнал от Едо, трябваше

да изтича определен етап от пътя и да предаде документите на следващия пратеник. Бързите бегачи можеха да вземат разстоянието до Миако за шестдесет часа. Хирата минаваше покрай конюшни и евтини ханове, чайни и сергии за храна, където пратениците чакаха за работа. Той спря пред една бръснарница.

Там, в нейната тясна стаичка, зад неприветливата, мръсна дървена фасада, беше любимото свърталище на майсторите по бойни изкуства. Бръснарят разказваше на клиентите си последните новини, сбрани от този или онзи пратеник, докато им подстригваше косите. Тези, които живееха в Едо, идваха тук да пийнат и да се срещнат със свои странстващи другари, които се отбиваха пътьом. Истинското предназначение на бръснарницата бе известно само на нейното избрано общество. Никой друг, който надзърнеше вътре, нямаше да разбере, че няколкото обикновено изглеждащи мъже имат достатъчно бойни умения, за да победят цяла армия. Външните посетители усещаха внезапен подтик да напуснат мястото. Редовните клиенти обичаха своето уединение и проектираха енергия, която отблъскваше непосветените.

Хирата се поколеба на вратата. Търсенето на нападателя на магистрата Уеда беше негов главен приоритет, негов дълг към Сано и той трябваше да търси улики. Трябваше и да помогне на Сано да доведе работата с четиридесет и седемте *ронини* до успешен завършек. Но той не спираше да мисли за самурая на име Тахара, който беше казал, че ще се срещнат отново. Хирата трябваше да се подготви.

Той влезе в бръснарницата. Вътре беше топло от печката, дървените стени и таванът бяха потъмнели от сажди и тютюнев дим. Бръснарят седеше сам и точеше бръснача си. Той беше *ронин*, на седемдесет години, и се казваше Исеки. По лицето му имаше толкова много бръчици, че приличаше на смачкана хартия. Навремето се беше ползвал със славата на един от най-страховитите майстори на мистичните бойни изкуства, но преди десет години едно земетресение бе съборило къщата отгоре му и му беше счупило ръката, с която държеше меч. Хирата наблюдаваше как сръчно борави Исеки с бръснача и бруса. Той беше способен само с една ръка да направи това, което двама мъже не можеха и с по две ръце, но неговите бойни дни бяха останали далече назад в миналото.

— Поздрави, Хирата *сан* — каза Исеки. — Какво мога да направя за теб?

— Трябва ми малко информация.

— Просто попитай.

— Познаваш ли самурай на име Тахара?

Бръчките по лицето на Исеки се задълбочиха от загриженост.

— Не лично, но съм чувал за него. Той е от провинция Ига — провинция Ига имаше свои традиции в мистичните бойни изкуства. Нейните самураи се учеха от нинджите, култ на селяни воители, особено умели в това да се промъкват като невидими. — Такива като него се държат настрана. Те не наминават насам. Но мога да ти кажа, че дори и в разцвета на силите си не бих искал да изляза насреща му. Познаваш ли го?

— Все още не — всичко, което Хирата току-що бе чул, само усили опасенията му от следващата среща с Тахара.

— Изненадан съм — каза Исеки. — Мислех, че всъщност го познаваш.

— Защо?

— Защото той е ученик на Озуно.

Новината смути Хирата. Озуно беше неговият учител и ментор, човекът, от когото бе изучил мистичните бойни изкуства.

— Озуно никога не е споменавал Тахара.

Но защо не? Озуно беше представил Хирата на другите си ученици. Идеята, че пропускът е бил преднамерен, разтревожи Хирата. Дали Озуно не е искал да скрие съществуването на Тахара от него? Страховете му се задълбочиха. Това, че Тахара беше от школата на Озуно, плюс опитът му в тъмните изкуства на нинджите, го превръщаше в наистина страховит противник.

— Какво друго можеш да ми кажеш за него? — попита Хирата.

— Хората от клана му изпълняват ролята на тайна полиция и телохранители на *даймиото* на провинция Ига. Тахара дойде в Едо преди две години.

За мен, помисли си Хирата.

— Според слуховете, *даймиото* е дал Тахара назаем на други хора и понастоящем той работи за режима Токугава — каза Исеки.

Това обясняваше защо Тахара има достъп до замъка Едо.

— Има ли някакви приятели в града? По-конкретно, свещеник и войник?

— Свещеникът е Дегучи, от храма Уно. Войникът е Китано Шигемаса. И двамата са големи бойци — Исеки хвърли любопитен поглед на Хирата. — И тях ли не познаваш? Те също са ученици на Озуно.

— Не — каза Хирата, — никога не ги е споменавал.

Изглежда, че Озуно преднамерено беше скрил тези трима свои ученици. Сега те се бяха обединили срещу Хирата.

— Моите съболезнования, между другото — каза Исеки.

— За какво?

Исеки изглеждаше скръбен, съчувствен и едновременно озадачен.

— Озуно е мъртъв. И за това ли не знаеше?

Хирата се почувства така, сякаш са го ритнали в стомаха.

— Не знаех.

— Съжалявам, че аз ти съобщавам лошата вест.

— Как е умрял Озуно? И къде?

Хирата знаеше, че Озуно е много стар, но винаги му беше изглеждал безсмъртен.

— В един храм в Нара, където бил отседнал. Отишъл си тихо и мирно, в съня си.

— Кога е станало това? — попита Хирата.

— Преди около две години.

Приблизително по това време Тахара бе започнал да преследва Хирата. Това не би могло да е съвпадение. Но какво искаха Тахара и приятелите му?

— Ако чуеш нещо за тях, ще ме уведомиш ли? — каза Хирата.

— Непременно — обеща Исеки и го предупреди: — Ако бях на твое място, щях да ги избягвам на всяка цена.

26. ГЛАВА

Сано отиде в уединеното имение, вътре в замъка Едо, където живееше дворцовият управител Янагисава. Когато шогунът изпрати Янагисава в изгнание и повиши Сано на поста дворецов управител, това беше неговият дом. Той остана да живее тук и след като Янагисава се върна и двамата си поделиха поста на дворецов управител. Но след понижението на Сано Янагисава си получи обратно имението. Сега Сано гледаше над каменния зид към покривите на казармите, където някога живееха неговите васали, и към къщата, в която се бе родила дъщеря му. Нямахше значение, че имението първоначално бе принадлежало на Янагисава. Споменът за това, което бе загубил, само разпалваше още повече гнева на Сано срещу него.

Вратата се отвори отвътре, за да пусне навън група служители. Сано прекрачи в двора, без да чака позволение.

— Ей, не можете да влизате вътре! — часовите затичаха след Сано.

Той с бърза стъпка влезе в къщата. До момента, в който стигна до чакалнята пред кабинета на Янагисава, подире му имаше поне двадесет телохранители. Те му повтаряха, че трябва да спре, но явно се страхуваха да го пипнат и с пръст. Може би мислеха, че е полудял. Сано профуча през тълпата от хора, чакащи да бъдат приети от дворецовия управител. Той отвори със замах вратата на кабинета, който някога беше наричал свой. Янагисава седеше вътре на подиума в нишата, пред черно бюро от японски лак. С него бяха Като и Ихара, неговите съюзници в съвета на старейшините.

— Сано *сан* — възкликна Янагисава. Раздразнението не можа да прикрие уплахата му от това, че неговият враг е успял да проникне през охраната му. — Как влезе вътре?

— Няма значение — отговори Сано. — Искам да поговоря с теб.

— Да го изхвърлим ли? — попита единият от телохранителите, струпани накуп при входното антре.

— Не. Ще чуя какво има да ми каже — Янагисава вдигна вежда, забелязвайки изражението на Сано. — Изглеждаш ми разстроен. Но, разбира се, нали тъстът ти е бил нападнат тази нощ. Моите съболезнования.

Съчувствието му беше толкова очеводно фалшиво, че на Сано му се прииска да го удуши.

— Откъде знаеш за нападението?

— Мълвата се промъкна и до замъка Едо — каза Ихара. Дватамата с Като изглеждаха несигурни дали искат да присъстват на сцената между Сано и Янагисава, или да напуснат, преди да бъдат обгорени от фойерверките.

— Разузнавателната ми система е много ефикасна, както знаеш — спокойно каза Янагисава.

Омразата застрашаваше да надделее над самоконтрола на Сано.

— Този път едва ли са ти били нужни шпиони — каза той. — Мисля, че си знаел за нападението още преди да се случи.

Янагисава се подсмива.

— И как? Имам много таланти, но не съм гадател.

— Остави тази невинна маска — каза Сано. — Отговорът е очевиден.

Този път и двете вежди на Янагисава се вдигнаха в присмехулно удивление.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да подозираш, че аз стоя зад нападението?

— А стоиш ли?

— Това е абсурд — Янагисава се разсмя, разкривайки остриите си, ослепително бели и свършени зъби.

— Защо бих искал да нападам магистрата Уеда?

— Просто отговори на въпроса.

— Щом настояваш — Янагисава заговори, натъртвайки на всяка дума: — Аз не съм отговорен за нападението над Уеда — той гледаше Сано право в очите.

Сано не можеше да определи дали той лъже или не. Янагисава беше ненадминат актьор. Сардоничната усмивка изчезна от изражението на Янагисава. Стаята стана сякаш по-студена от враждебността му към Сано.

— Сега може ли ти да отговориш на моя въпрос: защо бих искал да нападам магистрата Уеда? Това е най-малкото, което ми дължиш, след като се натрапи в дома ми.

— Щом настояваш — каза Сано. — Ти искаш Висшият съд да осъди четиридесет и седемте *ронини*. Ти разбра, че магистратът Уеда е водач на фракцията, която иска да ги оправдае, защото се натрапи в съда вчера. Ти си решил, че ако го убиеш, ще промениш баланса по посока на присъдата, която искаш — Сано чувстваше треската на непреодолимото си желание за битка. — Моят гъст е бил за теб просто едно неудобство, което е трябвало да елиминираш.

— Повтарям, това е абсурд — категорично каза Янагисава. — На първо място, защо мислиш, че аз искам да бъдат осъдени четиридесет и седемте *ронини*! Никога не съм казвал подобно нещо. Нямам мнение по случая.

— Защото ти мислиш, че това ще е присъдата, която ще предизвика най-негативни реакции и ще излее гнева на шогуну върху мен — предположи Сано.

— Глупости. На второ място, снощи си бях у дома. Моите васали ще потвърдят това.

— Разбира се, че ще го потвърдят. Те са ти задължени. А и ти може да си изпратил някой от тях.

— На трето място — продължи Янагисава, — ако искам да повлияя на присъдата, мога да го направя и без да прибягвам до убийство. Една малка принуда, един малък натиск от моя страна, и съдиите ще се втурнат да ми угодят.

Макар да знаеше, че това е вярно, Сано все още имаше основание да мисли, че Янагисава е виновен.

— Дори и наистина да не се интересува в коя посока отива присъдата, ти виждаш в този казус шанс най-сетне да се отървеш от мен.

Весело пламъче заигра във враждебното изражение на Янагисава.

— Ти мислиш, че всичко се върти около мен и теб. Ти си направо вманиачен.

— Не аз, а ти си вманиаченият — студено каза Сано. — Ти си този, който е обсебен от мисълта да ме унищожи. Ти ме нападаш отново и отново, макар че не съм направил нищо, за да го заслужи.

Затова извини ме, задето съм си помислил, че нападението над магистрата Уеда е част от всичко това.

— Умът ти е заседнал в миналото. Не ми е нужно да те нападам повече. Вече те победих.

— Не съвсем. Все още съм тук.

Янагисава пусна тънка, жестока усмивка.

— Едва забележимо. И не задълго. Случаят с четиридесет и седемте *ронини* ще бъде твоят край, независимо каква ще е присъдата.

Сано беше напълно наясно с тази възможност, но не го показва.

— Именно на това си се надявал винаги, при всеки случай, който съм разследвал. И забравяш, че този случай може да повлече надолу и други хора покрай мен. Ти не си имунизиран за последствията от присъдата, която със сигурност няма да се хареса на мнозина.

Сано забеляза проблясък на моментно опасение на лицето на Янагисава, но той язвително му върна удара.

— Ти също забравяш нещо: има други хора, които са много погневни заради четиридесет и седемте *ронини* от мен. И аз не съм единственият, който знаеше на какви позиции бяха съдиите вчера.

— Поверителността е пълна смехория — вметна Като.

— Четиринадесет съдии е равно на четиринадесет пробойни в съда — добави Ихара. — Прекалено много, за да се запушат.

И Сано си беше мислил, че е възможно съдиите да издават съдържанието на дискусиите си пред външни лица. Щеше да се тревожи по-късно за тази възможност.

— Не си прави труд да опровергаваш подозренията ми. Ти го знаеше и аз мисля, че използваш това, което чу, за своя лична изгода.

Очите на Янагисава засвяткаха злонамерено.

— Ти също знаеше. И ти беше там.

— Твоят приятел инспектор генерал Накае вече беше така любезен да ми го изтъкне — каза Сано. — Предполагам, ще последваш неговия пример и ще кажеш, че аз съм нападнал собствения си тъст, а после ще ме обвиниш, че съм се опитал да улича теб.

— Това е добра теория — каза Янагисава. Старейшините кимнаха. — Но аз ще ти призная следното: не вярвам, че ти си се опитал да убиеш магистрата Уеда. Ти не си толкова безскрупулен.

— Благодаря — саркастично отвърна Сано.

— Но може да се твърди, че случилото с магистрата Уеда наистина е по твоя вина — продължи Янагисава.

— Какви измислици раздухваш сега? — рязко запитва Сано.

— Ти имаше много възможности да ме убиеш — каза Янагисава. — По време на първото ти разследване за шогуната например, когато хвана мен и онзи луд убиец на лодката в река Сумида. Можеше да ме удавиш, без никой да разбере.

Сано се запитва накъде бие разговорът.

— Не можех — каза той със съжаление. — Ти беше мой началник. Дължах ти същата лоялност, която дължах и на шогуната.

— Това не беше единственият път, когато можеше да ме елиминираш без никакви свидетели — каза Янагисава. — Преди дванадесет години, когато бяхме в Миако, ти ме притисна на фехтовка. Защо просто не ми преряза гърлото?

— По същата причина. Чест. Дълг — принципите на Бушидо, които ръководеха действията на Сано. И които често пъти противоречаха на неговите желания. Сано нерядко си мислеше, че Бушидо е като желязна тежест на врата на човек, плуващ в пълно с акули море.

— След като бях пратен в изгнание, ти разбра, че съм се промъкнал обратно в Едо — продължи Янагисава. — Можеше да ме намериш и тайно да ме убиеш, а всички щяха да мислят, че аз все още съм на остров Хачиджо. Щеше да изглежда, че съм изчезнал като дим.

Беше ли му хрумвала тази идея? Сано си спомни, че се беше концентрирал върху изобличаването на машинациите на Янагисава, когато решаваше казуса за убийство, в който майка му бе главният заподозрян.

— Именно това бих направил аз — каза Янагисава.

— Аз не съм ти — отвърна му Сано, горд, че никога не е прибягвал до низостта на подобна безчестна тактика.

— Наистина не си — Янагисава беше не по-малко горд от Сано. — Ти нямаш моето въображение или предвидливост.

— Хвала на боговете — каза Сано.

— Но предположи — само предположи, — че аз съм отговорен за нападението над Уеда. Можеше да го предотвратиш, ако беше използвал един от шансовете да ме убиеш. И аз нямаше да мога да го напада, ако бях жив, нали? — Янагисава насочи пръст към Сано. —

Ако теорията ти за това, че нападението е мое дело, е вярна, то тогава ти си човекът, който трябва да бъде обвинен по същество. Защото ти можеше да защитиш магистрата Уеда, като ме убиеш още преди много време. Но ти не го направи.

— Това е най-заплетената логика, която някога съм чувал! — възкликна Сано.

— А твоите оправдания за действията ти са най-посредствените извинения, които аз пък някога съм чувал — Янагисава излезе иззад бюрото си, слезе от подиума и се изправи лице в лице срещу Сано. — Ти казваш, че това било лоялност и дълг. Аз казвам, че ти се криеш зад Бушидо. Ти се страхуваш да направиш това, което истинският самурай би направил, за да постигнеш надмощие. Ти се страхуваш от последствията. Ти — пръстът му се заби в гърдите на Сано, — не си нищо друго, освен един страхливец.

Страхливец. Страхливец. Страхливец. Най-лошата обида, която един самурай можеше да получи, отекваше в Сано като звън на камбана. Яростта експлодира в него с такава сила, че не можеше да продума. Като впримчен в огнена стихия от ревящи ветрове, скачащи пламъци и пушек, натезал от гореща пепел и парещи въглени, той се задави, а сърцето му биеше неистово. Видя присмехулното лице на Янагисава, сякаш гледаше през оранжева пелена от огън.

— Как смееш? — беше единственото, което успя да произнесе.

— Как смея да ти кажа истината за теб самия? Как смея да те унижа пред нашите колеги? — Янагисава се разсмя. — О, смея! Защото аз не се страхувам. Без значение какво мислят хората за мен, никой още не ме е наричал страхливец — той пародийно повтори думите на Сано: — Аз не съм ти.

Огнената стихия от ярост се разпали още по-силно, още по-гореща, подхранена от един глас, който нашепваше в ума на Сано: „Може би Янагисава е прав? Може би аз съм страхливец, защото понасях обидите и оскърбленията през всичките тези години, вместо веднъж завинаги да сложа край на всичко“.

— О, вижте това, вижте го всички! — Янагисава посочи към хълбока на Сано. — Може би той все пак има малко самурайски кураж, в крайна сметка.

Сано погледна надолу. Видя, че собствената му ръка неволно се е придвижила до меча му. Пръстите му стискаха дръжката. Горещият

циклон на гнева му бушуваше из него, но в тялото му настана мъртворешко спокойствие, сякаш бе застанал в окото на бурята.

— Ето ме тук — каза Янагисава. — Направи това, което искаше да направиш през всичките тези години — той разпери широко ръце, излагайки се като мишена.

Изкушението беше толкова силно, че Сано забрави за забраната да се вади меч вътре в замъка Едо. Той забрави за Бушидо. Мускулите му се напрягаха да изтеглят оръжието.

— Давай! — каза Янагисава с вбесяваща усмивка. — Докажи, че си истински самурай.

Точно когато Сано почувства как импулсът да убива се надига като чудовище в него, Янагисава, стоята и другите мъже избледняха и изчезнаха от зрението му. Той вървеше по Коридора на боровете. Каджикава, пазителят на замъка, се появи и започна да изрича думи, които той не чуваше. Една врата се отвори в коридора между тях. От нея излезе Кира. Сано се хвърли върху него, извади меча си, сграбчи го в двете си ръце и замахна. Всичко почерня.

После Сано отново се видя в кабинета с Янагисава и старейшините, които жадно чакаха да го видят какво ще направи. Стоеше като втрещен от видението, в което той беше владетелят Асано. Шокът му помогна да дойде на себе си. Осъзна, че Янагисава го подтиква да подражава на владетеля Асано. Ако захапеше стръвта, щеше да бъде осъден на смърт. Щеше да бъде просто едно от препятствията, разчистени от пътя на Янагисава към завладяването на Япония.

Разумът изля студена вода върху огнената стихия от ярост. Сано отвори ръка и пусна меча си. Лицата на старейшините увиснаха от разочарование и облекчение. Янагисава се подхилваше самодоволно. Той отвори уста, за да направи още една язвителна забележка.

В този миг Сано замахна с юмрук и го фрасна право по носа. Янагисава извика; ударът отметна главата му назад. Той загуби равновесие, политна назад и се просна по гръб на пода. От ноздрите му шурна кръв. И той, и другите гледаха Сано с пълно и тъпо изумление.

— Хвалиш се с твоето въображение и предвидливост, но така и не можа да предвидиш приближаването на това, а? — яростта на Сано отстъпи път на хумора.

Янагисава започна да плюе и да ломоти.

— Как смея ли? — присмехулно повтори думите му Сано. — О, смея! А сега, ако може да ме извиниш, отивам да открия кой стои зад нападението на магистрата Уеда. Ако си ти, няма да те оставя само с един разкъравен нос — и Сано излезе устремно от стаята.

27. ГЛАВА

Рейко остави баща си на грижите на доктора и отиде в онази част на сградата, в която се помещаваше съдът. Днес той беше празен, всички съдебни дела бяха отложени. Икеда, първият васал на магистрата, стоеше на отворената врата с лице към вътрешния двор, който обикновено беше претъпкан с полицейски офицери, охраняващи престъпници, доведени на процес. Днес там чакаха само двама души, които имаха модерен, добре охранен вид на процъфтяващи търговци.

— Магистратът няма да изслушва никакви тълби за известно време — каза им Икеда.

— Защо не? — попита единият от търговците.

— Защото участва във Висшия съд за делото на четиридесет и седемте *ронини*. И защото беше сериозно ранен през миналата нощ.

— О, съжалявам, че е ранен — каза другият търговец, — но не е честно, че всичко останало трябва да спре заради онези престъпници.

— Те не са престъпници — ядосано каза първият търговец. — Те отмъстиха за смъртта на своя господар!

— Идете да помолите друг магистрат да разреши спора ви — Икеда затвори вратата, обърна се и видя Рейко. — Как е баща ти?

— Дойде в съзнание за достатъчно време, за да ми каже нещо за мъжа, който го е пребил — Рейко му разказа за татуировките на ръцете на нападателя.

— Може би е някой, когото баща ви е осъдил — каза Икеда. — Може би му има зъб.

— Това си мисля и аз. Искам да видя регистъра с имената на рецидивистите. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се — Икеда придружи Рейко до кабинета на магистрата.

Този кабинет беше много скъп на сърцето на Рейко. Като съвсем малка тя си играеше тук с играчките си и правеше компания на баща си, докато той работеше. Когато порасна, му помагаше да преписва бележките си в официалните архиви, които се водеха в книги и

свитъци, съхранявани в огнеупорни сандъци, натрупани до тавана. Незаетото бюро извика сълзи в очите ѝ. Двамата с Икеда свалиха сандъците и започнаха да пресяват архивите. Нямаше да свършат бързо; баща ѝ заемаше поста на магистрат от почти три десетилетия и провеждаше стотици процеси всяка година.

— Бих искала да имаше по-бърз начин да отсеем случаите с подсъдимите, които очевидно не са нападнали баща ми, като например тези крадли и проститутки — каза Рейко, докато двамата с Икеда плъзгаха поглед по страниците на протоколите от съдебните заседания.

— Чиновниците на баща ти поставят бележка, когато подсъдимият е бил осъждан преди — каза Икеда.

— Ето тук една... но този процес е бил за неговото трето престъпление. Това е твърде много.

След два часа Рейко беше направила списък с имена на дванадесет мъже престъпници, които имаха по две присъди и бяха достатъчно млади, и вероятно и достатъчно годни физически, за да могат да нападнат магистрата Уеда. Освен това тя си беше записала и техните адреси.

— Какъв е шансът все още да живеят там? — попита тя.

— Не особено голям — каза Икеда. — Рецидивистите често се местят. А някои от тях може и изобщо вече да не са живи. Такива като тях рано умират.

— Поне имаме няколко възможни заподозрени — Рейко втъкна списъка под пояса си. — Ще го дам на съпруга си. Може би това ще му помогне да залови нападателя.

* * *

Хирата се върна в замъка Едо по здрач. Беше прекарал следобед в търсене на Тахара, свещеника Дегучи и войника Китано Шигемаса. Неговите източници му бяха съобщили, че Тахара има къща в квартала Канада. Той отиде там и говори с един слуга, който му каза, че господарят му е навън. След това Хирата посети и храма Уено. Дегучи не беше там; уж събирал подаяния в града. Но един монах каза на Хирата, че приятелят на Дегучи, Китано, е васал на владетеля Сатаке. Хирата отиде в неговото имение, където никой не можа да му каже

нищо за Китано. Това го обезсърчи напълно. Докато яздеше през оградените със стени пасажи вътре в замъка, той чувстваше вина, защото трябваше да прекара повече време в разследване на нападението срещу магистрата Уеда.

— Чух, че си ни търсил — каза някой зад него.

В гласа звучеше смесица от мекота и грубост и Хирата го разпозна на мига. В същото време усети как аурата го удря като серия Гръмотевици. Той замръзна на седлото. Потисна страха, който се надигна в него, защото Тахара беше казал „чух си ни търсил“, не „си ме търсил“.

И тримата бяха тук.

Хирата се насили да се обърне небрежно. Там, сред високите каменни зидове, видя Тахара и един друг самурай на коне. Между тях стоеше свещеник в конопен плащ и шафраново расо. Студеният, ветровит пасаж беше пуст. Фенерите в коридорите, намиращи се по горната част на стените, хвърляха мъждива, трепкаща светлина върху тях. Тахара се усмихна; очите искряха на красивото му, весело лице. Хирата за първи път имаше възможност да огледа добре и другите си преследвачи.

— Китано *сан* — каза той.

Войникът махна металния си шлем и се поклони. Беше по-възрастен, отколкото си бе помислил Хирата, подведен от якото му телосложение — някъде около петдесетте. Косата му, прибрана на кок, беше прошарена от сиви ивици. По кожата му имаше множество белези. Очите му се присвиваха, но останала част от лицето му оставаше неподвижна. Порязванията, причинили белезите, сигурно бяха увредили лицевите му нерви.

— Дегучи *сан* — каза Хирата.

На пръв поглед свещеникът му се бе сторил просто юноша. Продълговатото му, овално лице и избръснатата му глава имаха нежен вид, сякаш недокоснати от живота. Не беше красив — клепачите му бяха прекалено тежки, носът му беше прекалено плосък, устата — прекалено свита, но имаше някаква странна, лъчиста хубост. После Хирата забеляза бакенбардите, наболи по бузите на Дегучи, и твърдите сухожилия на врата му. Той можеше да е на всяка възраст между двадесет и четиридесет години. Не продума, само се поклони.

— Е, как изглежда да бъдеш преследван, вместо преследвач, ей тъй, за разнообразие? — попита Хирата.

— Не бъди толкова сигурен, че местата ни са разменени — каза Тахара с мека насмешка.

Гневът настройваше Хирата войнствено.

— Знам кои сте вие тримата и къде живеете.

— И всичко това от една-единствена следа, която ти даде Тахара — името си — Китано говореше със сърдечен, жизнерадостен глас и грубоват провинциален акцент. — Оправда репутацията си на добър детектив!

Свещеникът Дегучи не каза нищо. Той само наблюдаваше.

— Очевидно сте решили, че най-сетне е дошъл подходящият момент да поговорим.

— Да — Тахара погледна зад него. Към тях приближаваше патрул. — Да отидем някъде на по-уединено място.

Всички инстинкти на Хирата му казваха да не тръгва с тях. Но двете години на любопитство не му позволяваха да откаже. Той отиде с Тахара, Дегучи и Китано в билковата градина на замъка, където аптекарите на шогуната отглеждаха медицински растения. Там не се мяркаше жива душа, лехите бяха покрити със сняг, обагрени в бледомораво от лъчите на залязващото слънце. Зад градината беше горският резерват. Докато скачаше от коня си, Хирата се опита да потисне надигащото се безпокойство, което пълзеше по нервите му. Насили се да не издава страха си, когато се изправи лице в лице с противниците си.

Това ли беше последното изпитание, откритият сблъсък, от който се бе страхувал?

Нима щеше да умре тук, тази нощ?

Не беше казал сбогом на съпругата си, на децата си, на Сано.

Нима нямаше да успее да спази обещанието си да се грижи за семейството на Сано?

Тахара и Китано слязоха от конете си. Войникът и свещеникът застанаха от двете страни на Тахара, който явно беше техният водач. Но Хирата знаеше, че и те двамата имат почти толкова големи способности и сили, колкото и Тахара — и по-големи от неговите собствени. Той се поддаде на импулса си да отложи битката за колкото е възможно по-дълго.

— Чия е тази аура, която усещам през цялото време? — попита той.

— Това е триада от аурите на трима ни — отговори Тахара.

Хирата се притесни, като разбра, че всъщност и тримата са присъствали винаги, когато той е виждал или е мислил, че е само единият от тях. И тримата го бяха преследвали, като един отбор. Дори по-лошо, Хирата чувстваше, че сумата на тяхната сила не е по-голяма от отделните ѝ части. Но всяка една трета беше многократно по-голяма от неговата собствена сила.

— Озуно е мъртъв — каза Хирата. — Знаехте ли?

Погледите им се изостриха — единственото признание на факта, че той е открил и тази следа, — всичките бяха ученици на един и същ учител.

— Да каза Тахара. Емоцията замъгли блясъка в очите му.

— Защо не го научих от вас?

— Не искахме ние да бъдем носителите на лошата вест — каза Тахара. — Мислех, че това няма да те настрои особено приятелски към нас.

— Очаквате да съм настроен приятелски към вас?

— Хирата се изсмя, не вярвайки на ушите си. — Какво искате от мен? Да се бием?

— О, небеса, не! — каза Тахара. Дегучи и Китано поклатиха глави с достойнство. — Ние не сме от тези глупаци, които искат да се бият с теб, за да си спечелят прозвището „най-добър боец на Япония“ — той разпери ръце, сякаш за да прегърне двамата си приятели и Хирата. — Тук имаме най-добрата колекция от майстори на бойните изкуства, която светът някога е виждал. Ако се бием, някой или всички ние, можем да бъдем убити. Какво глупаво, досадно прахосване на таланти!

Две години Хирата се беше готвил за битката на своя живот, а сега изведнъж се оказа, че тя няма да се състои. Засраменото му облекчение отстъпи пред подозрителността.

— Тогава какво искате?

— Искаме да се присъединиш към нас — каза Тахара.

Хирата се почувства объркан.

— Да се присъединя към вас в какво?

— В нашето тайно общество — каза Тахара.

Хирата дори за миг не си бе помислил, че това може да е била целта, заради която са го следвали поемата на храста, птиците или огънят в уличното представление.

— Що за тайно общество е това? Кой е в него?

— Само ние — отговори му Китано — и ти, ако решиш да се присъединиш.

— Ние четиримата сме най-добрите ученици на Озуно — каза Тахара. — Ние сме много по-напреднали в бойните изкуства от когото и да било друго. Моите приятели и аз вече не се интересуваме от битки. Време е да използваме нашата подготовка за нещо по-добро.

Хирата мислеше, че битката е най-висшата цел в живота на самурая и единствената причина за обучението му.

— Какво по-добро?

— Искаме да влияем на хода на съдбата — каза Тахара, по такъв начин, че изявлението му прозвуча едновременно величествено и просто.

Чутото не въодушеви особено Хирата.

— Имаш предвид да започнете война и да си подсигурите победата?

Тахара нетърпеливо поклати глава.

— Казах ти, че не става дума за битки.

— Тогава как мислиш, че ще повлияете на хода на съдбата?

— Ще работим задкулисно — каза Тахара. — Ще манипулираме нещата, хората, събитията. Нашите действия ще бъдат дребни и дискретни, но те ще променят света.

Хирата беше чувал много приказки за подвизи, извършени от майстори на мистичните бойни изкуства. Те можели да разгромяват цели армии, без да нанесат дори един удар; те можели да предизвикват земетресения. Повечето от тези приказки бяха преувеличени, но имаше и верни; някои от тези подвизи можеше да извършва и самият той. Но никога досега не бе чувал за нещо като това.

— Виждам, че не ми вярваш — каза Тахара.

— Прав си, не вярвам — отговори Хирата. — Как очакваш да разбереш какви действия трябва да се предприемат или пък докъде ще доведат тези действия?

— Чрез провеждане на магически ритуали — каза Тахара.

В този момент обществото се стори още по-абсурдно на Хирата.

— Озуно никога не ме е учил, на каквито и да е магически ритуали от този тип — каза той.

— Но той ги знаеше — каза Китано.

Хирата бе поразен от мисълта, че неговият учител е скрил важна информация от него, но не и от тези ученици.

— И той научи и трима ви на тези ритуали?

Те размениха поглед.

— След като той почина, ние открихме древен, таен текст за бойните изкуства сред вещите му — каза Тахара. — Той съдържа инструкции за магически ритуали. Това беше нашето наследство от него.

Тези криеха нещо, Хирата го разбираше. Но той започваше да вярва, че му казват истината за магическите ритуали и че наистина могат да повлияят на съдбата. Не му изглеждаха глупави, заблудени или луди. И Хирата знаеше, че Космосът обхваща повече и по-велики неща, отколкото хората могат да си представят. Той почувства тръпка на вълнение. Всеки сериозен майстор на бойните изкуства иска да разшири уменията си, да отиде отвъд нещата, които изглеждат възможни. Би ли могло това да е шансът на Хирата да придобие сили, които обикновено са запазена територия на боговете? Но той продължи да се придържа към скептицизма и неверието си.

— Покажи ми един магически ритуал — каза той.

— Първо трябва да се съ согласиш да се присъединиш към нашето общество — каза Тахара.

— Как мога да се присъединя?

— Трябва да положиш клетва за вярност към обществото — каза Китано. — Заклевах се, че то е твоят пръв приоритет, че никога няма да разкриваш делата му на никой външен човек и че ще се придържаш към всичките му решения.

Това влизаше в очевиден конфликт с другите приоритети на Хирата и с предаността му към други хора.

— Съжалявам.

Макар че чувстваше лек пристъп на съжаление, той говореше без колебание и се нареди да си върви.

— Почакай — каза Тахара.

Хирата долови настоятелна, дори умолителна нотка в гласа му. Той спря, изненадан от това, че Тахара е изоставил изражението си на

присмехулно превъзходство. Беше очевидно колко силно искат и тримата той да се присъедини към тях. Хирата можеше да подуши страха им от това, че той им се изплъзва.

— Не мога да разкрия нашите тайни — каза Тахара, — но мога да демонстрирам какво правим — той вдигна пръста си, огледа се наоколо и тръгна към стената, която отделяше билковата градина от горския резерват.

Хирата и другите го последваха. Тахара вдигна един клон, паднал от близкото дърво. Беше дълъг колкото ръката му и почти толкова дебел, покрит с черна кора, прав, с изключение на една чупка към края му. От чупката излизаше по-тънко клонче, покрито с тънки вейки. Тахара го отчупи и го хвърли. После вдигна клона към Хирата, за да го види добре.

— Запомни това.

Хирата го запомни, но беше озадачен; клонът изглеждаше толкова обикновен.

Тахара изви ръка назад и хвърли клона. Той литна високо и бързо в небето. Издаде свистящ звук, докато се извисяваше над покривите на замъка, после изчезна в мрака. Хирата трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе как се приземява, с безобидно тупване някъде близо до двореца.

Той се обърна и изгледа тримата мъже.

— Това ли е всичко?

Тахара кимна.

— А сега какво?

— Сега чакай и виж какво ще се случи.

28. ГЛАВА

Портата на замъка Едо пропусна цяла орда чиновници на коне и в паланкини, ескортирани от слуги и войници. Сред тях бяха и съдиите от Висшия съд. Инспектор генерал Накае, яхнал коня си, водеше своите колеги, които също бяха на коне, с изключение на стария министър Мотоори, когото носеха в *паланкина* му.

Някой извика:

— Минава Висшият съд! Хей, кога ще осъдите тези четиридесет и седем престъпници на смърт?

Накае видя, че движението се забавя, тъй като хората се обръщаха да погледнат съдиите и да чуят техния отговор. Надигнаха се викове, идващи от пътуващи амбулантни търговци, просяци и други хорица от простолюдието, които винаги се шляеха пред замъка. „Висшият съд ли? Къде?“, „Те не са престъпници, те са герои! Те трябва да бъдат оправдани!“.

Гражданите се спуснаха срещу чиновниците, притиснаха ги и спряха движението. Нетърпеливи, обезумели лица подскачаха под Накае и другите самураи на коне. Чуваха се викове „Оправдаване!“, „Осъждане!“. Накае усети, че паланкинът на министър Мотоори се блъска в лявото му рамо, докато натискът от тълпата се усилваше. От дясната му страна нечий друг кон се притискаше в неговия. Той почувства пристъп на паника.

— Разгонете тези хора, преди някой от нас да пострада! — извика той на войниците си.

Войниците пуснаха конете си срещу тълпата, крещейки: „Марш назад!“

Тълпата продължи да настъпва, макар че някои хора сред нея запищяха от страх. Накае видя как един просяк, който падна долу, беше смачкан. Някаква жена като обезумяла вдигна бебето си на ръце, над притискащите се тела, които напиреха към съдиите.

— Спрете! — извика Накае.

Паланкинът на министър Мотоори застрашително се заклати и той запищя. Носачите му с мъка го удържаха. Започна бой между тълпата и войниците. Висшият съд беше приклещен като в капан сред избухналия метеж.

* * *

В ранната вечер Сано се върна в дома на магистрата Уеда. Той откри Рейко седнала до постелята на баща си. Докторът проверяваше на различни точки пулса на магистрата, който все още бе в безсъзнание.

— Има ли някакво подобрене? — попита Сано.

— Дойде в съзнание за няколко минути сутринта — каза Рейко. Лицето ѝ беше измъчено и изпито, а под очите ѝ имаше тъмни сенки.

— Какви са изгледите? — обърна се Сано към доктора.

— Трудно е да се каже. Може би има кръвене вътре в черепа. Има опасност мозъкът му да остане перманентно увреден. Ако не дойде в съзнание следващите няколко дни...

Очите на Рейко се навлажниха. Сано потупа ръката ѝ. Искаше му се да може да ѝ предложи по-голямо успокоение.

— Трябва да отидете у дома си при децата си и да си починете — каза докторът на Рейко.

Сано се съгласи.

— Нали ще ни уведомите, ако има някаква промяна?

— Разбира се — отговори докторът.

Рейко докосна рамото на баща си.

— Ще се върна утре, татко — каза тя и остави Сано да я изведе от стаята.

По обратния път към замъка Едо Сано яздеше редом с *паланкина* ѝ през студените улици. По портите горяха запалени фенери, пушекът забулваше луната. Детективите Маруме и Фукида ги следваха заедно с войниците му.

— Има ли някакъв напредък в търсенето на нападателя? — попита Сано.

— Не знам — каза Рейко. — Хирата сан така и не се върна.

Сано също беше изненадан, че няма вести от Хирата.

— Ти научи ли нещо? — попита Рейко.

Сано ѝ каза теорията си за съществуването на евентуална връзка между нападението над баща ѝ и казуса на четиридесет и седемте ронини.

— Съдиите от Висшия съд твърдят, че са невинни. И Янагисава казва, че е невинен — обвиненията на Янагисава бяха оставили гнояща рана в Сано. Той се срамуваше да каже на Рейко какво му беше казал негодникът, уплашен, че думите са верни. — Проверих всичко с моите шпиони. Няма признаци Янагисава да е наредил нападението над баща ти, и все пак той си остава моят фаворит сред заподозрените.

— Ако го е направил той, ще го убия — лицето на Рейко, надничашо от прозорчето на паланкина, излъчваше свирепа ожесточеност.

Янагисава наистина трябва да се моли да не попада в нейните ръце, помисли си Сано.

— Разпитах из замъка, за да разбера дали не е изтекла някаква информация от Висшия съд. Но дори и най-големите всезнайковци явно не бяха чули нищо за мненията на съдиите. Поверителността на съда не е нарушена, поне доколкото аз мога да кажа. После отидох на мястото на нападението и потърсих свидетели — Сано и детективите бяха чукали на всяка врата, за да разпитат всеки, който живееше зад нея. — Някои хора чули викове миналата нощ, но никой не каза нищо повече.

Никой от хората, с които беше говорил, не спомена да е бил разпитван и мнозина бяха изненадани, като чуха за нападението. Не трябваше ли Хирата да ги е разпитвал, когато беше ходил по-рано на местопрестъплението? И къде всъщност беше Хирата?

— Аз имам някаква информация — Рейко му предаде думите на баща си за татуировките, които бе видял на ръцете на нападателя. Тя показва на Сано списъка си.

— Взех тези имена на рецидивисти от регистрите на Съда.

— Това е най-добрата новина за днес — Сано беше много доволен от инициативата на Рейко. — Но не мога да повярвам, че нападението се свежда до някакъв дребен престъпник, който има зъб на баща ти.

— Нито пък аз, особено сега, след като чух твоята теория. Може би рецидивистът просто е бил нает от някой друг.

Като наближиха замъка Едо, Сано чу крясъци и видя тълпата, струпана отвън, пред вратата. Крясъците звучаха гневно и се смесваха с болезнени викове. Над главите на войниците, които се биеха с ордата селяни, се поклащаха паланкини.

— Чакай тук — каза Сано.

Той остави Рейко на телохранителите ѝ и заедно с войниците си препусна към метежа. Войските пред замъка извадиха мечовете си срещу селяните. Един младеж се свлече с посечена глава. Хора, паднали на земята, пицяха, докато тълпата ги газеше.

— Назад! Всички да си вървят по къщите! — извика Сано и подбра селяните. Войниците му започнаха да ги разпръскват със заплахи, размахвайки мечовете си.

— Помощ! — викаше министър Мотоори от *паланкина* си.

До него бяха инспектор генерал Накае и владетелят Набешима на конете си. Набешима размахваше меча си. Накае викаше, пазейки се от ударите на приятеля си. Докато Сано си проправяше път през тълпата, за да спаси Висшия съд, носачите на министър Мотоори паднаха. Паланкинът също падна и се разби.

— Отворете вратата! — извика някой над суматохата. Беше Хирата. Застанал на покрива на портата, той викаше на часовите да пуснат чиновниците вътре в замъка. Часовите не му обърнаха внимание. Те стояха с гръб към портата, удържайки тълпата отвън.

Хирата скочи вътре и я отвори. Докато служителите се стичаха вътре, Сано и войниците му разпръснаха останалата част от тълпата. Останалите чиновници и техният антураж побягнаха вътре в замъка. Сано се огледа.

Алеята бе обсипана с трупове. Стенания се носеха от хората, които лежаха ранени. Паланкинът на министър Мотоори беше напълно разбит. Сано скочи от коня си и започна да маха парчетата, за да стигне до стария човек. Министър Мотоори се беше свил на земята и пицеше пронизително от болка. Слугите го внесоха в замъка. Сано нареди на часовите да доведат лекари за ранените, после ескортира паланкина на Рейко през вратата.

— За какво беше всичко това? — попита тя.

— Ще разбере — каза Сано.

След като я остави в безопасност у дома, Сано заедно с Хирата се присъедини към съдиите от Висшия съд. Дванадесетте мъже се бяха

скупчили един в друг в караулното помещение, невредими, но треперещи.

— Какво се случи? — попита Сано.

— Точно напускахме замъка и тези главорези се нахвърлиха върху нас. Искаха да ни кажат каква според тях трябва да е нашата присъда. Започнаха метеж — инспектор генерал Накае беше бесен. — Можеше да бъдем убити.

Интендантът Огивара се огледа и преброи присъстващите.

— Къде е министър Мотоори?

Сано обясни, че Мотоори е бил ранен.

— Двама от нас вече са извън строя — ужасено каза полковник Хитоми. — По-добре ще е да не напускаме замъка, докато не се уреди случаят с четиридесет и седемте *ронини* — каза владетелят Набешима. — Но ще трябва да отложим произнасянето на присъдата, докато министър Мотоори и магистратът Уеда се оправят и могат да се присъединят към нас.

Останалите съдии се съгласиха, макар че се оплакаха от неудобството да живеят едва ли не в нелегалност. Сано си даде сметка, че ако министър Мотоори е сериозно ранен, двама от съдиите, които бяха „за“ оправдаване на четиридесет и седемте *ронини*, отпаднаха от съда. Така можеше по-лесно да се стигне до консенсус. Но с оглед на метежа, нямаше изгледи проблемите да се решат от осъдителна присъда. Сано съжаляваше съдиите: те бяха в не по-малко рискована ситуация от него самия. Една непопулярна присъда можеше да донесе гибел и за тях. Но бъдещето щеше да покаже. Засега Сано видя шанс да изясни един въпрос.

— Казвали ли сте на някого за разискванията на съда? — попита той съдиите.

— Определено не — каза интендантът Огивара. Другите също поклатиха отрицателно глави.

Всички изглеждаха обидени, защото Сано беше предположил, че са нарушили правилото за поверителност. Ако наистина не бяха го направили и ако неговата теория, че някой се опитва да повлияе на присъдата чрез убийството на магистрата Уеда, бе вярна, то тогава кръгът на заподозрените за нападението се ограничаваше единствено до него самия, Янагисава и съдиите. И Сано си знаеше кой все още е неговият предпочитан заподозрян.

В този момент влезе един пратеник и пристъпи до Сано.
— Извинете ме, но шогунът иска да ви види. Незабавно.

* * *

Сано и Хирата намериха шогуна в спалнята му. Той седеше облегнат на куп възглавници, навлечен в подплатени с кожи копринени одежди, с боси крака, потопени във ведро с гореща вода. Около главата му беше увита кърпа. Зъбите му неистово тракаха. Цветът на кожата му беше сив като пепел. Йоритомо се суетеше тревожно край него, докато докторът приготвяше силен медицински чай.

— Какво има, Ваше Превъзходителство? — попита Сано.

— Току-що получих, зъб, най-ужасния стрес в моя живот — шогунът едва дишаше. — Излязох на разходка покрай стените и... — докторът поднесе чашата с чай до устните му. Той отпи и се закашля.

Сано беше изненадан, защото шогунът много рядко излизаше навън в студени дни.

— Както е правил Негово Превъзходителство навън? — попита той Йоритомо.

Йоритомо удостои Сано със злостен поглед.

— Негово Превъзходителство иска да знае повече за това, което се случва извън замъка. Бяхме горе, в наблюдателната кула до главната порта, за да огледаме града, когато чухме някаква суматоха. Погледнахме надолу и видяхме...

— Тълпа, която се опитваше да се промъкне в моя замък! — възкликна шогунът, плюейки чай навсякъде. — Бях толкова ужасен, че почти припаднах.

— Видях те там! — обвинително каза Йоритомо на Сано.

— Това е гражданска война! Това е посегателство срещу мен! — простена шогунът. — Най-лошият ми кошмар.

— Посъветвах Негово Превъзходителство да изпрати да те доведат — каза Йоритомо на Сано. — Помогни му да разбере, че това не е гражданска война и той не се намира в никаква опасност — враждебността му към Сано беше равна на загрижеността му за здравето на неговия господар и за собственото му благополучие.

— И тъй като се намираще там, обясни каква беше цялата тази сцена отвън.

— Сано *сан* не приема заповеди от теб — каза Хирата.

Сано хвърли на Хирата поглед, който трябваше да го предупреди да не започва кавга с Йоритомо. Не му трябваша повече проблеми от тази посока. Той изложи редактирана версия на случилото се.

— Има огромен обществен интерес към случая на четиридесет и седемте *ронини*. Хората чули, че Висшият съд напуска замъка, и искаха да хвърлят едно око на съдиите. Станаха прекалено нетърпеливи и започнаха да напират.

— Не е война значи — облекчено каза шогунът.

— Не бяха ли ранени много хора? — попита Йоритомо. — Видя ми се, че беше истинско меле.

— Някои бяха ранени — призна Сано. — Министър Мотоори падна.

Шогунът отново се разтрепери от страх и тревога.

— Ах, клетки мой стари приятелю! И какво ще стане с мен? Тези бандити все още ли са там?

— Не, Ваше Превъзходителство — каза Хирата. — Всичко е приключено. Вие сте в безопасност.

— Е, ами добре тогава — шогунът въздъхна и се отпусна на възглавниците си. Той махна с ръка, за да отпрати доктора. — Ти можеш да си вървиш. Чувствам се много по-добре.

— Това се случи заради аферата с четиридесет и седемте *ронини* — каза Йоритомо. — Със сигурност ще има още проблеми, докато казусът не се уреди. И знаете ли защо още не е уреден, Ваше Превъзходителство? — той пусна жестока, заслепяваща усмивка на Сано. Същинско младо превъплъщение на баща си.

— Защо не е? — предпазливо попита шогунът.

— Защото Сано *сан* трябва да разследва случая за Висшия съд, а не е осъществил никакъв напредък — каза Йоритомо. — Следователно метежът е по негова вина.

Сано си помисли, че даже и Янагисава нямаше да се справи по-добре с хвърлянето на вината върху него.

— Метежът не е ничия вина. Беше инцидент.

— Сано *сан* разбута тълпата и я обузда — каза Хирата. — Той защити Ваше Превъзходителство.

— Ако си беше изпълнил задълженията, метежът нямаше да избухне — настоя Йоритомо. — Докато той се мотае, може да избухне нов метеж. Следващия път тълпата може и да проникне в замъка.

— Милостиви богове, не! — шогунът сграбчи ръкава на Йоритомо. — Какво трябва да направя?

— Трябва да се отървете от Сано *сан* — директно каза Йоритомо. — Не чакайте присъдата за четиридесет и седемте *ронини*. Отпратете го веднага.

— Може би трябва да го направя — шогунът говореше с необичайна твърдост.

Звънът на съдбата отекна в Сано. Беше ли дошъл най-накрая денят, в който той нямаше да може да избегне наказанието? Наближаваше ли моментът, след който вече никога нямаше да види семейството си? В същото време Сано беше извън себе си от ярост. Ето докъде го доведоха четиринадесет години вярна служба на шогуна! Той чувстваше, че никога досега не му е било по-трудно да приеме и понесе Бушидо. Гневът вдъхна на Сано дързостта да рискува, вместо да се втурне да усмирява шогуна и да печели благоразположението му.

— Ако искате да си замина, мой дълг е да го направя — каза Сано. — Ще напусна още преди денят да е свършил. Тогава ще можете да си намерите някой, който да разчисти бъркотията, създадена от четиридесет и седемте *ронини*, и да решава другите проблеми, които обикновено аз решавах за вас — той говореше бавно, за да даде на шогуна време да осъзнае последствията от изпращането му в изгнание. — И всеки ще разбере, че сте ме наказали за нещо, което Йоритомо е вменил в моя вина, въпреки че не е така.

— Ъъх. Амми, ъъ... — шогунът се сви в одеждите си, като пьдпьдък, криещ се в тревата от ловец. Да загуби човека, на когото винаги бе разчитал, беше твърде много за шогуна, който никак не обичаше да мисли, че е бил манипулиран. — Струва ми се, че това, ъъ, не е точно това, което искам — той извърна гибелен поглед към Йоритомо.

Сано си пое дъх. Хирата скри усмивката си. Лишен от бащиния си талант за бърз отведен удар, Йоритомо запелтечи. Лицето му почервения от яд и той сърдито излезе от стаята.

— Какво му става? — попита шогунът.

— Не знам — Сано реши, че е най-добре да бие отбой и да се омете, преди шогунът да си е променил мнението за пощадяването му. — Ако Ваше Превъзходителство не възразява, ние ще се върнем към разследването.

— Много добре — каза шогунът. Докато Сано и Хирата излизаха, той извика подире им: — И ако този, въъ, случай с четиридесет и седемте *ронини* не бъде разрешен скоро...

Нямаше нужда да чуват как ще завърши заплахата му.

29. ГЛАВА

Йоритомо чакаше Сано в коридора, с ръце на хълбоците, с широко разкрасени крака и вирната брадичка.

— Ще се срещнем у дома — каза Сано на Хирата. — Трябва да поговорим.

Той се обърна към Йоритомо. В коридора нямаше никой друг, освен тях двамата.

— Мислиш се за много умен — гласът на Йоритомо трепереше от ярост. — Обзалагам се, че вътре сте ми се присмивали. Е, само почакай до следващия път — той заби пръст в Сано. — Никога повече няма да ми се присмиваш!

Независимо от факта, че Йоритомо упорито действаше, за да го унищожи, Сано изпитваше към младежа съчувствие, което беше примесено с вина. Янагисава беше превърнал Йоритомо в политическа пионка и на неговите плещи лежеше вината за нещастния живот на собствения му син. Но трикът, който Сано му беше изиграл, бе променил Йоритомо и го бе направил по-жесток, обсебен от омраза, вманиачен човек, досущ като баща си.

— Не съм ти се присмивал — каза Сано. Безкрайно му се искаше да си вземе обратно онзи трик, нищо че Йоритомо го бе заслужил, и не само защото сега сам плащаше цената за стореното. Той се кореше за това, че бе убил доброто в младежа, когото някога харесваше и не искаше да нарани. Той също щеше да намрази всеки, който би се отнесъл с Масахиро така, както той беше постъпил с Йоритомо. — И не искам да има следващ път. Не можем ли да сключим примирие?

— След това, което ми причини? Никога!

— Вече ти се извиних — каза Сано. — Липсва ми приятелството, което някога имахме. Не помниш ли как си говорехме и как практикувахме заедно бойни изкуства?

— Да, докато баща ми беше в изгнание — ненавист изпълваше гласа на Йоритомо. — След като се върна, той ми обясни, че ти си се преструвал, че ме харесваш, защото си искал да ме използваш, за да му

отмъстиш — Йоритомо подигравателно се изсмя на собствената си наивност. — Баща ми е прав. Ти никога не си бил мой приятел.

— Баща ти не е прав. Той вижда всичко през своята собствена изкривена перспектива. Не се доверявай винаги на неговата преценка. Не бъди като него.

Докато му говореше, Сано се сети, че Масахиро бе наследил много от неговите черти — неговата индивидуалност, желанието да поема опасни рискове, — и може би Йоритомо не беше единственият син, за когото щеше да е по-добре да не имитира баща си.

— Не критикувай баща ми! — Йоритомо беше толкова ядосан, че устата му се запени от слюнки. — Той е единственият човек, когото го е грижа за мен. Ти си този, който не заслужава доверие! Ти ме предаде! И сега се опитваш да ме настроиш срещу баща ми!

— Това би било най-хубавото нещо, което би могло да се случи, за твое добро, а не за мое! Ако продължаваш да следваш примера на баща си, ще попаднеш в сериозна беда.

— Няма да слушам повече нищо подобно! Не ме интересува какво си мислиш ти! — Йоритомо доближи лице до лицето на Сано, размаха юмрук и продължи да говори през стиснати зъби. — Ти си мой враг. Битката между нас няма да спре, докато единият от нас не умре!

* * *

Хирата срещна детективите Маруме и Фукида пред кабинета на Сано.

— Ей, здрасти — каза Маруме. — Толкова отдавна не съм те виждал, че замалко да не те позная.

— Къде се губиш? — попита Фукида.

Хирата не отговори. Той почувства антагонизма и страха им, когато се шмугнаха покрай него. Докато чакаше в студения, сумрачен коридор, той изпитваше боязън от предстоящия си разговор със Сано. Нервите му все още бяха опънати до краен предел от срещата с Тахара, Дегучи и Китано. Можеха ли те наистина да влияят на съдбата чрез магически ритуали? Хирата бе започнал да се съмнява в това, макар че му се искаше да го вярва. Бяха ли те най-съвършените майстори на

бойните изкуства в историята, или бяха луди? И какво очакваха да се случи като резултат от хвърления клон?

Сано пристигна. Лицето му беше мрачно; напрежение и неудовлетвореност блестяха в аурата му под пелената на изтощението. Понякога, когато двама души имат обмен, който произвежда силни емоции, всеки предава енергия на другия. Хирата долови в Сано отсянка от злонамерената енергия на Йоритомо.

Каквото и да се бе случило между Сано и Йоритомо, не ще да е било хубаво, помисли си той.

— Влизай — каза Сано, мина покрай Хирата и влезе в кабинета си.

Резкият му тон подсказа на Хирата, че и по време на този обмен няма да се случи нищо добро. Те коленичиха, Сано — зад бюрото си на подиума, а Хирата — срещу него, на пода.

— Идентифицира ли нападателя на магистрата Уеда? — попита Сано.

— Все още не, но намерих следа на местопрестъплението — Хирата му обясни за стрелата. — Проследих дирите на мъжа, но не успях да уловя аурата му.

— Потърси ли свидетели?

Хирата виждаше — Сано знае, че не го е направил.

— Ще потърся утре.

— Няма значение. Аз ти спестих грижите. Няма никакви свидетели — Сано се облегна на лакти върху бюрото си и отправи изучаващ поглед към Хирата. — Какво си правил цял ден?

Хирата дължеше истината на Сано.

— Открих кой ме следи — но той не искаше да разкрива подробности, преди да е имал време сам да ги обмисли добре. Само спомена имената на Тахара, Дегучи и Китано. — Ходих да ги търся.

— Намери ли ги?

На Хирата никак не му се искаше да казва на Сано за тайното общество. Сано не би повярвал на подобни приказки. И въпреки факта, че и той самият също беше скептичен, Хирата чувстваше странно покровителствено отношение спрямо тримата.

— Не — каза той. Технически, това си беше истината. Те го бяха намерили. — Но докато се усетя, денят свърши — разочарованието в

очите на Сано нарани Хирата повече, отколкото би го наранил гневът. — Съжалявам.

— Аз съжалявам, че имаш този проблем. Знам, че е сериозно, и се опитвам да проявявам търпение, но... — Сано издиша шумно. — Това не е най-подходящото време да се отклоняваш по лични дела. Ако не мога да разчитам на теб, кажи ми. Мога да наредя на Маруме и Фукида да поемат твоите задължения.

Това щеше да им се хареса, помисли си Хирата.

— Това няма да се наложи — каза той, макар че оцени високо предложението на Сано. Повечето господари очакваха безгранична всеотдайност в службата, без изключения и извинения; но Сано не беше от този тип господари. Той никога не забравяше, че Хирата му беше спасил живота на много висока цена, и винаги бе готов да плаща дълга си. Това вдъхваше на Хирата неохота да се възползва от щедростта на Сано. — Няма да се отклонявам повече.

— Добре — Сано изглеждаше доволен, че ситуацията се е изяснила и че проблемът е уреден. — Защото имам нова задача за теб — той извади свитъка хартия от пояса си. — Това са заподозрените за атаката над магистрата Уеда — той му обясни как Рейко ги е идентифицирала по татуировките, за които ѝ е казал баща ѝ, като е преровила архива на Съда. — Открий ги.

— Това ще е първото, с което ще започна сутринта.

Докато вървеше по пасажа към тяхното жилище, той се закле да изкупи пренебрегването на дълга си. Нямаше да допусне тайното общество да вземе връх над неговата лоялност към Сано.

* * *

По взаимно съгласие Сано и Рейко не говореха за магистрата Уеда, четиридесет и седемте *ронини* или за какъвто и да е друг обезпокоителен проблем, докато вечеряха с Чийо и децата. По-късно, когато си легнаха, Рейко заспа веднага, но Сано остана да лежи буден до нея в сивкавото сияние на отразяващата се по снега лунна светлина. От тревожните мисли тялото му не можеше да се отпусне, въпреки тежкия ден и предишната почти безсънна нощ. Не можеше да си намери удобна поза.

Рейко се размърда.

— Не можеш ли да заспиш?

— Не — Сано се претърколи по гръб.

Рейко се обвини около него, топла и сънена.

— За какво мислиш?

— За нападението над баща ти. Може би насочих разследването в погрешна посока.

— Какво имаш предвид? — Рейко вече бе напълно будна.

— Предположих, че съдиите или Янагисава стоят зад атаката, защото те бяха единствените, освен мен, които знаеха какво се случва във Висшия съд. Но може би виновникът е някой, който не знае какви са позициите на съдиите. Но който въпреки всичко има личен интерес от изхода на делото.

Той усети как през Рейко премина тръпка на изненада.

— Да не би да говориш за Оиши? — попита тя.

— За всичките четиридесет и седем *ронини*.

Рейко застана на лакти, за да го погледне.

— Мислиш, че те стоят зад нападението над баща ми? Но те са заключени.

— Винаги има начин да се измъкнат. А и кой друг би могъл да се интересува толкова много от решението на съда?

Рейко се обърна по гръб.

— Решението ще означава живот или смърт за тях — каза тя, взирайки се в тавана. — Това е много по-сериозно, от каквато и да е политика или принципи, които лежат в интереса на другите хора към това дело.

— Убийството на съдии определено би забавило присъдата.

— С всеки ден, с който тя се забавя, четиридесет и седемте *ронини* получават още един ден живот.

— Те не биха могли да знаят, че баща ти е водач на фракцията, която иска да ги спаси — каза Сано и веднага добави: — Ето това не трябваше да ти го казвам.

Те потънаха в мълчание за известно време. После Сано го наруши:

— Има и други хора, които имат личен интерес от присъдата. Съпругата на Оиши. И на владетеля Асано.

— Не мога да повярвам, че е една от тях — възрази Рейко. — Те са просто...

— Просто жени? — изкиска се Сано. — Има и други жени, освен теб, които са способни да убиват, а ако не, да изпратят някой друг да го извърши вместо тях — по време на предишни разследвания той неведнъж беше срещал такива.

— Не вярвам, че Укихаши и госпожа Асано са способни на подобно нещо — каза Рейко.

— Ако искаме да се доберем до истината за това, трябва да си държим умовете отворени.

— Прав си. Ще отида да ги видя утре.

— Аз ще разпитам Оиши и хората му — една мисъл внезапно хрумна на Сано. — Има някой, когото забравяме.

— Кой?

Шум от хлипане долетя от коридора. Тяхната гостенка също имаше безсънна нощ.

— Окару? — каза Рейко с тон на пълно неверие.

— Окару също има интерес от случая. И помни, трябва да държим умовете си отворени.

Рейко въздъхна.

— Добре. Ще разговарям и с нея.

Изтощението обори и нея, и Сано. И те заспаха.

* * *

Масахиро лежеше буден в стаята до тях. Той беше чул разговора на родителите си и се разтревожи от частта, която се отнасяше до Окару. Възможно ли бе тя действително да е отговорна за нападението над неговия дядо? Какво трябваше направи той?

30. ГЛАВА

Когато утрото настъпи, Рейко нямаше особено желание да говори с Окару. Тя не искаше да безпокои клетото момиче, още повече че Окару ѝ беше гостенка. Рейко се помота на закуската с децата. Накрая, давайки си сметка, че не може да избегне трудната задача, тя отиде в стаята на Окару.

Там нямаше никого, а външната врата зееше отворена. Рейко пристъпи на верандата, примигвайки на бледата слънчева светлина, обгърнала тялото си с ръце, за да се предпази от студа. Окару клечеше до основата на стъпалата и копаеше с ръце в земята, която бе разчистила от снега.

— Какво правиш? — попита Рейко.

Окару вдигна поглед и отметна кичур коса от подутото си от сълзи лице. Пръстите ѝ оставиха кална следа по бузата ѝ. Тя се усмихна на Рейко.

— Копая дупка. За да заровя ей това — тя посочи към малка кутийка от червен японски лак на стъпалото до нея.

— Какво има вътре? — попита Рейко.

Окару отвори капака на кутията и откри розово хартиено цвете, четка за писане с оръфани косми и кичур от черна и сива коса, вързан със зелен конец.

— Оиши ми купи това цвете. Той изхвърли тази стара четка и аз я прибрах от боклука. Позволи ми да отрежа малко от косата му, за да си я запазя за спомен — тя нежно докосна всеки предмет. — Те са всичко, което ми остана от него.

Жалостта към Окару направи задачата на Рейко още по-трудна.

— Защо е нужно да ги заравяш?

— Защото след това, което се случи с Оиши вчера, не мога да понеса да ги гледам — очите на Окару плувнаха в сълзи. — Спомените болят твърде много. Надявам се, че няма да е проблем, ако заровя кутията тук? Нямам никакво друго място.

— Няма да е проблем.

Окару подсмъркна.

— Благодаря ви — каза тя и приключи с копането, после положи кутията в дупката.

— Трябва да поговоря с теб — каза ѝ Рейко.

— За какво? — ръцете на Окару ръсеха пръст върху кутията.

— За баща ми. Беше нападнат предишната нощ. Пребит е много лошо — Рейко преглътна. — Може да умре.

— Съжалявам — погледна нагоре към нея Окару. — Не знаех.

Проучвайки я внимателно, Рейко видя съчувствие в очите ѝ, но не и знак за фалш.

— Ти знаеше ли, че моят баща е магистратът Уеда? И че той е съдия във Висшия съд, който трябва да реши какво ще се случи на четиридесет и седемте ронини?

— Да. Чух слугите да говорят за това.

Подозрението, което Сано бе повдигнал относно Окару миналата нощ, сега изглеждаше нелепо. Рейко трудно можеше да си представи човек, който да е по-неспособен на опит за убийство. Още повече че Окару не бе излизала извън имението, откакто Рейко я бе довела тук — с изключение на пътуването, за да види Оиши. И все пак Рейко знаеше, че и хора, от които най-малко можеше да се очаква, извършваха престъпления.

— Ядосана ли си на Оиши? — каза Рейко.

Окару притисна и заглади пръста, която покриваше кутията. Ръцете ѝ бяха почернели от калта.

— Предполагам, че да, малко.

— Искат ли ти се да го нараниш, защото той те нарани?

— Не — думите на Окару прозвучаха така, сякаш тази мисъл дори не ѝ бе хрумвала. — Никога не бих го сторила.

— Промени ли си намерението да го спасиш? — попита Рейко.
— Искат ли да бъде осъден на смърт?

Окару я погледна изумено.

— Разбира се, че не. Аз все още го обичам. Въпреки че той не ме обича.

— Молила ли си някого да направи нещо, което да накара Висшия съд да осъди Оиши и приятелите му?

— Не разбирам. Как някой би могъл да накара Висшия съд да направи нещо?

— Като убие моя баща, съдията, който беше водач на фракцията, настояваща за оправдаването на четиридесет и седемте *ронини* — каза Рейко.

— Аз дори не знаех, че баща ви е искал те да бъдате оправдани — Окару се изправи и изгледа Рейко озадачено. — А даже и да съм искала да го убия, кого бих могла да помоля да го направи? Аз не познавам никого в Едо, освен хората във вашия дом.

— Всъщност познаваш и някой друг в Едо — каза Рейко. — Твоята прислужница. Гоза.

Устата и очите на Окару се отвориха толкова широко, че заприличаха на кръгчета.

— Тя не би...

— Тя ти е много предана. Опита се да удуши Оиши. Защо да спре дотук? Защо да не се погрижи да бъде осъден на смърт?

— Гоза искаше само да ме предпази — извика Окару. — Сега, когато съм в безопасност, защо ще иска да наранява Оиши?

— За да му отмъсти заради това, че ти е разбил сърцето? — предположи Рейко.

— Ако познавахте Гоза, нямаше да мислите така — побърза да ѝ обясни Окару. — Гоза е сирак, като мен. Тя е израснала, чистейки чайните в Миако. Хората все ѝ се подиграваха. Хвърляха камъни по нея и я наричаха с грозни имена. Но тя никога не вдигна ръка срещу тях. Тя наистина е мил човек. Не я интересува никакво отмъщение.

— Може би не заради себе си, а заради теб? — каза Рейко, придържайки се към своята теория. Нейната симпатия към Окару отстъпваше пред една нова, яростна атака на подозрението. — Мисля, че тя би направила всичко, за което я помолиш. Това включва и наемане на престъпник, който да убие баща ми и да обърне Висшия съд срещу Оиши.

— Не съм я молила — негодувание изпълни очите на Окару. — Ние никога не бихме направили нищо, с което да навредим на вашето семейство.

— Къде е Гоза? — попита Рейко. — Нека чуем какво има да каже тя.

Окару изведнъж се стресна.

— Аз... не знам — каза тя.

Рейко си спомни какво и бе казала Чийо за Гоза — че я е забелязала да се измъква навън от къщата. Ужас запълзя в нея. Нима бе дала подслон на хората, които бяха отговорни за раняването на баща ѝ? Нима бе разрушила приятелството си с Чийо заради някой, който се отплащаше за добротата ѝ със зло?

— Кажи ми истината. Дължиш ми поне това — каза Рейко. Съчувствието ѝ към Окару бързо охладняваше. — Заговорничила ли си с Гоза да убие баща ми?

Макар че лицето ѝ беше олицетворение на страха и нещастieto, Окару заговори храбро:

— Не, не съм. Но виждам, че вие не ми вярвате. Мисля, че двете с Гоза трябва да си вървим.

— Никъде няма да ходите. Докато не открия истината, искам да сте на място, на което да мога да ви наблюдавам — Рейко вкара Окару в къщата, повика лейтенант Танума и му каза: — Намери място, в което да я заключиш, а после и нейната прислужница, когато се върне. Пази ги и не ги изпускай от поглед.

* * *

Когато Сано пристигна в имението на клана Хосокава, стражите го насочиха към залата за практикуване на бойни изкуства в казармите. Там тълпа самураи аплодираше двама мъже, които провеждаха двубой. Оиши, гол до кръста, облечен в бели шалвари, и синът му Чикара размахваха мечове, въртяха се, хвърляха се напред и се удряха един друг. Отраженията в огледалата на стената следваха движенията им. Залата ехтеше от тяхното сумтене, дрънкането на остриетата, тропането на босите им крака и овациите на публиката. Сано ги наблюдаваше внимателно. Синът бе по-бърз, но бащата се движеше с умение, което явно се дължеше на много голям и дълъг опит, Сано забеляза, че не се фехтуват с дървени тренировъчни мечове; остриетата бяха метални.

— Достатъчно — извика той, сложил ръце като фуния сена устата си.

Виковеите на публиката стихнаха. Оиши и Чикара отстъпиха.

— Какво е това? — попита Сано войниците на Хосокава, наредени в публиката. — От вас се очаква да ги охранявате — той посочи Оиши и Чикара. — А ви им дават истински оръжия в ръцете? Пуснете тези мечове — нареди той.

Оиши се подчини с невъзмутимо лице. Чикара предизвикателно изчака един миг, после го последва. Те взеха белите си жакети от закачалката и ги наметнаха на раменете си.

— Те нямаше да наранят никого — раболепно каза един от войниците на Хосокава.

— Точно така си е мислил и Кира, докато не са му отрязали главата — Сано се обърна към Оиши и Чикара. — Искам да поговоря с вас.

— Можем да отидем в моята квартира — каза Оиши.

Двамата с Чикара отведоха Сано в стаята за гости в главната къща. Тя беше обзаведена с инкрустирани със злато шкафове от тиково дърво, подобно бюро в издигната на подиум работна ниша, бродирани паравани и гоблен с изрисувани водни птици, кацнали край река. От вградените в пода мангали се излъчваше топлина. Разкошната квартира беше още едно доказателство за добронамереността на клана Хосокава към *ронините*.

Оиши постави копринена възглавница пред нишата, в която имаше калиграфски ръкопис, окачен над клонче зеленика, поставено в черна керамична ваза.

Сано коленичи на възглавницата, на почетното място. Оиши се настани срещу него, а Чикара — до вратата. Атмосферата беше нажежена, сякаш бойният заряд от залата за практикуване на бойни изкуства се бе пренесъл тук. Баща и син стояха в очакване, с еднакво смръщени физиономии.

— Възникна проблем във Висшия съд — каза Сано.

— Един от съдиите беше нападнат и пребит предната нощ. Той е в безсъзнание. Друг съдия бе ранен в метеж.

— Сано беше проверил какво е състоянието на министър Мотоори и знаеше, че кракът му е счупен. — Съдът отложи издаването на присъдата. Вие сте в безопасност за известно време.

Чикара издаде облекчението си с въздишка. Оиши каза равнодушно:

— Така и чухме.

— Откъде? — попита Сано.

— Нашите домакини са така добри да ни носят новините от града — каза Оиши.

— А те казаха ли ви и че пребитият съдия е моят тъст?

— Споменаха го.

— А споменаха ли и че Висшият съд е разделен на две по въпроса дали трябва да живеете, или да умрете?

— Не — смръщената физиономия на Оиши придоби озадачено изражение. — Откъде биха могли да го знаят? Заседанията на Висшия съд са тайни.

— Защо задавате тези въпроси? — остро запитва Чикара.

— Внимавай как се държиш! — скастри го Оиши.

— Защо трябва да внимавам? — Чикара се ухили срещу Сано напук на страха, който се виждаше в очите му. — Хората на Хосокава ни донесоха някои новини и за вас... Вие сте изпаднали в немилост пред шогуна. Никой не го е грижа какво мислите.

Наглостта му жилеше. Сано овладя гнева си.

— Теб трябва да те е грижа. Това, което мисля аз, ще повлияе на моето разследване, което пък може да повлияе на Висшия съд в една или друга насока.

— Въпросът на сина ми беше уместен — каза Оиши.

— Значи вашият тъст е бил пребит: какво общо има това с нас?

— Искам да знам дали вие двамата и хората ви сте отговорни за това? — каза Сано.

— Как бихме могли? Ние сме под арест през последните пет дни.

— Какво още бяха така добри да направят за вас хората на Хокосава, освен да ви носят новини?

Оиши застана нащрек — той излъчваше неподвижност, като дърво, когато вятърът замира и клоните му спират да се люлеят.

— Не схванах мисълта ви.

— Помоли ли някой от тях да удължи живота ви чрез нападение над Висшия съд? — попита Сано. — Те ли наеха разбойник, който да убие моя тъст? Или те пуснаха да излезеш, за да го извършиш сам?

Оиши се обърна, масажирайки челюстта си. Това беше същата реакция, която Сано видя, когато му каза, че любовницата му е в града. Сега Оиши изглеждаше дори още по-объркан в резултат на отправеното му обвинение. Може би беше невинен и идеята, че някой

може да го смята за виновен за нападението, дори не му бе идвала наум. Или може би беше виновен, но разчиташе никога да не направи връзка между него и престъплението, защото се е случило, докато е бил затворен.

— Не съм ги молил — Оиши говореше бавно, сякаш печелеше време, за да премисли. — Дори и да бях, те нямаше да го направят. И не са пускали нито мен, нито някой друг да излезе навън.

Васалите на Хосокава, които бяха фанатични последователи на Бушидо и се прекланяха пред затворниците, може и да бяха помислили, че си струва да се рискува с последствията от убийството на важен служител като магистрата Уеда. Сано не бе готов да изостави теорията си, особено след като усещаше, че Оиши крие нещо ново.

— Баща ми не е уредил нападението — Чикара се придвижи, за да застане до Оиши.

— Тогава може би ти си го направил — каза Сано.

— Аз? — Чикара отстъпи назад от изненада и уплаха. Той погледна към Оиши.

— Той също не го е направил — Оиши вдигна ръка, като бариера между Сано и сина си.

Сано си спомни как направи същия жест, когато Масахиро се бе опитал да изтича на улицата, по която препускаше група самураи.

— Ако сте виновни, по-добре си признайте — каза той, — или ще откарам Чикара в замъка Едо и ще го изтезвавам, докато си признае.

Макар и явно смутен от заплахата, Оиши заяви:

— И двамата сме невинни — той се изправи. — И приключихме с този разговор.

Сано също се изправи. Блъфът му не мина.

— Още не сте се отървали от мен. Ако открива, че вие двамата или някой от вашите приятели е отговорен за нападението над моя тъст, ще езекутирам цялата ви глутница, дори и ако Висшият съд ви оправдае за вендетата.

Докато излизаше от стаята, той с изумление си припомни, че съвсем наскоро гледаше на четиридесет и седемте *ронини* като на образцов пример за Бушидо и се отнасяше с уважение към тях. Сега ги подозираше в опит за убийство на свой роднина. Дори да и бяха невинни, той бе убеден, че вендетата е довела до нападението над магистрата Уеда и следователно те бяха отговорни индиректно за него.

Ако наистина бяха виновни, той щеше да получи кръвта им и своето собствено отмъщение.

* * *

След като обмисли добре разговора, който бе подслушал да водят родителите му през нощта, Масахиро реши какво да направи.

Щеше да проведе свое собствено разследване на нападението над дядо си.

Първата стъпка беше да се разпита заподозреният.

Сърцето му подскачаше, докато отиваше към стаята на Окару. Толкова много желаше да я види, но също толкова му се искаше и да открие дали е замесена в нападението. Надзърна през отворената врата и видя, че тя не е там. Постелките лежаха накуп върху пода. Една слугиня стоеше пред шкафа и вадеше оттам дрехи.

— Къде е Окару? — попита Масахиро.

— Майка ви я премести в помещенията за прислугата. Тя не желае присъствието ѝ толкова близо до вашето семейство.

Масахиро усети как го пробужда лошо предчувствие.

— Защо не?

— Тя мисли, че Окару може да има нещо общо с нападението над магистрата Уеда.

Ако майка му мислеше, че Окару е виновна, то тогава тя най-вероятно наистина беше виновна. Сърцето на Масахиро се сви.

— Лейтенант Танума охранява Окару — добави прислужницата.

Дотук с плановете на Масахиро да я разпита. Не можеше да го направи пред лейтенант Танума, защото той щеше да каже на майка му, която вероятно нямаше да одобри. Беше време за втората стъпка в неговото разследване.

— Можеш да си вървиш — каза той на прислужницата.

— Майка ви ми каза да преместя вещите на Окару в новата ѝ стая.

— Върни се по-късно — каза Масахиро.

Той беше синът на господаря. Прислужницата излезе. Масахиро се поколеба, чувствайки вина, защото си пъха носа тук, и страх от това, което можеше да открие. Предпазливо започна да рови в кимоната на

пода. От тях се разнасяше сладкото ухание на Окару. Той вдигна една роба и зарови лице в меката тъкан със светли цветни мотиви. Смути се и я пусна, сякаш беше от огън. Не откри нищо подозрително сред дрехите, обувките и няколкото лични вещи на Окару, оставени в дясната страна на шкафа. Разгледа внимателно една кукла с нащърбена порцеланова глава. Момиче, което все още обича куклите, не би могло да е престъпница, нали така?

Масахиро застана пред лявата част на шкафа. Тук дрехите и шалварите бяха спретнато сгънати, платът им беше здрав, цветовете им — сивкави. Сигурно принадлежаха на слугинята на име Гоза. Всички бяха в мъжки стил. Масахиро започна да претърсва шкафа. Изведнъж се натъкна на един вързоп, поставен най-долу. Беше кафяво кимоно, увито около чифт сиви шалвари, вързано с въжен шнур. И двете бяха изцапани с твърди, червеникавокафяви петна.

Лошо предчувствие обхвана Масахиро.

Петната бяха от засъхнала кръв.

В този момент зад гърба му се разнесе висок, ядосан женски глас.

— Какво правиш?

Масахиро извика от изненада. Той пусна дрехите и удари болезнено лакътя си в шкафа, докато се обръщаше.

Пред него стоеше Гоза, със стиснати юмруци, с дивашко изражение на мустакатото лице.

— Аз просто търсех... — заекна Масахиро.

— Какво търсеше? — Гоза се надвеси над него, притискайки го към шкафа.

Масахиро си спомни, че това е неговата къща, че той е детектив и че той е този, който трябва да задава въпросите. Грабна дрехите, които беше изпуснал, и ги тикна в лицето на Гоза. Тя отстъпи.

— Откъде е тази кръв? — попита той, отдалечавайки се от шкафа.

Очите на Гоза бяха като на свиня, малки, присвити и гузни, потънали в дебелината плът на широкото ѝ лице.

— Не е твоя работа — каза тя и сграбчи дрехите.

— Трябва да отговориш — каза Масахиро. — Или ще доведе баща ми и тогава ще можеш да кажеш на него.

Свинските очички светнаха от страх и омраза.

— От разкървавен нос е.

— Чий нос? На моя дядо? Ти ли го преби?

— Тъпо хлапе — каза Гоза. — Нищо не разбираш.

— Къде беше предната нощ? — настоя Масахиро.

— Тук. В къщата.

— Не, не си била тук — презрително каза Масахиро. — Вече питах охраната. Те казаха, че си излязла и си се върнала чак на сутринта. Къде беше наистина?

Гоза измърмори една ругатня. — Бях навън.

— Навън, къде навън? Какво прави навън?

Мръсен, хитър блясък се промъкна в очите на Гоза.

— Харесва ли ти Окару?

Масахиро се стъписа от внезапния обрат на разговора. Първият му импулс беше да излъже, вместо да каже на Гоза да си гледа работата.

— Не.

— Не, харесваш я — Гоза го гледаше със самодоволно презрение. — Видях как я гледаш. Ти я желаш, също както всички останали мъже.

С пламнало от притеснение лице, Масахиро успя само да поклати глава. Ако Гоза знаеше какво чувства към Окару, кой ли още можеше да знае?

Гоза го сграбчи за пазвата на кимоното и го придърпа близо до себе си. Масахиро беше толкова слиян, че не се сети да се съпротивлява.

— Слушай, тъпо хлапенце — каза Гоза. — По-добре не казвай на никого какво си открил — Масахиро се отдръпна от горещия ѝ, кисел дъх. — Ако го направиш, ще вкараш в бяла не само мен. А също и Окару. Защото аз съм нейна слугиня. Каквото и да съм направила, направила съм го, защото тя ми е казала. Ще бъде арестувана и убита. И това ще стане по твоя вина.

Докато Масахиро стоеше зяпнал от ужас, подът в коридора проскърца под нечий стъпки.

— Току-що видях Гоза, влезе тук — чу се гласът на една от слугините.

Гоза пусна Масахиро и отстъпи назад от него точно в момента, в който слугинята и един от пазачите влязоха в стаята.

— Повече не ти се позволява да стоиш тук — каза пазачът на Гоза. — Ела с мен.

Гоза хвърли предупредителен поглед на Масахиро.

— Помни какво ти казах!

Преди тя и пазачът да напуснат стаята, Масахиро зърна две груби черни татуировки на китките ѝ.

* * *

Новата стая на Окару беше в малка бърлога в слугинските помещения, в пристройка близо до кухнята. Лейтенант Танума се беше облегал на стената в коридора и я охраняваше. Преди да напусне имението, Рейко отиде да нагледа своята затворничка. Окару беше коленичила на поставения върху дървен палет дюшек, с лице вдигнато към слънчевата светлина, която проникваше през хартиените панели на решетестите прозорци. Когато видя Рейко, очите ѝ се изпълниха с надежда и молба. Рейко затвори вратата, придърпа плътно плаща около себе си и напусна слугинските помещения. По пътеката към къщата срещна Чийо.

Тя тръгна в крак с Рейко и изказа на глас това, което и двете си мислеха.

— Тя ли го е направила?

— Не знам — отговори Рейко. — Но не мисля, че е.

— Трябва да кажа, че и аз също не го мисля — каза Чийо. — Когато за първи път се срещнахме с Окару, изпитах недоверие към нея, но не мога да повярвам, че е способна предумишлено да навреди някому.

Чувство за вина мъчеше Рейко.

— Ако тя няма нищо общо с нападението над баща ми, то тогава аз съм жестока, задето я третирам по този начин — подозрението предизвика изблик на гняв. — А ако има, тогава никога няма да си простя, че съм я довела в семейството си.

Чийо не ѝ каза, че я е предупредила да не се забърква с Окару. Вместо това се опита да я успокои.

— Ти не би могла да знаеш какво ще се случи на баща ти. Вината не е твоя, дори и Окару да го е направила. Ти се опитваше да

помогнеш на някого, който е в беда. И може би Окару е невинна.

Дори и да беше така, тя определено бе отворила вратата към куп проблеми. Без нейната история за Оиши и вендетата, разследването на Сано нямаше да вземе такава насока. Магистратът Уеда може би нямаше да бъде нападнат.

— Права си — каза Рейко. — Убиецът може да е някой, който е имал зъб на баща ми. А ако е бил нает от някого, има и други хора, освен Окару, които биха могли да го направят. Ще отида да видя съпругата на Оиши и госпожа Асано.

Двете с Чийо стигнаха пред вътрешния двор, където я чакаха *паланкинът* с носачите и телохранителите ѝ.

— Да дойда ли с теб? — попита я Чийо.

— По-добре е да отида сама — Рейко се нуждаеше от време, за да помисли.

Двете сковано си взеха довиждане. Рейко се качи в паланкина си, осъзнавайки с нещастие, че бе наранила чувствата на Чийо. Дори и да не беше виновна, Окару бе застанала между тях двете.

* * *

Докато се отдалечаваше с коня си от замъка Едо, Хирата проучваше списъка на рецидивистите. Техните адреси бяха пръснати из целия град. Нямаше да има време да потърси Тахара, Китано и Дегучи. Сега, след като бе преспал и премислил срещата си с тях, тя му се струваше нереална, а целта на тяхното общество му изглеждаше като шега. Магически ритуали за повлияване на съдбата, хайде бе!

Той погледна назад към двореца, където Тахара бе хвърлил клона, и изсумтя. Какво си мислеха, че ще се случи, тези хора? Че хълмът под замъка Едо ще избухне като вулкан?

Единият рецидивист, на име Гензо, живееше близо до ковашкия квартал, докдето *дошинът* бе проследил нападателя на магистрата Уеда. Хирата яздеше по тесен сокак. Между портите в краищата му имаше къщи с евтини квартири — порутени, двуетажни постройки, свързани една с друга. Една жена излезе от стая на долния етаж и лисна ведро с мръсна вода върху калния сняг. Горните етажи бяха

опасани от балкони. Пушеците от ковашките работилници замърсяваха въздуха със сажди.

Един мъж излезе на балкона си. Имаше рошава черна коса; сивото му кимоно беше опънато на яките рамене. Той огледа улицата, прозя се и се почеса по главата. Хирата видя двете черни татуировки на ръцете на мъжа и в същия миг усети мрачната червеникава аура с блестящи искри, енергията, която издаваше слабост и жестокост. Комбинацията на детективската работа на Рейко и свръхестествените сили на Хирата бяха довели до извършителя.

Мъжът обърна главата си към Хирата. Подпухналите му очи подсказаха, че е схванал какво става, макар двамата да не се познаваха. Рецидивистите надушват закона веднага щом го видят да идва подире им. Той се втурна в стаята зад балкона. Хирата смушка коня си в галоп към къщата, изправи се на седлото и скочи. Хвана се за дървения парпет на балкона и се изтегли нагоре. Врълетя в стаята, която тънеше в безпорядък — леглото бе неоправено, а на пода се търкаляха купчини дрехи и лък с колчан стрели. Никъде не се виждаше и следа от мъжа. Хирата чу стъпки надолу по стълбите. Прелетя през завесата на вратата до тясната, сумрачна стълбищна площадка. Взе стъпалата с един скок и видя мъжа да тича през вътрешното дворче. Сграбчи го за рамото точно преди да стигне до портата. Мъжът се обърна, очите му бяха разширени от ужас: не можеше да повярва, че преследвачът му го е хванал толкова бързо. Хирата стисна един нерв в рамото му. Мъжът се сгърчи, виейки от болка.

— Кой си ти? — той се стисна за ръката, която трепереше в спазми. — Какво искаш от мен?

— Не се бой — увреждането не е трайно. Името ми е Хирата.

Мъжът зяпна. Той очевидно познаваше репутацията на Хирата.

— Какво искаш?

— Ти ли си Гензо, осъждан два пъти за покушение?

— Да. Но оттогава не съм вършил нищо нередно.

— Преди една нощ ти си нападнал трима души — каза Хирата. — У бил си двама от тях и си пребил третия така лошо, че и той може да умре.

— Как разбра, че аз съм го направил?

Гензо беше толкова сащисан, че дори не помисли да отрече обвинението. Объркването, страхът и болката го накараха да издаде

вината си.

— Няма значение — Хирата хвана Гензо за незасегнатата ръка и го повлече. — Арестуван си.

Докато извеждаше Гензо от вътрешния двор на улицата, Хирата погледна към замъка Едо. Изглеждаше си както винаги, с димната пелена по хълма, с белите си стени и с блестящите под слънцето керемидени покриви. Все още нищо не се бе случило, поне доколкото Хирата можеше да твърди.

31. ГЛАВА

Рейко си спомни, че бившата съпруга на Оиши ѝ бе казала, че работи като прислужница на търговка на сол. Придружена от телохранителите си, тя мина с паланкина си покрай солните складове по брега на канала, близо до вонящия рибен пазар в Нихонбаши. Селяни сваляха от лодките, акостирали на кейовете, делви със сол, събрана от солниците покрай морето. В района, в който живееха търговците, капитанът на охраната ѝ попита нощния пазач на кварталната порта къде могат да открият жена на име Укихаши.

— О, самурайската дама. Тя работи за мадам Ясуе — каза караулът и им посочи накъде е къщата.

Укихаши беше споменала, че на нейната работодателка ѝ харесва да има самурайска дама за прислужница, спомни си Рейко. Явно мадам Ясуе беше разпространила слуха.

Процесията спря на улица с къщи, които бяха големи, но прости. Законът за ограниченията на частните разходи забраняваше на простолюдието да показва своето богатство; глобата беше конфискация на цялото имущество. Но зад тези прости бамбукови огради и каркасни стени се криеха какви ли не скъпи вещи.

Рейко слезе от паланкина си, отиде до вратата и позвъни с камбанката.

Отвори ѝ едно момиче. Беше на около десет години, облечено в индигово кимоно, с бяла слугинска кърпа на главата.

— Търся Укихаши — каза Рейко. — Тук ли е?

Преди момичето да отговори, вратата на къщата зад нея се отвори. Показа се едра жена на средна възраст. Вдигнатата ѝ нагоре коса беше боядисана във фалшиво бронзови оттенъци на черното. Беше с дебел слой грим и крещящо кимоно на цветя.

— Кой е там? — изляя тя на момичето.

— Една дама — измънка то. — Искате да види майка ми.

Сега Рейко забеляза, че момичето има правоъгълното лице на Укихаши и деликатните ѝ черти. Жената, по всяка вероятност мадам

Ясуе, огледа внимателно Рейко.

— Коя сте вие?

Рейко се представи.

— Не позволявам на слугите си да имат гости — каза мадам Ясуе, — но този път ще направя изключение — тя тръсна брадичка към момичето.

То бавно повлече крак към задната част на къщата. Рейко го последва. Тя съжеляваше Укихаши и дъщеря ѝ, наети от тази противна, вулгарна жена. Опита се да не мисли, че и нейната съдба може да бъде подобна един ден. Ако заточеха Сано, не можеше да се предвиди до какви дълбини ще потънат тя и децата ѝ, макар че той нямаше да стане *ронин*.

Кухнята беше в постройка, съединена с къщата посредством покрит коридор. В двора ѝ имаше ведра, складова барака и бурета за помия. Пара, миришеца на ферментирала соя, се носеше от отворената врата. Рейко чу тропане, цвъртене и свистене. Тя влезе, взря се през парата и видя две жени край една маса, заобиколени от гърнета, врящи на печката, посуда на лавиците, прибори, висящи от тавана, бали с ориз и керамични гърнета с храна. Укихаши чистеше риба — пореше коремите остър нож и изстъргваше вътрешностите. Другата жена беше застанала на колене с гръб към Рейко. Всичко, което тя можеше да види, беше кърпата на главата ѝ и наметката ѝ.

Укихаши вдигна поглед и забеляза Рейко. Напуканите ѝ, груби устни се разтвориха. Другата жена се обърна. Тя беше госпожа Асано. Кърпата покриваше обръснатата ѝ глава. Простичкото ѝ, кръгло лице издаваше смут и ужас. Рейко никога не бе виждала хора, които да се радват по-малко на срещата си с нея от тези две жени.

— Какво правите тук? — каза Укихаши.

— Трябва отново да разговарям с вас — отговори Рейко. Госпожа Асано припряно се изправи.

— Ами тогава аз да си вървя.

— Останете — каза Рейко. — Аз трябва да разговарям и с вас.

Госпожа Асано неохотно коленичи.

— За какво?

— Първо, искам да науча защо сте тук — каза Рейко.

— Ние сме приятелки — малките, широко разположени очички на госпожа Асано избягваха погледа ѝ. — Просто дойдох на

посещение.

— Мислех, че сте скарани — каза Рейко.

— Сдобрихме се — отговори Укихаши с равен тон, предназначен да предотврати нови въпроси.

Рейко почувства във въздуха напрежението, което обичайно придружава всяка сериозна, интимна дискусия. Очите на двете жени бяха зачервени и подпухнали.

— Защо сте плакали?

— Това не ви засяга — Укихаши изкори още една риба. — Или казвайте, каквото има да казвате, или си вървете. Заета съм.

— Съдия от Висшия съд беше нападнат преди една нощ — каза Рейко. — Той е мой баща — тя внимателно наблюдаваше двете жени; лицата им останаха напълно безизразни. — Беше пребит много лошо.

— Съжалявам — каза госпожа Асано с безразличието на човек, който до такава степен е потънал в собствените си проблеми, че не може да се интересува, от чиито и да е чужди тревоги. — Но какво общо може да има това с нас?

— Моят съпруг и аз мислим, че нападението е организирано от някой, който иска да саботира Висшия съд — Рейко съобщи обвинението си внезапно едновременно и на двете. — Вие ли бяхте?

Госпожа Асано се изсмя в неволен изблик зад ръката си. Укихаши каза „Не“. Тонът ѝ беше на човек, който не можеше да повярва на ушите си.

— Защо мислите, че сме били ние? — попита тя.

— Защото сте заинтересувани от присъдата — макар реакцията им да подсказваше, че подозренията ѝ са неоснователни, Рейко продължи: — Укихаши сан, по всичко личи, че вие искате съпругът ви да бъде наказан. Госпожо Асано, вие сигурно по-скоро бихте предпочели четиридесет и седемте *ронини* да бъдат оправдани.

— Не съм пребила баща ви — възмутено каза Укихаши. — Никога не съм искала да нараня никого.

Окървавената ѝ ръка стисна ножа. Рейко си спомни свирепостта, с която бе нападнала Окару.

— Аз също — каза госпожа Асано.

— Съпругът ми и аз мислим, че нападението е извършено от наемен престъпник — каза Рейко.

— Как бих могла да наема престъпник, дори да знаех как, а аз не знам. Затворена съм като в кафез в тази къща и непрестанно работя — язвително каза Укихаши. — Можете да питате работодателя ми.

— Аз не съм мръднала от манастира цели две години — каза госпожа Асано. — Това е първият път, когато излизам.

— Освен това откъде бих могла да взема пари? — попита Укихаши. — Едвам зарабатвам за издръжката на себе си и на децата си.

— Моето състояние беше конфискувано от правителството — каза госпожа Асано.

Рейко беше забравила колко ограничени са и животът, и средствата на двете жени. Тяхната логика и тяхната искреност и въпросът как биха могли да научат кой съдия от Висшия съд да нападнат я убеди, че те са невинни за престъплението срещу баща ѝ. Но тя можеше да подуши тайните във въздуха, също като миризмата на рибешките вътрешности върху масата.

— Някой ще плати за нараняването на баща ми — каза Рейко. — Когато съпругът ми открие, че не сте пожелали да ми сътрудничите, може да реши, че това трябва да... сте вие — Рейко втренчи поглед в госпожа Асано.

Тя се дръпна назад, сякаш Рейко беше хвърлила кал по нея.

— Това не е честно! Нищо в цялата тази работа не е честно! Никога не съм извършила нищо нередно и все пак бях наказана. Не е ли вече ред на някой друг?

— Добре. Ще кажа на съпруга ми да се заеме с вас — Рейко се обърна към Укихаши.

— Не. Моля ви — Укихаши разтревожено вдигна ръце. — Не ме е грижа за себе си, но ако бъда осъдена на смърт, кой ще ми гледа децата?

— Ако трябва да е една от нас, тогава нека бъда аз — каза госпожа Асано, готова да се самопожертва в името на приятелството. — Аз съм сам-сама в света.

— Не е нужно да бъде една от вас — Рейко беше безмилостна, въпреки че се чувстваше ужасно неприятно, като измъчваше тези беззащитни жени. Беше ѝ дошло до гуша от хора, които лъжеха и нея, и Сано и укриваха информация. Твърдо решена да научи истината за вендетата, да запази семейството си заедно и да открие кой е нападнал

баща ѝ, тя не биваше да проявява снизходителност към двете жени само заради тежката им участ. Тя се обърна към Укихаши. — Синът ви би бил добра изкупителна жертва.

— Не и Чикара! — злостен гняв преобрази лицето на Укихаши. Тя скочи срещу Рейко. Омазаните ѝ в кървава рибешка слуз ръце се протегнаха, готови да осакатяват. — Оставете го на мира!

Госпожа Асано сграбчи Укихаши и извика:

— Недей! Само ще направиш нещата още по-лоши!

Докато Укихаши се боричкаше и крещеше, Рейко продължи.

— Ако Чикара бъде обявен за виновен за наемането на убиеца, ранил баща ми, тогава няма да има значение дали Висшият съд ще оправдае четиридесет и седемте *ронини*. Той ще бъде осъден на смърт.

Госпожа Асано се огледа с отчаяна надежда за спасение или бягство. След като не откри нищо, каза на Укихаши:

— Трябва да ѝ кажем.

— Да ми кажете какво? — каза Рейко, въодушевена от това, че тактиката ѝ бе сработила, макар и засрамена от жестокостта си.

На лицето на Укихаши имаше смесица от сълзи и паника.

— Обещахме си, че това ще бъде наша тайна!

— Трябва — каза госпожа Асано, — ако искаш синът ти да има шанс да живее.

Примирението се спусна върху Укихаши като невидима мрежа, която се затягаше все повече и изцеждаше съпротивата от нея.

— Добре. Но не е това, което очаквате да чуете.

АПРИЛ 1701 ГОДИНА

Вътре в имението на владетеля Асано Укихаши обличаше двете си дъщери в нови, почти еднакви бледозелени кимона. Тя се усмихна на момичетата и каза:

— Ама че сте ми хубави!

Влезе една слугиня и я прекъсна.

— Кира Йошинака е дошъл да ви види.

Укихаши беше много изненадана. Какво би могъл да иска церемониалмайсторът на шогуната от нея?

Тя забърза към приемната и завари стареца, коленичил до нишата. Главата му беше вирната нагоре в надменен ъгъл, а

веждите му бяха извити в арогантна дъга, но той ѝ се усмихна топло.

— Здравей, драга моя — каза Кира. — Хубава си точно толкова, колкото съм чувал.

Поласкана, объркана и уплашена, Укихаши се изчерви свенливо, докато коленичеше и се покланяше.

— Много сте любезен... Аз не заслужавам... Може ли да ви предложи някакви закуски?

Докато пиеха чай и похапваха сладки, Кира бърбеше за времето. Острият му, настойчив поглед караше Укихаши да се чувства неловко. Накрая той каза:

— Драга моя, чудя се дали бихте направили една услуга на един стар човек.

— Ако мога — каза Укихаши, силно озадачена.

— Бих искал да уредя романтична среща между вас и владетеля Асано. Да правите секс, да го кажете направо.

Искането беше прекалено шокиращо и обидно за Укихаши, дори само да си го помисли.

— Защо...

Лукаво удоволствие се промъкна в усмивката на Кира.

— Организирането на живи картини е мой специалитет. Правя го в моята работа в двора, но точно тази ще бъде изрично за мое лично развлечение. Искате ли?

— Определено не! — Укихаши беше толкова разгневена, че забрави за свенливостта и учтивостта си — съпругата на владетеля Асано е моя приятелка.

Никога няма да ѝ причиня това, нито на нея, нито пък на съпруга си. Аз съм добра, вярна съпруга и нямам желание да извършвам прелюбодеяние за вашето лично егоистично удоволствие. Вие сте мерзавец, щом предлагате подобни неща.

Кира остана невъзмутим.

— Позволи ми да ти обясня защо трябва да се отзовеш, драга моя. Ако не го направиш, ще кажеш на шогуната, че съпругът ти злослови за него. Това е държавна измяна.

— Оиши не го е правил! — възрази Укихаши. — Кълна се в това!

Кира я погледна със съжаление.

— На кого ли ще повярва шогунът? На глупава жена или на мен, неговия церемониалмайстор? — усмивката му стана жестока. — Мога ли да ти напомня, че семейството на предателя споделя наказанието му? Или направи това, което аз искам, или ти, Оиши и децата ви ще бъдете пратени на смърт още утре.

Макар че ѝ ставаше лошо само при мисълта, че ще предаде доверието на приятелката си и любовта към съпруга си, Укихаши трябваше да предпази семейството си.

— Обещайте ми, че Оиши и госпожа Асано няма никога да научат.

— Благодаря ти, драга моя — ликуващо се изкиска Кира. — Можеш да ми вярваш, че ще бъда дискретен.

На следващия ден Укихаши отиде до един мизерен хан, където Кира бе уредил срещата. Отвратена и треперееща, тя чакаше в мръсната, мрачна стая. Започваше все повече да се гневи на господаря Асано. Как би могъл да се съгласи на плана на Кира? Господарката Асано ѝ беше разказвала за аферите му с разни други жени, но не можеше ли поне да остави на мира съпругата на своя първи васал?

Когато пристигна, владетелят Асано беше толкова разстроен, че лицето му беше изкривено, а той се разтърсваше от сухи ридания.

— Аз не искам да правя това, не повече от теб самата. Уважавам съпруга ти и се чувствам отвратително, че го предавам. Но Кира каза, че ако не го направя, няма да ме обучи на дворцовия етикет. Ще оплескам церемонията с императорските пратеници и ще се опозоря.

Укихаши осъзна, че и той е невинна жертва като нея. Тя беше отвратена от това, че Кира е манипулирал и двама им, но все пак така ситуацията ставаше по-поносима.

— Хайде, да приключваме с това.

Те се обърнаха с гръб един към друг и се съблякоха. Легнаха на леглото и започнаха непохватно да се движат в любовна игра. Укихаши се чувстваше мръсна от това, че я докосва мъж, който не е нейният съпруг, и същевременно беше покрусена, защото виждаше сянката на Кира върху хартиения прозорец. През една дупка блестеше неговото зло око.

В съседната стая стоеше госпожа Асано и наблюдаваше двойката през пукнатина в стената. Тя притискаше ръка върху устата си. Не беше чула техния разговор, защото бе проведен шепнешком. Всичко, което знаеше, беше, че нейният съпруг и приятелката ѝ са любовници. Когато Кира ѝ го бе съобщил предния ден, тя не му повярва. Той ѝ каза да си наеме тази стая и да се увери сама. И ето тук пред нея бе ужасяващото доказателство. Тя не се ядосваше толкова на съпруга си — беше привикнала на аферите му. Но как можеше Укихаши да ѝ причини това? Госпожа Асано щеше да я мрази, докато е жива.

— Ето заради това прекратихме приятелството си — каза Укихаши на Рейко.

— Аз не ѝ казах, че съм ги видяла — добави госпожа Асано. — Бях прекалено ядосана и наранена.

Рейко седеше в изпълнената с пара кухня, поразена от това, което бе чула. Историята на двете жени за събитията, довели до вендетата, беше по-странна от всичко, което бе могла да си представи.

— Но аз разбрах, че тя е узнала — каза Укихаши. — Можех да го усетя по начина, по който се държеше. Мислех, че господарят Асано ѝ е казал. Не знаех, че го е направил Кира. До днес. Ето за това си говорехме, когато влязохте — гняв проблясна в подутите ѝ от сълзи очи. — Кира каза и на двама ни да си мълчим — тя добави със съжаление: — А аз бях твърде засрамена, за да кажа на някого.

— Сега, когато Кира е мъртъв, не може да ни навреди — каза госпожа Асано. — Затова дойдох тук, за да се изправя най-сетне срещу Укихаши.

— Тя ме гълча, докато не ѝ казах какво направи Кира — добави Укихаши.

Трябва да е бил доста емоционален разговор, помисли си Рейко.

— Осъзнах, че съм я съдила неоснователно — каза госпожа Асано. — Одобрихме се — двете с Укихаши размениха любящи усмивки.

— Когато разговаряхме преди, всичко, което ви казах, беше истина — каза Укихаши на Рейко. — Просто пропуснах частта за Кира, господаря Асано и мен.

— Аз също.

Това, което се подразбираше от разказа им, шокира Рейко.

— За това ли владетелят Асано е нападнал Кира? Защото Кира го е принудил да участва в неговата жива картина?

— Да. Това бе върхът на всички обиди и унижения, които му нанесе — гласът на госпожа Асано звучеше ожесточено от ненавистта, която все още чувстваше към Кира. — Това сигурно е била последната капка, която е накарала съпруга ми да избухне. Защото той нападна Кира в деня след любовната среща в хана.

Рейко се чувстваше въодушевена. Беше разкрила тайната, която мнозина търсеха в продължение на почти две години и която никой не бе могъл да отгатне — мотива за нападението. Но жестокостта на истината намаляваше гордостта от постижението ѝ. Кира беше превърнал владетеля Асано в сексуална марионетка. Асано сигурно бе отказал да признае защо е нападнал Кира, тъй като е бил твърде засрамен и е искал да запази жените от позора. А Кира не се бе задоволил само да го тормози. Той беше направил и него, и Укихаши участници в своята игра. Кира е бил чудовище, което се е наслаждавало да позори другите хора и да наблюдава тяхното страдание. Рейко можеше да повярва, че е заслужил смъртта си.

— Какво ще направите сега, когато знаете? — каза Укихаши. Двете с госпожа Асано гледаха Рейко със страх, че тяхната откровеност бе отклонила една заплаха, но бе донесла друга, още по-лоша.

— Ще трябва да кажа на съпруга си — каза Рейко.

Укихаши опря лакти на отрупаната с риба маса и скри лице в ръцете си, без да я е грижа за карантите по тях.

— Не мога да понеса това да се разгласи! Не искам Оиши да научи какво съм направила!

Рейко си припомни първия си разговор с Укихаши, когато тя беше изразила силна омраза към съпруга си. Защо сега толкова я интересуваше какво ще си помисли той за нея? Сигурно го обичаше повече, отколкото признаваше.

— Мисля, че след като ви дадохме това, което искахте, и вие трябва да ни дадете нещо — каза госпожа Асано. — Не можете ли двамата със съпруга си да запазите нашата тайна само за вас?

Рейко чувстваше, че тя дължи на двете жени тази услуга.

— Ще се опитаме.

Укихаши отпусна ръце. Лицето ѝ миришеше на рибешката слуз.

— Това ще се отрази ли на съдбата на четиридесет и седемте ронини!

— Не знам — каза Рейко в недоумение. Тя нямаше време да обмисли всички възможни последици от чутото. — Може би — изгаряйки от нетърпение да занесе на Сано своята информация, тя се изправи.

Двете жени също се изправиха; личеше си, че не им се иска да пуснат Рейко да си върви, без да им даде повече уверения.

— Сега вярвате ли ни, че нямаме нищо общо с нападението над вашия баща? Нали няма да попаднем в беда?

— Да.

Рейко наистина им вярваше. Атмосферата между двете жени изглеждаше по-чиста в сравнение с момента, в който тя беше пристигнала; усещането ѝ, че те крият нещо, бе изчезнало.

— Ами какво ще стане със сина ми? — каза Укихаши. — И с Оиши?

— Ако са невинни, и те няма да попаднат в беда — каза Рейко.

Но някой щеше да плати. Жаждата за отмъщение продължаваше да изгаря Рейко.

Тя благодари на двете жени за помощта им и си тръгна, все още замаяна от обратата на събитията. Беше разрешила една мистерия, но не се бе приближила до откриването на онзи, който бе нападнал баща ѝ. Нито пък бе сигурна, че семейството ѝ ще бъде в безопасност.

32. ГЛАВА

Сано хвърли поглед към небето, докато събираше войниците си пред имението на Хосокава. Слънчевата светлина бе сменила цвета си от леките сребристи отънъци на утрото в наситените бронзови нюанси на следобеда. Сано стисна устни от безсилие и неудовлетворение, защото половината ден беше заминал, а той нямаше нищо насреща. Токущо бяха привършили с разпитите на четиридесет и седемте *ронини*. Всички до един заявиха, че нямат нищо общо с нападението над магистрата Уеда.

— Изправени сме пред конспирация на мълчанието — каза той на Маруме и Фукида.

— И кой участва в нея? — попита Фукида.

Сано погледна към имението Хосокава; часовите отпред му отвърнаха със смразяващо безразлични погледи.

— Оиши, Чикара и останалите от четиридесет и седемте *ронини*, всички са вътре — мъжете в другите имения се бяха държали като искрено изненадани от нападението над магистрата Уеда, макар че някои изглеждаха доволни, че то ще отложи присъдата на Висшия съд. — А също и владетелят Хосокава и всичките му хора.

— Какво мислиш, че укриват? — попита Фукида.

— Може би факта, че един от тях е уредил нападението — каза Сано. — Или може би нещо съвсем различно.

Един самурай на кон приближи в галоп към Сано.

Беше един от васалите на Хирата.

— Хирата сан моли веднага да дойдете в замъка Едо. Арестувал е престъпника, който нападна магистрата Уеда.

— Бре, бре! — каза Маруме на Фукида. — Май Хирата успя да компенсира отсъствието си с това дело.

* * *

Затворът на Едо беше като ледено преддверие на ада. Каналът, който оформяше рова около него, беше отчасти замръзнал, с мръсни ледени блокове по бреговете. Плътна пелена от дим от околните бордеи тегнеше над високите каменни стени, порутените постройките между тях и охранителните кули. Часовите се топлеха на импровизирани огньове, докато полицейските служители ескортираха затворници с оковани китки и глезени през вратата. Сано и Хирата стояха вътре в тъмницата, в мрачния леден коридор, който ехтеше от стенанията на затворниците. Те надникнаха през малко зарешетено прозорче, поставено на нивото на очите в обкована с желязо врата. Един мъж седеше свит в килията, прегърнал с ръце коленете си, с придърпани върху тях ръкави на сивия си жакет, за да ги пази топли. Пръстите на обутите му в сандали и мръсни бели чорапи крака надничаха изпод сивите му шалвари. Косата му беше разчорлена, тъпият му профил — начумерен.

— Значи това е Гензо — каза Сано, изпълнен с ярост, отвращение и неверие.

Мъжът изглеждаше толкова обикновено, колкото и хиляди други дребни престъпници, които бродеха из Едо. Поразчоплиш ли малко отгоре и ще откриеш защо са кривнали от пътя — бедност, невежество, лош късмет. Но никоя тъжна приказка не можеше да оправдае този мъж, който бе ранил така тежко магистрата Уеда и бе убил телохранителите му. Сано се замисли за мъдростта на тъста си, за съпричастността към обвиняемите, които се изправяха пред съда, и за почитеността му. В сравнение с него Гензо направо не заслужаваше да живее.

Хирата махна резетата от вратата на килията. Двамата със Сано влязоха вътре. Гензо скочи на крака. Косата му оплешивяваше, макар да беше само на малко повече от двадесет години. Неуловимите му очи проблясваха мъждиво под плоските му клепачи. Имаше тънка, стисната, жестока уста.

— Защо го направи? — попита Сано.

— Не съм — гласът на Гензо беше безизразно глух. Той стоеше отпуснато и местеше тежестта си от единия на другия си крак. — Попаднахте на погрешния човек — обърна се той към Хирата.

Сега, след като му беше останало време да премисли, той бе решил да се опита да се измъкне от собственото си признание,

забеляза Сано с погнуса.

— Тая няма да я бъде! — отсече Хирата. — Знаем, че си бил ти.

— Като говорим за попадане на погрешния човек, именно това е, което си направил ти — Сано трябваше да се бори, за да се овладее и да не избухне. — Пребил си магистрата Уеда, който случайно се оказа мой тъст. Убил си двамата му телохранители. Този път няма да се измъкнеш с няколко месеца затвор и още една татуировка. Сега можеш да кажеш сбогом на главата си.

— Това е главният следовател на шогуна — каза Хирата на Гензо. — Наистина, не особено умен избор на хора, които да нападнеш. Но пък ти си тъп, нали?

В очите на Гензо се появи изненада, която бързо потъна в безрадостната им мрачина.

— Това е бил магистратът Уеда?

— Ти кой си мислеше, че е? — попита Сано.

— Ъх!

Хирата докосна меча си. Гензо го видя и явно разбра, че е безполезно да лъже.

— Някой си Накае. Голям съдия в някакъв съд в замъка Едо.

Изненадата удари Сано като тояга в гърдите. Инспектор генерал Накае, а не магистратът Уеда, е бил мишената на атентатора!

— Защо си искал да нападнеш Накае? — попита той.

Гензо сви рамене. Той напомняше на Сано за влечуго, чиито примитивни емоции не се показваха много-много.

— Добре — каза Хирата. — Ще прескочим разпита, а също и процеса. Ще извикам езекутора — той се обърна, уж понечи да си тръгне.

— Почакайте — каза Гензо с все същото безизразно мънкане. — Ако ви кажа, ще ме пощадите ли?

Не беше най-умният престъпник, който Сано бе виждал, но схвана, че двамата с Хирата се нуждаят от информацията, с която той разполага, и че може да я използва, за да се спазари за живота си.

— Забрави за това — каза Хирата. — Това е третото ти престъпление. Ти си свършен.

— Нека чуем какво има да ни каже — Сано се обърна към Гензо. — Ако е достатъчно добро, аз мога да те спася.

Сано и Хирата често играеха тази игра, единият тормозеше и заплашваше разпитвания, а другият се правеше на добър и отстъпчив, за да го накарат да сътрудничи. Но никога досега втората роля не се беше направила по-малко на Сано. Все пак, в казус, който бе толкова личен за него, беше по-добре Хирата да вземе първата роля. Сано не беше сигурен, че ще може да я изиграе, без да се поддаде на импулса да убие Гензо, преди да се доберат до информацията, която им трябваше.

Хирата се престори, че се поддава на снизходителността на Сано.

— Добре — каза той на Гензо. — Говори.

Кратка усмивка изкриви устата на Гензо.

— Бях нает да убия Накае.

— Кой те нае? — попита Сано.

— Не знам.

— Ще трябва да се справиш по-добре — присмя му се Хирата. — Или ще те убия и ще те отърва от тъпотията ти.

— Дори не го видях — обясни Гензо. — Излизах от една чайна в Нихонбаши. Той седеше в *паланкин* със затворени прозорци. Изсъска ми и ме попита дали искам да заработя малко пари. Аз попитах какво трябва да направя? Той каза: „Убий Накае“.

— Това е нелепо — каза Хирата. — Хората не молят и непознати по улицата да убиват хора за тях.

Гензо изглеждаше точно толкова безразличен към неверието на Хирата, колкото и неизненадан от предложението на човека в паланкина.

— Този тип го направи.

И по-странни неща се бяха случвали.

— Каза ли ти защо иска да убиеш Накае? — попита Сано.

— Не — отвърна Гензо.

Сано се запита дали наемните убийци мислят, че е по-добре да не знаят мотивите на своите поръчители. Или може би любопитството просто липсваше в личността на Гензо.

— Продължавай — нареди му той.

— Казах му хиляда кобана. Той каза петстотин. Аз казах...

— Значи се пазарихте за цената — прекъсна го Хирата. — После какво?

— Той ми описа Накае. Едър възрастен мъж с тъмно петно на лицето. Каза ми да го причакам извън замъка Едо, да го проследя и да го направя. Предупреди ме, че Накае има телохранители и вероятно ще трябва да убия и тях.

— И всичко това се случи, без да видиш кой те наема? — скептично попита Сано.

— Той остана вътре в *паланкина*. Отвори прозорчето само колкото да ми подаде половината от парите. Договорихме се, че ще остави остатъка у нас, след като се увери, че Накае е мъртъв — каза Гензо и добави с мрачна ненавист: — Така и не го направи, копелето!

— Защото си нападнал погрешния човек, идиот такъв! — каза Хирата. — Как се случи това?

Гензо се намръщи гневно на обидата.

— Накае излезе от замъка с още един самурай, който приличаше на него. Последвах ги. Те се разделиха.

Сано си спомни как инспектор генералът каза, че двамата с магистрата Уеда са яздили заедно по част от пътя към домовете си.

— Беше тъмно — продължи Гензо. — Не можех да видя кой от двамата е Накае. Затова тръгнах след този, когото взех за него — той вдигна рамене. — Не съм отгатнал.

Сано беше толкова вбесен от грешката на Гензо и от пълното му безразличие, че едвам се сдържаше.

Но трябваше да се насили да говори спокойно.

— Мъжът, който те нае — можеш ли да опишеш гласа му?

— Висша класа — каза Гензо.

— А нещо за *паланкина* му?

— Беше черен.

Това стесняваше кръга на заподозрените до висшето самурайско общество.

— Имаше ли някакви отличителни гербове по него?

— Не видях такива.

Сано се чудеше, че някой може да се съгласи да извърши убийство за напълно непознат човек, без дори да го види и без да е сигурен, че може да му се довери. Но, разбира се, парите бяха голям стимул.

— Как изглеждаха носачите му?

— Не помня — каза Гензо отегчено. — Кой ти забелязва носачите?

— Може ли да се сетиш за нещо, което си забелязал и което може да ни помогне да идентифицираме мъжа в *паланкина*!

— Не.

Не, дори и за да си спаси живота, помисли си Сано. Освен всичките си други грехове, Гензо беше ужасно лош свидетел. Той се обърна към Хирата.

— Приключихме тук.

— Съгласен — Хирата изглеждаше не по-малко отегчен от Сано. Той отвори вратата на килията и двамата понечиха да излязат.

— Ей — извика Гензо с глас, доста по-висок от обичайното му глухо мърморене. — Ще остана ли жив?

— Не — каза Сано.

Гензо повдигна плоските си клепачи, не вярвайки на ушите си.

— Но вие обещахте.

— Не, не съм — каза Сано. — Следващия път трябва да внимаваш повече с кого въртиш сделки. Само дето няма да има следващ път.

— Това не е честно! — все едно че влечугото се бе препичало на слънце достатъчно дълго, за да заври студената му кръв. Гневът оживи очите му, сви юмруците му и разкри звяра, който бе нападнал така свирепо магистрата Уеда само за няколко късчета злато.

— Ти може да мислиш, че не е честно — каза Сано, — но това е правосъдие.

* * *

— Мислиш ли, че Гензо ни каза истината? — попита Хирата Сано, докато язدهа по моста над канала пред затвора на Едо.

— Да — каза Сано. — Той няма въображение, за да изфабрикува подобна история.

— И аз така мисля. Но как ще идентифицираме човека в *паланкина*?

— Можем да започнем от чайната, пред която Гензо го е срещнал. Може би някой го е видял, въпреки че Гензо не е. Или да е

видял накъде е отишъл, след като двамата с Гензо са сключили сделката си.

— Или поне да ни даде по-добро описание на паланкина и на носачите — Хирата огледа колибите, които ограждаха пътя, минаващ през бедняшкия квартал. — Ако хората на Хосокава са искали да убият инспектор генерал Накае, нямаше ли да го направят сами? Защо да рискуват с наемането на непознат, който може да оплеска работата и действително е направил точно това?

— Който и да е наел Гензо, не е искал да си цапа ръцете с кръв. Но ти си прав, целият този опит за атентат вони на некомпетентност.

— Това изключва Янагисава.

— Това, както и фактът, че той не би искал Накае да бъде убит. Генералът е негов съюзник.

— А съществува и въпросът как, който и да било, освен Янагисава, съдиите и теб самия, би могъл да знае за позицията на Накае по отношение на вендетата — каза Хирата. — Но може би инспектор генералът си е изказвал мнението, преди да бъде назначен в съда.

Или може би е някой негов личен враг, който го иска мъртъв, и нападението няма нищо общо с казуса. Инспектор генералът имаше достатъчно много врагове, но Сано все още вярваше, че нападението и казусът са свързани. Той последва погледа на Хирата към група хора, събрана около голям огън. Хирата търси преследвачите си, помисли си Сано.

— Добре, има и други заподозрени, освен четиридесет и седемте ронини и клана Хосокава — каза Сано.

— Преди да се опитаме да проследим мъжа от паланкина, нека чуем какво ще каже съпругата ми за Укихаши, госпожа Асано и Окару. Тя трябваше да говори с тях днес.

* * *

Когато Сано и Хирата се върнаха вкъщи, Рейко забърза към тях и ги посрещна в коридора, докато окачваха мечовете си.

— Толкова се радвам, че се върнахте! — тя сияеше от въодушевление. — Трябва да ви кажа какво научих!

Докато помагаше на Сано да си свали палтото и после докато им сервираше топъл чай в частните помещения, Рейко им разказа историята, която бе чула от Укихаши и госпожа Асано. Остана без дъх, докато свърши. Сано и Хирата бяха като ударени от гръм.

— Значи ето защо владетелят Асано е нападнал Кира — каза Сано. Историята разкриваше това, което подчинените на Кира със сигурност са знаели, но го бяха скрили, китът, който Сано усещаше, че се таи под водата.

— Знаех си, че трябва да има нещо повече от това, че Кира просто го е тормозел — каза Хирата, — но дори не можех да си го представя така!

Сано поклати глава с отвращение, като си представи сцената, която Рейко бе описала — принудителния секс между владетеля Асано и Укихаши, Кира, наблюдаващ с грозно, перверзно удоволствие, и страданието на госпожа Асано.

— Кира е превърнал всички тях в жертви.

— Мислиш ли, че това ще спаси четиридесет и седемте *ронини*! — попита Рейко. В гласа ѝ се долавяше съмнение.

— Мисля, че владетелят Асано е имал законна причина за нападението над Кира — каза Сано. — Мисля също и че Кира е трябвало да бъде наказан за своята роля в тяхната вражда и че тъй като правителството не го е наказало, е добре, че някой друг го е сторил. Но нещата не зависят от мен. Висшият съд ще реши дали поведението на Кира оправдава четиридесет и седемте *ронини* за нарушаването на закона и за убийството, което извършиха.

Въодушевлението на Рейко помръкна.

— Значи, макар че знаем истината, стояща зад инцидента в Коридора на боровете, тя може нищо да не промени.

— Но може и да промени. Това е смекчаващо вината обстоятелство — изтъкна Сано. — А може би има и други такива, които още не сме разкрили.

— Като например истинската причина, поради която на четиридесет и седемте *ронини* е отнело толкова много време да отмъстят на Кира — каза Хирата.

— И защо „чакаха указания“ след това.

— Но осъществихме напредък в един фронт — каза Сано. — Хирата сан залови мъжа, който нападна баща ти.

— Кой е той? — възкликна Рейко. — Защо го е направил? Искам да го видя!

Ако я пуснеш при Гензо, нямаше да им трябва палач, помисли си Сано.

— Може би по-късно — той й разказа за разпита, който двамата с Хирата бяха провели с Гензо.

— Но кой е бил човекът в паланкина? — попита Рейко, толкова развълнувана, че не можеше да си намери място. — Защо е искал да бъде убит инспектор генерал Накае?

— Подозирам, че щом веднъж научим отговорите на тези въпроси, те ще ни помогнат да изправим нападателя на баща ти пред правосъдието — каза Сано — и ще поставят вендетата в различна светлина.

— Но как ще открием тези отговори? — попита Рейко.

— Вече открихме нова жила — каза Сано. — Ще тръгнем по нея и ще видим къде ще ни отведе.

33. ГЛАВА

Рейко и Укихаши пътуваха в паланкин по главния път към имението Хосокава, ескортирани от Сано, Хирата и отряд войници. Укихаши носеше ватирано копринено палто в наситено бургундско върху мъхесто зелено копринено кимоно с избродирани борови клонки около подгъва и черни сандали от японски лак с високи подметки. Косата ѝ беше причесана в гладък кок, закрепен с лакови гребени. Гримирана с бяла пудра и червен руж и червило, тя приличаше на красивата самурайска дама от миналото.

Новите дрехи и аксесоари бяха подарък от Рейко, донесен, когато тя се бе върнала при Укихаши, за да ѝ каже, че ще направят това пътешествие. Отначало Укихаши се дърпаше, макар че беше извън себе си от радост само при мисълта, че ще види сина си.

— Как ще се изправя пред съпруга си? — плачеше тя. — След това, което направих?

— Трябва да го направиш — каза ѝ Рейко. Сано беше решил, че събирането на Укихаши и Оиши ще бъде от решаващо значение за разследването.

Лишена от право на избор, Укихаши беше оставила Рейко да ѝ помогне да се нагласи. Тя искаше да изглежда добре за съпруга си, когото все още обичаше, независимо от гнева, който изпитваше към него заради това, че е въвлякъл сина им в незаконна вендата. Сега, докато двете с Рейко се приближаваха към крайната им цел, Укихаши ставаше все по-нервна.

— Не си хапи устните — внимателно ѝ каза Рейко. — Ще си изядеш червилото.

Укихаши започна да си гризе пръстите като заместител.

— Ами ако Оиши не иска да ме види?

Рейко си припомни катастрофалното пътешествие с Окару, но каза:

— Ще иска — Сано нямаше да даде на Оиши възможност за отказ. — Той те обича. Сам го каза.

— Какво да му кажа?

— Просто му кажи това, което ми разказа за Кира.

— Това ще помогне ли на Оиши и Чикара?

— Съпругът ми смята, че това е единственото нещо, което може да помогне — каза Рейко, макар че когато Сано съставяше плана си, я беше предупредил, че не може да предрече резултата.

Процесията пристигна до имението Хосокава. Вълнението на Рейко също се повиши, когато двете с Укихаши слязоха от паланкина. Сано ги придружи при влизането им през портата. Хирата избърза напред, за да доведе Оиши и Чикара. Рейко вървеше до Укихаши. Жената не обърна никакво внимание на войниците на Хосокава, които я зяпаха, докато изкачваше стъпалата към къщата. Тя гледаше право напред, сякаш светът ѝ се бе стеснил единствено до тази пътека, която отвеждаше към съпруга ѝ и сина ѝ. Емоциите моделираха лицето ѝ, като ту изтегляха радостна усмивка по него, ту му слагаха маската на страха.

Сано ги заведе в приемната зала. Укихаши стоеше вдървена, стиснатите ѝ ръце се гърчеха вътре в ръкавите, а цялото ѝ внимание бе приковано във вратата. Хирата въведе Оиши и Чикара, който бе по-млада, по-мека версия на баща си. Когато двамата съзряха Укихаши, на лицата им се изписа огромна изненада.

Укихаши издаде ридание, което се изтръгна от дъното на душата ѝ.

— Чикара!

— Майко? — каза младежът.

В един и същи миг двамата се втурнаха един към друг, сякаш невидимата нишка, която ги съединяваше още от раждането му, ги бе привлякла. Укихаши се вкопчи пламенно в Чикара. Сълзи се стичаха по лицето ѝ, докато шепнеше: „Колко си висок! Ти си вече мъж!“.

Чикара заридна на рамото ѝ като дете. Рейко почувства, че очите ѝ парят. Тя погледна Оиши. Свирепостта му бе изчезнала, сякаш я бе свалил от себе си като броня след битка. Докато гледаше съпругата си, лицето му беше чисто възплъщение на страдание и нежен копнеж. Гръмовното божество се бе превърнало в човек.

Чикара се отдръпна леко от прегръдката на майка си. Укихаши прокара пръсти по раменете и ръцете му, явно никак не ѝ се искаше да го пуска. В момента, в който се обърна към Оиши, тя изглеждаше

заслепена, замаяна, като жена, която е живяла в тъмна пещера и вижда слънцето за първи път. Емоциите, изписани на лицето на Оиши, станаха по-дълбоки. Чикара се отдръпна от родителите си. Рейко си представи миналото им, като река, течаща помежду им, пълна с буйни бързеи, плитчини и водовъртежи.

Укихаши падна на колене.

— Съпруже, извърших нещо ужасно. Аз опозорих брака ни. Изневерих ти — тя ридаше толкова горко, че едва произнасяше думите. — Направих го с господаря Асано.

— Майко! — ужасено каза Чикара.

Рейко си спомни как жестоко бе отритнал Оиши любовницата си. Щеше ли сега да отблъсне и Укихаши заради признанието ѝ? Оиши нежно се вгледа в лицето ѝ. Той коленичи пред нея и заговори с пресипнал, смутен глас.

— Знам.

— Рейко и Сано се погледнаха един друг с изумление. Те бяха очаквали, че историята за Укихаши и владетеля Асано ще бъде изненадваща новина за Оиши, но се оказа, че не е.

— Знаеш? — Укихаши устреми смутен поглед към съпруга си. — Но откъде?

Оиши въздъхна дълбоко и заговори със смирение.

— Ти призна всичко. Дължа ти и аз да направя същото.

АПРИЛ 1701 ГОДИНА

По време на един от уроците по етикет Кира се подиграваше на владетеля Асано толкова жестоко, че той получи нервен срив. Оиши го заведе у дома, сложи го в леглото, после се върна в замъка Едо и намери Кира.

— Започни да се държиш с уважение към моя господар или ще те унищожя!

— Преди да предприемеш някакви действия срещу мен, чуй един малък съвет: не си пилей предаността за владетеля Асано — Кира се усмихна злонамерено. — Той има любовна афера със съпругата ти.

Оиши побесня.

— Лъжеш, ти, злобен дърт гарван!

Кира изискано сви рамене.

— Те ще се срещнат утре следобед, в Речния хан в Нихонбаши. Наеми си стая в западното крило. Има пролука в стената. Увери се сам.

Оиши не повярва на Кира. Владетелят Асано никога не би взел жена, която принадлежи на приятел. Но Кира бе посял семената на съмнението в сърцето му. На следващия ден той отиде в хана, нае си стая и закача, надничайки през пролуката.

Укихаши и владетелят Асано пристигнаха поотделно. И двамата се промъкнаха в съседната стая. Сърцето на Оиши се сви. Кира бе прав: неговият господар и съпругата му го мамеха. Той ги наблюдаваше през пукнатината, докато правеха любов. Погълнат от ревност, гняв и болка, Оиши не се замисли откъде Кира знае за срещата и за пукнатината в стената. На следващия ден владетелят Асано нападна Кира в Коридора на боровете.

— Ето затова се отнасях така зле с теб — каза Оиши на Укихаши, докато седяха в приемната зала на имението Хосокава. Потънали един в друг, те бяха забравили, че Сано, Рейко и Хирата са там. Изглежда, не си даваха сметка дори и за присъствието на сина им, който ги гледаше с изумление. — Мислех, че двамата най-обичани от мен хора са ме предали. Затова се разведох и си взех любовница. Затова в началото не си дадох труд да отмъстя за владетеля Асано. Мразех го. Бях доволен, че умря.

— Татко, моля те, не казвай нищо повече! — възкликна Чикара. Оиши го погледна с горчива обич.

— Тайните са прекалено много. Те причиниха прекалено много страдания. Не бива да ги пазя повече.

— Но аз се опитах да те защита! — Чикара беше като втрещен. — Тази история, която аз разказах на Сано сан, тя беше... тя трябваше да те представи в добра светлина.

— Ти излъга заради мен — каза Оиши. — А също и нашите другари, когато се нагърбиха да разказват противоречиви истории, за да объркат Сано сан. Те предполагаха, че имам нещо, което трябва да скрия, и ми помогнаха да го скрия, макар да не знаеха какво е то. Оценявам високо тяхната лоялност и твоята, сине мой. Но времето за лъжи отмина.

Сано беше изумен, че планът му е сработил и че въпросът кое е вярно и кое е лъжа бе получил отговор. И загадката за дългото отлагане на отмъщението също бе разкрита. Но какво беше дало тласък на вендетата, в крайна сметка?

— Бях зла с теб, защото се чувствах виновна заради господаря Асано. Съжалявам — Укихаши се разрида. — Можеш ли да ми простиш?

Оиши хвана ръцете ѝ.

— Вече ти простих.

Сано погледна Рейко. Тя докосна очи, трогната от нежната сцена. Самият Сано бе облекчен, че Оиши вече не вини Укихаши за прелюбодеянието. Той го съжаляваше, защото скоро щеше да научи, че изобщо не е трябвало да обвинява или наказва съпругата си.

— Не исках да го правя — каза Укихаши. — Кира ме принуди. Той уреди срещата между мен и господаря Асано. Той ни накара да го направим. Заплаши ни.

— Знам — каза Оиши. — Не е било по твоя вина. Виновният беше Кира.

Още една изненада смая Сано. Укихаши заплака от облекчение.

— Аз съм този, който трябва да се извини. Съжалявам, че те съдих несправедливо. Съжалявам, че си взех любовница. Тя не представляваше нищо за мен, исках само да ти отмъстя.

Рейко изглеждаше раздвоена. Сано виждаше, че тя се радва заради Укихаши, но е нещастна заради Окару, и все още не мислеше с добро за Оиши.

— Можеш ли да ми простиш?

— С цялото си сърце! — Укихаши изхлипа и притисна лице в ръцете на Оиши.

— Ти си моята съпруга — прошепна Оиши. — И винаги ще бъдеш.

Сано го прекъсна.

— Как откри, че Кира е поставил съпругата ти и господаря ти в тази компрометираща ситуация чрез заплаха? Кой ти каза?

Оиши се обърна към Сано. Изражението му беше замаяно, сякаш току-що се събуждаше от сън. Изглеждаше изненадан, че вижда Сано и всички останали.

— Каджикава Йособей.

— Кой е той? — озадачено попита Укихаши.

— Пазителят на замъка — каза Сано. — Той е бил свидетел на нападението на владетеля Асано над Кира.

Досега изглеждаше, че Каджикава има маловажна роля в случая с четиридесет и седемте *ронини*. Сано бе силно изненадан и разтревожен от факта, че неговото предположение за Каджикава е било погрешно.

— Кога ти каза Каджикава за Кира? — попита Сано.

— Скоро след като кланът Асано бе заличен — отговори Оиши. — Със семейството ми се преместихме в малък коптор в Едо. Парите ни почти бяха свършили. Животът ми беше пълна бъркотия. Както казах, нямах никакво намерение да отмъщавам за владетеля Асано. Но един ден се натъкнах на Каджикава. Той ме покани в една чайна. Не го познавах добре, но той беше единственият човек от моята бивша класа, който си бе дал труд да ми обърне внимание, откак бях станал *ронин*, а и не можех да пропусна безплатната почерпка. Затова приех поканата. След няколко питиета той ми разказа за Кира, владетеля Асано и за съпругата ми.

— Откъде Каджикава е разбрал какво им е направил Кира? — попита Сано.

— Каджикава каза, че пазителите на замъка са като част от декора — никой не ги забелязва. Той чува и вижда много неща.

Тук изникна още един сериозен детайл, който първия път липсваше в историята на Оиши, помисли си Сано. Каджикава също го бе запазил в тайна.

— Исках да хукна веднага, да се изправя срещу Кира и да го убия начаса — каза Оиши. — Но Каджикава ме предупреди, че го охраняват много сериозно. Ако тръгнах срещу него, аз самият щях да бъда убит.

Каджикава ми каза да изчакам. Негова беше идеята да замина и да се преструвам на пиян негодник.

Каджикава, невидимият човек, беше имал пръст във вендетата от самото начало.

— Защо Каджикава си е създавал такива главоболия заради теб? — попита Сано, чийто ум се бе замаял от толкова много изненади. — Това, което е направил, е било конспирация за извършване на

незаконна вендета. Защо се е поставил в опасност, при положение че двамата почти не сте се познавали?

— Попитах го за това. Каза, че изпитва съчувствие към мен. Попитах се дали няма нещо повече, но всъщност не ме беше грижа — обясни Оиши. — Той ми обеща, че ако убия Кира, ще уреди да ме оправдаят. Каза, че ще използва влиянието си пред шогуна.

— Не знаех, че има такава — каза Хирата.

— Шогунът вероятно дори не знае, че Каджикава съществува — каза Сано.

— Не съм много наясно кой има влияние в двора и кой не — обясни Оиши. — Искаше ми се да му вярвам и му повярвах. След като ни арестувах, осъзнах грешката си — той се усмихна огорчено. — Очаквах, че ще ни освободят. Но не стана така.

Просветлението озари Сано като слънчев изгрев.

— Това ли бяха указанията, които чакахте? Да ви кажат, че можете да си вървите по пътя, защото шогунът ви е оправдал?

— Да — призна Оиши.

— Сигурно си бесен на Каджикава за това, че ви е подвел — каза Сано.

— Да — отговори Оиши. — Когато дойде да ме види — това беше през нощта след деня, в който бяхме арестувани, — исках да го убия.

Още една мистерия бе разкрита.

— Значи това е тайната, която пазехте с другарите ти и с клана Хосокава — каза Сано. — Фактът, че си имал посетител и че той е бил Каджикава.

— Ако ви бях казал, цялата история щеше да излезе наяве. А аз не го исках. Сега ми се иска да ви бях казал — личеше си, че Оиши се чувства виновен. — Но не знаех какво ще се случи.

— Той допусна част от това да се изплъзне — прошепна Рейко на Сано. — Когато доведох Окару да го види. Когато каза, че съпругата му е единствената жена, която обича.

Оиши разказа накратко случая с посещенията на Каджикава.

— Бях разярен на Каджикава заради това, че наруши обещанието си да ни спаси. Но и той ми беше много ядосан. Каза, че никога няма да ми даде подобно обещание, ако знаел, че ще вкарам във вендетата четиридесет и седем души. И добави, че тъй като се е вдигнал огромен

шум, той не може да направи нищо. Нашата съдба зависела от Висшия съд, а той нямал никакво влияние върху него. Каза също и че много от съдиите са на мнение, че трябва да бъдем осъдени. Шансовете ни не изглеждали никак добри.

— Откъде е знаел Каджикава всичко това? — попита Сано.

— Имало тайна стаичка, вградена в стената до залата, в която се събирал Висшият съд. Каджикава се криел там и подслушвал.

Значи така беше изтекла информацията за заседанията. Пазителят се беше възползвал от специалните си познания за замъка.

— Каджикава се разстрои много — продължи Оиши. — Плачеше и молеше да му простя. Обеща, че ще оправи нещата.

Сано усети как едно ново предчувствие прониква в него, сякаш студени игли го вливаха в кръвта му. Той видя и изумлението, което се появи на лицето на Рейко.

— Как е смятал Каджикава да оправи нещата?

— Не си дадох труд да го попитам — каза Оиши. — Не му вярвах. Бях загубил доверие в него. После чух, че един от съдиите е бил нападат. Дадох си сметка, че Каджикава се опитва да спази обещанието си.

— Каджикава е наел престъпника, който преби баща ми! — възкликна Рейко.

— Мъжът в паланкина — каза Хирата. — Това е бил Каджикава.

Сано се чувстваше въодушевен от това, че разбра кой е виновникът. Презрение се примеси в гнева му към дребния пазител на замъка.

— Звучи съвсем подходящо за него. Прекалено страхлив и слаб, за да свърши работата сам. Боязлив, криещ лицето си. Достатъчно глупав и отчаян, за да наеме непознат от улицата.

— Непознат, който нападна погрешния съдия — добави Хирата.

— Баща ми, който иска да оправдае четиридесет и седемте ронини — Рейко се тресеше от ярост.

Можем да се справим с враговете си, но дано боговете ни пазят от хорската некомпетентност, помисли си Сано.

— Последния път, когато разговарях с теб и сина ти, бяхте разстроени от нещо. Сега знам от какво — каза той на Оиши.

— Трима невинни мъже бяха нападнати заради нас — мрачно кимна Оиши. — Двама от тях са мъртви, а другият е тежко ранен, пак

заради нас.

— Ние никога не сме искали да пострада някой друг, освен Кира!
— припряно каза Чикара.

— Извиняваме се, на вас и на вашата съпруга, за всичко, което трябва! — каза Оиши със смирено разкаяние.

Укихаши се обърна към Рейко.

— Моля ви, простете им! Те дори не са знаели какво ще направи Каджикава.

— Нее нужно нито те да ми се извиняват, нито аз да им прощavam — каза Рейко, макар че видимо се бореше да овладее гнева си. — Това не е по тяхна вина.

— Каджикава е отговорен за нападението над магистрата Уеда, а не те — каза Хирата.

Извинението се стори на Сано като дар от развалена риба. Вината на Кира не можеше да омаловажи факта, че действията на Оиши бяха довели до огромни щети. В очите на Сано блясъкът на честта в тази вендетата вече бе помръкнал. И все пак, той можеше да прости на четиридесет и седемте *ронини*, които се бяха оказали неволни слуги на Каджикава.

— Каджикава е отговорен не само за нападението над магистрата Уеда — каза Сано. — Той е привел вендетата в ход.

Рейко го погледна смаяно.

— Окару е била права. Във вендетата е имало много повече от това, което е било видимо.

— Излъгах, като казах, че не помня да съм ѝ споменавал подобно нещо — смутено каза Оиши. — Трудно ми е да си държа устата затворена, като пия — той се обърна към Сано. — Когато ми съобщихте, че тя е в Едо, се притесних, защото беше възможно да съм ѝ наговорил и нещо повече, и се уплаших, че тя може да си го спомни и да ви го каже.

Чувство за вина помрачи изражението на Рейко.

— Отнесох се несправедливо с Окару — каза тя.

— Аз също — каза Оиши с разкаяние. — Не трябваше да я използвам.

— Но защо Каджикава е подтикнал извършването на вендетата?
— попита Рейко.

— Подозирам, че самият той е имал зъб на Кира — Сано си припомни разговора си с Каджикава. — На два пъти се опита да го оклевети. Първо каза, че владетелят Асано го е нарекъл корумпирана змия. После спомена слуха за това, че Кира е отровил даймиото, който е бил негов зет. Време е за още един разговор с Каджикава. Връщаме се обратно в замъка Едо.

— Трябва ли и аз да си тръгвам? — Укихаши се притисна към съпруга си. Тя протегна ръка на сина си. Чикара я хвана, макар че беше очевидно разстроен от разкритията, които бе чул. Тя погледна умолително Рейко. — Може ли да остана?

— Домакините ми ще намерят стая за нея — каза Оиши.

— Може ли? — попита Рейко съпруга си.

— Да.

Също като нея, и Сано не искаше да разделя токущо събраното семейство. Съдбата на четиридесет и седемте *ронини* все още беше висяща и колкото и време да им оставаше, Оиши, Укихаши и синът им трябваше да го прекарат заедно. Изправен на ръба на опасността самият той да бъде разделен от семейството си, Сано не можеше да пожелае същото, на който и да е друг.

34. ГЛАВА

След като се върнаха в замъка Едо, Сано, Хирата, Маруме и Фукида отидоха в кабинета на пазителите на замъка. Беше късно вечерта и там имаше само няколко служители, които подреждаха документите си и гасяха лампите.

— Къде е Каджикава? — попита Сано.

Един стар, гърбав асистент отведе Сано до празно бюро, отделено с решетъчна преграда.

— Това е странно! Допреди миг беше тук.

— Лампата на бюрото все още гори — посочи Хирата. — Сигурно току-що е излязъл.

В коридора ги лъхна ледено течение. Те тръгнаха по него и то ги отведе до зееща врата, която водеше към вътрешния двор. В снега имаше издълбани едва видими в мъждивата светлина отпечатъци от стъпки, оставени от тичащ човек.

— Чул ме е, като съм попитал за него — предположи Сано. — Сетил се е, че сме открили истината за нападението над магистрата Уеда и най-вече, че той е наел човекът, който го е извършил. И се е паникьосал.

— Не би ли трябвало да можеш да го проследиш?

— Маруме попита Хирата с предизвикателен тон.

— Аурата му е слаба — отговори Хирата. — Ще бъде трудно да я доловя, но ще се опитам — той тръгна бързо, следвайки отпечатъците от стъпки в снега.

— Организирайте групи за претърсване — каза Сано на детективите. — Преровете целия замък. Ще кажа на капитана на стражата да се затворят всички врати. Но за по-сигурно изпратете група и в дома на Каджикава, просто в случай че успее да се измъкне от замъка — Сано се обърна към асистента.

— Къде живее той?

Асистентът им даде адреса на къщата, в район, разположен близо до замъка Едо, обитаван от наследствените васали на Токугава. Сано,

Маруме и Фукида бързо тръгнаха, но асистентът не се отделяше от тях.

— Наистина ли Каджикава е наел някой да убие магистрата? — попита той.

— Така изглежда — каза Сано.

— Не мога да повярвам, че би направил подобно нещо. Изглежда толкова безобиден. Макар че напоследък не беше много на себе си. Но то е разбираемо.

— Кое е разбираемо? — Сано забави ход, защото любопитството му се възбуди.

— Това, че беше депресиран. Синът му се самоуби преди три години.

Това ли беше събитието, което бе превърнало Каджикава от добър човек в престъпник?

— Кажете ми какво точно се случи? — настоя Сано.

— Каджикава имаше син на име Цунамори. Беше на дванадесет години — каза асистентът. — Обеси се.

Сано бе шокиран и наскърбен от това, че момче, малко по-голямо от Масахиро, е отнело собствения си живот. Той си даде сметка за повтарящия се модел в събитията, който следваше вендетата: Сано и Масахиро; Оиши и Чикара; Янагисава и Йоритомо; бащи и синове. Ето че имаше още една двойка баща и син, и то в сърцето на модела.

— Защо го е направил?

— Не знам. Каджикава не говореше за това. Но една нощ, скоро след като се случи, го видях да плаче на бюрото си. Проклинаше и мърмореше нещо. Не ме забеляза и аз реших, че е най-добре да го оставя на мира. Но чух да казва нещо, в смисъл че обвинява Кира Йошинака за смъртта на сина си.

Сано почувства надигащо се вълнение. Макар и да не знаеше с какво Кира е бил замесен в самоубийството на момчето, вече разполагаше с мотива на Каджикава да иска Кира мъртъв и да даде ход на вендетата. Четиридесет и седемте *ронини* му бяха послужили като оръдие за неговото собствено отмъщение.

* * *

— Искам да направим една игра на го^[1] — заяви шогунът на събралите се в стаята му момчета. Някои от тях свиреха на шамисен и флейти или пееха, други се ишегуваха помежду си. Погледът му падна на Масахиро, който се опитваше да не бие на очи. — Донеси ми моя комплект.

Масахиро взе лаковата кутия и се качи на подиума. Йоритомо, седнал плътно до шогуна, му подложи крак, докато той минаваше покрай него. Масахиро се спъна, просна се на земята и изпусна комплекта за го. Белите и черните пулове се разпиляха навсякъде. Всички се разсмяха. Масахиро се изчерви от притеснение и закипя от гняв, докато се изправяше.

— Какво тромаво изродче е този Масахиро! — каза Йоритомо на шогуна. — Дали да не го отпратим да си ходи, преди да е наранил някой друг, освен себе си, Ваше Превъзходителство?

Масахиро знаеше, че трябва да бъде особено внимателен с Йоритомо, но мислите му бяха прекалено заети с Гоза, окървавената дреха и татуировките. Обзе го пристъп на страх. Нима Йоритомо накрая бе на път да постигне желанието си да го лиши от благосклонността на шогуна? Какво щяха да кажат родителите му?

— Не, това беше просто, въх, безобидна грешка — шогунът се усмихна мило на Масахиро и потупа пода до себе си. — Ела, седни до мен.

Колкото облекчен, толкова и ужасен, Масахиро седна.

— Събери тези пулове — каза шогунът на Йоритомо. — Подреди дъската. Ще играя с Масахиро.

Йоритомо се подчини, гледайки така свирепо, че Масахиро си представи как от ушите му излиза пушек. А шогунът му се усмихваше твърде нежно, докато се редуваха да местят пуловете по разчертаната на квадратчета дъска. Масахиро се гърчеше отвътре. Той чу, че другите момчета си шушукат. Вероятно се обзалагаха дали той ще стане следващият фаворит на шогуна. Но дори и тази заплаха не можеше да отклони Масахиро от настоящата му дилема.

Трябваше да каже на родителите си за Гоза. Това изобщо не подлежеше на въпрос за него. Той дължеше лоялност на първо място на тях. Но му беше много неприятно, че щеше да навлече проблеми на Окару, особено пък след като продължаваше да вярва, че тя е невинна,

въпреки доказателствата срещу слугинята ѝ. Беше толкова замислен и разсеян, че без малко да забрави, че трябва да изгуби играта.

— Аз победих! — възкликна шогунът. Всички заръкопляскаха. — Сега е време за моя масаж — той напусна заедно с Йоритомо, който хвърли на Масахиро гибелен поглед на довиждане.

Масахиро се прибра у дома си, страхувайки се от това, което трябваше да направи.

— Родителите ми тук ли са? — попита той часовия на портата.

— Не, млади господарю.

Но Масахиро не можеше вечно да отлага да им каже истината. Ако Окару и Гоза бяха отговорни за побоя, нанесен на дядо му, и за убийството на двамата телохранители, те трябваше да бъдат наказани.

— Случи ли се нещо, докато ме нямаше?

— Хирата сан залови човека, който е нападнал дядо ви — часовият разказа на Масахиро за наетия атентатор.

Не е била Гоза! Масахиро почувства огромно облекчение. Не беше нужно да казва на родителите си. Нямаше да му се наложи да вижда разочарованието им, че той е крил лоша тайна от тях. Но облекчението му бързо се изпари и в главата му отново се надигнаха подозрения.

— А кой го е наел?

— Родителите ви се опитват да открият.

Би могла да е Гоза, нещастно си помисли Масахиро.

— Къде е Окару?

— Все още е под домашен арест.

Това означаваше, че майка му все още не ѝ вярва, Масахиро реши да говори с Окару. Може би той щеше да ѝ помогне да докаже, че е невинна. Затича се толкова бързо, че остана без дъх, докато стигна до стаята ѝ. Отпред, облегат на стената, седеше лейтенант Танума. Той видя Масахиро и скочи на крака.

— Млади господарю, ще може ли да пазите Окару за малко? Трябва бързо да отида до мястото на облекчението — каза той и хукна, без да дочака отговор.

Масахиро влезе в стаята. В гърдите му се надигна вълнение и сърцето му задумка лудо. Окару стоеше на колене върху леглото и сплиташе косите си на тънки плитки, после ги разплиташе с пръсти. Обърна се към него. Красивото ѝ лице беше тъжно, изчистено от грим

и подпухнало покрай очите. Изглеждаше така, сякаш вече не очакваше нищо добро.

— Аз... има ли нещо, от което се нуждаеш? — каза ѝ той.

Окару се насили да се усмихне. Устните ѝ изглеждаха меки и изранени.

— Не, благодаря ти, че попита — каза тя и добави. — Съжалявам, че бях лоша с теб вчера.

— Всичко е наред — Масахиро се почувства притеснен и нещастен, като я видя колко е тъжна. — Заловили са мъжа, който е нападнал дядо ми — изтърси той.

— Знам — каза Окару. — Чух един от стражите да го казва на лейтенант Танума — тя въздъхна, усуквайки косата около ръката си. — Чувствам се много зле, защото майка ти мисли, че съм имала нещо общо с нападението. Тя мисли, че съм куче, което хапе ръката, която го храни. Но аз мога да я разбера. Момичета като мен... ами ние сме прочути с това, че причиняваме проблеми и използваме хората. Но майка ти беше толкова добра с мен — очите ѝ за кратко грейнаха от обич към Рейко, после се изпълниха с терзание. — Никога не бих направила нищо, което да навреди на семейството ѝ. Никога!

Масахиро виждаше, че тя не е ядосана. Той би се вбесил на всеки, който го обвини несправедливо. Но Окару оправдаваше майка му и обвиняваше себе си.

— Аз ти вярвам — каза ѝ той, завладян от убедителността в гласа ѝ и от възхищението си към нея.

— Наистина ли? — удоволствие разцъфна на лицето на Окару. — О, благодаря ти! — тя скочи и обви ръце около Масахиро.

Той се изненада толкова много, че очите му щяха да изхвъркнат, и задиша на пресекулки. Загуби равновесие и падна на леглото, повличайки Окару със себе си. Изпълнен с радост и екстаз, той изпадна в захлас, докато тя го прегръщаше и притискаше бузата си в неговата. Чувстваше мекотата и нежността на кожата ѝ, топлината на тялото ѝ и гърдите ѝ, които докосваха гърдния му кош. Искаше да прегърне Окару. Но се стегна и се отдръпна от нея, защото се уплаши, че ако тя разбере какво чувства, ще се разстрои.

Лицето ѝ се намокри от сълзи. Масахиро несръчно погали косата ѝ, докато тя плачеше, опитвайки се да я утеши. Копринените нишки се заплетоха в пръстите му. Той не можеше да понесе да извлече от нея

удоволствие, което тя не му е предложила, но желанието и възбудата му се повишиха повече дори от онзи път, когато я бе наблюдавал в банята.

Ръцете ѝ отхлабиха прегръдката; тя се отдръпна назад.

— Напомняш ми на моето малко братче, което почина — тя сложи ръка на бузата му и му се усмихна през сълзи.

Желанието се изпари. Малкото ѝ братче! Значи така го възприемаше Окару. Не като мъж, когато харесва, или дори като приятел, а като дете.

Масахиро нямаше време да стигне до дъното на своята покруса, защото чу гласа на майка си да казва рязко: Масахиро! Окару!

* * *

Силно разтревожена, Рейко гледаше изумено сина си и Окару, проснати на леглото. С едната си ръка момичето прегръщаше Масахиро, а дланта на другата бе поставила на бузата му. Ръката на Масахиро пък лежеше на косата на Окару. Те се обърнаха, като чуха гласа ѝ.

— Какво правите? — попита ги Рейко.

Те отскочиха един от друг и се изправиха. Рейко видя, че лицето на Масахиро почервява и че в очите на Окару се появява страх. Изведнъж тя си спомни разговора с Чийо. Сега разбра: Чийо се бе опитала да я предупреди какво може да се случи, когато едно момче на прага на съзряването и едно красиво младо момиче живеят под един покрив. Чийо сигурно бе забелязала привличане между Окару и Масахиро. Рейко най-сетне разбра какво се бе случило. Окару беше с разбито сърце и се нуждаеше от утеха; Масахиро изпитваше сексуални желания, които са характерни за момчетата. Естествено беше това да ги събере.

Рейко се обърна към Окару.

— Прелъстяваше сина ми ли?

— Не — каза Окару с тих, огорчен глас. — Не е това, което си мислите.

Рейко бе много шокирана, макар да бе наясно, че самурайските момчета започват да правят секс в много ранна възраст и че това се

смяташе за приемливо, стига да се ограничаваха до жени от нисшите съсловия и да не посягат на момичета от добрите семейства, които се пазеха за брак. Рейко бе попадала на млади васали на Сано, докато се съвкупяваха с прислужниците, и учтиво си затваряше очите. Но Масахиро още не бе пораснал достатъчно за секс!

— Майко — каза ѝ той. Думата прозвуча наполовина като протест, наполовина като молба. Той изглеждаше толкова нещастен!

Дори само представата за сина ѝ заедно с Окару изпълни Рейко с отвращение, макар да се гордееше, че стои над класовите предразсъдъци. Беше взела девойката под покрива си, а тя най-безотговорно се бе предложила на сина ѝ! Без значение, че не бе виновна за нападението над баща ѝ, Окару представляваше опасност. Неопитни момчета като Масахиро често се влюбваха в момичета като нея. Аферите им водеха до ревност, кавги, дуели между мъже, желаещи едно и също момиче, и нередко — и до бебета. Обичаите не позволяваха подобни двойки да се женят и те често извършваха шинджу, двойно любовно самоубийство. Рейко видя нов, опасен свят, отварящ се пред Масахиро. Тя се бе опитвала толкова усилено да го предпази от политическите врагове на баща му, че не бе помислила да защити сърцето му.

— Върви в стаята си — каза му Рейко, ядосана на собственото си неведение, искайки да раздели Масахиро от Окару и да затвори вратата на неговия нов свят, макар вече да бе късно.

Той понечи да възрази и да защити Окару. В този момент лейтенант Танума се втурна в стаята.

— Къде беше? — попита го Рейко. — Не ти ли казах да наблюдаваш Окару? — преди той да успее да отговори, тя продължи: — Отведи Масахиро в стаята му. Масахиро и Танума се измъкнаха като подритнати кутрета. Рейко се обърна към Окару. Момичето коленичи на леглото, с ръце склучени на гърба, като дете, хванато да краде бонбони.

— Е — каза Рейко с най-равния тон, който може да постигне. — Обясни ми какво правеше с моя син.

— Нищо — каза Окару. — Прегърнах го, защото беше много мил с мен. Това е всичко.

Но Рейко бе видяла изражението на Масахиро, докато двамата с Окару се докосваха. Прегръдката лесно би могла да доведе до други

неща — може би такива, които вече се бяха случили, преди тя да дойде.

За първи път тя изпитваше ревността на майка, която осъзнава, че един ден няма тя да е жената, която синът ѝ ще обича най-много на света.

— Отсега нататък стой далеч от Масахиро — каза Рейко. — Разбра ли?

Окару кимна с посивяло лице; стискаше устни, сякаш се страхуваше, че ако проговори, само ще влоши нещата. Очите и бяха огромни и тъжни.

— Добре — Райко усети пристъп на срам от това, че третираше момичето толкова грубо. Тя си спомни защо бе дошла да види Окару.

— Имам новини. Двамата със съпруга ми открихме кой е отговорен за нападението над баща ми. Не си ти. Ти си извън подозрение.

Сълзи на облекчение се стекоха от очите на Окару.

— Слава на боговете! — прошепна тя. — Молах се да се докаже, че съм невинна — тя погледна към Рейко, внезапно осъзнала ситуацията. — Това означава ли, че ще ме пуснете да си вървя?

Рейко знаеше, че тя си мисли за студената нощ и че няма къде да отиде.

— Не е нужно да тръгваш сега — тя не беше достатъчно безсърдечна, за да изхвърли момичето навън.

— Утре ще накарам войниците на съпруга ми да придружат двете ви с Гоза до Миако.

— Хиляди благодарности. Вие сте толкова добра, въпреки че мислите лошо за мен. Съжалявам, че ви ядосах — Окару се усмихна нервно. — Но... Аз бих искала да остана в Едо и да видя какво ще се случи с Оиши. Не мога да спра да се надявам...

— Че той ще бъде оправдан и ще се върне при теб? Страхувам се, че имам още новини — каза Рейко, не можейки да устои на поне мъничко злоба. — Оиши се събра отново със съпругата си. Ако остане жив, ще отиде при нея, не при теб.

Усмивката се изпари от лицето на Окару, което изведнъж преbledня. Очите ѝ се уголемиха и тя се свлече на леглото в пълно безсъзнание.

Рейко прати да доведат доктор, за да се погрижи за Окару, после отиде при Масахиро. Той беше в стаята си, коленичил пред масичка, на която стояха подредени в бойна формация войници играчки. Ръцете му, поставени върху коленете, нервно шаваха. На лицето му имаше изражение, каквото тя никога не бе виждала преди — смесица от гняв, гордост и срам. Докато Рейко сядаше до него, той вдигна поглед към нея, после го сведе отново към войниците. Тя чувстваше неудобство и срам, сякаш той беше някой непознат, а не нейното малко момче.

— Не знаех, че харесваш Окару — осмели се да започне тя.

Масахиро се намръщи. Между тях се възправяше почти видима преграда. Макар че преди никога не беше имал тайни от нея, сега имаше. Рейко беше изненадана колко я боли от това.

— Разбираемо е да я харесваш — каза Рейко. — Момчетата просто започват да се интересуват от момичета. А Окару е много хубава.

Масахиро вдигна едно войниче и го загледа с престорена концентрация.

— Има някои неща, за които трябва да си поговорим — каза Рейко. — Когато едно момиче и едно момче... се сближат... е... ами момичето може да роди бебе.

Червенина заля лицето на Масахиро. Лицето на Рейко също пламна. Тя никога не беше разговаряла с него за секс. Мислеше си, че баща му трябва да го направи по-нататък, но сега този разговор не можеше повече да се отлага. Колко ли знаеше вече Масахиро? Беше виждал животните да се съешават, както и раждането на малките им, но Рейко не беше сигурна дали той е наясно, че същото се случва и при хората.

— Когато се роди бебе и момичето и момчето не са женени, може да възникне голям проблем. Особено ако те са от различни класи, което означава, че не могат да се оженят. Семейството на момичето може да се откаже от нея. И тя трябва да отгледа детето си сама.

Обикновено никой не държеше мъжете отговорни за техните незаконни деца и репутацията им не страдаше, но Рейко не искаше Масахиро да прави бебета по небрежност, както правеха други

самурайски юноши. Ако го направеше, тя щеше да се чувства зле заради пострадалите жени и изоставените деца, макар че другите дами от нейната класа се преструваха, че не забелязват подобни ситуации.

— Затова е най-добре да не... ами... — Рейко не можеше да каже на Масахиро да не прави секс, докато не се ожени. Това беше против обичаите; мъжете се държаха така, както им харесваше. — Не трябва да бъдеш с прекалено много момичета или да го правиш прекалено често.

Масахиро постави внимателно войничето на масичката. Червенината пропълзя надолу по врата му.

На Рейко безкрайно много ѝ се искаше никога да не бе водила Окару в дома си.

— Има и нещо друго, което трябва да ти кажа — продължи тя. — Понякога момичето се възползва от момчето. Тя може да се преструва, че го харесва и... и да прави някои неща с него, за да ѝ дава той пари или подаръци — по този начин проститутките хващаха на въдицата си покровители, така беше чувала Рейко. — Но всъщност тя изобщо не се интересува от него; просто го използва. Трябва да бъдеш внимателен, защото семейството ти е богато, а момичето може да си помисли, че...

— Спри! Замълчи! — обърна се Масахиро към Рейко, а очите му горяха от гняв.

— Масахиро! — тя беше шокирана, защото той никога досега не ѝ беше говорил така грубо.

— Не е това! — извика той.

— Тогава какво...?

Той размаха ръце, помете войничетата от масата и скочи на крака.

— Не искам да говоря за това. Остави ме на мира! — каза той и избяга от стаята.

Рейко постоя за миг, не вярвайки на случилото се, безмерно объркана и озадачена. После, чувайки мъжки гласове, пое дълбоко дъх, стана и отиде да поздрави Сано в коридора.

— Току-що срещнах пратеник от дома на баща ти — каза ѝ той. — Предаде ми, че той все още е в безсъзнание; няма промяна в състоянието му.

Страхът за баща ѝ се усили.

— Ами ако никога не се възстанови?

— Не се тревожи. Ще се оправи — каза Сано. — Всичко наред ли е с децата?

— Опасявам се, че Масахиро се разстрои от мен — Рейко му обясни случилото се.

Сано се усмихна печално.

— Предполагам, би трябвало да сме подготвени за този род неща. Дали аз да не поговоря с него?

— Нека му дадем малко време да се поуспокои — каза Рейко. — Арестува ли Каджикава?

— Все още не — Сано й разказа, че пазителят на замъка е успял да избяга. — Изпратих навсякъде групи да го търсят. Няма да стигне далече.

[1] Логическа игра с пулове върху дъска, създадена в Китай. — Бел.прев. ↑

35. ГЛАВА

Търсенето продължи и през нощта. Сано спря за малко, за да посети съдиите от Висшия съд, които бяха разквартирувани временно в двореца. Предаде им новите показания на Оиши, Укихаши и госпожа Асано. Съдиите бяха доволни да научат истинската история, стояща зад вендетата, но същевременно се чувстваха по-затруднени от всякога по отношение на присъдата.

— Защо истината трябва да бъде толкова обърквана и сложна? — каза инспектор генерал Накае.

— Може би ще разискваме още цял месец — добави интендантът Огивара.

Те започнаха да спорят за новите факти. Сано се върна към издирването на Каджикава. Докато заедно с детективите Маруме и Фукида яздеха през замъка Едо, започна да вали силен, пороен дъжд. Въздухът стана толкова студен, че дъждовните капки замръзваха. Пасажите станаха хлъзгави и опасни. Копитата на конете се подхлъзваха. Патрулиращите стражи се притискаха до стените за опора. От месинговите фенери по контролно-пропускателните пунктове висяха ледени висулки. Към полунощ Сано и детективите се срещнаха във вътрешния двор, намиращ се непосредствено зад главната порта, с групата, която бе изпратена в дома на Каджикава.

— Няма го и там — каза водачът. — Излязъл е за работа, както обикновено тази сутрин, и оттогава съпругата му и слугите не са го виждали.

Капитанът на стражата на замъка Едо дойде на кон през дъжда, който се изливаше на земята в сребърни линии.

— Проверих навсякъде, при всички часове. Каджикава не е излязъл през нито една врата. Все още е вътре в замъка.

— Как може толкова дълго да чакаме тези групи по претърсването да си свършат работата? — попита Маруме.

— Тук има много скривалища — каза капитанът на стражата. — А пазителят на замъка знае всичките до едно.

— Доведете другите пазители — нареди Сано. — Накарайте ги да ви покажат всички тайни места.

На зазоряване Каджикава все още не бе открит. Дъждът спря. Сано, Маруме и Фукида се изкачиха на върха на наблюдателната кула и видяха призрачна гледка. Всички стени, калдъръми, покриви и дървета вътре в замъка бяха глазирани с прозрачна ледена обвивка. Снегът беше здраво замръзнал. Пасажите и градинките бяха безлюдни, с изключение на претърсващите групи; всички си стояха вътре, вместо да поемат риска да си счупят вратовете. Градските сгради блестяха под сивото небе. Нищо не помръдваше там. Сцената беше призрачно, плашещо красива.

— Струва ми се, че това е краят на света — каза Маруме.

Сано чу някой да вика името му. Хирата се бе провесил от прозореца на една кула по-нагоре по хълма и махаше.

— Каджикава е бил забелязан!

* * *

Закуската в имението на Сано протичаше в напрегната атмосфера. Акико бърбеше весело с Чийо, но Масахиро гледаше намръщено, докато тъпчеше юфка в устата си. Рейко си играеше с храната в чинията си и слушаше как потракват замръзналите клони на дърветата отвън. Веднага щом свърши с храненето, Масахиро стана.

— Трябва да прислужвам на шогуна — каза той и с маршова стъпка излезе през вратата.

— Сърдит е заради това, което се случи вчера — каза Рейко. — Хванах го с Окару. Сега разбирам какво се опитваше да ми кажеш. Съжалявам, че бях толкова заблудена.

— Аз съжалявам, защото не говорих по-ясно — каза Чийо с тъжно съжаление. — Те правеха ли...

— Страх ме беше да попитам. А и Масахиро не пожела да говори с мен. Много зле се справих със ситуацията.

— Няма да е ядосан задълго — успокои я Чийо. — Всичко ще се оправи.

Но загрижеността на Рейко за Масахиро си оставаше. Мисълта за Окару, заключена в слугинските помещения, също не й даваше

мира. Потракващият шум на дърветата звучеше така, сякаш някой потропваше с нокти по вратата. Рейко се тревожеше и за баща си, когото не бе посетила днес. Студеният въздух се просмукваше в духа ѝ заедно с някакво смутно лошо предчувствие.

* * *

— Каджикава е бил забелязан близо до двореца и при Момиджияма в рамките на последния един час — каза Хирата.

— Ти поеми Момиджияма.

Той заедно с Маруме и Фукида забързаха към двореца. Ледените шушулки, висящи от первазите, приличаха на нащърбени зъби. Боровете бяха облечени в тежки, причудливи драперии от лед. Сано слезе от коня си пред главната порта и извика на часовия:

— Къде е Каджикава?

— В задната градина.

Плъзгайки се по твърдия гладък сняг, Сано и хората му бързо заобиколиха двореца. Мостът над замръзналото езеро и павилионът в средата му изглеждаха като изваяни от лед. Дърветата потракваха от вятъра. Ледени отломъци падаха от тях и звънтяха по земята. Часовият посочи към решетката, която затваряше сутеренното пространство под фундамента на двореца, и каза:

— Проследихме Каджикава дотук.

Един панел от решетката беше махнат и хвърлен настрана. Виждаше се тъмна зееща дупка. От нея се чуваха тътрене и виковете.

— Някои от войниците тръгнаха навътре, след Каджикава — каза часовият. — Други изтичаха покрай сградата, за да се опитат да го хванат, когато излезе.

— Той би могъл да излезе някъде вътре в двореца — каза Сано. Подът там беше осеян с отвори. — Чака ли го някой там?

Огорченото изражение на часовия ясно показа, че никой не се е сетил за това. Сано и хората му бързо минаха през вратата. Те затичаха в различни посоки по коридорите. Сано рязко отваряше различни врати, изненадвайки няколко служители, които бяха дошли на работа. Никой не бе видял беглеца. Сано чуваше думкане, докато преследвачите пипнешком си проправяха път през сутерена на

двореца. Той с бързи стъпки се насочи по покрития коридор, който съединяваше две от крилата на сградата. В края имаше врата, декорирана със златния герб на Токугава, водеща към покоите на шогунуна.

Предчувствие сви сърцето на Сано.

Той напъна вратата, която бе заключена отвътре. Ритна неколкократно дървените ѝ панели, докато тя поддаде. Спарен, прегрял въздух, който миришеше на пушек и лекарства, лъхна отвътре. Докато тичаше по пасажите, обградени от подвижни стенни панели, той чу викове и хленч. Спря едва като стигна в преддверието на частната дневна на шогунуна.

Вътре, сред облаци дим, се суетяха слуги, които възклищаваха и кашляха, докато удряха с метли пламъците, плъзнали по татамите. От един преобърнат мангал, около голяма, квадратна дупка на пода се бяха разсипали въглени. Хората се притискаха към стените. Сано мина като хала край слугите, газейки върху сгурията и пепелта. Спря се до ниска платформа, зад която имаше гоблен с бели жерави и червено слънце. Четирима мъже бяха окупирали платформата, като актьори на сцена, които са толкова потънали в своята пиеса, та дори не забелязват, че театърът гори.

Шогунът държеше една възглавница пред гърдите си като щит. Цилиндричната му черна шапка висеше килната настрани. Той се свиваше назад от Каджикава, който бе коленичил в левия край на платформата.

— Хиляди извинения, Ваше Превъзходителство — останал без дъх, Каджикава се влачеше на колене към шогунуна. — Моля да ме извините, че ви се натрапих по този начин.

Другите двама мъже на платформата бяха Янагисава и Йоритомо. Йоритомо обви ръка около шогунуна.

— Не приближавай повече! — извика той на Каджикава.

Застанал зад сина си и шогунуна, Янагисава нареди:

— Разкарайте го веднага!

Лицата на бащата и сина изразяваха ужас и гняв.

Сано си представи сцената, която току-що бе пропуснал — мангалът изскача от пода, горящите въглени хвъркват и Каджикава се подава над повърхността като демон изпод земята. Каджикава не обърна никакво внимание нито на Йоритомо, нито на Янагисава.

— Мога да обясня всичко, Ваше Превъзходителство — настоя той. — Моля ви да ме изслушате.

Шогунът скимтеше от страх. Янагисава извика на хората, които се суетяха покрай стените:

— Недейте само да висите там! Махнете го оттук!

Трима дворцови стражи неуверено пристъпиха. Останалите бяха момчетата наложници на шогуна и двамата съюзници на Янагисава от Съвета на старейшините.

— През всичките ми години тук никога не съм виждал подобно нещо! — каза Като.

— Това е грубо нарушение на закона — добави Ихара.

Отчаян от начина, по който бе завършило неговото издирване на беглеца, Сано извика:

— Каджикава!

Слугите най-сетне загасиха пожара. Стражите спряха. Всички се обърнаха към Сано.

— Ааах, Сано *сан*. Добре — шогунът се усмихна слабо; беше забравил, че му е сърдит. Изглежда, се надяваше, че Сано ще съумее да възстанови реда.

Израженията на Янагисава и Йоритомо се втвърдиха и преминаха във враждебност. Изненада изкриви подобните на маска черти на Като и маймунското лице на Ихара. Каджикава се обърна към Сано. Дрехите на дребното човече бяха целите в мръсотия и мокри от дъжда. Кокът му беше разплетен, сажди бяха омазали деликатните му черти. Очите му святкаха диво, устата му беше изкривена в грозна гримаса.

— Съжалявам. Не исках да пострада вашият тъст — Каджикава изглеждаше ужасен от своето положение, от силите, които бе отприцил и които бяха излезли извън неговия контрол. — Не исках никой друг да пострада, освен Кира.

— Знам. Искал си да накажеш Кира, а не си могъл да го сториш сам — макар че съжаляваше Каджикава, тонът на Сано беше суров. — Затова си насъскал Оиши срещу Кира. Това е било отмъщение по упълномощаване.

Каджикава зяпна от изненада.

— Как разбрахте?

— Ако искате да си побърбите малко, намерете си друго място — язвително го прекъсна Янагисава.

Той явно осъзна, че предстоят разкрития за вендетата.

— Оиши ми каза — отговори Сано на Каджикава.

— Той обеща да не говори, но аз си знаех, че ще излезе наяве — изплака Каджикава.

Шогунът хвърли възглавницата си настрана.

— За какво говори той?

— За нищо — каза Йоритомо, надявайки се да попречи на Сано да натрупа точки за разкриването на вендетата.

— Трябваше да помислиш, преди да кажеш на Оиши за съпругата му и владетеля Асано — каза Сано.

— Не можех да знам какво ще се случи! — извика Каджикава. — Направих грешка.

— Ти трябваше да помислиш, преди да започнеш хайката за Каджикава и да тръгнеш да го преследваш в двореца — изпищя Йоритомо на Сано. — Ти си този, който направи грешка!

В този момент Сано забеляза Масахиро сред момчетата на шогуна. Той беше изненадан, защото не знаеше, че Масахиро ще му прислужва днес. Масахиро изглеждаше не по-малко изненадан да види баща си. Сано реши, че е по-добре да прекрати тази сцена, преди да се случи нещо по-лошо.

— Извинете ме за причиненото неудобство, Ваше Превъзходителство — каза Сано, после махна на Каджикава. — Тръгвай с мен. Арестуван си.

— Не! — Каджикава вдигна длани, които бяха изгорели от бутането на горещия мангал. Той се разрида. — Съжалявам! Не исках нито едно от тези неща да се случи. Моля ви да ми простите, че магистратът Уеда пострада! Този глупак, когото наех, тръгнал след погрешния човек!

Янагисава се обърна към стражите.

— Махнете го оттук! Веднага!

Стражите пристъпиха. Сано мина пред тях. Каджикава запълзя към задния край на платформата и закрещя:

— Не... Не ме докосвайте!

Той непохватно извади меча си от ножницата, окачена на кръста му. Треперещата му ръка вдигна блестящото острие нагоре. Всички

застинаха безмълвно.

Сано и стражите спряха.

Янагисава и Йоритомо замръзнаха с отворени уста, ядните думи заседнаха в гърлата им, а старейшините, слугите и момчетата зяпнаха от изумление. Шогунът никога не бе изглеждал по-глупаво.

Изваждането на оръжие в замъка Едо беше достатъчно лошо престъпление. Но да го направиш в присъствието на самия шогун, беше направо немислимо. Сано си помисли за нападението на владетеля Асано над Кира, докато Каджикава бе наблюдавал. Този път Каджикава, свидетелят, бе избухнал.

Сано започна да изкачва трите стъпала на платформата, за да хване Каджикава, преди да нарани някого.

— Оставете ме, или... или — запищя Каджикава.

Той замахна с меча срещу шогуна. Цялата стая ахна в един глас. Сано затаи дъх и спря. Шогунът изквича, отскочи встрани и падна по гръб. Лежеше с препънати колене, пръстите на обутите му в бели чорапи крака се гърчеха по пода, ръцете му бяха разперени, пръстите му — сковани като от парализа. Страхът изкриви лицето му, очите му се опулиха така, сякаш всеки миг щяха да изскочат, а челюстта му увисна, когато Каджикава се надвеси над него и опря острие в гърлото му.

* * *

— Искам въвн — каза Акико.

Двете с Рейко си бяха играли заедно цялата сутрин в салона. Подът около тях беше отрупан с кукли.

Макар че се тревожеше за баща си и нямаше търпение да научи някакви новини за Каджикава, тя се наслаждаваше на прекараното време с дъщеря си. Но Акико ставаше все по-неспокойна.

— Не, прекалено е студено и заледено — Рейко чуваше как вятърът се усилва и става все по-пронизителен и как ледени късчета чукат по покрива. — Трябва да стоим вътре.

Акико изтопурка до външната врата и я плъзна със замах встрани. Рейко въздъхна. Дъщеря ѝ толкова много приличаше на нея самата — винаги твърдо решена да направи това, което тя иска.

Кристалните дървета и зъбеците се висулки, висящи от первазите, парапетите на верандата и павилиона в центъра на замръзналото езеро придаваха на градината призрачно-приказен вид. Децата на Хирата, облечени в ярки пухкави палтенца, тичаха по замръзналия сняг и се пързалиаха.

— И аз! — Акико изтича в градината.

— Чакай — извика Рейко и последва дъщеря си. — Не без палто и обувки!

Тя заситни с дребни стъпки по хлъзгавия сняг. Акико се присъедини към Таеко и Тацуо. Тя тичаше и се пързалиеше, смеейки се ликуващо. Рейко я настигна, хвана я и я понесе към къщата.

— Непослушно момиче — сгълча я тя. — Не можеш ли поне веднъж да ме послушаш?

Акико храбро посрещаше физически опасности и болки, но не можеше да понася критика от майка си. Тя се разплака. Чийо ги пресрещна в коридора. На лицето ѝ беше изписана тревога.

— Току-що чух, че в двореца е възникнал проблем. Случва се нещо ужасно. Съпругът ти е там. А също и Масахирос.

* * *

Атмосферата в стаята напомняше на Сано за момента, който наставаше, след като земетресение е разлюляло сградите в града. Докато Каджикава държеше меч си, опрян до гърлото на шогуна, имаше пълна тишина, чуваха се само тежкото дишане на нападателя и хленчовете на неговата жертва. Сано стоеше с един крак на платформата и един на най-горното стъпало, с протегнати ръце. Всички други също стояха абсолютно неподвижни, сякаш се страхуваха, че и най-лекото движение може да даде тласък на следващ трус.

Лицето на Каджикава беше мъртвешки бледо под саждите. Той гледаше втренчено меч в ръката си, сякаш не можеше да повярва, че действията му са го довели дотук. Нито пък някой друг можеше да го повярва, помисли си Сано. Каджикава беше изненадал всички.

— Не приближавайте повече, или аз ще... — изграчи той, а последните му думи заседнаха в гушата му.

— Няма — побърза да го увери Сано.

Той не смееше да изтръгне меча от Каджикава. В схватката острието можеше да отиде навсякъде, включително и в шогуна. Сано отстъпи надолу по стъпалата бавно, с извънредно внимание, а пулсът и умът му препускаха на бързи обороти.

— Помощ! — извика шогунът с глас, който бе станал още потънък и висок под натиска на страха.

Йоритомо се обърна към баща си.

— Татко, направи нещо!

— Остави този меч долу — нареди Янагисава. Гласът му беше изострен от възмущение.

Сано разбираше, че те са ужасени от това, което може да се случи с тях, ако шогунът пострадаше. И не бяха единствените. Каджикава погледна Янагисава и Йоритомо така, сякаш му говореха на език, който не разбира. Той дишаше тежко, пшкеше и стенеше. Но не се помръдна.

Ихара реши да се намеси.

— Човече, ти да не си пълен идиот? Не научи ли нищо от примера на владетеля Асано? — грачещият му глас беше пълен с презрение.

— Това беше заповед — отсечено изрече Янагисава. — Остави го долу!

— Баща ми е дворецовият управител. Ти трябва да му се подчиниш — каза Йоритомо.

Сано забеляза, че в очите на Каджикава припламна обида. Той трябваше да усмири този мъж, и то бързо.

— Нека всички се успокоим — каза Сано с най-умиротворяващия тон, който можеше да намери.

— В случай че си забравил, наказанието за изваждане на меч вътре в замъка Едо е смърт — намеси се Като. — За заплаха на шогуна също е смърт.

— Ще трябва да те екзекутираме два пъти — Ихара изпусна нервен кикот, който прозвуча като маймунски крясък.

— Не ми се подигравайте — каза Каджикава през стиснати зъби. — Ще го убия и тогава ще видим кой ще се смее!

Шогунът започна да вие.

— Не им обръщай внимание, Каджикава *сан* — каза Сано, ужасен от това, че старейшините само влошаваха още повече ситуацията, явно разсъдъкът им бе разстроен от паниката. — Ти искаше да обясниш. Пусни Негово Превъзходителство и ще получиш своя шанс.

— Млъкни! — извика Янагисава на Сано. — Вече причини достатъчно проблеми. Аз ще се оправя с това — той се обърна към Каджикава и заговори с любезна загриженост. — Вярно е, че ти извърши две най-тежки углавни престъпления. Но аз мога да заобиколя правилата. Ако пуснеш меч и се отдръпнеш от Негово Превъзходителство, ти гарантирам официално помилване. Ще те оправдая и за ролята ти във вендетата на четиридесет и седемте *ронини* и за нападението над магистрата Уеда. Обещавам — той се усмихна, фокусирайки целия си чар върху Каджикава. — Имаме ли сделка?

Това беше най-доброто представление, което Сано бе видял от Янагисава. Но Каджикава реагира с презрително изсумтяване.

— Ти никога няма да ме оправдаеш. Просто казваш това, което мислиш, че искам да чуя, за да направя това, което ти искаш.

— Моята дума е истина — от гласа на Янагисава направо капеше искреност. — Кълна се!

Каджикава се засмя — горчив лай.

— Забравяш, че съм в този двор от много дълго време. Знам те какъв си. За толкова тъп ли ме мислиш?

Сано трепна. Янагисава беше подценил Каджикава.

— Послушай дворцовия управител — настоя Като. — Ти се нуждаеш от неговата помощ. Приеми сделката.

— Това е най-доброто, което можеш да получиш — добави Ихара.

Продължавайки да държи шогуната прикован към платформата с меч си, Каджикава насочи пръст към Янагисава.

— Ако очакваш от мен да ти повярвам, то тогава ти си не само корумпиран, лъжлив мошеник, но си и пълен тъпак!

— Не говори така на баща ми! — каза Йоритомо.

— И теб те знам — каза Каджикава с удоволствието на човек, който е пазил мнението си скрито цяла вечност и накрая го пуска да се излее. — Ти си прокара пътя към върха на режима чрез секса, точно

както направи баща ти. Ако убия Негово Превъзходителство, и двамата ще сте все едно като мъртви. Само гледай.

Той придвижи острието си на косъм по-нагоре по гърлото на шогуна и леко го поряза. Шогунът потрепери, стенойки. Каджикава пусна истеричен кикот.

— Цялото ти семейство ще плати за това — заплаши го Ихара.

— Всичките ще умрат с теб — каза Като.

— Замълчете! — извика Каджикава. — Писна ми от вас двамата.

— Какво смяташ да направиш? Да ни убиеш? — подигравателно каза Като.

Старейшините се опитваха да отклонят яростта на Каджикава към себе си, осъзна Сано. Те се надяваха, че той ще ги нападне и стражите ще го хванат, а шогунът ще бъде спасен.

— Не ми е нужно аз да ви убивам — каза Каджикава с хитрост, родена от отчаянието. — Ти ще го направиш вместо мен — посочи той един от стражите.

Войникът се стъписа, когато бе посочен, после се изкикоти — явно помисли, че Каджикава се шегува.

— Убий старата маймуна! — заповяда Каджикава. — Или аз ще убия шогуна.

Ужас сгърчи маймунските черти на Ихара.

— Не го казваш сериозно — промълви той.

— Давай! — изкрещя шогунът.

Макар и неохотно, войникът извади меча си, защото не можеше да не се подчини на шогуна. Янагисава, Йоритомо и Като гледаха ужасени.

— Помисли за момент върху това, Каджикава *сан* — каза Сано, но шогунът изпищя:

— Направи го!

Докато Ихара отстъпваше назад, твърде слисан, за да се моли за живота си, стражът разсече шкембестата му талия. Огромният, кървящ разрез го разполови надве. От устата му загъркори кръв. Коленете му се подкосиха и той рухна мъртъв.

Гръмнаха викове на ужас. На шогуна му се повдигна, той се задави и повърна. Ужасен от ненадейното клане, Сано погледна към Масахирос. Момчето беше посивяло и вцепенено като каменна статуя.

Той и преди беше виждал смърт, но не и убийство в най-сигурното и цивилизовано място в Япония.

— Ето на! — разсмя се триумфално Каджикава. — Представих ви маймуната. — Ихара! — извика Като.

Янагисава беше прекалено смаян и прекалено ужасен от смъртта на своя съюзник, за да говори.

Стражът отпусна окървавения си меч. Погледът, с който обходи стаята, молеше за прошка. Никой не му предложи такава.

— Масахиро! Напусни стаята! — каза Сано, очаквайки още насилие.

Масахиро се поколеба, тъй като нямаше желание да изостави баща си, после се отправи към вратата.

Слуги и момчета се втурнаха подире му.

— Стойте там, където сте, или шогунът ще е следващият! — каза Каджикава.

Устремът към вратата спря. Детективите Маруме и Фукида надникнаха през вратата.

— Махайте се! — изкрещя им Каджикава. — Разгонете всички от двореца или шогунът ще умре!

— Правете каквото ви казва той! — извика шогунът.

Детективите тръгнаха. Атмосферата стана още по-смъртоносна, след като всяка надежда за спасение бе изчезнала. Всички, които останаха, сякаш се бяха смалили, с изключение на Каджикава. Дребният човечец изглеждаше пораснал от оживлението, което го бе обхванало и от чувството за власт над висшестоящите. Мечът в ръката му стоеше стабилно върху шогуна, който плачеше и се свиваше от страх.

— Стражи! — каза Каджикава. — Вземете оръжията на всички. После излезте. Ти също върви! — каза той на Като. Сано осъзна, че макар Каджикава да бе действал импулсивно, сега вече имаше нещо като план.

Когато стражите се поколебаха, той каза: — Или трябва да ви накарам да убиете още някого?

— Направете каквото ви казва — нареди Янагисава на стражите с напрегнат от ярост глас.

Стражите събраха мечовете на Янагисава, Йоритомо и Сано. Те взеха дори и оръжията с детски размер на Масахиро. После изнесоха

всички мечове от стаята. Като предприе бързо и страхливо отстъпление. Сано застана до Масахирос, като мислеше с най-голямата скорост, на която беше способен.

Една грешна дума можеше да провокира нова катастрофа. Каджикава поклати глава към Янагисава.

— Ти мислеше, че съм слаб. Ти мислеше, че ще можеш да ме победиш. Е, сгреши. Аз победих — той се закиска ликуващо. — Представи си само!

— Моля те, моля те — едва дишаше шогунът. — Имай милост.

— Ти си глупак, загубил и малкото ум, с който си бил роден — каза Янагисава, прекалено ядосан, за да овладее острия си език. — Ти трябваше да се задоволиш със задължението да се грижиш нужниците да са почистени. Но не — ти си се набъркал в дела, които не са били твоя работа. Отиде твърде далеч. Дори и аз не мога да те спася вече.

— О? Това ли е, което казва великият дворецов управител? — ликуването на Каджикава се обърна в ярост.

— Тогава какво ще загубя, като убия шогуна?

Сано осъзна, че този, който е отишъл твърде далеч, всъщност е Янагисава — той бе струпал още повече пренебрежение върху човек, на когото бе дотегнало да го подценяват, нещо, което най-вероятно е трябвало да понася през целия си живот. Сано се почувства още по-ужасен.

— Почакай, Каджикава *сан* — каза той.

Каджикава натисна леко острието. Върхът му потъна леко в шията на шогуна.

36. ГЛАВА

Рейко не можеше да издържа да седи вкъщи и да чака новини. Тя остави Акико на бавачката, запаса кинжала към ръката си под ръкава на кимоното, наметна плаща си и се втурна към двореца. Пасажите бяха претъпкани със стражи и служители, които бързаха в същата посока. Всички бяха чули за бедата, всички искаха да разберат какво става. Сандалите на Рейко се пързалиха по заледените камъни на калдъръма, докато тичаше. Хората се подхлъзваха, блъскаха, падаха. Тя изрита сандалите от краката си и продължи напред. Почти не усещаше студа през тънките си памучни чорапи. Като стигна до двореца, откри там огромна, шумна тълпа. Армията на Токугава сновеше сред групите от чиновници и слуги. Стражите бяха блокирали вратите. Хората протягаха вратове и шумно коментираха.

Рейко се огледа за Сано и Масахиро, но напразно. Тя чу да викат името ѝ и видя детективите Маруме и Фукида да се провират през тълпата към нея. Тя пламенно ги приветства.

— Какво се случи?

— Каджикава е в частните покои на шогуна — каза Фукида.

Обичайно веселото лице на Маруме беше мрачно. — Заплашва да убие шогуна.

Рейко се стисна за гърлото.

— Няма да го направи, нали няма?

— Вече уби Ихара, от Съвета на старейшините — каза Фукида.

— Или по-скоро принуди един от стражите да убие Ихара, докато той притискаше шогуна с меч си — обясни Маруме. — Нареди ни да разгоним всички от двореца, ако не искаме шогунът да умре.

Новината беше толкова ужасна, че Рейко почти не можа да я възприеме.

— Откакто излязохме, няма никаква вест от Каджикава — продължи Фукида. — Затова не знаем какво още се е случило.

— Къде е съпругът ми? — обезпокоено попита Рейко. — Къде е Масахиро?

— При Каджикава и шогуна — каза Маруме. — И Янагисава, Йоритомо и една група момчета и слуги.

Кръвта на Рейко изстина като леда, който обвиваше замъка. Тя затрепери от ужас. Вярваше, че Сано знае как да се пази, но и детето ѝ беше в капана на опасната ситуация, в която вече поне един човек бе убит. А се беше разделила с него в лоши отношения, без почти да си проговорят.

— Не можете ли да направите нещо?

Маруме посочи към стражите.

— Те няма да пуснат никого вътре.

Рейко погледна към армията, която беше безсилна срещу беглеца.

— Трябва да се приберете у дома, господарке Рейко — каза Фукида. — Тук навън е студено, а и нищо не можете да направите.

Но нещо можеше да се случи и Рейко искаше да бъде сред първите, които ще го научат. Когато Маруме и Фукида се обърнаха да поговорят с някакви други мъже, тя се шмугна в навалищата, наобиколила двореца. Не се виждаше нищо друго, освен затворените с капаци прозорци и голите стени. Смеси се с тълпата от жени, момичета, роднини и наложници на шогуна. Те бърбеха и се вълнуваха. Не забелязаха, че Рейко се промъква към сградата. Нито пък стражите. Докато прокарваше поглед по двореца, с отчаяно желание да получи поне някакъв малък знак за това какво се случва вътре, тя забеляза дупката в решетката на сутерена под двореца. Поколеба се, борейки се с изкушението. Майчиният инстинкт надделя над опасността. Рейко застана на колене и се провря през дупката.

* * *

Кръв течеше от тънкия разрез, който Каджикава бе направил в шията на шогуна. Той квичеше като прасетата, които колежа на пазара за дивеч. Очите му бяха отворени толкова широко, че се показваха целите им белтъци. В зейналата му уста Сано можеше да види розово-сивкавия му хранопровод. Ръцете и краката му потръпваха от неволни спазми. Сано беше колкото поразен, толкова и ужасен.

Кръвта на шогуна беше червена като кръвта на всеки друг! Сано бе привикнал да мисли за него като за някакво божество, макар да

познаваше много добре всичките му човешки недостатъци. Шогунът, при все че беше слаб и болнав, представляваше някаква константа, някаква доминираща сила в живота му и Сано беше шокиран, като осъзна, че и той е смъртен.

Шогунът докосна врата си. Той вдигна треперещи ръце пред лицето си и видя кръвта по пръстите си. Пое дъх толкова бързо, че се задави. Цветът му стана призрачно бял. От другите хора в стаята се разнесоха въздишки.

Каджикава позираше до шогуна, а мечът му продължаваше да го държи в плен. Изражението му се колебаеше между усмивка като на ухилен череп и извита надолу гримаса на трагична злочестина. Приличаше на актьор, който си е мислил, че е героят в пиесата и току-що е открил, че всъщност е злодеят.

Шогунът затрепери още по-силно. Той се притискаше към платформата, сякаш можеше да потъне в нея и да избегне острието, което всеки миг щеше да прореже дихателната му тръба.

— Помощ! — изпищя той.

— Това е светотатство! — възкликна Янагисава.

Каджикава насочи пръст към него.

— Писна ми от теб! — каза той и тръсна глава към Йоритомо. — Запуши му устата.

— Какво? — Йоритомо се ококори ужасено от новата заплаха.

— Свали си пояса — нареди Каджикава на Янагисава. Двата с Йоритомо понечиха да възразят. — Или ще довърша шогуна!

Шогунът запищя истерично. Той тропаше с пети по платформата. Разярен, но и уплашен, Янагисава размота пояса си, хвърли го на Йоритомо и коленичи.

— Съжалявам, татко — гласът на Йоритомо трепереше, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. Той завърза пояса около устата на баща си.

Янагисава гледаше кръвнишки над червено-черната тъкан, която го задушаваше и не му позволяваше да говори. Сано не посмя да каже нито дума, за да не запушат и неговата уста. Останалите хора в стаята останаха безмълвни, докато шогунът пищеше.

— Завържи му и краката, и ръцете — каза Каджикава. — С твоя пояс.

Той дишаше тежко и пухтеше, по челото му блестеше пот, но беше по-спокоен. Сано му се чудеше — на какво ли се надява да го спаси? Янагисава протегна ръце и крака. Йоритомо му върза глезените.

— Завържи му ръцете зад гърба — нареди му Каджикава.

Преди да разбере какво планира Каджикава, Сано не можеше да формулира никаква контрастратегия. Янагисава легна странично върху платформата, докато Йоритомо му връзваше ръцете. Поясът ги свърза с вързаните му глезени. Сано чакаше, независимо от температурата на напрежението, която бе станала почти непоносима от писъците на шогуната. Крепеше го мисълта, че когато дойде моментът да действа, Янагисава поне този път няма да може да се намеси.

— Когато си готов, завържи и всички останали — каза Каджикава.

Докато връзваше слугите и момчетата, Йоритомо изглеждаше разярен, но и унил и безпомощен без напътствията на баща си. Когато стигна до Сано, той върза възлите със злобно дърпане и много стегнато.

— Разхлаби ги — прошепна му Сано, — за да мога да спася шогуната.

Йоритомо нададе тихичък, презрителен смях.

— Големи приказки!

Той дръпна толкова силно пояса между глезените и китките на Сано, че гърбът му се изви назад. Сано потисна вика си. Наблюдаваше с безпомощен гняв, докато Йоритомо връзваше Масахиро, който храбро понесе болката. Когато свърши, сцената приличаше на търг за риба тон. По пода лежаха пръснати тела, неподвижни като мъртви риби за продан. Устата на хората зееха, отворени сякаш за последен дъх. Сано не издържаше да гледа към Масахиро, чиито очи го молеха да направи нещо. Моментът не беше подходящ.

Може би никога нямаше да бъде.

Каджикава отдръпна мечата си от шогуната и му нареди:

— Ставай!

Писъците на шогуната стихнаха и преминаха в скимтене. Той се опита да се изправи, но се заклати толкова силно, че падна на платформата.

— Не мога — изстена той.

— Ставай! — Каджикава тикна върха на меча си в носа на шогуна.

Вперените в острието очи на шогуна станаха кривогледи. Той се надигна на лакти и с мъка успя да застане на краката си. С треперещи колене, размахвайки ръце като вятърна мелница, омазан в собствената си бълвоч, той изглеждаше като пияница, изхвърлен от някоя чайна. Каджикава го хвана изотзад и го обгърна през гръдния кош с лявата си ръка.

— Ще се поразходим извън двореца — той постави острието си на окървавеното гърло на шогуна.

Каджикава планираше да използва шогуна като заложник, за да си осигури път към свободата. Сано си помисли за всичко, което можеше да се обърка и да свърши с убийството на шогуна. Но той видя и проблясък на светлина, възможността, която бе чакал.

Каджикава избута шогуна от платформата. Той скимтеше и се препъваше, краката му бяха омекнали като спагети. Каджикава го хвана здраво и го тласна към Йоритомо, който стоеше зад вбесения си, завързан баща. Младежът кършеше ръце. Брадичката му трепереше.

— Върви пред нас — каза Каджикава. — Когото и да срещнем, кажи му да се маха от пътя ни, защото иначе ще убия шогуна.

Йоритомо отправи отчаян поглед към баща си и тръгна.

— Каджикава *сан* — успя да извика Сано, надмогвайки растящата болка в извития си гръб. Опита се да не напряга възлите, за да не я усили още повече. — Няма да успееш да се измъкнеш по този начин.

— Защо не? — продължи да напредва Каджикава. — Вече се измъкнах от много неща, без ти дори да се досетиш — но стъпките му се забавиха, докато приближаваше вратата.

Сано се надяваше това да означава, че той иска да бъде спрян.

— Сега вече всички знаят какво се случи. Дворецът е ограден от войски.

— Те няма да ме докоснат, докато държа Негово Превъзходителство.

Шогунът изстена.

— Някой да ми помогне!

Сано се изви по пода и успя да се придвижи достатъчно, за да блокира пътя на Каджикава. Остра болка прониза гърба му. Мускулите

му се свиха. Поясът се затегна още по-здраво. Той се задъха.

— Не можеш да ме спреш — Каджикава го заобиколи. — Къде си мислиш, че отиваш? — попита Сано.

— Някъде. На което и да е място, далече от Едо — думите на Каджикава звучаха напълно безнадеждно.

— Явно не си го обмислил добре. Нека ти кажа какво още се случи, ако излезеш вън — поясът се връзваше в плътта на Сано. Пръстите на ръцете и краката му се вдървяваха. — Армията ще те обгради и ще те следва с навсякъде, където отидеш.

— Не искам да умирам! — изхленчи шогунът. — Моля те!

Другите хора в стаята стояха безмълвни и само слушаха. Сано чувстваше, че те разчитат на него. Въздухът вонеше от страха им — страх за всичко онова, което можеше да се случи, ако той не успееше да спаси шогуна. Присъстващите със сигурност щяха да бъдат наказани до един. А после щеше да започне война за контрола върху режима. Погледът на Янагисава хвърляше стрели от омраза, ярост и надежда към Сано.

— Армията няма да ме докосне — Каджикава сумтеше от напрежение, като буташе шогуна напред. — Докато държа Негово Превъзходителство, съм в безопасност.

— Не можеш да висиш непрестанно с меч на шията му — изтъкна Сано. — Рано или късно ще трябва да си починеш. И тогава всичко ще свърши. По-добре се предай сега, докато можеш.

Каджикава изведнъж спря на няколко крачки от вратата. Сарказъм, страх и отчаяние като лукави, злостни призраци играеха по лицето му. Очите му се навлажниха.

— И ти си един всезнайко! Кажи ми тогава: обречен съм, ако продължа, но какво добро ме чака, ако спра?

Сано виждаше, че Каджикава отчаяно иска да бъде убеден да се предаде, но нямаше какво да му се предложи в замяна. А той нямаше да повярва във фалшиви обещания; Янагисава го бе доказал. Сано напрегна въображението си.

— Ти искаше да обясниш защо си направил това, което си направил — каза му той. — Ако излезеш оттук, ще си твърде зает с опити да се измъкнеш от армията — мускулните спазми го мъчеха безкрайно. Гърбът му пукаше. — Това може да е последният ти шанс. Защо не го използваш? Имаш публика по неволя.

Каджикава се поколеба. Сано чу как хората по пода си поемат дъх.

— Когато умреш, ще бъде твърде късно — добави той.

Очите на Каджикава издаваха вътрешната битка между порива да бяга и желанието му да се оправдае.

— Не е ли по-добре да говориш, докато можеш? — придумваше го Сано. Вече не си усещаше нито краката, нито ръцете и знаеше, че Масахиро не е по-добре от него. Чувстваше ужасна вина, която го съкрушаваше. Той беше отговорен за това, че Масахиро е тук. Не беше направил нищо по-добро за сина си от това, което Янагисава бе сторил за Йоритомо или Оиши — за Чикара. — Искаш ли всички да разберат какво се е случило на твоя син?

Гневът на Каджикава пламна отново.

— Не замесвай Цунамори в това.

— Цунамори от самото начало е в центъра на всичко — каза Сано. — Той е причината да манипулираш Оиши, за да извърши вендетата срещу Кира.

— Как разбра?

— Твоят помощник ми каза, че ти си обвинявал Кира за самоубийството му.

Каджикава поклати глава, а от очите му бликнаха сълзи.

— Не искам да говоря за това — той стисна шогуна така здраво, както удавник се вкопчва в своя спасител.

— Разобличи Кира, покажи го такъв, какъвто е бил, чудовище, хранещо се с болката, която е причинявало на другите хора — настоя Сано. — Това е единственият начин да намериш справедливост за сина си.

— Справедливостта бе извършена, когато Оиши уби Кира.

— Не съм — каза Сано. — Сметката на четиридесет и седемте *ронини* е уредена, но твоята ще стои открита, докато историята ти не излезе наяве.

Борбата в очите на Каджикава продължаваше — срамът срещу нуждата от отмъщение. Най-сетне той каза:

— Прав си — гласът му пресекуваше от вълнение.

Имам нужда светът да узнае.

* * *

Сутеренът на двореца представляваше студен, тъмен лабиринт, който миришеше на пръст. Водена от светлината, която се процеждаше през отворите на решетката, Рейко пълзеше покрай каменните колони, които поддържаха фундамента на сградата, по грубата земя, която дращеше коленете ѝ, нараняваше ръцете ѝ и раздираше дрехите ѝ. Паяжини висяха от напречните бичмета над главата ѝ и докосваха лицето ѝ. Рейко никога не бе ходила в частните покои на шогуна, но знаеше къде е центърът на двореца. Тя се придвижваше малко по малко, стараейки се да не вдига шум. Никакъв звук не идваше от стаята над нея. Накрая видя петно светлина пред себе си, която идваше от отвор в пода. Чуха се и гласове. Рейко погледна през дупката в стаята отгоре, към тавана, пресечен с кръстосани греди. Дупката беше на място, от което бе махнат някакъв мангал. Рейко усети течение, тъй като затоплената атмосфера в стаята смучеше студен въздух през дупката. Един мъж горе пелтечеше и говореше екзалтирано.

Тук ли бяха Сано и Масахиро?

Едва устоя на импулса да подаде глава през дупката и да надникне в стаята. Но ако Каджикава я видеше, не можеше да се предскаже какво ще се случи.

Рейко запълзя към страничния край на сградата. Бута и дърпа решетката, докато я разхлаби и си направи пролука. Изпълзя изпод двореца и се озова в градината на един от вътрешните дворове, която приличаше на замръзнало море, осеяно с големи скални блокове, подобни на черни айсберги. Тя изкачи стъпалата към една веранда, придвижвайки се странично между завесата от ледени висулки, и се промъкна през вратата вътре в двореца.

Тръгна на пръсти по тъмния коридор. Гласовете я отведоха покрай един ъгъл. Тук коридорът беше залян от светлината на фенерите, която проникваше през хартиено-решетъчните стени. Рейко видя неясни сенки от другата страна. Гласът, който тя реши, че е на Каджикава, пресекваше от ридания. Тя отчаяно искаше да разбере какво става със сина ѝ и съпруга ѝ.

Измъкна камата от ножницата под ръкава си и прободете хартиения панел. Трепна при лекия звук, който издаде острието, докато

режеше твърдата, крехка оризова хартия. Сякаш минаха векове, преди да успее да изреже горната част и двете страни на един квадрат, не поширок от окоето ѝ. Обели надолу парченцето хартия и надзърна през дупчицата.

От другата страна имаше стая с празна платформа вдясно. Йоритомо стоеше до отсрещната стена. Раменете му бяха увиснали; на красивото му лице бе изписано нещастие. Окоето на Рейко се стрелна вляво, към гласа, който изричаше някакви думи прекалено тихо, за да може тя да ги разбере. Той идваше от нисък, трътлест самурай, застанал с гръб към нея. Сигурно това беше Каджикава. Държеше някого с лявата си ръка и го притискаше към себе си. Тялото му скриваше частично другия човек. Но тя видя цилиндричната черна шапка на главата му. Беше шогунът. Десният лакът на Каджикава беше вирнат нагоре; той държеше меч си опрян в гърлото на шогуна.

Рейко пламна от тревога. Какво беше станало със Сано и Масахиро? Погледът ѝ падна на пода. По него бяха пръснати човешки тела, легнали в разкривени пози. Кръв блестеше в ужасяващо червена локва около едно от телата. Сърцето на Рейко заби с влудяващ ритъм. Мъртви ли бяха всички тези хора? Всички ли беше избил Каджикава?

Тя чу хленч и първо помисли, че идва от нея, но хвсъщност беше от шогуна. Взря се по-внимателно в телата и видя, че ръцете и краката им са вързани с платнени ленти. Очите им мигаха. Лицата им бяха изкривени в мъчителни, болезнени изражения. Всички бяха живи, с изключение на сивокосия мъж, лежащ в кръвта.

Беше Ихара. Не Сано или Масахиро.

Рейко се отпусна облекчено. Тя започна внимателно да разглежда останалите мъже. Някои бяха с подстригани коси и памучни дрехи на слуги. Други бяха много млади — момчетата на шогуна. Рейко не можеше да открие Сано, но разпозна раираното кафяво-оранжево кимоно на едно от момчетата. Именно с него беше облечен Масахиро сутринта.

Той лежеше на една страна, почти с гръб към нея, на около петнадесет стъпки разстояние. Вързаните му китки и глезени бяха изтеглени толкова близо, че гръбът му се бе извил. Той трепереше от болка. Ужасена от гледката на страдащото си дете, Рейко искаше да разкъса стената и да се втурне вътре, за да го спаси. Но ако го направеше, Каджикава можеше да се паникьоса и да убие шогуна.

Рейко помисли за четиридесет и седемте *ронини*. Те е трябвало да избират между дълга си към шогуна и предаността си към владетеля Асано, човека, който е имал по-голямо значение за тях. Рейко можеше да остане бездейна за доброто на шогуна или пък можеше да помогне на сина си.

Тя внимателно проряза дупката още малко, само толкова, колкото да може да говори през нея и същевременно да гледа.

— Масахиро — прошепна тя.

Той не реагира. Не можеше да я чуе. Между тях лежаха други хора. Единият, момче, което беше с лице към Рейко, срещна погледа ѝ. Рейко му изшътка, после прошепна по-силно името на Масахиро. Той трепна, като разпозна гласа ѝ.

— Не гледай към мен — бързо му прошепна тя.

Масахиро застина. Каджикава продължаваше да говори несвързано.

— Ела насам — прошепна тя отново. — Движи се бавно. Не издавай и звук. Масахиро се затърчи и заизвива назад. Другите се преместиха от пътя му. Рейко затаи дъх, уплашена, че Каджикава може да забележи, но той не се обръщаше. Йоритомо, изглежда, също нищо не забелязваше.

Когато Каджикава спря, един глас започна да произнася тихи внушения. Беше гласът на Сано. Каджикава говореше с него. Рейко замалко не припадна от радост, че съпругът ѝ е тук и е жив. Той сигурно бе убедил Каджикава да говори, за да спечели време и да спаси шогуна.

Масахиро се придвижваше към наблюдателния ѝ пост. Рейко чуваше приглушените му, болезнени пышкания и мекото търкане на тялото му по сламената постелка. Накрая спря до стената, като едва си поемаше дъх. Тя коленичи и изряза друга дупка, като рамка около ръцете и краката на Масахиро.

— Не мърдай.

Тя срязва оранжево-червения пояс, който свързваше китките с глезените му. Гърбът му се отпусна и той въздъхна. Нямаше време да бъде внимателна, като режеше възлите. Острието ѝ направи няколко кървави резки по кожата му. Сърцето ѝ се късаше, докато той устояваше на болката. Най-накрая беше свободен, но остана в същата изкривена поза, сякаш все още е вързан.

— Не мърдай, докато не ти кажа — прошепна Рейко.

— Тя пъкна камата в ръката на Масахиро. — После направи точно това, което ще ти кажа — надяваше се, че ще знае какво да му каже и кога.

37. ГЛАВА

ЕСЕНТА, 1700 ГОДИНА

В един прекрасен, слънчев ден Каджикава и синът му Цунамори се разхождаха по настлания с бял чакъл път към двореца. Каджикава гледаше детето си с гордост. Цунамори беше хубаво момче, макар и дребен за своите дванадесет години. Той беше единственият му син, неговото безценно съкровище. На него Каджикава градеше всичките си надежди за бъдещето.

Каджикава спря и обърна Цунамори с лице към себе си.

— Днес е много специален ден — каза му той.

— Да, татко.

Очите на Цунамори блестяха от очакване. Нямаше търпение да започне своята първа работа в замъка Едо.

— Ще работиш за много важен човек — Каджикава погледна към замъка и видя, че Кира Йошинака крачи бавно към тях. — Ето го, идва.

Облечен в черните си дворцови одежди, Кира беше като висок, тъмен силует, изрязан на фона на яркия ден. Той дойде при Каджикава и Цунамори и ги погледна отвисоко. Лицето му остана в сянката, която хвърляше върху Цунамори.

Бащата и синът се поклониха.

— Поздрави, почитаеми господин церемониалмайстор. Това е моят син. Хиляди благодарности за това, че му позволихте да бъде ваш паж.

— Аз съм сигурен, че той ще се отплати по достойнство за услугата ми — усмивката, която Кира отправи на Цунамори, навяваше нещо грозно. — Готов ли си да научиш задълженията си?

Засрамен и притеснен, с очи, почтително наведени надолу, Цунамори отговори:

— Да, господарю.

— Работи здравата! — каза Каджикава на сина си. — Изпълнявай всичко, което ти казва Кира сан_. Честта на нашата фамилия зависи от теб — докато гледаше как Цунамори следва Кира към двореца, Каджикава си нямаше и представа, че току-що е предал сина си в ръцете на чудовище._

В началото той не забелязваше знаците. Всеки ден след работа Цунамори беше необичайно тих. Когато Каджикава го питаше какво е правил, той отговаряше с кратки, неясни реплики. Баща му си мислеше, че е така, защото момчето расте и иска уединение. Но една вечер Цунамори се върна у дома с натъртено лице и с разкъсани дрехи.

— Какво се е случило? — разтревожено попита Каджикава.

Цунамори измънка нещо за някакво сбиване. Каджикава знаеше, че момчетата в замъка винаги тормозят новациите. Цунамори щеше да се научи да се отбранява както всички останали и тогава щеше да се чувства добре. Или поне така си мислеше Каджикава, докато един ден не посети Кира, за да се осведоми за напредъка на Цунамори.

— Той върши отлична работа — каза Кира. — Убеди се сам, ако искаш. В момента е в Момиджияма, помага за подготовката на церемонията.

Каджикава отиде в потомствения молитвен храм на Токугава вътре в замъка. Мина под вратата тории^[1], по настлания с плочи път, ограден със статуи на храмови кучета, и влезе в гората, в която яворовите дървета се кипреха с яркочервената си премяна сред вечнозелените борове. Каджикава бе озадачен, че храмът е толкова тих, сякаш бе обезлюдял. После чу сумтене, скимтене и шумолене, идващи откъм гората. Любопитството го накара да последва звуците през дърветата до едно сечище.

Там видя три фигури, съединени една с друга. В центъра беше Цунамори, гол и застанал на ръце и колене. Един войник от стражата на замъка стоеше на колене зад него. Кимоното беше запретнато на кръста му, а препаската му висеше. Той ръмжеше, докато се блъскаше силно в бутоните на Цунамори. Друг войник, разсъблечен по подобен начин, придържаше лицето на момчето към слабините си. Цунамори скимтеше, докато мъжете изтръгваха своето удоволствие от него.

Каджикава беше толкова слисан от ужас, че замалко не повърна. Сексът между мъже беше много разпространен в замъка Едо; той беше попадал на подобни сцени и преди. Знаеше, че по-старите васали на шогуна често използват по-младите. Такъв беше обичаят. На младини се беше случвало и на него и той вече почти го бе забравил. Но това тук беше неговият син!

— Спрете! — Каджикава се втурна на сечището. Той разрита стражите. — Оставете го на мира!

Те се измъкнаха, като пътъом оправяха дрехите си. Каджикава коленичи до Цунамори, който лежеше и хлипаше на земята.

— Откакто си започнал работа, ли се случва това? — попита го Каджикава.

Цунамори кимна. Той вдигна дрехите си и бавно се облече.

— Добре, това беше за последен път — каза Каджикава. — Ще накарам да изхвърлят тези стражи от режима. Те повече никога няма да те докоснат.

— Не! — извика Цунамори с такава жар, че стресна Каджикава. — Не бива да го правиш!

— Защо не?

— Кира им каза, че могат да ме имат. А на мен каза, че ако не ги оставя да правят каквото искат, ще загубя поста си.

Каджикава остана като ударен от гръм. Не можеше да повярва, че Кира е способен да направи подобно нещо! Но виждаше, че Цунамори му казва истината.

— Върви у дома — каза той мрачно. — Аз ще се оправя с Кира.

До момента, в който откри Кира в Коридора на боровете, той вече целият трепереше от ярост.

— Ти си принудил сина ми да обслужва онези животни! Ти си един мръсен сводник!

Кира се усмихна със същата грозна усмивка, която беше отправил на Цунамори при първата им среща.

— О, ти си видял малката сцена до храма. Чудесно. Новият шок остави Кира без дъх.

— Ти нарочно си искал да я видя? Затова ме изпрати там!

— Разбира се. Що за представление ще е, ако няма публика?

Жлъч, коравосърдечност, пълна, очевидна перверзия!

— Това няма да ти се размине! Аз ще... Аз ще...

— Ще докладваш на шогуна? — подсмихна се Кира.

— Негово Превъзходителство едва ли ще се намръщи на занимания, които той самият харесва.

Каджикава се почувства напълно сломен; знаеше, че това е вярно.

— Ще кажа на всички какъв си ти!

Усмивката изчезна от лицето на Кира.

— Ако отправиш дори само едно обвинение или оплакване, ще уредя и ти, и синът ти да бъдете изхвърлени от режима.

Той вдигна пръст към Каджикава, предупреждение, че дори само този пръст притежава повече власт, отколкото Каджикава има в целия свят. После се обърна и с плавна стъпка се отдалечи.

Каджикава прекара безсънна нощ. Страхът му от Кира се бореше с потребността му са защити сина си и с жаждата му за отмъщение. Никога не се беше славил като храбрец и накрая страхът победи. Щеше да бъде по-добре и за него, и за Цунамори, ако не направеше нищо, вместо да рискува да изпаднат в немилост и да стигнат до негодите, които щеше да донесе превръщането им в ронини.

— Просто трябва да се примиряваш с това, докато стражите ти се наситят или Кира си намери някой друг, когото да тормози — каза той на Цунамори на следващия ден.

— Да, татко — покорно отговори синът му.

Докато месеците минаваха, Каджикава не смееше да срещне погледа на Цунамори или да си помисли какво преживява момчето му, докато той си затваря очите. Не можеше да понесе да си признае, че бе предал сина си.

Една зимна нощ Цунамори не се прибра вкъщи. На следващата сутрин Каджикава обиколи целия замък, за да го търси. Откри го при храма, увиснал на примка, закачена на клоната на едно дърво в сечището, където войниците го бяха изнасилвали. Каджикава беше пристигнал твърде късно. Цунамори беше мъртъв.

В мъката си той хвърли вината върху Кира. Кира беше причинил деградацията, накарала Цунамори да посегне на живота си. И трябваше да бъде наказан. Но Каджикава все още се страхуваше от него. Вместо да обяви официална вендата и да убие врага си, той започна да търси друг начин да уреди сметката си с него. Започна да

шпионира Кира. Тайно наблюдаваше и слушаше как той тормози владетеля Асано. Стана свидетел на остро пререкание между Кира и Оиши. Накрая проследи Кира в долнопробния малък хан до реката.

Скри се в една бамбукова горичка и наблюдаваше как Кира наднича през дупка в прозореца на някаква стая. След малко Кира си отиде, усмихвайки се със своята грозна усмивка. После Каджикава видя Оиши да излиза от съседната стая на тази, която бе шпионирал Кира. Изражението му беше толкова мрачно, че можеше да превърне вино в оцет. Малко по-късно една жена изтича плачейки от стаята от другата страна. Заинтересуван да види какво е разстроило толкова много и нея, и Оиши, Каджикава отиде на пръсти до прозореца и погледна през шпионката на Кира.

На леглото в стаята седеше презгърбен владетелят Асано. Една жена, обърната с гръб към него, се обличаше. Главата ѝ беше сведена, сякаш се срамуваше.

— Твоят съпруг е мой верен васал и е най-добрият ми приятел. Иска ми се да мога върна обратно това, което направих — каза владетелят Асано.

— И аз искам същото — каза жената. — Вашата съпруга е най-добрата ми приятелка.

И двамата говореха с разкаяние за своята незаконна любовна афера. Каджикава разпозна жената: беше съпругата на Оиши. Плачещата жена, излязла от съседната стая, сигурно беше госпожа Асано.

— Съжالياвам — каза владетелят Асано.

— Вината не е ваша — горчиво въздъхна съпругата на Оиши. — А на Кира.

Каджикава осъзна, че той и синът му не бяха единствените хора, които Кира манипулираше и тласкаше към гнусни сцени, за да си доставя удоволствие. Той бе принудил владетеля Асано да преспи със съпругата на Оиши и бе уредил Оиши и госпожа Асано да ги видят. Каджикава беше отвратен от величината на перверзията на Кира. Когато владетелят Асано нападна Кира, той изпита силно въодушевление, защото видя в това възможност за отмъщение.

След като династията Асано бе заличена, Каджикава намери коптора, в който живееше Оиши, и го причака отвън. Когато той излезе, Каджикава му каза:

— Оиши сан, каква изненада! Какво ще кажете за по едно питие?

След като се настаниха в чайната и изпиха по няколко чашки, Каджикава му описа какво бе видял в хана. Той каза на Оиши, че Кира е организирал срещата на съпругата му с владетеля Асано.

Оиши удари с юмрук по масата и изруга. — Кира е мъртъв!

Каджикава почувства повяхнало удовлетворение в сърцето си. Това, което той не можеше да направи, щеше да го извърши Оиши. Чувстваше вина, защото го тласна в незаконна вендета, но му каза, а обеща и на себе си, че ще го предпази от последствията. И двамата щяха да получат своето възмездие и нито един от тях нямаше да бъде наказан.

* * *

Хирата изтича през вратата тории, която водеше към Момиджияма. Храмовите кучета се взираха в него през ледените си маски. Гората с кристалните дървета трепереше край него, докато той се хлъзгаше по заледения калдъръм. Почувства слаба следа от аурата на Каджикава и спря. Вдигна глава. Аурата се излъчваше от гората, която бе притихнала; чуваше се само подрънкването на падащи ледени кристали. Хирата последва аурата; крехкият сняг хрущеше под краката му. Стигна до едно сечище, където лъчите на и бледата дневна светлина проблясваха през ледения балдахин на дървесните клони.

Сечището беше празно. Аурата се излъчваше от къс бяла хартия, положена върху замръзналите листа. Хирата вдигна листа. На него имаше само няколко думи, изписани от трепереща калиграфска ръка. *Цунамори. Баща ти съжалява.*

Хирата остави хартията обратно и напусна гората. По пътя срещна един шинтоистки свещеник, който му каза:

— Дойдохте твърде късно. Той си тръгна още преди час.

* * *

В стаята на шогуна Сано усещаше чувство на завършеност, защото бе разрешил мистерията. Най-сетне знаеше истината, стояща зад вендетата на четиридесет и седемте *ронини*. Беше удивен, защото тази истина бе много по-объркана, отколкото си бе представял.

Когато Рейко му бе казала, че Кира е манипулирал Оиши, Укихаши, владетеля Асано и госпожа Асано, не му беше дошло наум, че те не са били единствените жертви. Кира беше причинил още по-голяма злина на Каджикава, чието озлобление бе довело до убийството му. Когато Оиши описа как Каджикава е задвижил вендетата, Сано заподозря, че пазителят също е таял вражда към Кира, който вероятно го е наранил по някакъв начин, но дори не можеше да предположи колко чудовищно е извършеното от него. Дори и след като колегата на Каджикава му разказа, че той е обвинявал Кира за смъртта на сина си, Сано не беше допуснал, че Кира би могъл да въвлече дете в своите живи картини, довели до такива трагични последствия.

Историята на вендетата беше като гоблен с гъсто преплетени детайли. Сано беше отделил много нишки — противоречивите версии на събитията, — преди да разкрие, че четиридесет и седемте *ронини* не са единствените, които са искали да унищожат Кира.

Имаше и четиридесет и осми отмъстител. Но дори и докато Каджикава държеше острието си до гърлото на шогуна, той изглеждаше най-неправдоподобният отмъстител на света.

— Мислех, че Оиши ще убие Кира и аз ще мога да почувствам, че съм платил на злодея за смъртта на сина ми — изхленчи Каджикава. По фините му черти капеха сълзи. — Не мога да повярвам как се обърка всичко. Единственото, което исках, бе справедливост за моя син.

— И я получи — каза Сано, мислейки бързо, търсейки думи, за да обърне ситуацията. — Въпреки че не одобрявам начина, по който си я получил, мисля, че си направил добре за сина си — синът на човек заслужава отмъщение даже повече, отколкото неговият господар. Ако Сано бе открил, че Кира е направил проститутка от Масахино, щеше да го убие на мига, вместо да търси друга засегната страна да го извърши. И все пак Каджикава бе направил най-доброто, на което е бил способен. — Кира беше чудовище — заключи той.

— Да! — Каджикава се задъха от облекчение, че Сано го разбира. — Кира заслужаваше да умре! — той заговори в ухото на

шогуна. — Ваше Превъзходителство мислеше, че Кира е бил наказан заради кавгата с владетеля Асано, защото той ви направи на глупак. Той направи на глупаци всички, като ги караше да мислят, че е добър, но всъщност беше зла, корумпирана стара змия. Владетелят Асано никога не е казал това, аз сложих тези думи в устата му, защото са истина!

Шогунът не беше в състояние да чуе нищо. Устата му зяпаше като на риба, изхвърлена на брега, бореща се за последния си дъх. Другите в стаята слушаха безмълвни, неподвижни и безпомощни.

Очите на Каджикава грееха триумфално.

— Ние сложихме край на безобразията му, Оиши и аз! — после потъна отново в нещастие. — Съжалявам, че вкарах Оиши и хората му в беда. Те нямаше да се захванат с Кира, ако не бях аз. Висшият съд ще ги осъди на смърт и това е по моя вина. Съжалявам също и за магистрата Уеда — задавиха го ридания. — Съжалявам за всичко, освен за това, че Кира е мъртъв.

Сано се вкопчи в думите му.

— Да, ти наистина си сложил край на безобразията на Кира. А сега е време да сложиш край и на това, преди да пострада някой друг невинен човек. Пусни Негово Превъзходителство. Излез сам от двореца и се предай.

На лицето на Каджикава се появи копнеж. Сано го разбираше колко много се изкушава да се предаде, колко пламенно се стреми към облекчение.

— Но ако се предам, ще излезе, че съм страхливец. Държах се като страхливец, когато Кира злоупотребяваше със сина ми, а аз си затварях очите. Но повече никога няма да бъда страхливец — той изсумтя, примигва, за да прогони сълзите от очите си, стисна уста и се обърна към Йоритомо:

— Хайде, да вървим.

Йоритомо отново отправи отчаян поглед към баща си и бавно тръгна напред. Той мина през вратата, със смъкнати рамене и склонена глава.

— Не още — бързо каза Сано. — Още не сме свършили разговора си.

— Аз свърших — Каджикава заобиколи Сано. Шогунът беше толкова безчувствен от истерията, тялото му — толкова отпуснато, че

той почти го носеше на ръце. — Казах своето. Ще посрещна съдбата си като храбър самурай, какъвто трябваше да бъда, когато синът ми се нуждаеше от мен — заедно с шогуна той последва Йоритомо през вратата.

— Каджикава! — извика Сано.

Отвън, пред стаята, Рейко прошепна припряно през дупката в хартиената стена на Масахиро:

— Освободи баща си! Бързо!

Масахиро скочи с нейната кама в ръка. Вътре в стаята се надигнаха гласове и възклицания. Рейко чу Сано да казва: „Как се отвърза? Откъде взе тази кама?“.

— От мама — каза Масахиро, докато Рейко тичаше по коридора около ъгъла.

— Тя е тук? — от тона му си личеше, че е колкото ядосан, толкова и доволен.

— Да — извика Рейко. Тя стигна до вратата и видя, че ръцете на Сано са вече свободни и Масахиро реже възлите по краката му. — Побързай!

Кръвният приток в крайниците му бе спрял от толкова отдавна, че сега Сано не можеше да стои прав.

Той потръпваше от болка. Янагисава се гърчеше, извиваше и ръмжеше през пояса, запушващ устата му.

Другите замолиха Масахиро да освободи и тях, но нямаше време. Подкрепяйки Сано помежду си, Рейко и Масахиро се повлякоха с мъка през двореца. Сано куцаше и проклинаше. Чуха риданията на шогуна, но двамата с Каджикава бяха далече пред тях. Сано се препъна и падна на колене върху полирания под на коридора, чиито стени бяха украсени с рисунки на борове.

Коридорът на борове, помисли си Рейко. Точно тук владетелят Асано бе нападнал Кира, точно тук бе започнало всичко.

Рейко и Масахиро помогнаха на Сано да се изправи. Те настигнаха Йоритомо и Каджикава близо до главния вход. Каджикава влачеше шогуна през салона като чувал с репички. Той пищеше всеки път, когато коленете му се удареха в пода. Каджикава се задъхваше, докато се напрягаше да го повдига и да го влачи напред, и същевременно да държи меч си плътно опрян до гърлото му.

— Чакай! — извика Сано.

Йоритомо стигна до вратата и я отвори. Светлината на деня нахлу вътре. Рейко чу как от тълпата се надигнаха викове, когато Йоритомо изведе Каджикава и шогуна навън. Още един вик долетя зад нея, Сано и Масахиро. Рейко се обърна и видя, че Янагисава куцука по коридора. По някакъв начин той бе успял да се освободи. Докато тя, Сано и Масахиро едва-едва напредваха към вратата, Янагисава ги следваше бързо по петите.

[1] Специфична арка преди входа на шинтоистките храмове, символизираща преминаването от светското към святото. — Бел.прев.

↑

38. ГЛАВА

Останал без дъх, Хирата пристигна в двореца, където завари шумна, развълнувана тълпа. Всички повтаряха и си предаваха едно и също: „Каджикава държи шогун за заложник“. Той се промъкна през навалищата към обръча от войници, разположен на около двадесет крачки от двореца. Те държаха ръцете си разперени, за да попречат на хората да дойдат по-близо.

— Дръпни се! — извика Хирата на най-близкия войник.

Той го позна, но не помръдна.

— Имам заповед да държа всички далече от двореца. Ако отидете там, може да причините убийството на шогун.

От тълпата се надигна вик:

— Някой излиза!

Вратата на двореца се отвори. Стражите вдигнаха лъкове със заредени стрели. Йоритомо пристъпи на верандата. Лицето му беше пребледняло от страх. Той вдигна ръце нагоре.

— Не стреляйте! — извика той. — Негово Превъзходителство излиза!

Препъвайки се, шогунът излезе от вратата. Тълпата ахна. Коленете му се огъваха, краката му се влачеха, очите му се въртяха. Беше впил нокти в ръката, която го държеше през гърдите. Тя принадлежеше на Каджикава, който вървеше след него. Приличаха на кукловод и кукла бункари — кукловод, който държи меч до гърлото на живата си кукла. Каджикава буташе шогун напред с предизвикателно изражение на лицето. Стражите свалиха лъковете си. Мрачно предчувствие премина през Хирата.

Каджикава беше луд. Той в никакъв случай нямаше да оцелее. А може би и шогунът. Но какво беше станало със Сано?

Йоритомо слезе по стъпалата с ръце, вдигнати в смирена молба.

— Каджикава иска да напусне замъка. Трябва да го пуснете, защото иначе той ще убие Негово Превъзходителство!

Хората започнаха да въздишат, да охкат и възклициават и да предават новината на тези зад тях. Стражите отчаяно се съвещаваха помежду си, опитвайки се да решат какво да правят. Хирата пое контрола.

— Дайте път! — извика той и започна да разбутва хората наляво и надясно. Войниците бързо му се притекоха на помощ. Отвориха пътека от двореца до портата. Войниците удържаха тълпата назад, а Хирата застана отстрани на пътеката, готов да сграбчи Каджикава, когато мине покрай него. Докато Йоритомо вървеше напред, Каджикава свлече шогуна по стъпалата. Тревожен шепот премина през публиката. Йоритомо отстъпи встрани и изостана зад Каджикава, който влачеше шогуна през освободеното пространство пред двореца.

Бяха изминали половината разстояние до портата, когато от вратата изскочиха четирима души. Първият беше Сано, следван от Масахиро и Рейко. Последен беше Янагисава. Тълпата зарева.

— Каджикава! — Сано изтича надолу по стълбището. Каджикава се извърна леко, но продължи да върви. — Не го прави! Пусни Негово Превъзходителство!

— Сано посочи войниците и тълпата. — Където и да отидеш, ще срещнеш същото! Не можеш да се измъкнеш.

Каджикава сякаш едва сега забеляза врявата и хаоса. Страх напука черупката на предизвикателното му изражение. Той спря. Рейко слезе по стълбите с Масахиро и спря долу, обвила ръка около него. Янагисава се хвана за парапета, останал без дъх.

Изведнъж Хирата усети позната аура. Той погледна през разчистената пътека. Тахара, Дегучи и Китано стояха в тълпата от другата страна. Те невъзмутимо отвърнаха на погледа му. Едно движение в периферията на зрението му накара Хирата да извърне глава. Той видя как Йоритомо се навежда, за да вдигне нещо от земята. Беше клон. Йоритомо го вдигна в двете си ръце, докато се промъкваше зад Каджикава. Изражението му се колебаеше между страх и решителност. Хирата спря поглед на клона, като ястреб, видял врабче високо в небето. Клонът беше черен, дълъг и дебел почти колкото човешка ръка. Беше покрит с лед от бурята. Хирата разпозна чупката близо до мястото, където Йоритомо го стискаше. От ръката му стърчеше остатък от отчупената вейка.

Това беше клонът, хвърлен от Тахара.

Смаян, Хирата погледна Тахара, Дегучи и Китано. Те внимателно наблюдаваха Йоритомо.

Хората в тълпата нададоха одобрителни възгласи, когато забелязаха, че Йоритомо се готви да нападне Каджикава, който се намръщи озадачено и подозрително, като ги чу. Йоритомо беше на разстояние, достатъчно, за да му нанесе удар, когато той се обърна, завъртайки и шогуна със себе си. Видя, че Йоритомо се кани да стовари клона по главата му. Изненада и ужас се появиха на лицата и на двамата. Каджикава замахна с меч си към Йоритомо. Изглеждаше повече като рефлекс, отколкото като преднамерена атака. Йоритомо нямаше време да отскочи или да отбие удара. Острието прониза лявата страна на гърлото му.

Възгласите на тълпата преминаха в рев. Шокът промени възприятията на Хирата. Времето сякаш се забави, като че ли космическите сили бяха спрели своя полет.

Сано гледаше ужасен. Устните му се разтвориха. Произнасяше някакви съвсем неразбираеми думи, които се разтегляха като резонантни звуци, нададени от боен тромпет.

Тънката червена линия на разреза в гърлото на Йоритомо се разширяваше като река през дъждовния сезон. Кръвта шурна, потече и изцапа дрехите му. Очите и устатата му бяха широко отворени. Болка изкриви чертите му. Той пусна клона, който се понесе надолу през въздуха, като перо. Ръцете се отпуснаха край тялото му, а краката му се огънаха. Мътен, мъртвешки блясък пропълзя в очите му. Той рухна на земята. Клонът падна и подскочи два пъти, после застана неподвижно.

Рейко притисна ръка към устата си. До нея, стиснал камата, с невярващ поглед, стоеше Масахиро.

Устата на Каджикава се изкриви нагоре в усмивка, после се изви надолу в гримаса, усмивка, после гримаса, детинска радост, после мъртвешки ужас. Ръката, с която държеше пленника си, се отпусна и шогунът се сгъна надолу като бамбукова щора.

Силен рев, като от ранено животно, заглуши възклицанията на тълпата. Янагисава се олюля по стъпалата и падна до сина си. Придърпа Йоритомо в скута си и започна да вика в безжизненото му лице.

Хирата беше втрещен от последствията на едно толкова тривиално действие — клон, избран случайно и хвърлен напосоки.

Тълпата се движеше край него, блъскаше го, притискаше го във вълната на масовия шок. Той се обърна към тайното общество.

Тахара се усмихна така, сякаш изрече: Нали ти казах.

— Йоритомо! — крещеше Янагисава, прегърнал сина си в обятията си. — Йоритомо!

Ужасът беше като студена желязна клетка, смазваща ребрата му, сърцето му. Никой друг не говореше. Тълпата притихна. Чуваше се единствено звукът на капеща вода. Ледът по дърветата и двореца започна да се топи. Янагисава галеше Йоритомо по бузите, които бяха преbledнели. Прилошаваше му от ужас. Притисна врата на Йоритомо в безплоден опит да спре кървенето.

— Говори ми!

Йоритомо не продумваше и не помръдваше. Янагисава не виждаше нищо друго, освен своето собствено ужасено лице, отразено в непроницаемите очи на сина си. Йоритомо беше мъртъв.

— Не! — изкрещя Янагисава.

Неверие и отрицание отминаха за миг.

Цялото значение, всичката надежда и едничкото щастие на живота му бяха изчезнали.

Скръбта порази Янагисава като буря, изригнала от дълбините на душата му. Всички досегашни грижи изведнъж му се сториха нищожни. Не го интересуваше, че е загубил предимството си пред своите врагове, своя потенциален наследник на режима Токугава, своя шанс да управлява Япония. Всичко, което искаше, беше да си върне сина, неговия красив, любим Йоритомо да бъде отново жив. Но цялата му власт, всичките му хитри схеми не можеха да възкресят мъртвия. Янагисава отметна глава и започна да вие.

През бурята на скръбта му запищя примитивно желание да отмъсти на някой друг, когото да обвини вместо себе си.

* * *

Сано гледаше зяпнал от ужас в Янагисава и Йоритомо.

Никога не би могъл да предположи, че Йоритомо ще опита да предприеме такава неочаквана атака срещу Каджикава. Мислеше го за прекалено плах. Този младеж беше намерил кураж! Това беше толкова

дръзко, безразсъдно смело! Съжаление и състрадание обхванаха Сано. Чудеше се какво по-различно би направил той и се прокле, че допусна това да се случи.

Цялото зло в Йоритомо бе погребано, а заедно с него — и всичко добро.

Йоритомо и Янагисава представляваха странна жива картина, колкото зловеща, толкова и мъчителна. Кръвта на младежа багреше леда край тях в яркочервен, странно красив цвят. Скръбта беше превърнала Янагисава от безжалостен политик в трагична фигура, баща, оплакващ своя мъртъв син. Засрамен да гледа голите емоции на врага си, Сано обърна вниманието си към Каджикава.

Той свали окървавения си меч. Гледаше така, сякаш не можеше да повярва какво е направил. Изглежда, не забелязваше, че е пуснал шогуна, който се бе свлякъл на земята. Масахиро, Рейко и самият Сано бяха прекалено слисани, за да помръднат.

Шогунът запълзя встрани от Каджикава, по посока на тълпата. Едва сега Каджикава осъзна, че заложникът му бяга.

— Върни се тук! — извика той.

Втурна се след шогуна, наведе се и хвана подгъва на робата му. Шогунът се задърпа като куче на каишка. Копринената тъкан се изплъзна от ръцете на Каджикава. Шогунът драскаше като обезумял напред.

Сано се втурна да му помогне. Каджикава замахна с меча си по шогуна. От тълпата екнаха викове. Каджикава загуби равновесие, подхлъзна се върху топящия се сняг и пропусна целта.

— Достатъчно! — каза Сано, докато войниците бързаха към него на помощ. — Пусни този меч!

— Стой настрана! Остави ме на мира! — Каджикава замахна с меча срещу Сано.

Сано отскочи и избягна удара. Посегна за меча си, но ръката му докосна само празния въздух. Двамата с Каджикава се завъртяха край шогуна, който пищеше, докато Каджикава сечеше с меча си срещу Сано. Сано се навеждаше и финтираше. Той се опитваше да подмами Каджикава по-далече от шогуна, но войниците ги бяха обградили. Сано успя да сграбчи китката на Каджикава и в този момент шогунът го хвана за крачола. Сано се препъна и полетя надолу.

Каджикава изпищя и диво закълца срещу Сано. Острието му свистеше близо до шогуна. Сано се изтърколи, за да избегне сечащите удари, и се хвърли напред, в опит да предпази шогуна от тях с тялото си. Няколко войници атакуваха Каджикава, а други хванаха шогуна. Каджикава се завъртя и замахна към нападателите си. Сано с мъка се изправи на крака и видя, че Янагисава вдига глава. Той гледаше над тялото на мъртвия си син право в него. Сълзите шуртяха от очите му като река. Яростта и омразата в тях бяха толкова интензивни, че Сано имаше чувството, че е овъглен от пламъци. Янагисава отпусна тялото на Йоритомо на земята и се изправи. Той изтича до един от войниците, които удържаха назад тълпата. Извика му някаква заповед. Войникът му подаде меч си.

Стражите махаха с мечове срещу Каджикава. Той парираше, избягвайки раняване с чистия късмет на глупака, и отново настъпваше към шогуна. Сано тъкмо щеше да се включи отново в битката, когато чу Рейко да вика: „Внимавай!“

Сано видя как Янагисава се носи срещу него, крещейки думи, примесени с ридания. Лицето му беше грозно разкривено от ярост. Той стискаше меч с две ръце над главата си. Сано се изправяше пред последното си изпитание, в открита битка с Янагисава, битка, за която се готвеше от четиринадесет години, и беше невъоръжен.

Докато Сано се оглеждаше за оръжие, което би могъл да използва, Янагисава профуча край него.

— Моят син е мъртъв. Аз ще убия твоя! — изкрещя той и хукна към Масахиро.

В ужаса си Сано видя страха по лицата на съпругата и сина си. В един вихрен миг бедата на четиридесет и седемте *ронини* стана драстично лична за Сано. Дългът изискваше да отиде при шогуна, да защити своя господар. Бащинството изискваше да защити сина си. Можеше ли да избере човека, който означаваше най-много за него, пред господаря, на когото и дължеше най-висшата си лоялност?

Сано разпозна дилемата, но нямаше време да преомисля какво да направи. Хирата се изтръгна от тълпата, изтича до Каджикава и изрева. Мистичната мощ се излъчваше от него като хало от трептяща топлина. Каджикава го видя, замръзна, после отстъпи назад от шогуна. Шогунът припълзя към войниците и се хвърли в ръцете им.

Моментът отмина. Шогунът бе спасен. Сано се спусна да спаси сина си.

* * *

Крецейки проклетия, Янагисава замахваше с меча срещу Масахиро. Момчето парираше с камата си, но макар да бе добър боец за възрастта си, не можеше да се мери с полудял, озверял, настървен да убива възрастен мъж. Силата на ударите, нанасяни от Янагисава, го изтикаха назад. Късото му острие беше допълнителен минус.

Рейко изпищя и се хвърли между Масахиро и Янагисава. Тя не се и замисляше за своята собствена безопасност. Единственото, което имаше значение, беше синът ѝ. Масахиро я блъсна встрани, за да я предпази. Рейко падна. Левият ѝ лъкът се удари толкова силно в леда, че болката я прониза чак до костите на врата и черепа. Зрението ѝ се замъгли.

Янагисава нанесе удар, който запрати камата на Масахиро във въздуха и събори момчето на земята. Зъбите му бяха стиснати, устните му — издърпани назад в отвратителна усмивка. Целият беше покрит с кръвта на Йоритомо. Масахиро се търкаляше ту на една, ту на друга страна, докато Янагисава удряше и удряше срещу него.

— Спри го! — извика Рейко на Сано.

Сано дотича с цялата бързина, на която бе способен. Той се хвърли върху гърба на Янагисава. Стисна китката на ръката, с която той държеше меча, и същевременно хвана лявата му ръка и я извъртя назад. Янагисава ругаеше и се боричкаше. Сано изви китката му. Янагисава изпищя от болка, но все още здраво държеше оръжието. Сано се бореше да го надвие и да го усмири. Каджикава парираше войниците. Другите войници удържаха назад тълпата, която прииждаше и се бушуваше хаотично.

Рейко се обърна към Масахиро.

— Добре ли си?

Масахиро вече беше на крака.

— Да, майко. А ти?

Ръката я болеше, сякаш беше счупена, но тя трябваше да помогне на Сано. Той се бореше с Янагисава, който се гърчеше и

извиваше, и се опитваше да го ритне в краката.

— Добре съм — Рейко видя камата си, която Янагисава бе избил от ръката на Масахиро. Беше паднала близо до двореца. Тя се втурна към нея, грабна я и я насочи към корема на Янагисава.

— Пусни меча или ще те намушкам!

Янагисава замръзна, очите му се разшириха. Стомахът му се сви, когато острието на камата го докосна.

Пръстите му се отпуснаха. Мечът издрънча на земята. Рейко го гледаше втренчено, като хипнотизирана. Никога досега не се бе намирала толкова близо до Янагисава. Макар да го познаваше от всичко, което Сано ѝ бе разказвал, тя никога не го беше срещала лично и не беше разменила дори и дума с него. Беше шокирана, защото пред нея стоеше просто човек. Той пое дъх. Очите му бяха червени от сълзите, пролени за сина му. По кожата на лицето му имаше петна и бръчки. Тя усети мириса на потта му. Този демон, най-злият враг на нейния съпруг, който тормозеше семейството ѝ от години и току-що се бе опитал да убие нейния син, беше смъртен също като нея.

— Ще те убия — каза тя с глас, толкова възбуден и опресекващ от ярост, че не можа да си го познае. — Ще те накарам да платиш за всичко, което си ни причинил.

На лицето на Сано, подаващо се зад Янагисава, се изписа ужас.

— Недей — каза той. — Ти го обезоръжи. Това е достатъчно.

— Не, не е! — всички мускули на Рейко бяха напрегнати до краен предел, готови да забият камата до дръжката.

— Убий го! — Масахиро скачаше напред-назад от вълнение.

Янагисава се усмихна със странно удовлетворение.

— Давай, госпожо Рейко. Никога друг път няма да имаш този шанс.

— Не го слушай — умолително каза Сано.

— Той ще бъде опасност за нас, докато е жив — каза Рейко объркана, защото Сано искаше да я спре да направи това, което трябваше да се направи. — Трябва да се отърва от него веднъж завинаги.

— Браво на теб, госпожо Рейко — Янагисава пое тежко дъх, а усмивката му си остана на лицето. — Съпругът ти няма този кураж. Ти го имаш.

— Той иска да го направиш — предупреди я Сано. — Защото ще те осъдят на смърт заради това. А също и мен. А също и Масахиро.

— Точно така, госпожо Рейко — каза Янагисава и се изсмя, макар че страхът стискаше гласа му.

— Но ти няма да си наоколо, за да се насладиш на наказанието ни — Рейко беше вбесена от подигравките му. — Ти ще бъдеш мъртъв.

По лицето на Янагисава отново рукнаха сълзи. Усмивката му се изпълни с болка.

— Все ми е едно. Сега, когато Йоритомо е мъртъв, нищо няма значение. С удоволствие ще умра, за да бъдем заедно.

Дали не заиграваше със съчувствието ѝ, опитвайки се да спаси живота си? Или наистина искаше тя да сложи край на нещастията му? Напук на себе си, Рейко съжаляваше Янагисава. Той бе загубил детето си. Скръбта му беше искрена. Тя го бе превърнала от злодей в човек, който заслужаваше съчувствие. Рейко се поколеба.

Очите на Янагисава я умоляваха. Шумът от тълпата стана по-силен. Група войници успя да обгради Каджикава. Шогунът, вече в безопасност сред телохранителите си, посочи към него и закрещя заповеди. Каджикава зарида, осъзнавайки, че не му е останало нищо, срещу което да спазари спасението си. Войниците настъпиха срещу него, за да го хванат, но в този миг той се обърна и хукна към двореца, към Рейко.

Его го човека, виновен за нападението над баща ѝ. С усилие, което изтръгна сякаш цялата ѝ душа, Рейко се откъсна от Янагисава. Тя стоеше пред стъпалата, които водеха към вратата. Наблюдаваше как Каджикава тича към нея, останал без дъх, тежката му глава се поклащаше, краката му подскачаха, ръкавите му се развяваха, очите му бяха подивели от паника. Беше ѝ се сторил по-голям, когато го бе видяла да държи шогуната като заложник в стаята, пълна с хора, вързани и хвърлени на земята. Сега, докато бягаше отчаяно от преследвачите си, Рейко забеляза колко е дребен и незначителен. Той не беше нищо друго, освен един жалък страхливец!

Когато приближи до Рейко, той замахна с мечта си към нея.

— Махай се от пътя ми!

Но незначимостта му не намаляваше престъплението, което бе извършил. Това, че неговите злодейства бледнееха в сравнение с Янагисава, не извиняваше Каджикава. Рейко почувства как вековете на

самурайското наследство се надигат като пламтяща приливна вълна в кръвта ѝ.

Каджикава бе почти до нея. Силуетите на войниците, тичащи зад него, се размиха във фона. Ревът на тълпата заглъхна. Светът се състоеше само от нея и от Каджикава. Тя нямаше нужда да мисли, преди да действа. Цял живот бе практикувала бойни изкуства и сега бе готова за този момент. Инстинктът пое командата над тялото ѝ.

Рейко замахна с камата си.

39. ГЛАВА

След погрома Сано пое контрола над ситуацията. Всички останали бяха прекалено шокирани. Макар той самият все още да беше замаян от събитията през този ден, нареди на войниците да разпръснат тълпата и да доведат дворцовите лекари при шогуна. Изпрати слуги да почистят стаята му и се погрижи мъртвите да бъдат вдигнати. Всички му се подчиняваха поради липсата, на какъвто и да е друг авторитет. Служителите се върнаха към задълженията си, войниците — на поста си. Тъжно шествие се изви през портата — носачите изнасяха три носилки, с труповете на Каджикава, Ихара и Йоритомо. Янагисава придружаваше сина си. Сълзи се стичаха по лицето му, той се препъваше като слепец. Сано тръгна към къщи с Рейко, Хирата и детективите Маруме и Фукида, през странно пустия, тих замък.

Бледо слънце и късчета синева се показаха през облаците на небето. Ледени чаршафи се плъзгаха от покривите. От дърветата и первазите капеше вода и се стичаше надолу по оградените пасажи, през които бавно вървяха Сано и спътниците му. Кристалният свят се топеше в локви, кал и киша.

— Голямо представление беше — каза Маруме.

— Хората ще говорят за това и след сто години — добави Фукида.

Сано долови пресилената нотка в техния хумор. Те бяха не по-малко потресени от него. Рейко направо зададе въпроса, който се въртеше в умовете на всички:

— Какво ще се случи с мен?

Лицето ѝ беше изопнато, уплашено. Масахиро държеше ръката ѝ. Всички присъстващи разбираха сериозността на ситуацията: тя беше вдигнала оръжие вътре в замъка Едо, беше убила човек и заплашила дворцовия управител. Това със сигурност щеше да има последствия.

Както и смъртта на Йоритомо.

Маруме и Фукида гледаха в паважа, вместо да отговорят на въпроса на Рейко. Хирата витаеше в някакви свои си, мрачни лични грижи.

— Съмнявам се, че ще бъдеш наказана. Никой няма да застане срещу теб в полза на Каджикава. А и аз ще те защита — каза Сано.

Рейко се насили да се усмихне, преструвайки се, че се е успокоила.

— Поне мистерията за вендетата е разрешена. Висшият съд може да реши съдбата на четиридесет и седемте *ронини*.

40. ГЛАВА

Повече от два месеца след като четиридесет и седемте *ронини* бяха убили Кира, процесът най-накрая се състоя в приемната зала на имението Хосокава. Сано бе коленичил от едната страна на подиума, на който в редица се бяха настанили съдиите от Висшия съд. Магистратът Уеда заемаше централното място на сцената.

Синините по лицето му бяха избледнели, макар че раната на главата му беше оставила грозен белег. Когато заговори, гласът му беше силен и ясен.

— Събрали сме се, за да произнесем присъда по случай за вендетата, извършена срещу Кира Йошинака от бившите васали на владетеля Асано.

Четиридесет и седемте *ронини* бяха коленичили в четири редици под подиума, на платнище, покрито с бял пясък: импровизирано *ширасу* — белия пясък на истината, типичен за съдебните зали — върху него настаняваха обвиняемите. Това беше най-голямото *ширасу* в Япония, за най-големия процес в историята. Оиши седеше в предната редица, а синът му Чикара — зад него. Всички мъже бяха облечени в официални черни копринени одежди. На лицата им имаше еднакви, стоически изражения. Сано отново почувства, че те са като едно същество. Той почти можеше да чуе как пулсовете им бият в унисон. Гледаха право напред към съда, без да обръщат внимание на зрителите, които се тълпяха пред вратата. Сред тях имаше служители от всички правителствени отдели. Те искаха да бъдат сред първите, които ще чуят присъдата. Бяха също така тихи и неподвижни, както и четиридесет и седемте *ронини*.

— Това е безпрецедентна ситуация — продължи магистратът Уеда. — Вендетата не само е била извънредно жестока и непозволена от закона, но и има много аспекти, които повдигат много въпроси. Тъй като ние, съдиите от този съд, имахме големи затруднения в установяването на това какво всъщност се е случило, не бяхме в състояние да стигнем до консенсус за справедлива присъда. Досега.

Сано почувства как напрежението се покачва, грохотно усещане, сякаш изпод земята всеки миг щеше да избухне вулкан. Трябваше да се насили да диша. Всяко разследване, което бе правил, бе довеждало до тревожни и сложни последици, но никога досега съдбата на толкова много хора не бе зависила от неговите действия. Този път той бе упражнил повече въздействие над съдбата, отколкото при предишните си казуси, защото беше моделирал закона така, че да пасне на неговата собствена идея за справедливост.

Беше твърде късно да се пита дали е постъпил правилно.

— Най-сетне знаем истината — заяви магистратът Уеда.

Четиридесет и седемте *ронини* не реагираха, но главите на зрителите се обърнаха към Сано. Той беше разказал на съда историята за вендетата. Съдиите я запазиха в тайна от всички останали, освен от шогуна, но много хора знаеха някои подробности — тези, които бяха присъствали на изповедта на Каджикава; членовете на клана Хосокава; Съвета на старейшините. Верни и неверни версии на историята се ширеха из Едо. И много хора знаеха, че на Сано се пада заслугата за изваждането на истината на бял свят.

— Безпрецедентна ситуация изисква безпрецедентен отговор — каза магистратът Уеда. — Затова ние решихме да не издаваме обикновена присъда.

И за това решение заслугата отново се падаше на Сано. Той го беше предложил на съдиите и след като го дискутираха яростно в продължение на два месеца, те се съгласиха, че то е най-добрият курс на действие.

Шепот на изненада премина през публиката. Четиридесет и седемте *ронини* останаха невъзмутими: Сано им беше казал за решението преди три дни, веднага след като то бе прието.

— Ще позволим на вас, обвиняемите, сами да решите своята собствена съдба — каза магистратът Уеда. Публиката изведнъж вдигна такава врява, че той трябваше да повиши глас. — Вече постанових всички вие да погледнете в душите си и да оставите честта и съвестта си да бъдат ваши водачи при взимането на решение дали да бъдете наказани със смърт, или да бъдете оправдани и освободени.

Инспектор генерал Накае и владетелят Набешима стискаха устни. Интендантът Огивара и министър Мотоори, поставил счупения си крак на възглавница, кимнаха. Магистратът Уеда беше имал

достатъчно време да убеди всички съдии, че планът на Сано е най-добрият начин да се успокои полемиката и да се попречи на поддръжниците на четиридесет и седемте *ронини* да започнат война с техните хулители. Най-накрая той и неговите съюзници бяха успели да надделеят над фракцията на Янагисава, която бе потънала в хаос.

След погребението на сина си Янагисава се бе затворил в имението си и никой не го беше виждал или чувал оттогава.

— Решихте ли? — попита магистратът Уеда четиридесет и седемте *ронини*. Бяха им дадени три дни, за да обсъдят въпроса помежду си.

— Да, почитаеми магистрате, решихме — каза Оиши с висок, ясен глас.

Шумът стихна в трепетно очакване.

— Тогава кажете ни вашето решение — нареди магистратът Уеда.

Оиши заговори с равен тон, лишен от всякаква мелодраматичност.

— Ние сме горди от факта, че с убийството на Кира изпълнихме дълга си към нашия господар. Сигурни сме, че това беше правдиво.

Сано бе съгласен от цялото си сърце. Той не бе успял да докаже, че Кира е имал намерение да унищожи владетеля Асано и да открадне златото му, но много хора бяха предложили услугите си с разкази за това как Кира ги е наранявал и унижавал и как се е наслаждавал на техните страдания. Оиши и Каджикава бяха само едни от множеството.

— Но след като се вслушахме внимателно в съвестта си, осъзнахме, че нашите мотиви съвсем не бяха толкова недвусмислени и честни, както претендирахме — каза Оиши. — Аз самият таях лична омраза към Кира. Това изигра голяма роля в решението ми да предприема вендетата. И аз не съм единственият, който смеси личните проблеми с дълга. Някои от нас виняха Кира за трудния си живот и за позора си. Други бяха ядосани на целия свят и пламенно желаеха да си го изкарат, на каквато и да е мишена. Мнозина мислеха, че няма за какво да живеят, и искаха да си заминат сред пламъците на славата.

Оиши замълча, преглътна и се напрегна, за да овладее емоциите си. Сано почувства изгаряща буца в гърлото си. Останалите четиридесет и шест *ронини* слушаха, вперили сериозните си погледи в Оиши. Той сякаш почерпи от тях сила да продължи.

— Нашите мотиви изобщо не бяха толкова чисти, колкото изисква Бушидо. Ние не следвахме истински Пътя на война; ние следвахме своите собствени егоистични сърца. Макар че извършихме най-висшия акт на лоялност, ние сме престъпници в основата си и позор за титлата самурай. Нашата вендета доведе до ситуация, в която бе застрашен животът на шогуна. Затова... — той пое дълбоко дъх и бързо изрече: — Ние решихме да извършим сепуку.

Приглушени възклицания се надигнаха из публиката. Магистратът Уеда изглеждаше тъжен, но удовлетворен.

— Тъй да бъде — каза той. — Вашето решение е присъдата на съда.

Останалите съдии смаяно заклатиха глави. Те бяха очаквали, че четиридесет и седемте *ронини* ще сграбчат свободата. Сано не беше очаквал нищо. Той чувстваше смесица от страхопочитание и печал. Независимо от всичките си човешки недостатъци, Оиши и хората му бяха пожертвали живота си в името на честта. На Сано му се стори, че тяхното решение е било взето с оглед на някои други съображения, извън тези, които бе посочил Оиши. Неоспорим факт беше, че те не се бяха подчинили на шогуна. И той щеше да ги осъди на смърт — дори и ако това означаваше да отмени решението на Висшия съд — иначе щеше да загуби авторитет. Сега нямаше да му се налага да взима такова трудно решение, с което да заобиколи институцията, която сам бе създал. Четиридесет и седемте *ронини* го бяха взели вместо него. В крайна сметка те бяха изпълнили дълга си към него.

Те бяха истински герои, образец на самурайската лоялност, пример за Бушидо, въпреки че се нарекоха престъпници. Каква трагедия бе, че трябваше да умрат!

— Благодарим на почитаемите съдии — каза Оиши с твърд глас. — Извинете ни за тревогите, които причинихме.

— Приема се — с глас, натежал от примирение, магистратът Уеда каза: — Вашето ритуално самоубийство ще се състои утре сутринта.

Събранието се поклони. Сано обходи с поглед четиридесет и седемте *ронини*. Той се взря най-дълго в Оиши и Чикара. Баща и син щяха да умрат заедно. Сано си представи себе си и Масахиро в същото положение. Примигна, за да прогони видението, но тъмнината му остана да висне над него.

— Висшият съд се разпуска — каза магистратът Уеда.

41. ГЛАВА

Призовката дойде месец след смъртта на четиридесет и седемте ронини. Толкова време беше отнело на шогуна, за да се възстанови от своето изпитание. Бе прекарал времето в покоите си, заобиколен и обгрижван от лекари и свещеници, без да допуска никой друг. Замъкът Едо гъмжеше от слухове. Някои говореха, че шогунът умира; други казваха, че той ще абдикира; трети шушукаха, че предстои огромна чистка и реорганизация във властта. Сано не знаеше на кого да вярва, ако изобщо можеше да се вярва на всички тези приказки.

Когато пристигна в приемната зала на двореца, подиумът беше празен. На гоблена, окачен зад него, бяха изобразени вишневи дървета с розови цветове, подходящо за сезона с ободряващите си багри. Янагисава бе коленичил под подиума. Сано го виждаше за първи път след деня на смъртта на Йоритомо. Янагисава напълно се бе оттеглил от политиката.

Сано коленичи на безопасна дистанция от него. Янагисава се обърна. Беше толкова отслабнал, че тялото му приличаше на скелет под тъмнозелената му дреха. Остри кости стърчаха през восъчната кожа на лицето му. Очите му бяха оградени от сенки, а устните му — изранени. Сано си помисли за Оиши и Чикара. Запита се дали Янагисава би сменил мястото си с тях, ако можеше. Ако Масахиро умреше, щеше ли да понесе той самият да продължи да живее?

Шогунът се качи със ситни стъпки на подиума, придружен от двама юноши. Когато седна, те коленичиха от двете му страни. Техните румени, нежни лица и мили усмивки бяха напълно еднакви. Все пак поне единият от слуховете бе верен, забеляза Сано — новите фаворити на шогуна бяха близнаци. Сано погледна към Янагисава. Колко ли ужасно беше за него да види, че Йоритомо е бил заместен толкова скоро.

Докато се покланяше на шогуна, Янагисава изглеждаше безразличен към всичко останало, освен към своята собствена мъка. Сано също се поклони, забелязвайки, че единият от другите слухове не

беше верен: шогунът не умираше; всъщност изглеждаше по-здрав, отколкото обикновено. Разрезът на врата му беше зараснал.

Два месеца почивка от дворцовите задължения му се бяха отразили добре.

— Простете ми, че, тъй, че ви накарах да чакате толкова дълго, за да ме видите — формалната усмивка на шогуна издаваше колко малко го е грижа за чувствата на всички останали, освен за неговите собствени.

— Разбира се, Ваше Превъзходителство — учтиво отговори Сано, макар че напрежението го убиваше, Янагисава не каза нищо.

— Предполагам, че вие, тъй, мислите, че съм забравил какво се случи последния път, когато бяхме заедно — изражението на шогуна стана заядливо. — Е, не съм.

Янагисава гледаше през шогуна, сякаш го нямаше там. Сано се приготви за удара.

— Ти — каза шогунът, посочвайки Сано, — ме предпази от Каджикава. А съпругата ти го уби — той засия. — Тя ми спести този проблем. Вие и двамата наистина ми служихте много добре.

Сано беше облекчен, че Рейко явно няма да бъде наказана и че семейството им ще остане заедно. Шогунът беше направил връзка между разследването, проведено от него, и отчаяния акт на Каджикава.

— Докато ти... — шогунът изви кръвнишки поглед към Янагисава. — Ти напълно, тъй, си загуби ума! Ти ядоса Каджикава. Ти сам се докара дотам да ти запушат устата, за да не можеш да говориш в моя защита. Ти беше безполезен!

Янагисава не направи никакви възражения, когато шогунът каза: — Освобождавам те от поста на дворецов управител. А и ти така или иначе, тъй, занемари задълженията си напоследък.

Сано ги бе поел, защото правителството просто се нуждаеше от дворецов управител начело на властта.

— Понижавам те на, тъй, поста на мой трети главнокомандващ. Ще освободиш незабавно резиденцията си — тук шогунът злостно добави: — Трябва да се смяташ за щастливец. Ако не беше дългото ни приятелство, щях да те изхвърля завинаги от режима.

Грубостта на шогуна стигаше до крайност, която Сано не можеше да възприеме. Янагисава бе загубил сина си, а шогунът не му предлагаше дори една думица на съчувствие. Не си ли спомняше, че

Йоритомо умря, опитвайки се да спаси живота му? Сякаш бе забравил, че той изобщо е съществувал някога. Обръщането му против Янагисава беше обида, която още повече щеше да задълбочи раната му.

— Да, Ваше Превъзходителство — гласът на Янагисава пресекуваше, лишен от сила глас на един остарял човек.

— Сано *сан*, ти поемаш поста на дворецов управител — каза шогунът. — Можеш да се върнеш обратно в имението си. Хирата *сан* отново ще бъде главен следовател.

Сано се поклони и благодари на шогуна, но триумфът му от това, че двамата с Хирата са спасени и реабилитирани, не беше пълен, защото съжеляваше Янагисава.

— Това е всичко — каза шогунът, галейки пригладените глави на близнаците. — Свободни сте.

Янагисава излезе от стаята като в транс. Сано го последва. Вече отвън, той понечи да му каже, че съжелява за Йоритомо. Но погледът в очите на Янагисава го накара да замлъкне. Яростта, ненавистта и мъката се бяха трансформирали в нещо по-смъртоносно от всичко, което Сано бе виждал досега.

Някой ден ще ти се иска съпругата ти да ме беше убила.

Янагисава се обърна и тръгна. Посланието му бе предадено, без да изрече и дума.

* * *

Имам добра новина — каза госпожа Уакаса на Рейко. — Кланът на *даймио* Тодо е много заинтересуван от вашето предложение. Те ме помолиха да организирам *миай*. *Миай* беше ритуалът за първата среща между бъдещата булка, бъдещия жених и техните семейства. — Да действам ли?

— Да. Това е чудесно! Благодаря ти — Рейко наля чай и подаде чашка на госпожа Уакаса. Навън градината сияеше от розовите вишневи цветчета. Масахиро, Акико и децата на Хирата тичаха из нея и гонеха падащите листенца. — А каква е лошата новина?

— Няма такава — каза госпожа Уакаса. — Щастието явно ще се усмихне на съпруга ти, както чувам. Хората са доволни, че той е уредил тази работа с четиридесет и седемте *ронини*.

Но Рейко не можеше да се чувства щастлива от изхода. Четиридесет и седем души бяха мъртви и оплаквани от тези, които бяха оставили зад себе си.

В деня след тяхното ритуално самоубийство Рейко бе отишла да види госпожа Асано и Укихаши. Завари двете жени заедно в манастира. Когато им поднесе съболезнованията си, госпожа Асано каза:

— Не мисля, че те трябваше да умрат. Но това беше техен избор, затова не мога да го оспорвам. Винаги ще им бъда признателна, че отмъстиха за моя съпруг.

— А аз съм признателна на вас, господарке Рейко, за това, че ме събрахте отново с Оиши — каза Укихаши. — Поне се разделихме с любов, вместо с гняв.

Рейко се поклони.

— Аз ви благодаря за помощта. Без нея съпругът ми нямаше да успее да доведе нещата до мирен край — преди да си тръгне, тя попита: — Ще се оправите ли?

— Да — каза Укихаши, макар че очите ѝ бяха пълни със сълзи и Рейко знаеше колко много скърби за сина си и за съпруга си. — Свещениците в храма Сенгаку са много добри. Изпращат ми част от подаянията, които събират. Дъщерите ми и аз вече не трябва да работим.

Гласът на госпожа Уакаса я върна обратно в настоящето.

— Какъв късмет за твоя съпруг — Янагисава повален долу, без да може да мръдне. Дори не можех и да си представя, че ще видя нещо подобно.

Но случилото се с Янагисава не можеше да зарадва Рейко, не повече от съдбата на четиридесет и седемте *ронини*. Те поне бяха избрали сами собствената си участ. Янагисава беше претърпял най-ужасната катастрофа, която един родител може да си представи — смъртта на собственото си дете. Рейко не би пожелала това никому.

— Ще се посъветвам с моя астролог за най-благоприятната дата за *миай* — каза госпожа Уакаса и си тръгна.

Миай беше просто формалност. Семействата вече се познаваха и Рейко харесваше дъщерята на Тодо, хубаво, мило, интелигентно момиче. Масахиро вече беше все едно като сгоден. Рейко можеше да е

доволна поне от това. Но една недовършена работа виснеше над нея като облак.

Тя все още чакаше да научи последствията от своите действия в двореца. Когато през онзи ден се бе върнала у дома, тя откри, че Окару е напуснала. Оттогава не я бе виждала. Чудеше се какво се е случило с момичето и чувстваше вина заради начина, по който се бе отнесла с нея. И макар че напрежението между Рейко и Масахиро бе изчезнало, Рейко знаеше, че Окару му липсва.

В този момент лейтенант Танума влезе в стаята.

— Имате посетител, който моли да ви види. Окару е. Тя е долу, при портата на замъка.

Рейко бе изненадана; сякаш мислите ѝ бяха извикали момичето.

— Доведи я.

След малко Окару влезе.

— Господарке Рейко! — широко разперила ръце, тя се усмихваше, сякаш се бяха разделили като най-добри приятелки. — Толкова съм щастлива да ви видя отново — тя коленичи и се поклони.

— И аз съм щастлива да видя, че изглеждаш толкова добре — каза Рейко облекчена, защото Окару явно не бе страдала, след като си беше тръгнала. Всъщност беше по-красива от всякога. Бузите ѝ бяха румени като вишневите цветчета, щамповани по новото ѝ кимоно.

— Къде беше?

— Двете с Гоза се върнахме в хана. Съдържателят ни позволи да останем, защото никой не знаеше, че сме там — Окару се усмихна тъжно. — Научих си урока да не приказвам пред продавачите на новини.

— Но как...?

— Как можем да си го позволим? О, Гоза работи в една чайна, където се провеждат състезания на жени сумистки — каза Окару. — Тя участваше в мач през нощта, когато баща ви бе нападнат.

Още една мистерия се разреши. Ето го алибито на Гоза и причината за кръвта по дрехите ѝ, за която Масахиро бе казал на Рейко.

— Не можем да ви го кажем, защото женското сумо е незаконно и се страхувахме да не ви вкараме в беля — обясни Окару. Правителството периодично издаваше декрети срещу борбите по сумо, които после биваха анулирани.

— А защо Гоза има татуировки на китките? — попита Рейко. Масахирос й беше казал и за тях.

— Била е арестувана за кражба на храна, когато е била дете. Но много скоро тя няма да има нужда нито да краде, нито да работи, за да издържа мен и себе си. Защото... — тя замълча за миг, грееща от радост. — Аз се омъжвам!

Рейко бе изумена. Само преди два месеца тя беше влюбена в Оиши, с разбито сърце, защото той я бе отритнал. Сега си бе намерила някой друг.

— Кой е той?

— Казва се Джихей. Има си собствен мебелен магазин. Той е богат и хубав и не е прекалено стар — бърбеше Окару. — Той е толкова добър с мен! Ние сме безкрайно влюбени! Толкова съм щастлива!

— Къде го срещна? — попита Рейко, впечатлена от бързината на Окару.

— Магазинът му е близо до хана и той ме видял в деня, когато тълпата ме преследваше. Сметнал, че съм много красива, и се влюбил в мен от пръв поглед. Не могъл да ме забрави. И след като се върнах в хана, един ден надникнах в дюкяна му. Като ме видя, се втурна навън и ми се представи, и аз също се влюбих в него. Окару се изчерви и се изкикоти.

Рейко се чудеше дали една любовна връзка, осъществена с такава скорост, може да донесе трайно щастие. От друга страна, много уредени бракове не го постигаха.

— Хубаво. Радвам се, че ще се наредиш добре — каза й тя. Но тя не можеше да не мисли за Оиши, който бе забравен толкова скоро.

Сълзи замъглиха очите на Окару.

— Аз обаче никога няма да забравя Оиши — тя се усмихна тъжно. — Ако не беше той, нямаше да дойда в Едо и никога нямаше да срещна Джихей. По някакъв начин той ни събра. Посетих гроба му в храма Сенгаку, благодарих му и се помолих за душата му. Ходихте ли там?

— Все още не — каза Рейко. — Съпругът ми ще ме заведе утре.

— Преди да кажа сбогом, искам да ви благодаря за вашата доброта — каза Окару. — Вие ми помогнахте, когато нямаше никой друг, към когото да се обърна.

— Дребна работа — каза Рейко, зарадвана, че Окару не ѝ е обидена.

— Може ли да помоля за още нещо...?

— Какво е то?

— Масахиро беше много добър към мен. Може ли да се сбогувам с него?

— Разбира се — Рейко не мислеше, че това може да навреди. — Той е навън.

Веднага след като Окару излезе, влезе Чийо, която бе дошла на гости.

— Чу ли това?

Чийо кимна.

— Не можах да се сдържа да не подслушвам!

— Какво мислиш?

— Мисля, че макар много хора да пострадаха заради проблема с четиридесет и седемте *ронини*, Окару успя да се приземи на краката си — Чийо говореше с раздразнение, но и с възхищение.

— Определено — печално каза Рейко. — Ти беше права, че тя ще се окаже голяма беля.

— Ти пък беше права да действаш съобразно информацията на Окару за вендетата — побърза да каже Чийо. — Разкриването на истината е важно, без значение каква е цената.

Те се усмигнаха една на друга. Рейко се радваше, че Окару не е останала завинаги между тях. Приятелството им беше устояло на различията в мненията и беше станало по-силно, защото и двете бяха успели да оценят другата гледна точка.

* * *

Масахиро чу Окару да вика името му и я видя да върви към него под вишневите дървета. Сърцето му литна. Той чувстваше празнина в него, откакто тя си бе заминала. Беше обмислял да я потърси, но срамът за онова, което се бе случило, докато тя живееше у тях, го спря. Притесняваше се не само от това, че майка му ги бе хванала заедно; чувстваше и вина заради Гоза, татуировките, кървавите дрехи и факта, че беше разказал за тях със закъснение на родителите си, защото

искаше да предпази Окару. Това беше неговият първи, тревожен опит в разделението на лоялността му. Сега беше доволен, че не бе тръгнал след Окару, защото въпреки че му се усмихваше и протягаше ръце, той знаеше, че тя не чувства към него същото, което той чувства към нея.

Тя не беше влюбена и никога нямаше да се влюби в него.

— Здравсти! Помниш ли ме? — каза весело Окару.

Масахиро беше толкова съкрушен, че единственото, което можа да направи, беше да кимне. Тя го мислеше за дете, като Акико, Таеко и Тацуо, които тичаха и си играеха наоколо.

— Чувствах се зле, защото си тръгнах, без да се сбогувам с теб — каза Окару.

Тя беше дошла да се сбогува сега, осъзна Масахиро. Болката вътре в него се увеличи.

— Къде ще отидеш? — успя да изрече той.

— Недалече. Ще живея в Нихонбаши — на лицето на Окару се появиха трапчинки. — Ще се омъжа.

Новината прободеше като стрела сърцето му. Всички негови смътни мечти за Окару умряха завинаги. Докато тя бърбеше за годеника си, за къщата, в която ще живее, и за децата, които се надяваше да има, Масахиро беше поразен от това колко далече ги поставят един от друг няколко години разлика във възрастта. Окару беше зряла жена, докато той все още бе момче. Изпълни го тъга, но заедно с нея изпита и облекчение. Той не беше готов за брак, за дом и дори за любов. Имаше толкова много други неща, които трябваше да направи преди това. И макар че все още желаше Окару, те не бяха подходящи един за друг. Той трябваше да приеме, че двамата принадлежат на различни светове.

— Ще бъде много хубаво, ако дойдеш да ме видиш — каза Окару.

— Да — но Масахиро знаеше, че никога повече няма да я види отново. Така и трябваше да бъде.

След кратка пауза Окару каза:

— Исках да ти кажа, че съжалявам за... — каза Окару след кратка пауза — за това, което се случи.

Масахиро усети как бузите му пламват.

— Не възнамерявах нищо. Бях толкова нещастна, нуждаех се от някого, а ти беше там — Окару също изглеждаше засрамена. — Съжалявам, че разтревожих майка ти.

За нея прегръдката, която му бе причинила такова вълнение и удоволствие, беше просто грешка. Но Масахиро трябваше да приеме и това.

— Всичко е наред — каза той.

— Радвам се, че не си ми сърдит. Никога няма да забравя как ме защити от жената на Оиши — Окару се усмихна нежно. — Ти си моят герой — после го погледна по-внимателно и веждите ѝ се повдигнаха от изненада. Тя се смръщи, когато погледът ѝ улови неговия.

Масахиро чу мисълта, така ясно, сякаш бе изречена на глас: *Ако нещата бяха различни...* Сърцето му изведнъж олекна.

Усмивката на Окару се натъжи.

— Предполагам, че трябва да си вървя — тя се поклони. — Сбогом.

— Сбогом — каза Масахиро.

Окару се поколеба, после протегна ръка. Масахиро също се поколеба, после протегна своята. Пръстите им се стиснаха, после се пуснаха. Меката топлина на кожата ѝ остана по него, докато тя се отдалечаваше през дъжда от падащи вишневи цветчета.

— Масахиро! — извика Таеко. — Опитай да ме хванеш!

И ето че той тичаше и се смееше, докато гонеше Таеко. Хубаво беше да бъдеш толкова безгрижен. Масахиро си помисли за миг дали някой ден ще се влюби отново. Щеше ли да има късмета момичето, в което ще се влюби, също да се влюби в него?

Реши, че сигурно ще е възможно.

* * *

— Шшшт, не плачи — тананикаше Хирата на дъщеричката си, родена само преди месец. Той я вдигна на ръце. — Тати е тук. Бебето ревеше, малките му пръстчета шаваха, крачетата му ритяха одеялото, с което беше увито. Хирата се усмихна. Удивително беше колко много човек може да обича едно такова дребно, ново човече.

Мидори се втурна в стаята.

— Гладна е. Дай ми я.

Хирата ѝ подаде бебето.

— И мокра — каза той, хващайки влажния ръкав на кимоното си.
— Удивително е колко много вода може да произведе едно такова дребно човече.

— О, замалко щях да забравя да ти кажа — въздъхна Мидори. — Имаш посетители.

Когато Хирата влезе в приемната зала, там го очакваха Тахара, Дегучи и Китано. Те се поклониха учтиво.

— Привет! — каза Тахара със своята фриволна усмивка.

Смразяващ страх и изгарящ гняв обхванаха Хирата.

— Какво правите тук?

— Хайде, хайде! Това ли е начинът, по който поздравяваш гостите си? — очите на Китано се набръчкаха върху белязаното му, парализирано лице.

— Не сме те виждали напоследък — каза Тахара. — Затова решихме да се отбием.

Дегучи го наблюдаваше с непроницаема физиономия изпод тежките си клепачи.

— Избягваш ли ни?

Хирата наистина ги избягваше. Когато и да усетеше тяхната аура, тръгваше в противоположна посока.

Когато и да ги видеше из града, се преструваше, че не ги забелязва. Не искаше да говори с тях, преди да осмисли инцидента при двореца. Но колкото и много да разсъждаваше над него, накрая все стигаше до един и същ въпрос, на който само те можеха да отговорят.

— Помислихме, че е време за нов разговор — каза Китано.

— Съгласен съм — отговори Хирата, — но не тук — той не ги искаше в дома си.

Отидоха в билковата градина на двореца. Лехите бяха зелени от новите пролетни растения, въздухът ухаеше на мента, кориандър и орлови нокти. Бръмчаха пчели, хвърчаха пеперуди.

— Знаехте ли, че Йоритомо ще вдигне клона? — директно попита Хирата. — Че ако клонът не беше там, той нямаше да се опита да нападне Каджикава и все още щеше да е жив? Или че ако не го беше направил, шогунът можеше да умре?

Тахара, Дегучи и Китано размениха неразгадаеми погледи.

— Не точно — отговори Тахара.

— Какво се предполага, че трябва да означава това? — каза Хирата, раздразнен от тяхната непробиваемост.

— Ритуалите ни казват какво да правим — каза Китано. — Но невинаги получаваме информация за подробностите на резултатите.

— Вие искахте ли Йоритомо да умре? — притисна ги Хирата. — Защо? Какво възнамерявате?

— Това беше писано — каза Тахара. — Нашата мисия е да се погрижим съдбата да се изпълни.

— Без да знаете как? Или кой ще пострада? — Хирата не можеше да повярва. — Не трябва ли първо да пресметнете какво ще се случи, а после да решите какво е най-добре да се направи?

Тахара сви рамене. Дегучи поклати глава, спокоен и лъчезарен.

— Това не действа по този начин — каза Китано.

Хирата кръстоса ръце пред гърдите си.

— Е, добре. Не смятам дори да обмислям присъединяването си към вашето общество, преди да ми кажете повече за тези ритуали и за плановете си.

— Когато се присъединиш към нас, ще ти бъде казано — отговори Тахара.

— Очаква се да дам клетва за вярност на обществото, да се закълна, че то е моят пръв приоритет, че ще пазя неговите дела в пълна тайна и че ще се подчинявам на всичките му решения, въз основа на едно нищо!?

— Въз основа на това, на което стана свидетел — каза Тахара.

Хирата се изсмя.

— Това е безумно.

— Това е начинът, по който то действа — каза Китано.

— Това е твоят последен шанс — добави Тахара. — Вътре ли си, или не?

Хирата знаеше отговора на този въпрос, когато Тахара го бе поканил да се присъедини към тайното им общество предишния път. Той дължеше пълната си преданост на Сано и на шогуна. Бушидо му забраняваше да поставя каквото и да е друго пред тях. Ако се опиташе да жонглира между дълга си към тях и посветеността на тайното общество, интересите му рано или късно щяха да влязат в противоречие. И все пак не можеше да отхвърли категорично предложението на Тахара.

— И какво, ако не се присъединя? — попита той.

Тахара кимна, разпознавайки подразбиращата се в думите му заплаха — че Хирата ще откаже да се присъедини към тайното общество и ще се противопоставя на действията му. Сърдечността на изражението му се намали с една степен.

— Нека просто да кажем, че ти не искаш да ни превръщаш в свои врагове.

Те биха могли да унищожат всеки, който им се противопоставеше, Хирата разбираше това; и имаха силата да застанат срещу всички външни хора. Но ако Хирата влезеше в тяхното общество, той щеше да научи как те отгатват какви действия да предприемат. Щеше да има думата в това, което правят. Някой трябваше да ги контролира; и нямаше ли да е най-добре това да е той? Още повече че той трябваше да защитава Сано, шогуна, режима, семейството си и цяла Япония от тези опасни мъже.

Тези благородни цели съвпадаха и с един мотив, който беше поличен. Ако Хирата се присъединеше към обществото, щеше да получи достъп до ритуали, заклинания и секрети, които щяха да издигнат мистичните му бойни умения на ново равнище. Той искаше това с пламенен копнеж, който беше по-силен от всичките му резерви.

— Добре тогава — каза Хирата. Вълнението и нетърпението му да бъде въведен в тайните на Космоса се бореха със страха, че това е решение, за което един ден може и да се разкайва. — Върте съм.

* * *

Шумни тълпи влизаха и излизаха през сводестата порта на храма Сенгаку. Сано и войниците му ескортираха Рейко в паланкина ѝ през новия пазар, в чиито павилиони се продаваха спагети, кнедли, оризови сладки, сушени плодове, саке и дори посуда. Амбулантни търговци продаваха тамян, свещи, молитви, написани на дървени летвички и на хартиени ленти. Когато Сано слезе от коня си, един агитатор от театъра пъкна рекламна театрална листовка в ръката му. Облаците от тамянов дим, надвиснали над храма, бяха толкова гъсти, че изглеждаше сякаш е подпален.

— Не знаех, че днес тук ще има фестивал — каза Рейко, слизайки от паланкина си. Тя беше весела и лъчезарна, и успокоена, защото Сано ѝ беше предал добрите новини — че е спечелила благоволенieto на шогуна, като е убила Каджикава и че той е понижил Янагисава и е повишил Сано.

— Не е фестивал — каза Сано. Той се чувстваше щастлив, защото тя му беше казала новината за годежа на Масахино. — Това е в чест на четиридесет и седемте *ронини*.

Вътре в храмовите градини Сано и Рейко трябваше да се провират между селяни, търговци, просяци и цели ескадрони самураи. Поклонници, които носеха бастунчета и знаменца от родните си села, се тълпяха край молитвената зала. В земята около кладенеца, в който Оиши и хората му бяха измили главата на Кира, сред купчини монети бяха забучени молитвени летви. Сано и Рейко се присъединиха към дългата редица пред гробището. Най-сетне минаха през портата. Малкият гробищен двор беше толкова претъпкан с хора, че почти не можеха да се движат. Димът на тамян, носещ се от големите кадилници, създаваше сладко-лютивa, задушна атмосфера. Там, където някога бяха стояли Оиши и хората му окървавени, чакащи указания, сега имаше каменни плочи, които обозначаваха техните гробове.

Владетелят Асано вече не бе сам в своя вечен дом. Неговите верни васали бяха дошли, за да се присъединят към него. Позорът му беше изтрит от възторжените одобрения за всички тях. Посетителите се покланяха на надгробните плочи, докосваха каменния фенер, на който четиридесет и седемте *ронини* бяха оставили главата на Кира, увиваха хартиените молитвени ленти на каменната ограда, където вече се развяваха хиляди такива. Оставяха жертвоприношения в основата на надгробните камъни, които вече бяха отрупани с оризови пастички, чашки със саке и вишневи цветчета. Хвалебствия се присъединяваха към гласовете, които в благоговение нашепваха молитви. Самураите плачеха.

Рейко също плачеше.

— Те са герои — изхлипа тя.

— Да — каза Сано. Народът беше решил този въпрос. — Макар че нарушиха закона — или може би именно защото бяха нарушили закона. Народът обичаше бунтарите. — И макар че трябваше да умрат.

Ако не бяха избрали смъртта, мненията все още щяха да са разделени. Щяха да ги критикуват безпощадно, да ги преследват; и като *ронините* трябваше да носят мантията на позора, макар че бяха отмъстили за своя господар. Смъртта ги предпази от порицание. Но независимо от циничните си мисли Сано чувстваше, че на очите му парят сълзи. Невъзможно беше да не се трогнеш от зрелището на такова преклонение пред най-висшия акт на лоялност и изкупление, който може да направи един самурай. И все пак той се чувстваше притеснен от своята роля в тази работа.

Погледна листовката в ръката си. Заглавието ѝ гласеше: „Четиридесет и седем предани васали“. Беше илюстрирана с груба рисунка на самураи в битка и съдържаше списък на прочути участващи актьори. Оиши и другарите му бяха завладели въображението на театралния свят. Те бяха прочути и бяха на път да бъдат обезсмъртени.

— Къде е гробът на Оиши? — попита Рейко.

Намериха го в ъгъла на гробището. Беше с каменна плоча, заобиколена от вази с цветя и оградена от три страни от дървена оградка. Докато Сано и Рейко отдаваха своето мълчаливо уважение към Оиши, един модно облечен мъж си проправи път с лакти през тълпата.

— Прости ми, Оиши сан — извика той и се просна пред гроба. Имаше квадратно лице с агресивна челюст.

— Когато те видях да лежиш в калта на улицата в Миако, помислих, че си станал презрян негодник. Но сега знам, че съм сгрешил. Ти беше истински самурай.

Сано гледаше изумено.

— Това е човекът от Сацума — каза той на Рейко. — Онзи, когото Оиши спомена в историята си.

Те поеха по дългия път през храма обратно към своя ескорт, в покрайнините на гората. Беше тихо и спокойно, пролетта бе в разгара си, но мислите на Сано бяха мрачни и тревожни.

— Какво ти е? — попита го Рейко.

— Чувствам се така, сякаш не заслужавам повишението — каза Сано.

— Но защо, за Бога?

Сано не ѝ беше разказал за момента, в който се бе изправил пред избора кого да спаси — шогуна или Масахиро. В целия хаос никой, освен него не беше забелязал колебанието му. Сега той го сподели с Рейко.

— Ако Хирата и войниците не бяха помогнали на шогуна, щеше ти да го направиш и да оставиш Янагисава да убие Масахиро!? — гласът на Рейко беше пълен с ужасено възмущение. После погледна още по-изумено, когато си представи другия сценарий:

— Щеше да спасиш Масахиро и да предадеш шогуна!? — тя преглътна дъха си, после го изпусна във въздишка. — О!

Беше ясно, че тя разбира дилемата, пред която Сано се бе изправил, и виждаше, че какъвто и избор да беше направил, последствията щяха да бъдат катастрофални. Тя размаха ръка, сякаш да отвее представата за тях.

— Но не се наложи да избираш. Не се наложи, слава на боговете! Затова нека дори не мислим за това.

— Не мога да не мисля за това — каза Сано. — Продължавам да се чудя кого щях да избера. Щях ли да поставя Бушидо и лоялността към моя господар над живота на Масахиро? Или щях да направя същия избор като Каджикава, който постави чувствата към сина си над всичко останало? — Сано се взря в храма. — Когато гледам гроба на Оиши, се чувствам някак по-нисш и недостоеен.

Рейко остана мълчалива за един дълъг момент. Сано се досещаше какво си мисли — че той е трябвало да спаси сина им, а шогунът да върви по дяволите. Тя беше майка на Масахиро. Майчиният ѝ инстинкт стоеше над Бушидо.

Когато заговори отново, тя подбираше думите си внимателно, сякаш се опитваше да успокои съмненията на Сано в собствената му стойност като самурай, като същевременно потискаше порива си да му наложи своето мнение.

— В крайна сметка, аз мисля, че делата имат по-голямо значение от мотивите. Четиридесет и седемте *ронини* отмъстиха за смъртта на своя господар. Историята ще ги запомни с тяхната лоялност, а не, с каквото и да е друго. Същото се отнася и до теб — тя нежно докосна рамото му. — Шогунът мисли, че ти си го защитил от Каджикава. И това е вярно. Но той забравя, че ти си рискувал живота си заради него много, много пъти — тя се усмихна нежно и гордо. — Ти си

абсолютно същият самурай герой като четиридесет и седемте *ронини*, във всяко едно отношение.

Похвалата ѝ повдигна духа на Сано.

— Предполагам, че трябва да ти повярвам, защото ти винаги си права — каза той.

Хубаво беше чувството, че вече не е в немилост и че официално се е върнал на върха на режима. Сано реши да спре да умува какво би направил при други обстоятелства. Вместо това щеше да поднови посветеността си на Бушидо и да бъде максимално лоялен в службата си на шогуна. Щеше да обърне вниманието си към бъдещето.

Войната между него и Янагисава не беше свършила. Янагисава обвиняваше него за смъртта на Йоритомо. Това беше единственият грях, който той никога не би простил. Когато излезеше от траура, Сано щеше да се изправи пред ада.

РЕЧНИК НА ЯПОНСКИТЕ ДУМИ

Бункари — Кукловод, който държи меч до гърлото на живата си кукла.

Бушидо — Пътят на война — моралният кодекс на самураите.

Даймио — Феодални владетели, които управляват провинциите.

Джите — Отбранително оръжие на полицейските патрули в Япония с извит връх.

Дошин — Низш чиновник от силите на реда.

Косацу — Масичка, поставена над взидан в пода мангал.

Паланкин — Затворена постеля върху раменете на четирима носители.

Ронин — Самурай, останал без господар.

Сама — Господар, учтиво обръщение към висшестоящ.

Сепуку — Ритуално самоубийство чрез разрязване на корема, харакири.

Сосакан — Личен следовател на шогуна.

Шамисен — Старинен струнен японски музикален инструмент.

Ширасу — Бял пясък, който заемал площта в съда в древна Япония.

Издание:

Автор: Лора Джо Роуланд

Заглавие: Айджин

Преводач: Жана Тотева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Книгоиздателска къща „Труд“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Надежда Делева

Технически редактор: Станислав Иванов

Художник: Виктор Паунов

Коректор: Анелия Иванова

ISBN: 978-954-398-149-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15551>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.